

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

volumul 3

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR
VOLUMUL 3

www.virtual-project.eu

Traducător : Alina Beiu-Desliu
2012

1

Primăvara, mohorâtă în ultimele zile, începuse să semene a vară în acea dimineață de 3 iunie 1484. Philippine de Sassenage fu izbită de strălucirea orbitoare a unui soare prietenos care-i gâdila ochii sub pleoapele închise.

— Scoală-te, domniță Helene! S-a anunțat sosirea cortegiului, o îmboldi vocea fonfăită a slujnicei care dăduse la o parte perdelele. Micul dejun e pregătit. Dacă mai zăbovești, n-o să-l vezi pe print trecând, insistă fata.

Glasul ei plin de înflăcărare tinerească urcase într-un registru înalt care făcea ca stângăcia și neîndemânarea ei să pară și mai nesuferite. Cea pe care, în urmă cu paisprezece ani, părinții avuseseră ideea neinspirată s-o boteze Bonnemine fusese cât pe ce să scape din mâini tava de argint pe care se aflau farfurii, supă, un ou fiert și cireșe, fiindcă se împiedicase de covor imediat ce intrase pe ușă. Numai dacă ar fi fost surdă ar fi reușit Philippine să rămână în visul dulce din care îi era greu să se trezească.

Se smulse totuși din el. Realitatea avea să fie și mai luminoasă peste câteva ore, chiar acolo, sub balconul acela ieșit în afară, care domina piața mare din Romans-sur-Isere.

Philippine se ridică și se rezemă de pernă, mijindu-și ochii ca să-i ferească de o rază în care jucau firicele de praf. Bonnemine termina de aranjat micul dejun pe masa din fața ușii largi cu geamuri care dădeau spre balcon.

— Toantă mai e! se plânse Philippine, privind-o cum strivește cu dosul linguriței oul fiert, încercând să-l decojească.

Gălbenușul spart, amestecat cu bucăți mărunte de coajă, se prelinse peste marginea vasului din faianță și se scurse, cleios, mai mult de jumătate. Pe față, însă acest lucru nu păru s-o deranjeze. Mândră de ispravă, se întoarse fără să-și dea seama de propria nepricepere. Ba mai rău, nici de prostia-i din naștere. Nu, categoric, Philippine n-o putea suporta. Doamne, cât îi lipsea Algonde!

— S-a dus vestea peste tot. Se spune că prințul Djem e grozav de frumos și de rafinat. O să vă duceți la el în vizită? Va locui în casa lui Berton de Bocsozel, guvernatorul nostru, care - ghinionul lui! — s-a dus la Paris să-și petreacă Rusaliile și...

— Știu toate astea, i-o retează Philippine pe un ton aspru, însoțit de un gest al mâinii.

Pe chipul slujnicei se așternu o expresie bosumflată, dar servilă.

— Halatul meu de casă, ceru domnița de Sassenage fără a se sinchisi de ea.

Fata îi ținu halatul, întorcând privirea în timp ce Philippine dădea așternutul la o parte, coborând cu părere de rău din pat.

— Lasă-mă acum. O să te sun când voi hotărî să mă îmbrac.

— Nu întârziți...

— Ajunge! se răsti Philippine pe un ton care nu admitea replică.

Lăsând capul în jos, Bonnemine o șterse cu pași mărunți și închise ușa grea, cu ferecături metalice.

Rămasă în sfârșit singură, Philippine se întinse cu grație înainte de a se așeza la masă. Se strâmbă de dezgust la vederea oului măcelărit și, împingându-l din fața ei, începu să înmoaie crutoanele în supa de pasăre. Pe când le mesteca în silă, își îndreptă privirea către geam. Fereastra situată vizavi de a ei, pe cealaltă parte a pieței, era astupată de obloane. În ajun, când se prezentase să-și ia în primire îndatoririle, Bonnemine îi spusese că acolo era casa lui Pierre Coste, un bărbat libidinos care ascundea în spatele jaluzelelor ajurate un trai de desfrâu. Curioasă de felul ei, Philippine se întrebă cum arată omul acela și dacă o putea vedea și el.

După care se lăsă furată de priveliștea ultimelor pregătiri în vederea festivităților. Toată lumea se agita. Erau aduse baloturi de paie care aveau să înconjoare arena destinată luptelor, se înălțau bariere, se înfigeau țărushi și, ceva mai încolo, stâlpi cu drapele în culorile orașului. La dreapta, lângă mănăstire, la umbra răcoroasă a zidurilor, fuseseră așezate gradene sub umbrare colorate din pânză, ca de fiecare dată când Romans, care avea o poziție centrală în Dauphine, se pregătea de

sărbătoare. În acest spațiu închis din inima orașului aveau loc atât spectacole cu piese religioase, cât și turniruri.

Philippine își amintea că asistase la asemenea reprezentații în copilărie, când mama ei, Jeanne de Commiers, era încă în viață. Locul pe care-l revedea după atâția ani nu se schimbase. Și nici casa aceasta, pe care le-o punea la dispoziție un prieten al tatălui ei. Totuși, locuința i se păruse goală și tristă ieri-seară, când se instalase în camera care fusese pe vremuri ocupată de mama ei.

Deodată, atenția îi fu atrasă de peronul bisericii. Un cleric în rasă legată cu un brâu petrecut peste pânțelele proeminent gesticula furios, arătând către scândurile și uneltele care blocau ușa, așteptând să fie urcate pe schele. Aplecat peste una dintre barele de la marginea schelei, maistrul lucrărilor îi dădu o replică pe care Philippine tare ar fi vrut să o audă, când îi văzu pe trecători și pe ceilalți lucrători râzând cu gura până la urechi. Ar fi ieșit bucuroasă pe balcon dacă n-ar fi trebuit să mute masa din loc ca să poată deschide ușa. Păcat!

Își mută privirea, scrutând spațiul impunător, lung de trei sute de picioare și lat de o sută, mărginit pe celelalte două laturi de hanuri și case. În curând, Djem avea să străbată piața, îndreptându-se cu escorta lui spre casa care-i fusese repartizată. Va ridica ochii către fiecare fațadă ca să-i salute pe acești oameni primitivi din Romans, care îl vor aclama. Dar Philippine știa că privirea lui o va căuta pe ea, numai pe ea, în mulțime. Închise pentru o clipă ochii, amețită de dorul pe care-l simțea. Trecuseră cinci zile, doar cinci zile de când nu-l mai văzuse și murea de dorul lui. Îl iubea. Îl iubea nebunește. Fără să-i pese de nimic. Și, fără îndoială, la fel o iubea și el.

Cineva bătu la ușă.

Își goni din minte imaginea ultimului lor sărut în pădure, când se dusese să-i spună că Algonde, care urma să plece la Sassenage, va cere ajutorul vrăjitoarei de acolo. Lipsit de elixirul din flaconul albastru pe care i-l furase Mounia, Djem se simțea vulnerabil. Algonde plecase, la doar câteva ore după ce se căsătorise în taină cu Mathieu, ca să asiste oficial la cea a mamei sale cu jupânul Janisse.

Ca să nu se mai gândească la cel care nu era acolo, Philippine începuse să-și pregătească garderoba pentru turnir, alăturându-se surorilor ei mai mici și lui Sidonie care se agitau și care, odată cu întoarcerea baronului Jacques, își regăsiseră zâmbetul. Se lăsase purtată de acest vârtej vesel. Acum așteptarea i se părea grea.

Bătaia în ușă se repetă.

— Intră, se resemnă Philippine, sigură că în prag va apărea Bonnemine.

În locul acesteia însă în odaie intră un lacheu uscățiv, aducând pe o tăviță de argint un bilet sigilat.

Uimită, desfăcu imediat biletul. Scrisul era fin, elegant. „*Aparținerea unei femei*”, hotărî Philippine înainte de a-l citi.

De ieri vă sunt vecină, iar în dimineața aceasta aștept la ușa Domniei Voastre. Trebuie să vă vorbesc neîntârziat.

Semnătura, „Marie de Dreux”, nu-i spunea nimic.

Lacheul aștepta nemișcat.

— Unde este doamna care ți-a dat mesajul acesta?

— Doamna Sidonie i-a îngăduit să aștepte în josul scării, răspunse omul.

Philippine își mușcă buza. Avea oare timp s-o primească? Îmbrăcată în neglijeu? Își scormoni din nou amintirile. Nu, categoric, numele lui Marie de Dreux nu-i spunea nimic. „*Neîntârziat*”, reciti ea. Înainte de sosirea lui Djem? Se cutremură. Oare femeia aceea știa ceva? Despre ei? Despre vreun eventual complot împotriva lui? Trebuia să afle. De îndată, într-adevăr.

— Condu-o aici, hotărî, împingând masa din fața ei.

Blondă, cu ochii de un albastru translucid și ten perfect ca de alabastru, Marie de Dreux avea grația angelică a statuilor din biserici și-i evoca lui Philippine o imagine familiară, deși nu-și putea aminti unde anume se mai întâlniseră.

— Iertare că te tulbur la o oră atât de matinală, domniță Philippine, dar, știind că suntem vecine, nu puteam să nu vin ca să-ți vorbesc între patru ochi.

— la loc, o pofti cu amabilitate Philippine, câștigând astfel câteva clipe de gândire, ca să n-o jignească.

Marie alese taburetul tapițat cu doc înflorat, lăsându-i gazdei jilțul impunător îmbrăcat în catifea albastră.

— Scuză-mă, ținuta mea lasă de dorit. Dar erai nerăbdătoare să...

Mâna lui Marie se înălță într-un gest.

— Nu poate fi vorba despre așa ceva între noi. Diminețile acelea din dormitoarele călugărițelor de la Saint-Just, unde ne îmbrăcam în tăcere unele lângă celelalte, m-au învățat să nu țin seama de astfel de fleacuri.

Saint-Just-de-Claix. Sora Marie. Era novice când Philippine plecase de la mănăstire. Un zâmbet sincer îi luminează chipul, până atunci neliniștit, al domniței de Sassenage.

— Credeam că urma să devii călugăriță, iar acum te regăsesc aici atât de schimbată încât mărturisesc cinstit că mi-a fost greu să te recunosc.

Un hohot zglobiu de râs ieși dintre buzele fin conturate ale lui Marie.

— Drept să-ți spun, la asta mă așteptam și eu.

Acum amintirile dădeau năvală. Marie, ceva mai tânără decât Philippine, venise la Saint-Just cu șase luni înainte de plecarea acesteia. Pe coridoarele mănăstirii își târa picioarele și părea ștearsă, în timp ce acum radia. Într-un elan de simpatie, Philippine se aplecă și-i luă mâinile.

— Hai, povestește-mi ce era atât de urgent.

— Îți amintești de Laurent de Beaumont, seniorul de Saint-Quentin, care s-a duelat pentru tine chiar sub zidurile mănăstirii?

— Sigur că da. Îmi mai scrie din când în când despre pasiunea lui aprinsă pe care nu i-o împărtășesc.

Privirea lui Marie fu umbrită de un vâl de durere. Era limpede că Laurent de Beaumont nu-i era indiferent. Philippine își regretă vorbele:

— Te-am rănit, iartă-mă.

Îndreptându-și spatele care i se gârbovise pentru o clipă, Marie oftă:

— N-ai nicio vină. Așa cum ai spus, el te iubește, dar tu nu-l iubești pe el. După plecarea ta grabnică de la Saint-Just, eu sunt cea care, luându-ți locul pe lângă sora Albrante, m-am ocupat de el și de messirul de Montoisson la infirmerie.

— Înțeleg, o asigură Philippine, lăsându-i mâinile, pe care Marie și le așeză cuminte pe genunchii acoperiți de o rochie din tafta mătăsoasă, presărată cu floricele multicolore.

— M-am îndrăgostit de el încă din prima zi când a intrat pe poarta mănăstirii. Dar te-a remarcat pe tine prima. Te-a însoțit pe sub copacii din livadă, convins că îi împărtășeai pasiunea.

— Am fost aspru pedepsită pentru rățăcirea mea. Mai sunt și acum, Marie, însă îmi dau seama că m-ai urât în ziua aceea.

— O! Dar nu te urăsc, exclamă tânăra, îmbujorându-se de rușine că o făcuse să creadă așa ceva.

Philippine nu se îndoie de sinceritatea ei. Acum își amintea bine de fata asta atât de discretă, de timidă, de miloasă, care ațintea asupra ei niște ochi mari și tulburați.

— Am nevoie de ajutorul tău, Philippine, șopti ea înroșindu-se și mai tare.

Philippine dădu din cap, zâmbindu-i încurajator.

— Te ascult.

— Îți pot vorbi, așadar, cu toată sinceritatea și fără să mă tem că mă vei judeca? Își făcu griji Marie.

— Nu te teme. Dar te rog să-mi zici Helene, așa cum fac acum toți cei apropiați mie.

— Cu tot dragul, afirmă fata, îmbujorându-se de bucurie înainte de a continua. După cum spuneam, am vegheat asupra lui până când a plecat, sperând că mă va remarca și că se va obișnui cu gândul că l-ai refuzat. Și a făcut-o. Însă, din păcate, nu așa cum speram. M-a...

Înghiți în sec, iar Philippine, bănuind că era vorba despre oroarea prin care trecuse și ea, îi aruncă o privire compătimitoare.

— Continuă, Marie...

Fata era albă ca varul.

— Dacă domnul de Montoisson nu s-ar fi trezit chiar atunci... virtutea mea...

Începu să tremure, dar își înălță bărbia, așa cum trebuie să facă cineva care-și poartă în fiecare zi, cu demnitate, povara păcatelor.

— Sora Albrante a înțeles cât de aproape fusesem de o patimă trupească și că focul acela încă mă mistuia. Și nu era în el nimic sfânt. Numai părinții mei țineau să mă vadă călugăriță. Eu visam la dragoste, dragă Helene, ca și tine, dar flacăra ei m-a ars. Sora Albrante s-a comportat perfect. A fost de-ajuns să repet argumentele date de ea ca să-i conving pe maica superioară și pe părinții mei că n-aveam chemare pentru viața religioasă. Așa că m-am întors acasă, la Romans. Tatăl meu e postăvar aici.

— Și Laurent de Beaumont?

— Pedeapsa mea este faptul că n-am reușit să-l uit. Deși așa ar fi trebuit, fiindcă, atunci când l-am anunțat că sora Albrante îi cerea să plece, mi-a vorbit despre iubirea pe care ți-o purta, despre rivalitatea cu domnul de Montoisson, afirmând că nu va renunța niciodată la tine.

— După ce a încercat să te oblige...? se înecă de indignare Philippine.

Marie își plecă, rușinată, capul.

— Oare putem vorbi despre așa ceva în fața unor simțăminte atât de răscolite? Văzându-i insistența, l-am crezut vindecăt și dispus să mă ia de soție.

— Ce nemernic! Câtă cruzime, nici nu-mi vine să cred! vociferă Philippine, sărind în picioare.

Începu să se plimbe prin încăpere. Îi venea să-l strângă de gât pe seducătorul acela. Și ea, care-l crezuse mai bun decât Montoisson!

— Te poți bizui pe mine, o să-i dăm o lecție s-o țină minte! o asigură ea pe biata fată, al cărei chip pălise.

Cu ochii plini de lacrimi, Marie își frângea mâinile.

— La drept vorbind, Helene, nu asta aș dori.

Philippine rămase stupefiată văzând-o atât de răvășită.

— Nu?

— Nu.

— Să nu-mi spui că încă-l mai iubești...

— Împotriva oricărei rațiuni.

Uluită, Philippine se lăsă să cadă în fotoliu.

— Nu te merită!

Marie ridică din umeri. Un surâs trist îi săpă o gropiță încântătoare în obrazul drept.

— Da, știu. Dar n-am ce să fac. La plecare, mi-a făgăduit ceva. Că se va întoarce la mine dacă va reuși să-și ia gândul de la tine.

— Ar fi o nebunie să i te dăruiești acestui om ca un fel de premiu de consolare, protestă Philippine.

Ochii lui Marie scânteiară. Văzând că o rănise din nou, Philippine își îmblânzi tonul.

— Nu vreau să par încrezută, Marie, dimpotrivă, aș dori să te salvez. Eu însămi sunt victima rivalului său care mă forțează să-l iau de bărbat printr-un șantaj odios.

— Philibert de Montoisson?

— Chiar el.

Marie se ridică brusc, atât de agitată încât își înfipse unghiile în palme până la sânge.

— Laurent s-a înscris la jocurile acestea doar ca să-l facă să muște țărâna și bănuiesc că vrea să-l ucidă pretextând că a fost un accident. De un an nu se gândește decât să-și ia revanșa, după cum mi-a mărturisit în scrisorile pe care i le-am smuls ca răspuns la ale mele.

Tulburată, Marie scoase un sughiț de plâns.

— Mă tem de ce-i mai rău, Helene! Că ar putea muri pentru tine în fața mea. Gândul acesta mă chinuiește într-atât încât nu mai pot dormi noaptea. De asta am venit. Te rog, ajută-mă să-l opresc!

Într-un avânt spontan, Philippine o îmbrățișă ca s-o îmbărbăteze.

— Nu mai tremura, draga mea! Laurent de Beaumont va fi soțul tău, ți-o făgăduiesc, afirmă, spunându-și că nu-i va fi deloc ușor să se țină de cuvânt.

2

Sub un soare de plumb, Djem fierbea de nerăbdare. Trecuseră de Pizancon și se aflau pe podul de piatră care lega satul de orașul Romans. Se ridică în scări ca să cerceteze mai bine din priviri panorama. O mulțime compactă se înghesuia lângă vama de la capătul podului, în fața turnului fortificat, lipindu-se de zidurile umede ale casei pontonierului ca să le facă loc celor care treceau în sens opus pe jos, în litieră sau în care cu boi, majoritatea negustori și postăvari. În Isere, copii goi se stropeau râzând, fără să ia în seamă amenințările pescarilor în ale căror undițe nu se mai rătăceau chefali, ciortani sau obleți.

— Nicio grijă, localnicii ne vor face și aici loc să trecem, îl îmbărbătă marele prior d’Auvergne, Guy de Blanchefort, care călărea alături de el.

Djem clătină din cap. De când intraseră pe drumul mare din Dauphine, lumea se dădea în lături la trecerea lor, ca să vadă mai bine ceata pestriță în care opulența turcilor se întâlnea cu austeritatea veșmintelor ospitalierilor din Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim.

Abia reușind să acopere vuietul mulțimii, ciocanul de fier lovi clopotul din turnul Jacquemart, vestind amiaza. Trecuse aproape un ceas de când intraseră prin poarta deschisă în cea de-a doua incintă. Orice-ar fi spus Blanchefort, abia se târau. Djem se stăpâni cu greu să nu dea pinteni calului, forțând trecerea.

— Romans este unul dintre cele mai frumoase orașe din Dauphine, de fapt chiar inima acestui ținut. O să-ți placă acolo, Djem. De cincisprezece ani încoace, postavurile fabricate la Romans sunt tot mai căutate. Nu m-ar mira să fie cerute, în curând, și în afara granițelor noastre, adăugă Blanchefort pe când mulțimea se ferea cu prudență din calea lor, uluită, dar și speriată de hangerele prinse la brăul achingiilor și de chipurile tucirii de sub turbanele acestora.

Djem nu-i răspunse. Gândul îi zbura dincolo de vadul acela, spre ea, spre domnița de Sassenage, pe care o iubea tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea.

— Nu te simți bine, prietene? Ești uimitor de tăcut de când am plecat din Rochechinard.

De astă dată, Djem se întoarse către chipul - îngrijorat cu barba neagră, înspicată pe alocuri cu alb - al marelui prior. Nu-i plăcea să-l mintă. Dar avea oare de ales?

— N-am nimic ce ar trebui să te îngrijoreze, Guy. Privește... zise el, arătând cu mâna spre avangarda lui. Gândul la turnirul acesta îi bucură pe toți, de la cei mai apropiați tovarăși ai mei până la ultimul sclav. Pe absolut toți. Dar acela care ar fi fost cel mai nerăbdător să ajungă acolo nu se mai află alături de mine.

— Înțeleg. Iartă-mă că nu mi-am dat seama, se scuză, întristat, marele prior.

Un surâs lumină chipul lui Djem.

— Așa e făcută inima turcilor, prietene, nu uită niciodată, îngăduie-mi să-i port dorul lui Houchang ca pe o odă închinată amintirii lui. Peste câteva ore, furat de farmecul acestui oraș și de notabilii care vor veni să mă viziteze, sufletul îmi va fi mai ușor.

— Păi, atunci să ne grăbim...

Despărțindu-se de prizonierul său, Guy de Blanchefort trecu pe lângă achingii și îi șopti ceva lui Philibert de Montoisson care se afla împreună cu oamenii lui în fruntea cortegiului.

Fiind la fel de nerăbdător ca și prințul otoman, cavalerul de Montoisson se grăbi să îndeplinească voia marelui prior. Își îndemnă calul s-o ia la trap, iscând o tresărire de teamă în mulțime, și le-o luă înainte oamenilor săi. Se auziră câteva sudalme și înjurături izolate. Cei mai mulți dintre călătorii aflați acolo, impresionați de prezența ospitalierilor, se mulțumiră să se dea la o parte în grabă, ca să nu stea în calea unui reprezentant al acestui ordin. Forțând astfel trecerea, Philibert de Montoisson ajunse la vamă.

Rezemat de turnul porții, sub protecția câtorva soldați purtând culorile orașului, înarmați cu sulițe, receptorul local

tocmai număra pentru a doua oară restul pe care urma să i-l dea unui bărbat scund și pântecos care, după îmbrăcăminte, părea mai degrabă un burghez, iar purtarea-i nu era nici ea a unui nobil.

— De data asta e bine! consimți acesta, iar cei ce așteptau în urma lui oftară ușurați.

Era limpede că-i întârziase pe cei care-și așteptau rândul. În timp ce următorul îi lua locul ca să-și plătească taxa, omul se întoarse să-i cheme pe cei care-i duceau litiera, nu-i zări, apoi, observând că se opriseră chiar pe marginea drumului, gata să cadă pe mal și, de acolo, în Isere, îi apostrofă autoritar:

— Hei! Caraghioșilor! Nu vă spusesem să vă mișcați mai repede?

— Iar eu le spun să facă loc, i se adresă Philibert de Montoisson, cu ambele mâini rezemate de arcada șeii.

Omul își umflă pieptul, își propti mâinile în șolduri, ca să câștige în lățime ce-i lipsea în înălțime, și-și ridică sfidător bărbia.

— Și cu ce drept, messire?

Cei aflați pe pod începură să râdă, însă lui Philibert nu-i ardea de râs.

Gărzile se apropiau deja ca să liniștească spiritele. Dacă nu rezolva el însuși lucrurile, incidentul risca să degenereze și, în cazul acesta, în loc să câștige timp, ar fi întârziat.

Se apropie la pas de personajul acela grotesc. Când calul fornăi chiar peste pălăria omului, acesta sări într-o parte, în râsetele batjocoritoare ale privitorilor și ale jandarmilor care se opriseră văzând scena.

— Asta-i purtare de cleric? Iătră omul, indignat.

— De cavalier, rectifică Philibert, un cavalier care-ți poruncește să-ți vezi de drum repede, până nu te înșfacă de nădragi armăsarul meu.

Chipul omului deveni roșu ca focul. Agitându-și brațele ca o moară de vânt în furtună, dar fără să se clinească din loc, sughiță:

— Nu știi cine sunt eu?

Individul trebuia să primească o lecție. Philibert de Montoisson se înalță în scări și se adresă mulțimii care se

adunase în semicerc în jurul lor, ca să nu piardă nimic din spectacol.

— Știți cine este?

Spre disperarea celui în cauză, se auziră o mulțime de „nu“-uri, apoi răsună vocea unei femei care, dând din coate, își croi drum până în fața lor. Avea un coș gol atârnat de braț, ochii aproape stinși, părea fără vârstă în hainele ei peticite și ținea în mână un baston lung care o ajuta să-și găsească drumul.

— Eu te cunosc, Conan de Dreux.

— Aha! se umflă el în pene, ațintindu-l din nou cu privirea pe Philibert de Montoison.

— Ești unul dintre postăvarii care se îmbogățesc din munca unor lucrătoare amărâte ca mine și le trimit înapoi în sărăcia lor atunci când ochii lor obolesc, i-o reteză glasul plin de ură al bătrânei.

Montoison izbucni în râs.

— Ei bine, Conan de Dreux, acum știi cine ești! Ești un stăpân de treabă. Dă-te din drumul meu, iar voi, ceilalți, la fel. La porțile voastre se află un prinț care este așteptat pentru festivități.

Un murmur trecu prin mulțime, care-și orientă spre poartă tot interesul cu care urmărise altercația. Fără să-l mai bage în seamă pe negustor, care-l privea cu o expresie dușmănoasă așternută pe mutra lui de corb, Philibert de Montoison se apropie de masa din spatele căreia preceptorul de taxe asistase nepăsător la evenimente. Scoase de la brâu o pungă dolofană și o aruncă pe tăblia de lemn.

— Uite-ți plata. Numără, dacă vrei, dar poți să mă crezi pe cuvânt, sunt mai mulți bani decât ne-ai fi cerut.

— Puteți trece, îl asigură omul chel și știrb, cu un zâmbet plin de respect.

Montoison se întoarse către intrarea pe pod. Transmițând din gură în gură ordinele date de el, toți făceau loc, lipindu-se de parapetul din piatră, pentru a lăsa să treacă alaiul. Vârându-și două degete în gură, cavalerul fluieră, dând semnalul convenit pentru a grăbi pasul.

— Tu tot aici ești? vociferă el, zărindu-l pe numitul Dreux care, încremenit de ciudă, rămăsese nemișcat ca o statuie, în

timp ce alții, după ce-și plățiseră taxa, se grăbeau să treacă pe poartă înainte de a fi blocați.

— Nu voi trece pe jos! bătu el, furios, din picior.

Montoisson le făcu semn celor care duceau litiera să se apropie.

— Dacă-mi mai ieși vreodată în cale, jur pe toți sfinții din paradis că te leg cu postavurile tale și te bat măr, oricât de avut ai fi! Îi făgădui Montoisson în timp ce postăvarul se arunca în litieră.

Cavalerul nu mai auzi răspunsul celuiilalt. Își întorsese deja calul ca să ajungă la oamenii lui.

Grăbindu-se pe cât le îngăduia povara lor, purtătorii de litieră se îndepărtară ducându-l de acolo pe Conan de Dreux.

Încă furios după incident, simțindu-se ca o victimă ultragiată, postăvarul Conan de Dreux nu încetă să-și beștelească slujitorii, până când litiera se opri în curtea interioară a locuinței sale. Clădirea, considerată una dintre cele mai frumoase din oraș după cea a guvernatorului, îl umplea de mândrie pe negustor și-i afișa bogăția dobândită de când își exporta mărfurile în Orient. Reușise să vândă postav până și în Turcia, prin mijlocirea biroului genovez din insula Lesbos, ispravă pentru care fusese nevoit să facă o călătorie - de proporții homerice, dacă te luai după istorisirile lui - în urma căreia dobândise respectul confrăților și al apropiaților săi. Bineînțeles că își exagerase peripețiile, ca să se bucure de prestigiul care-i înconjura pe aventurieri. Atacul piraților, al căror vas fusese scufundat, monstrul marin ivit din adâncuri ca să-i oprească din drum, fără a mai vorbi despre furtunile izbucnite una după alta ca să-i amenințe prețioasa încărcătură de pânzeturi, la dus, și de mirodenii, la întoarcere.

Adevărul era însă cu totul altul. Conan de Dreux avusese noroc. Un noroc chior care, făcându-l să ajungă acasă cu calele navei tot atât de pline ca și la plecare, îi îngăduise să-și sporească beneficiile și să-și cumpere locuința aceea la fel de luxoasă ca un palat.

În afară de curtea interioară, casa avea două etaje și paisprezece odăi. Cele mai frumoase dădeau într-un balcon

lucrat cu măiestrie, din care se vedea și piața mare spre care se grăbea alaiul princiar.

Ajuns în fața ușii, Conan de Dreux năvăli în casă, cu gâtul uscat, roșu de căldură și mânie. Avea toate motivele să fie mânios. Nu numai că se făcuse de râs, dar fusese remarcat în cel mai neplăcut mod posibil de unul dintre ospitalieri, iar, dacă voia să se apropie de prințul Djem, ar fi trebuit să intre în grațiile cavalerului.

— Ce nădușit ești, tată, îl întâmpină glasul cristalin al fiicei sale.

Tânăra Marie tocmai se despărțise de Philippine de Sassenage și ajunsese acasă, încurajată de faptul că vecina ei îi promisese s-o ajute.

Conan de Dreux se mai liniști la vederea fețișoarei ei gingașe și zâmbitoare. Pumnii i se descleștară în timp ce fiica lui se apropia. Avusese pe rând două neveste care nu-i dăruiseră urmași. A treia însă îi născuse un fiu, apoi pe Marie, după care nu mai putuse avea alți copii. Pe cât de bine îi mersese lui Conan de Dreux în afaceri, pe atât de ghinionist fusese în privința urmașilor săi. O trimisese pe Marie la mănăstirea Saint-Just-de-Claix la dorința mamei ei, în timp ce băiatul mai mare, Baptiste, pleca la Nisa ca să negocieze o vânzare. Odată ajuns acolo, se molipsise de „moartea neagră”. Mai avusese timp să trimită un bilet ca să-și înștiințeze familia, apoi murise. Avea doar șaptesprezece ani. De atunci, postăvarul se ferecase într-o aroganță semeță și devenise nespus de lacom de putere și bogăție, de parcă numai o ambiție nemăsurată ar fi putut compensa tragedia prin care trecuse. Întoarcerea lui Marie de la Saint-Just îi alinase durerea. Veselă, fredonând mereu, fata lumina casa ca o rază de soare. Până și mama ei, neconsolată după moartea lui Baptiste, începea să se însenineze.

Marie îl luă de braț și împreună străbătură holul de la intrare îndreptându-se către sala mare pentru recepții, în care Conan era mândru să poftască toată nobilimea din ținut.

— Nu mai avem slugi în casa asta? Mor de sete, bombăni el.

— Stai jos, tată. Mă duc să caut un lacheu. Primele frunze de lămâiță au fost culese azi-dimineață. Ceaiul a fost dus în pivniță, ca să stea la rece. Vrei o cană ca să-ți potolești setea?

Solicitudinea ei îl mișcă pe postăvar. Se lăsă să cadă pe fotoliul spre care-l condusesse Marie. „*Ferice de cel care-o va lua de nevastă*”, își spuse, aruncându-și ochii spre ea.

— Du-te, fetițo, du-te... acceptă el cu recunoștință.

Marie nutrea o afecțiune sinceră față de tatăl ei, mai cu seamă că, spre deosebire de maică-sa, acesta nu avusese nimic de obiectat la întoarcerea ei acasă, când maica superioară de la Saint-Just le spusese că, întrucât fiica lor n-avea chemare pentru viața monahală, nu voia s-o oblige să rămână în mănăstire.

Marie observase că era urâcios cu toți, în afară de ea. De atunci, îndată ce reușise să treacă peste propria durere cauzată de moartea fratelui ei, fata se străduia zi de zi să trezească în tatăl ei bunăvoința pe care acesta și-o pierduse. Grăbită să-l mulțumească, cu sufletul ușor acum, că obținuse ajutorul lui Philippine de Sassenage, fugi spre bucătărie, unde știa că o va găsi pe intendentă casei.

După ce rămase singur în vasta încăpere cu trei ferestre, Conan de Dreux își duse mâna la brâu, își scoase punga și o săltă în mână, cum făcuse și în urmă cu câteva ore, când o primise. Monedele îi zornăiră în palmă.

La naiba cu remușcărilor! Ce avea acolo îi asigura o rentă bună. Era de-ajuns să uite de principiile lui învechite. Niciunul dintre rivalii lui nu s-ar fi sinchisit de ele. Dacă n-ar fi fost întâmplarea nefericită de pe pod, și-ar fi putut îndeplini cu ușurință misiunea. N-ar fi fost deloc greu.

Oftă și-și rezemă ceafa de spătarul tapisat al fotoliului. Acum va trebui să fie viclean. Să nu dea ochii cu cavalerul acela, pentru a nu-i stârni bănuiele. Fiindcă, dacă dădea greș...

Un fior îi trecu pe șira spinării la amintirea chipului parcă cioplit în piatră al genovezului cu care se întâlneau în zori într-o capelă izolată din ținut. Pe obrazul descărnat și palid al acestuia, ochii mari umbriți de gene lungi și dese îl făcuseră pe Conan să-i compare cu cei ai unei muște gigantice. Se roteau în stânga și în dreapta atât de repede încât postăvarul se simțise stânjenit.

— Nu obișnuiesc să fac afaceri în alt loc decât acasă la mine, bâiguise el în fața acestui personaj tulburător.

— Atunci, de ce ai mai venit, meștere Conan? Rânjise necunoscutul, intrând cu el în sacristia pustie.

Conan nu îi răspunse. Era clar că interlocutorul său îi cunoștea metehnele. Biletul pe care i-l trimisese cu o zi înainte îi stârnise lăcomia. Întocmit cu dibăcie, mesajul îi promitea o sumă nesperată dacă accepta, cu toată discreția, târgul pe care expeditorul biletului fusese împuternicit să-l încheie cu el. Conan n-avusese somn toată noaptea. Nu fusese dezamăgit de punga pe care o primise. Începuse să aibă din nou scrupule când în mâna cealaltă îi fusese pus un flacon mic, de culoarea ambrei, având dopul sigilat cu ceară.

— Ce-i asta?

— Venin de scorpion.

Fusese cât pe ce să-l scape din palmă. Cu ochii ieșiți din orbite se stăpânise, în timp ce interlocutorul său zâmbea zeflemitor.

— Și ce vrei să fac cu el?

— Lucrul pentru care tocmai ai fost plătit.

— Bine, dar asta-i otravă. Eu...

Devenise livid, pricepând brusc ce i se cerea să facă. Ceva ce n-avea nicio legătură cu meseria lui. Nevoind să audă nici măcar numele victimei, scuturase din cap.

— Nu sunt un ucigaș.

— Dar ești negustor, nu? se amuzase genovezul, rezemându-se cu spatele de ușă, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să iasă.

Conan își simțise inima întețindu-și bățile. Nu era fricos de felul lui, însă în fața omului aceuia, atât de înspăimântător în ciuda politeții pe care o arăta, îi pierise tot curajul. Înghițise în sec.

— Și ce-i cu asta?

— Păi, sultanul Baiazid cumpără la un preț bun stofele pe care i le vinzi prin mijlocirea noastră. Dar asta-i cu dus și-ntors. Dacă ne-am oferi serviciile și concurenței, care e puternică în acest oraș...

— Țasta-i șantaj! se revoltase Conan.

— Îl poți numi cum dorești, messire Conan. Gândește-te însă la avantajele pe care ți le-ar aduce înțelegerea noastră. În afară de mica avere pe care ai primit-o, ai dobândi recunoștința

sultanului și sunt convins că își va dubla comenzile încă înainte de sfârșitul anului.

Ochii lui Conan sclipiseră. Își plecă apoi privirea, rușinat de propria slăbiciune.

— Și ce interes are sultanul în rezolvarea cu succes a chestiunii despre care vorbeai?

— Are tot interesul, fiindcă cel pe care trebuie să-l asasinezi este fratele lui, prințul Djem.

Conan de Dreux tresări.

— Fratele lui? Dar unde pot eu să dau de el?

— Nu prea departe. Va veni la Romans pentru turnir. Acum înțelegi, messire Conan. Poziția pe care o ai printre notabili te îndreptățește să fii singurul care-i poate face sultanului acest serviciu. Ce hotărăști? Îl mai întrebuse genovezul, așezându-și ostentativ mâna pe mânerul pumnalului de la șold.

Conan nu se îndoise nicio clipă că, dacă nu accepta, pumnalul acela i se va înfige drept în inimă. O astfel de tranzacție nu admitea martori.

Încuviințase dând din cap. Era la mijloc viața lui.

Ușurându-și din nou conștiința cu acest gând, se lăsă în voia moleșelii care-l cuprinsese.

Când Marie se întoarse de la bucătărie aducând o cană cu ceai de lămâiță, își găsi tatăl adormit, cu punga plină între brațele încrucișate.

3

După ce trecu de pod și de biserica Saint-Barnard, prințul exilat, decăzut, prizonier al ospitalierilor avu parte de o intrare triumfală în oraș. Era ca la eliberarea nesperată a unei cetăți când, în toiul războiului, aliatul sosește în grabă ca să pună capăt unui asediu prea îndelungat. Djem simțea că-i sporesc puterile auzind uralele ce răsunau din balcoane, văzând cum doamnele își fluturau batistele, cu o sclipire de dorință în ochi. Știa că e un bărbat chipeș. Arăta foarte bine la cei 25 de ani ai lui, deși, din pricină că nu făcea destulă mișcare, i se rotunjise puțin pântecul, în ciuda excesului de păr de pe corp pe care-l ascundea încheindu-și gulerul până sus, iar mânecile, până la încheietură. Umerii lați acoperiți de vesta lungă, brodată cu fir de aur și bătută în pietre prețioase i se înălțară cu mândria – prea îndelung reținută – a unui cuceritor. La brâul din pânză de un roșu aprins care-i înconjura mijlocul purta un iatagan al cărui mâner era încrustat cu rubine și diamante asortate cu celelalte bijuterii ca-i împodobeau gâtul, urechile, veșmintele și pălăria cu pene. Barba îi era tunsă în formă de cioc, ascunzându-i bărbia cam prea proeminentă. Dar lucrul cel mai frapant din înfățișarea lui era culoarea neobișnuită a ochilor, un albastru atât de adânc și luminos încât până și azurul cerului pălea oglindindu-se în ei.

Nu numai el fu aclamat pe când străbătea ulițele înguste, ci și suita, tovarășii lui care-l urmau îndeaproape: Nassouh cel învățat alături de Anwar – fratele de lapte al lui Djem –, apoi cadiul, achingiii, puținii ieniceri rămași în viață după acea bătălie memorabilă în care, din pricina trădării Mouniei, garda lui fusese înfrântă. În urma acestora veneau sclavii, în număr de doisprezece, și femeile, într-o litieră împodobită cu văluri, ascunse de obloanele închise cu grijă. Trecerea lor conferi mister alaiului.

Da, era o procesiune frumoasă. Privirea lui Djem era ațintită asupra fațadelor, iar inima-i tresărea de câte ori i se părea că recunoaște silueta lui Philippine.

— Uite-i acolo, la dreapta, pe prietenii noștri de la Sassenage, zise în sfârșit Guy de Blanchefort care călărea tot lângă el și care-i zări primul.

Îi observase, fără îndoială, fiindcă Philibert de Montoisson ridicase o mână înmănușată pentru a răspunde salutului lui Louis, aflat în balcon.

Djem trecu pe lângă stâlpii balustradei. Îi salută cu o înclinare a capului pe baronul Jacques și pe soția lui, Sidonie, ca și pe Louis și Francois, înainte de a se topi la vederea frumuseții lui Philippine care-și sprijinise mâinile delicate de lemnul balustradei ca să fie cât mai aproape de margine și să-l vadă mai bine. Însă nu trebuia să se privească prea insistent unul pe celălalt. Așa își făgăduiseră, ca să nu-și dezvăluie afecțiunea reciprocă. Dar Djem nu reușea să-și dezlipească ochii din ochii ei, în care se citea tot dorul adunat în aceste câteva zile de despărțire.

— Philibert de Montoisson a făcut o alegere bună. Nu e minunată?! exclamă Guy de Blanchefort care, furat de propria admirație la vederea fetei, n-o remarcase pe cea a prințului.

— Desigur, prietene. Desigur.

— Firește că ție, care preferi brunetele cu pielea închisă la culoare, poate să ți se pară ștearsă, dar trebuie să recunoști că are o grație nemaipomenită.

— Mărturisesc că ai dreptate.

— Uită-te alături, la surorile ei. Îi seamănă, însă toată frumusețea s-a concentrat în ea.

— Le văd.

Trecuseră de ele deja, iar Djem se simți mai orfan și mai înstrăinat decât fusese în ultimele luni. Luptându-se să nu privească înapoi, continuă să defileze cu zâmbetul pe buze, dar cu inima sfâșiată.

*

Philippine nu se mișcă de la fereastră până când și penele de la pălăria lui îi dispărură din raza vederii. Alături, adunate pe balconul camerei ei, fiindcă odaia lor nu avea balcon, surorile lui Philippine nu se mai opreau din comentarii.

— Eu credeam că e mai înalt, se miră Isabelle care-și fluturase prima batista la trecerea prințului.

— Ba eu știam că e cam de statura lui Louis, îmi spusese Francois, dar nu mă așteptam să fie atât de frumos. Nu-i așa că-i frumos, Helene?

— Sigur că da.

— În trăsura asta nu sunt cumva soțiile lui?

— Ba da, ba da...

Dar lui Philippine nu-i ardea de pălăvrăgeala lor. Se întoarse în cameră. Djem era acolo, atât de aproape! Atunci de ce-și simțea inima atât de grea? Oare povara acelei interdicții le îndolia iubirea? Sau era doar dorul? Dorul de el, care-i sfâșia măruntaiele zi și noapte și care sporea după fiecare întâlnire. Philippine nu mai avea chef de nimic. Nu-i mai trebuiau nici mâncare, nici petreceri. Nu mai trăia decât pentru clipele petrecute alături de el. Nu și-ar fi închipuit vreodată că va putea iubi atât de profund.

Pretextând o durere de cap, își expedie surorile și ceru să nu fie deranjată. Trase chiar ea perdelele patului și se întinse în penumbră, în timp ce o adiere caldă de vânt pătrundea în odaie prin fereastra care rămăsese deschisă. Din timp în timp, mai răzbătea vuietul care însoțea trecerea lui Djem.

Fiindcă nu voia să se arate cu ochii umflați, Philippine își stăpâni lacrimile care i se adunau sub pleoapele închise. *„Idioato ce ești, se șfichiui ea. Timp de opt zile vei sta lângă el, în amfiteatru, cu privirea îndreptată către arenă. Vântul îți va aduce parfumul lui de mosc și te vei tulbura mai mult de apropierea aceasta decât de turnir. Și nu va trebui să-ți stăpânești emoția, care va părea firească, pentru că și celelalte femei vor fi tulburate. Și apoi, seratele. Va da recepții în casa pe care i-a pus-o la dispoziție guvernatorul. Te vei duce și tu acolo și poate veți avea norocul să rămâneți singuri două-trei minute, cât să schimbați o sărutare”.* Își apăsă buzele cu mâna. Îi plăcuseră sărutările lui Algonde. Dar ale lui Djem o făceau să plutească. Parcă nu mai atingea pământul. Oare ce dulce nebunie o cuprinsese? Măcar dacă ar fi avut pe cineva căruia să i se poată destăinui.

În clipa aceea, de după perdele se auzi glasul lui Sidonie.

— Am auzit că nu te simți bine, e adevărat?

Philippine își deschise ochii. Perdeaua se dădu deoparte, iar Sidonie se așeză pe marginea patului, cu un aer îngrijorat. Îi atinse fruntea, înainte ca Philippine să aibă timp s-o liniștească.

— Ai febră mare. Probabil, e vorba de o insolație. Ciudat, fiindcă aveai capul acoperit.

Baroana oftă, apoi adăugă:

— Mă tem că nu ne vei putea însoți când vom merge să-i prezentăm prințului Djem omagiile noastre.

Philippine se ridică de parcă ar fi primit o lovitură de bici.

— Deja mă simt mai bine, verișoară, pe cuvânt.

Sidonie cunoștea prea bine suferințele inimii ca să nu le recunoască atunci când le avea în față. Preocupată de cele prin care trecuse de curând, o neglijase pe fată. Acum, când Jacques o iertase și chiar o asigurase că o va salva din ghearele lui Marthe, acum, când se împăcaseră și o păcăleau amândoi pe aceasta din urmă, era timpul să-și reia rolul de mamă vitregă.

— Fie, se înduplecă ea în fața ochilor rugători ai tinerei, tu știi cel mai bine cum te simți. Bonnemine îți va aduce o gustare în odaia ta. Așa vei avea tot timpul să te odihnești. Ar fi păcat să nu-l poți revedea pe prințul Djem.

Auzindu-i numele, Philippine își plecă privirea. Sidonie își spuse că nu se înșelase. Cum putuse uita de mărturisirile pe care i le făcuse fata îndată ce-și revenise după violențele la care o supusese domnul de Montoisson sub stejarul cel mare?

Înțelegătoare, îi ridică bărbia cu degetul.

— Sfaturile mele n-au folosit la nimic. N-ai putut să te vindeci de iubirea aceasta, nu-i așa?

Lacrimile pe care și le stăpânise Philippine își făcură drum printre genele ei lungi. Se aruncă în brațele lui Sidonie și începu să plângă în hohote.

— Haide, haide, puiule, nu e așa de grav. Ar fi, dacă dragostea ta n-ar fi împărtășită, dar expresia încordată cu care și-a înălțat ochii spre ferestrele noastre mă face să înțeleg acum că pe tine te căuta, nu căldura prieteniei care-l leagă de noi.

Philippine își trase nasul.

— Dar e musulman și mi-ai spus că...

— O creștină nu se poate căsători cu un bărbat de religia lui. Îmi aduc aminte. Îi mângâie afectuos umerii. Dacă te vrea de soție, se va converti.

Îmbărbătată de vocea calmă a lui Sidonie, Philippine se desprinsese din brațele ei și un surâs firav îi lumină chipul.

— Uiți că este prizonier, mai obiectă ea.

Sidonie își petrecu pe după ureche o șuviță ieșită de sub bonetă.

— Nu uit nimic, Helene. Mai cu seamă uneltirile domnului de Montoisson și ale fratelui tău. Știe de ele și tatăl tău, care va veghea ca planurile lor să nu se îndeplinească.

Philippine își plecă din nou privirea. Se simțea vinovată că nu le spusese adevărul celor care o puteau ajuta.

— Te rog să mă ierți. Era o povară greu de dus, dar mă temeam atât de mult ca Louis să nu ghicească...

— Nimeni nu-ți reproșează nimic.

— Nici tata?

— Sidonie o sărută pe frunte.

— El vrea doar să fii fericită, Helene. Și îl prețuiește mult pe prințul Djem. Lasă-mă să discut cu el. Dacă ospitalierii nu vor fi de acord cu această căsătorie, Jacques ar putea interveni pe lângă regele nostru. Carol nu l-a uitat pe cel care a fost șambelanul tatălui său. Sunt sigură că nu va ezita să-l sprijine.

Radioasă, Philippine i se aruncă din nou în brațe.

— Nu-mi doresc alt soț, Sidonie. Spune-i-o tatălui meu. Dar numai lui.

— I-o voi spune. Însă, până când împrejurările vor deveni favorabile, fiți cât mai discreți și tu, și el, iar tu, frumușico, păstrează-ți virtutea nepătată, o sfătui Sidonie.

În după-amiaza aceleiași zile, după ce-și clătise ochii cu apă de melisă, fermecătoare în rochia de un verde pal brodată cu flori din fir de aur, Philippine și ai ei veniră să îngenuncheze în fața prințului care-și instalase curtea în somptuoasa sală de ceremonii din palatul guvernatorului. Toți notabilii orașului și întreaga nobilime din Dauphine ținuseră să fie de față. În primul rând, Louise de Clermont și Antoine de Montchenu, pentru căsătoria cărora fusese organizat turnirul.

Petrecură veseli până în zori. Trubadurii cântară, saltimbancii făcură acrobații, iar violele, oboaiele și mandorele îi îndemnară pe oaspeți la dans. Djem nu mai avusese parte de o astfel de primire de la Rhodos, când venise ca să le ceară ajutor ospitalierilor. Orgoliul îi fu satisfăcut, iar fericirea – fără umbră când simți că Philippine, stând la masă nu departe de el, îi împărtășea sentimentele. Domnița de Sassenage nu se putu apropia de el decât preț de câteva clipe, atât cât să simtă, tulburată, dezmiardarea parfumului de mosc al prințului.

Adormi legănată de efluviile acelea înmiresmate, visând la ziua în care vor zburda alături, liberi și veseli, bucurându-se de iubirea nesfârșită pe care o împărtășeau în taină.

Dacă ar fi știut că tatăl noii ei prietene, Marie de Dreux, fusese obligat să-și amâne sinistrele planuri doar fiindcă prințul avea alături un degustător de bucate, desigur că nu ar fi fost atât de fericită.

4

Mathieu tresări auzind un foșnet de frunze în josul dealului. Zorii mijeau dincolo de crestele munților din Vercors. Strângând spada scurtă și lată, pregătit pentru orice eventualitate, își roti privirea asupra colinei așezate nu departe de drum pe care poposiseră să-și petreacă noaptea. Nu văzu nimic. Fusesse, desigur, vreun rozător. Rămase atent totuși. Tâlharii care-l adăpostiseră cu câteva luni mai devreme își aveau sălașul în apropiere. N-avea niciun chef să-i înfrunte.

La lăsarea serii, când osia căruței lor se rupsesse într-un șanț adânc, se aflau la vreo douăzeci de leghe de Sassenage. Algonde propusese să-și continue drumul pe jos, dar ar fi fost o nebunie. Mai ales că o aveau pe Elora cu ei. Așa că, însoțit de Janisse, care era de aceeași părere, Mathieu căutase un refugiu nu prea îndepărtat de drum. Curând, le adăpostiseră pe Algonde, Gersende și Elora sub o boltă din stânci, pe un deal care domina drumul și pădurea.

Dacă făceau un foc, ar fi alungat lupii, dar i-ar fi atras pe răufăcători. Hotărâseră, așadar, cu toții să se lipsească de foc. Janisse stătuse primul de pază, iar acum, tura lui Mathieu se apropia de sfârșit. Nu puteau fi văzuți acolo unde se instalaseră, dar, pe când făcea parte din bandă, le întinsese câteva capcane călătorilor și știa că șanțul acela nu era atât de adânc doar din întâmplare.

În ultima vreme nu plouase destul de mult ca să se adâncească făgașele și nici la dus nu-și amintea să-l fi întâlnit.

Auzi alt foșnet. Părea să fie mai aproape. Inima începu să-i bată mai repede. Se uită în spate. Janisse, cu gura deschisă, sforăia zgomotos. Alături, boul rumega fânul. Elora gângurea cuibărită între Algonde și Gersende care dormeau față-n față.

Își frecă palmele asudate, apoi strânse din nou spada scurtă, în mai puțin de o oră se vor ivi zorile și vor putea porni la drum. Sigur că nici atunci nu ar fi fost exclus un atac, dar grupul lor

arăta destul de sărăcăcios pentru ca tâlharii să-i lase să treacă liniștiți.

Mathieu ascultă cu atenție. Oare își auzise propria răsuflare sau o șoaptă străină adusă de vânt? Se ridică, încrezându-se mai mult în curajul său decât în tăișul armei, despre care știa că nu putea face mare lucru în fața unei cete înarmate. Lăsându-i pe ai lui la adăpostul stâncii, făcu vreo câțiva pași în direcția zgomotului, ca să afle despre ce era vorba. Amintindu-și semnalul pe care-l foloseau bandiții printre care petrecuse o bucată de vreme, fluieră de două ori strident, apoi scoase un piuit ca de cânepar și încă trei fluierături sacadate. Dacă erau cei pe care-i cunoștea, era salvat. Dacă nu... Așteptă cu atenția încordată. Două triluri îi răspunseră. Oftă ușurat. După o clipă, din umbra stâncii se desprinseseră fostul său tovarăș de joacă de la Sassenage, tâlharul Villon, cu un ciomag pe umăr. Ca să nu-i expună pe însoțitorii lui, Mathieu înaintă în întâmpinarea celor șase siluete care se deslușeau acum la lumina stelelor. Era sigur că-l recunoscuseră.

— Încă puțin și ne repezeam la tine, îl mustră o roșcată zveltă, cu mișcări băiețeose, deschizându-i brațele.

Se lăsă îmbrățișat cu căldură de ea.

— Mă bucur să te revăd, Celma... Tadam... Grogniar... Briseur.. La Malice...îi salută el pe rând, strângându-i în brațe.

La urmă, fu cuprins de brațele zdravene și noduroase ale lui Villon.

— Îmi pare bine că te reîntâlnesc, frate! îi spuse tâlharul.

Mathieu făcu un pas înapoi, ca să-și îmbospăteze, la vederea lor, amintirea aceluia trai care-l obsedase în ultimele luni. Drumurile înghețate, ambuscadele prin tufele acoperite de rouă, fuga disperată, sângele vărsat. Zâmbetele știrbe rămăseseră așa cum le știa. Poreclele bărbaților și ale femeilor care se întorseseră în sălbăticia munților murmurau în inima lui tânguirea solitară a sufletului său rănit. Alături de ei începuse din nou să respire când fusese sfâșiat de durerea pierderii lui Algonde. Se încălzise la focul taberei lor și se lăsase dezmiardat de mâinile pricepute ale Celmei pentru ca, epuizat de beția omorului și a cărnii, să-și potolească setea de răzbunare. Ar fi putut să se piardă. Să rămână unul de-al lor. Râsul orfanilor care

se fugăreau cu câte-o sabie din lemn în mână, ca și tații lor odinioară, îi amintise însă de spânzurătoare. Ca și de gustul de făină al pâinii calde pe care n-o mai scotea din cuptor.

— Căruța de jos e a ta? întrebă Briseur.

Uriașul dobândise porecla de Briseur fiindcă obișnuia să zdrobească dintr-o singură lovitură cu ciomagul capetele victimelor sale.

Mathieu încuviință.

— S-a rupt osia. Unul din șanțurile tale, nu-i așa?

La Malice, căruia i se adresase, izbucni în râs.

— Bună treabă, nu?

— Așa-i, din moment ce sunt aici.

— Ești singur sau cu niște soldați?

Cu privirea înnegurată de o asemenea eventualitate, Villon aștepta un răspuns.

— Fii liniștit. Ți-am dat cuvântul meu și n-am decât unul.

Încordarea dispăru. Nostimă în veșmintele ei bărbătești, Celma își petrecu brațele pe după gâtul lui.

— la zi, sufletel, ți-a fost dor de mine?

— Da, mult timp.

Ea îi scrută chipul la lumina lunii, apoi se dădu înapoi, cu un surâs înciudat pe buze.

— Nu vrei să te întorci la noi, așa-i?

Toți își ațintiră ochii asupra lui, convinși deja că nu-și va ține promisiunea de a reveni în rândurile lor. Ochii de culoarea smaraldului ai lui Mathieu îi fixă pe cei dezamăgiți ai lui Villon.

— Mă întorc la Bâtie împreună cu jupânul Janisse și doamna Gersende.

Bandiții fremătară la evocarea aceluia loc pe care-l asociau cu spânzurătoarea.

— Și baronul Jacques? se interesă Grogniar, care trecea drept cel mai răzbunător dintre ei.

Brutarul clătină din cap. Ce explicații să-i dea, după ce îi vorbise nopți în șir, cu un urcior de vin în mână, despre setea lui de răzbunare?

— Algonde mi-a dăruit o fetiță. Dorm amândouă la umbra stâncilor.

Celma primi lovitura în plin. Grogniar clătină din cap. Villon și-l scutură pe al lui. Mathieu era pierdut pentru ei.

— Te-ai însurat cu ea? întrebă La Malice, pragmatic.

— Nu fi prost. Firește că s-a-nsurat! Și că face pe el de frică să nu i le spintecăm! Nu-i așa că ți-ai udat nădragii, Mathieu? Râse acru Tadam, care nu scosese o vorbă până atunci.

Și ei se cunoșteau încă din leagăn. Mamele lor fuseseră verișoare. Amândoi le pierduseră pe când aveau cinci ani. Tadam avusese mai puțin noroc decât Mathieu. Tatăl lui, care era căruțaș, fusese ucis într-o ambuscadă. Tadam fusese luat de tâlhari și crescuse în sălașul lor. Vederea sângelui vărsat îl făcuse să uite tot, până și numele primit la botez. Nu păstrase decât amintirea fustelor mamei sale adoptive, o prostituată pe care toți o numeau Doamna, în bătaie de joc.

Refuzând să ia act de dezamăgirea lui Villon, Mathieu îi puse o mână pe umăr.

— Algonde nu știe nimic. Ne lași să ne vedem de drum? Dacă vrei să-ți plătim tribut, păstrează boul și căruța. Eu vreau să-mi regăsesc liniștea.

— Eu am nevoie de oameni, nu de căruțe...

— Iar eu am nevoie de Algonde. Știi asta mai bine ca oricine.

— Spada ta, hotărî Villon.

Mathieu făcu un pas înapoi.

— N-o să mai am cu ce să mă apăr dacă ne atacă alții.

Chipul lui Villan se înăspri.

— E treaba ta. A noastră este să-i omorâm pe oamenii care trec pe drum, iar arma ta o să ne fie de folos. Dacă o s-o vrei vreodată înapoi, te va aștepta la brâul meu. Dă-o-ncoace.

Mathieu înghiți în sec. Ceata se adunase în jurul conducătorului ei. Pe fețele lor nu se citea nici amenințare, nici complicitate. Doar solidaritatea celor care au ales același mod de trai.

Se supuse. O rază de lună atinse lama, aruncând o sclipire. Degetele lui Villon le atinseră pe ale lui Mathieu când vru să apuce mânerul. În clipa aceea, lumina cuprinse tot tăișul armei, surprinzându-i pe amândoi.

— Dar ce...

Villon n-apucă să-și termine vorba. Cu mâinile arse deodată de lucirea albastră care scălda în întregime spada, amândoi îi dădură drumul. Uluiți, gata să cadă de uimire, priveau spada înconjurată de un nimb de lumină, care rămăsese suspendată în aer, la înălțimea taliei lor. Villon, superstițios, sări în lături. Mathieu privea încremenit arma care, însuflețită, se înălțase, cu vârful în jos, până la înălțimea frunții lui.

Cei din spatele lui Villon se retrăseseră și ei cu prudență. Mathieu recunoștea lumina aceea, dar nu-i venea să creadă că Elora o putea genera de la o asemenea distanță. Era prea micuță ca să aibă atâta putere. Să fi fost Presine? Oricum, pierzând brusc orice control, spada căzu și se înfipse cu vârful într-o crăpătură a stâncii care atingea dealul. Villon înghiți în sec.

— În paza cui ești, Mathieu de Sassenage? A lui Dumnezeu sau a diavolului?

Mathieu nu găsi niciun răspuns. Villon renunță.

— Ia-ți înapoi spada. Dacă așa stau lucrurile, ți-o las.

Aplecându-se deasupra stâncii, Mathieu încercă să-și smulgă arma de-acolo. Nu reuși. Se opinti și mai tare. Dar spada nici nu se clinti. Parcă ar fi fost una cu stânca. Își îndreptă spatele, cu un zâmbet înciudat pe buze.

— Cineva nu vrea, pesemne, să ne batem pentru ea.

— Va veni o zi, Mathieu, când împreună, tu și Villon, o veți scoate din piatră. În acea zi va ploua cu sânge în jurul tău, prezise Celma cu o voce lipsită de inflexiuni.

Ceilalți își făcură cruce. Deși erau obișnuiți cu viziunile tovarăsei lor care moștenise darul de vrăjitoare al mamei ei, erau înfricoșați ori de câte ori o vedeau astfel. Mathieu fusese de față la multe dintre transele ei. De ele depindea ritmul atacurilor asupra convoaielor mari. Dacă Celma spunea că vor învinge, se aruncau plini de curaj în luptă. Dacă începea să plângă, renunțau siguri că unul dintre ei și-ar fi găsit moartea. Villon dădu din cap, plin de respect față de puterile ei.

— Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Du-te acasă, Mathieu!

— Peste câteva zile voi trece din nou pe-aici, la întoarcere.

— Să-ți fie de bine, îi răspunse tâlharul în loc de rămas-bun, înainte de a se îndepărta.

Tăcuți și gravi, ceilalți îl urmară. Doar Celma, care-și venise în fire, mai întoarse o dată capul, înainte de a se pierde în umbra copacilor. Zâmbetul ei era trist, dar îl salută ridicând brațul.

Mathieu privi în urma lor până când intrară în pădure, mai încercă o dată să-și recupereze arma, renunță și se întoarse să stea de pază.

După ce se pierduseră sub frunziș, Villon se oprise. Nutrea o prietenie sinceră pentru Mathieu. Îi înțelegea și-i respecta hotărârea și îl aprecia. Cât timp îl avusese alături, povara acestei comunități alcătuite din o sută de bărbați, femei și copii i se păruse lui Villon mai ușor de dus. Tâlharul nu-și putea explica din ce motiv. Celma îi puse cu căldură mâna pe umăr.

— Răbdare, Villon! Fericirea lui de astăzi se va preface mâine în nefericire. Va avea nevoie de noi. O nevoie disperată.

Banditul își așeză degetele cu unghiile roase peste degetele ei murdare și le strânse.

— O să fim aici, afirmă el. Da. Tu și cu mine vom fi aici.

*

„Vă declar uniți prin sfânta legătură a căsătoriei...”

Fraza aceasta umplea visurile lui Algonde, stârnind ecouri, amplificată de bolțile capelei. Părintele Mancier acceptase cu bunăvoință atât discreția pe care o doreau, cât și ora neobișnuită pentru celebrarea unei căsătorii. La castel, toată lumea încă mai dormea când Algonde ieșise tiptil din camera ei, urmată de maică-sa și de Philippine. Când trecuseră pragul capelei, Mathieu și baronul Jacques erau deja acolo, discutând cu preotul. Algonde alesese din garderoba ei o rochie moară, tivită cu roșu, pe care o îmbrăcase fără regrete pentru ceremonie. Nu era momentul potrivit pentru fleacuri. Era de-ajuns s-o păcălească pe Marthe. Stabiliseră împreună să nu spună nimic. Să nu dea nimic de bănuț, ca să nu atragă asupra lui Mathieu primejdia unor represalii. Asta era cea mai bună soluție. În plus, Philippine nu trebuia să se justifice față de

curtenii ei, pentru care pretinsa văduvie a lui Algonde era un motiv suficient de bun. Toată lumea era mulțumită.

Lui Gersende îi scăpaseră câteva lacrimi de emoție. La fel și lui Janisse care, mai puțin discret, își suflase zgomotos nasul ca să și le oprească. La rostirea jurămintelor, Philippine se simțise tulburată, închipuindu-și momentul când va schimba și ea jurămintele cu Djem. Baronul, mulțumit să dreagă ceea ce stricase, își pusese parafa în registru ca martor. Ceremonia fusese scurtă, luminată discret de candelabrele aprinse și de un buchet de trandafiri sălbatici, dar cei doi miri, ale căror inimi așteptau de mult ca iubirea să le fie consfințită, nici nu-și doreau mai mult.

Leșiră din capelă și se întoarseră fiecare în odaia sa. Nici nu se punea problema ca Mathieu să doarmă alături de Algonde, dacă voiau să păstreze secretul.

A doua zi, când Philippine se dusesese să-și vadă frățiorul, pe Claude, în apartamentul lui Sidonie, își exprimase ostentativ dezolarea care o cuprinsese fiindcă Algonde îl respinsese pe Mathieu. Anunțase că o va trimite pe aceasta la Sassenage pentru căsătoria mamei ei, în speranța că ceremonia îi va trezi dorința de măritiș. Marthe, care era de față, nici nu clipise. Oare își închipuia că oamenii aceștia sunt prea proști ca s-o înșele?

Algonde nu credea că așa stau lucrurile, dar, până la proba contrară, admisesese și ea ipoteza.

Mai cu seamă că avusese o lungă discuție cu baronul Jacques după ce toți plecaseră, iar capela rămăsese pustie. Părintele Mancier închisese ușile grele, ca să fie sigur că nimeni nu le putea auzi vorbele.

— Trebuie să aflu ce știi tu, Algonde, îi spusese calm baronul de Sassenage, luând-o de mâini.

Ea îi povestise tot ce se întâmplase: „învierea” lui Jeanne, altercația cu Marthe din biroul lui, alianța făcută cu Aymar de Grolee. Jacques de Sassenage decisese să-i acorde încredere. Prin urmare, trebuia să facă și ea același lucru. Și i se destăinuiseră. Așa cum i se destăinuiseră și lui Mathieu. Pe măsură ce-o asculta, baronul simțea pe umeri povara acestei mărturisiri, a cărei adevărată miză nu și-o închipuia.

Când Algonde tăcuse, baronul rămăsese câteva minute pe gânduri, în liniștea și mireasma de tămâie a capelei, apoi își întorsese către ea chipul hotărât.

— Cu sau fără magie, vom învinge împreună. Dacă acesta trebuie să fie destinul fiicei mele, voi proteja relația ei cu prințul. Și mă voi feri din calea drăcoacei până ce lucrurile vor fi rezolvate. Iar atunci, răzbunarea mea și a ta, Algonde, va fi și mai deplină.

Apoi îngenunchease în fața ei, cu mâna pe inimă.

— Sunt la ordinele tale, domniță.

— La ordinele mele? se înecase de uimire Algonde în fața acestei enormități.

— Niciun rege din lume nu s-ar purta altfel cu o zână.

— O zână... repetase Algonde înainte de a admite că devenise cu adevărat o zână, datorită elixirului strămoșilor.

Întinsese mâna, ajutându-l să se ridice.

După doar două zile, sub privirea indiferentă a lui Marthe, se așeza în căruță alături de ai ei și, în timp ce Philippine se pregătea să plece la Romans, pornea spre Sassenage cu misiunea de a-i aduce acel elixir lui Djem. N-avea să reușească, Algonde știa asta, dar era nerăbdătoare s-o revadă pe Presine și să ia niște hotărâri.

În dimineața aceea de 5 iunie, se trezi cu un sentiment de libertate în inimă. Marthe era departe, iar Mathieu - foarte aproape de ea.

— Nu îndrăzneam să mă mișc, îi auzi vocea lui Gersende, culcată alături, cu capul rezemat de încheietura brațului.

Algonde îi zâmbi drăgăstos. Janisse încă mai sforăia zgomotos. Între ele, Elora își agită brațele, cu un zâmbet până la urechi.

— Micuța asta e tare cuminte. Nu ca tine, care începeai să zbieri de cum se apropia ora suptului.

Algonde râse la această evocare, apoi se ridică în capul oaselor și luă copilița pe genunchi. De cum își dezveli sânul, Elora începu să sugă cu lăcomie. Gersende se așeză și ea lângă Algonde, cu spatele sprijinit de stâncă. În fața lor, răsăritul acoperea cerul cu reflexe sângerii. Algonde îl căută cu privirea

pe Mathieu și-l zări ghemuit, moțând. Așadar, noaptea fusese liniștită.

Pe jumătate adormite încă, se lăsară amândouă furate de spectacolul soarelui care se înălța la orizont. Gersende oftă.

Algonde întoarse capul spre ea.

— Mă gândesc la biata Fanette, îi mărturisi mama ei.

Un vâl de tristețe acoperi inima lui Algonde. Pe seară vor ajunge la castel. Și atunci va trebui să-i spună fetei adevărul. Algonde știa că aceasta nu-i va ierta. Fanette îl iubea pe Mathieu la fel de mult ca ea, dacă nu și mai mult. Îi vor sfâșia inima.

Gersende se hotărî să nu mai zăbovească. Se sprijini de o ieșitură a stâncii și se ridică în picioare.

— Haide, zise ea, să nu ne întristăm de pe-acum. Mi-e o foame de lup.

Cu un pas hotărât, se duse să scuture umărul lui Janisse.

— Sus, logodnicule. E ora micului dejun.

Pe când acesta se ridica, plescăind din limbă cu legendara lui lăcomie, Gersende scotoci prin desaga de care Janisse nu se despărțea niciodată, ca să scoată din ea pâinea și bucata de slănină afumată destinate mesei lor.

5

Laurent de Beaumont, senior de Saint-Quentin, ajunsese în piața mare din Romans, mândru de titlul de paj al foarte tânărului rege Carol al Franței, chiar la ora când Philippine se plimba pe-acolo însoțind cortegiul prințului Djem. Îl văzu și ea, ca toți ceilalți, înaintând pe esplanada rezervată, fără să bage în seamă barierele. El era călare, ei mergeau pe jos. Marie de Dreux, pe care Philippine o acceptase cu plăcere lângă ea, fu gata să leșine când îl văzu descălecând. Philibert de Montoisson strâmbă din nas și se topi în mulțimea nobililor până ce ajunsese chiar alături de Philippine.

De data asta, își spuse ea, era o idee bună.

Pe când Djem se apropia de gradene, însoțit de baronul de Clermont, de Jacques de Sassenage, de seniorii de Chaste și d'Uriage, care alcătuiau juriul întrecerilor, Philippine rămase în urmă, la rugămintea lui Marie, pentru ca Laurent de Beaumont să le poată remarca prezența.

După ce un paznic îi luă calul, acesta aruncă o privire de cuceritor asupra arenei. Chipul îi înflori de fericire pentru o clipă, când o descoperi pe Philippine cu fața întoarsă spre el, apoi se mohorî zărindu-i escorta. Marie de Dreux. Philibert de Montoisson nu se îndoii că prima vorbise despre corespondența lor și că celălalt era deja pe poziții. Cu toate acestea, se apropie. Om de onoare mai presus de orice, conta pe aceste lupte ca să cucerească inima lui Philippine. Iar dacă nu reușea, s-ar fi însurat cu drăgălașa Marie, după ce și-ar fi secerat rivalul.

— Ce fericire să vă revăd în sfârșit, frumoase domnițe! exclamă el cu respect.

Se înclină, scoțându-și pălăria împodobită cu o pană albă.

— Eu nu pot spune același lucru, messire. Ce tupeu, să pătrunzi într-o incintă în care cavalerii încă nu au acces!

Laurent de Beaumont îi aruncă o privire disprețuitoare lui Philibert de Montoisson, care-i adresase cuvintele acelea șfichiuitoare.

— Iubirii nu-i pasă de bariere. Iar gărzile se înclină în fața însemnelor regelui.

— Nu mai spune! Te împăunezi cu o strălucire uzurpată, domnule! râse Philibert care, dac-ar fi putut, ar fi sărit chiar atunci la gâtul lui.

Nu. Hotărât lucru, nu-i fusese deloc dor de chipul cuceritor și de aerul de cocoș bățaios ale rivalului său!

Philippine izbucni într-un râs cristalin.

— Ei, văd că vă înțelegeți la fel de bine ca înainte. Ajunge, Philibert!

Apoi îi răspunse pajului regelui la salut.

— Spuneai în scrisorile tale că ești pe deplin sănătos. Constat cu plăcere că ți-ai regăsit și impertinența.

— De neîmplânzit la vederea unei asemenea frumuseți.

Mane de Dreux lăasă ochii în jos, jignită. Philippine observă și hotărî să-i dea o lecție cavalerului. Cu cât mai repede se lămuriau lucrurile, cu atât mai iute le va pieri celor doi lupi cheful să se omoare unul pe celălalt.

— Pe Marie nu mai trebuie să ți-o prezint, știu cât de mult ții la ea...

Domnul de Montoisson, care nu cunoștea situația, jubilă.

— Așadar, eșarfa ei ți-o vei lega de braț mâine?

Laurent de Beaumont se feri să dea vreun răspuns. Nu voia să lupte decât pentru Philippine, dar ar fi fost o mârlnăie s-o spună.

Făcu o reverență în fața lor.

— Îngăduiți-mi, domnițelor, să mă retrag. E timpul să mă duc la grajduri. Te invit să mă urmezi, messire, dacă nu cumva ți-ai anunțat retragerea din pricina vârstei înaintate.

Între ei era, într-adevăr, o diferență de douăzeci de ani.

— Ia-o înainte, că te găsesc eu, scrâșni Philibert de Montoisson strângând pumnii.

Cu zâmbetul pe buze, Laurent de Beaumont se îndepărtă. Marie era lividă. Își împreună mâinile ca pentru rugăciune în fața ospitalierului.

— Nu mi-l schilodi, cavaliere. Ochii tăi îmi arată că ești pornit împotriva lui, dar...

— Ține-ți firea, Marie, o întrerupse cu asprime Philippine. Dacă au ceva de împărțit – lucru de care mă îndoiesc –, își vor rezolva diferendul în arenă, în fața tuturor, nu-i așa, Philibert?

Domnul de Montoisson se înclină în fața lui Marie.

— N-ai nicio grijă. N-aș vrea să te lipsesc de un bărbat ca el.

Nu mai adăugă că tatăl fetei, în care avusese neplăcuta surpriză de a-l recunoaște pe postăvarul de la vamă, ar avea parte de ginerele pe care-l merita, încrezut și orgolios.

Lăsându-le să-și ia locurile alături de juriul care deja se instalase, în sunetul trompetelor, se grăbi și el spre grajduri.

*

Bătaia tobelor care răspundea semnalelor de trompetă le dădu timp să se așeze – Philippine între tatăl ei și Sidonie, Marie de Dreux între părinții ei, invitați de baronul de Clermont. Postăvarul, caraghios în hainele lui excesiv de brodate, arăta de parcă ar fi căzut într-o oală cu vopsea aurie. Cu glas strident, ce-i zgâria auzul lui Philippine, își mustră fata fiindcă își pusese rochia aceea sobră în locul celei strălucitoare pe care i-o recomandase. Din fericire, prezența prințului Djem îi distrase domniței atenția de la acest personaj grosolan. Djem se afla în fața ei, cu o treaptă mai jos, și tocmai îi șoptea ceva domnului de Clermont. Inima i se opri pentru o clipă, un fior prelung îi străpuse șira spinării și fu nevoită să-și ia privirea de la prinț, ca să nu se înroșească din cap până-n picioare.

După un nou semnal al trompetelor, un herald veni să le vorbească spectatorilor, în timp ce alții, plasați la oarecare distanță, îi repetau cuvintele ca să poată fi auzite de toți cei aflați acolo.

— Ascultați! Ascultați! Gingașe domnițe și chipeși seniori! În astă zi de iunie, a treia înainte de Rusalii, prințul Djem le face știut cavalerilor că învingătorul acestui turnir va primi din partea lui un dar neprețuit, care-i va fi înmânat acestuia de frumoasa Helene de Sassenage.

Lui Philippine îi scăpă un mic strigăt de uimire. În timp ce heraldul făcea acest anunț, Djem se întoarse către ea și-i adresă un semn elegant din cap, la care fata răspunse din reflex. Un achingiu urcă treptele, veni să se încline în fața ei și deschise sub ochii familiei de Sassenage un sipet sculptat. Lui Philippine i

se tăie din nou respirația văzând, lângă niște diamante mici de o puritate fără egal, altele două, de un albastru translucid, admirabil șlefuite, care abia dacă i-ar fi încăput în căușul palmei.

— Recunosc generozitatea prințului. Este un dar demn de un rege, zise tulburat Jacques de Sassenage.

Cei din apropiere se aplecau să vadă mai bine, dar Philippine închise sîpetul.

— Spune-i stăpânului tău că mă pun chezaș pentru frumusețea acestor pietre, la fel de strălucitoare ca frumusețea fiicei mele, căreia i le-a încredințat, îi declară Jacques de Sassenage turcului care adusese cutia.

După ce acesta plecă, Jacques se aplecă spre ea.

— Fără îndoială că te prețuiește mult, fata mea... Lucru care mă bucură, îi mai șopti el la ureche.

Philippine nu răspunse nimic, dar inima îi bătu mai tare. Era clar că Sidonie îi povestise totul baronului.

Tobele bătură din nou. Toate capetele se întoarseră spre incinta închisă. Cavalerii se iviră unul după altul, purtând armuri și căști, chemați în ordine alfabetică. Optzeci și patru în total, printre care, în afară de Philibert de Montoisson și Laurent de Beaumont, se numărau Aymar de Grolee - cel mai în vârstă dintre ei, dar care nu fusese învins de nimeni în ultimul turnir, Louis, fratele lui Philippine, Philippe de la Tour-Sassenage, tatăl lui Sidonie, Guillaume de Viennois, senior d'Ambel, precum și acel Pierre Coste, care locuia vizavi de Philippine. Amintindu-și felul cum i-l descriesese Bonnemine, îl privi curioasă când își opri calul în fața tribunei lor, cu viziera ridicată. În ciuda celor câteva riduri care-i trădau vârsta de vreo treizeci de ani, avea un chip plăcut, cu ochi vii și lacomi. O privi îndelung. Departe de a-i răspunde, Philippine întoarse capul, spunându-și că, la urma urmei, nu strălucea. Toți defilară, fără ca ea să vadă măcar unul a cărei prestanță să se compare cu a lui Djem. Nici măcar Jacques de Montbel, care fu atât de frapat de frumusețea ei, încât ochii i se făcură cât cepele. Sidonie comentă:

— Pun rămășag că băiatul ăsta va fi alături de noi la petrecerea din seara asta și nu se va dezlipi de tine nicio clipă...

Jacques de Sassenage adăugă, amuzat:

— Conte de d'Entremont e o partidă bună, un om neasemuit de cinstit și drept și, pe legea mea, de azi înainte, îndrăgostit până peste urechi de tine. Păcat că ești logodită, fata mea...

Într-adevăr, subjugat, acesta rămăsese încremenit locului și se urni doar când intervenirea heraldului.

Așezate lângă Sidonie, surorile Sassenage încercau să rămână drepte și netulburate, așa cum le recomandase aceasta și cum făcea sora lor, dar le scăpa adesea câte o exclamație, pe care o înăbușeau de îndată apăsându-și mâinile înmănușate pe buzele trandafirii.

După ce toți cavalerii se aliniară în fața judecătorilor, un cavaler purtând culorile baronului de Clermont trecu pe la fiecare cu o pălărie în mână, pentru ca sortii să aleagă cine va ataca și cine se va apăra. Veni rândul lui Philibert de Montoisson și al lui Laurent de Beaumont. Când heraldul anunță că vor fi rivali, Marie de Dreux se făcu mică și sângele îi dispăru din obraji.

*

Erau istoviți, sfârșiți. Janisse avea gura uscată și nici să se miște nu mai putea când ajunseră la corpul de gardă al castelului de la Sassenage. Se făcuse deja noapte. Nu erau așteptați, dar, în câteva minute, încă înainte să intre în curtea interioară, zvonul venirii lor și, mai ales, al prezenței lui Algonde ajunse la urechile tuturor. Toți ieșiră din case, iar cel dintâi fusese Jean, brutarul, îngrijorat fiindcă auzise că veniseră pe jos. Dar, după ce-și văzu boul, și află că nici căruța nu era departe, însă trebuia reparată, nu se mai gândi decât la bucuria revederii. Algonde fu îmbrățișată de toți pe rând. Janisse mai găsi putere să le ceară mâncare și băutură ucenicilor lui, pentru care era ca un tată. Și, în ciuda orei târzii, cineva propuse o clacă, pentru a sărbători evenimentul.

Mathieu însă nu rămase prea mult printre ei. Fanette ieși în prag, ca și părinții ei. El o zărise cel dintâi. Privirile li se întâlniseră. Prezența Elorei făcea inutil orice comentariu, dar el nu voia să lase lucrurile așa. Cu un pas greu, însă hotărât, se strecură printre cei de la castel și ajunse la căsuța fierarului.

Fanette intrase în casă.

— Seara bună, băiete! Îl întâmpină Jeannot fără supărare. În ciuda durerii fiicei sale, fusese prea apropiat de Algonde și de Mathieu ca să nu-l bucure revederea lor.

— Nu mai am spada. Mi-a fost furată la Bâtie, îl anunță Mathieu.

Jeannot ridică din umeri.

— Acum ești însurat, nu?

Mathieu încuviință printr-un semn.

— Înseamnă că n-ai pierdut ceva care să-mi aparțină mie.

— Pot s-o văd pe Fanette?

— Dacă ea n-are nimic împotriva...

Tânărul trecu pragul. Înăuntru, mama fetei îl seceră cu o privire sumbră. Fără comentarii. Apoi zbieră:

— Vino-ncoace, fată. Să vadă cât suferi din pricina lui.

Mathieu rămase în picioare în odaia care mirosea plăcut a ceară de mobilă. După ce slujnicele lustruiau mobila splendidă a stăpânilor, pe cărpe mai rămânea câte un pic de ceară, iar Sidonie nu le reproșase niciodată că o terminau în casele lor. Așteptă câteva minute bune. Cunegonde se întorsese la treburile ei, ignorându-l cu dispreț. Era pe punctul de a pleca, dar perdeaua se ridică. Fanette zăbovise cât să se spele cu apă rece pe față. Încercănați și roșii încă, ochii îi străluceau, însă avură puterea de a-l privi drept în față fără să clipească.

— Sunt fericită că te-ai întors viu și nevătămat, Mathieu.

— Trebuie să-ți vorbesc. Îmi acorzi câteva clipe?

— Pot ieși puțin, mamă?

— Tu știi mai bine, răspuse aceasta fără să-i privească.

Fanette deschise ușa. Curtea era pustie, dar din cealaltă parte a donjonului, unde era brutăria, se auzeau râsete. Un fluier împrăștia câteva sunete în aerul răcoros al nopții. Fanette porni hotărâtă în partea opusă, către șoimărie, ca în seara când Mathieu o urmărise. Când discutaseră. El o urmă la distanță. Nici Jeannot, nici fiii lui, care stăteau în pragul fierăriei, nu încercară să-l oprească.

Fanette se rezemă cu spatele de zid și-l așteptă. Deși nespuse de îndurerată, era o fată curajoasă, care nu ceda în fața obstacolelor. Mathieu se opri în fața ei. Nu știa cum să înceapă.

— Am iertat-o... Din cauza micuței, zise el, uitând tot ce se pregătise să-i spună.

— Știai? Știai că purta copilul tău?

— Am aflat abia acolo. Iartă-mă, Fanette!

Ea dădu din umeri.

— Pentru ce? Doar nu m-ai mințit. În clipa când ai plecat, am știut că te pierd. Îți amintești ce ți-am spus în noaptea aceea? Că preferam să te văd legănându-te în spânzurătoare decât împreună cu ea...

El nu găsi niciun răspuns.

— Era adevărat. E adevărat și acum. Îți doresc să fii fericit, Mathieu, atât timp cât mai poți. Fiindcă te cunosc, poate mai bine decât te cunoști tu însuși, și fiindcă am văzut-o pe prigoria ta chiar acum câteva clipe. A început să semene cu o doamnă. Tu încă ai mâinile mânjite de țărână. Va veni o zi când mă voi răzbuna...

El făcu un pas înapoi, înspăimântat de amărăciunea fetei. De luciditatea ei.

— Taci.

Ea rânji, cu ochii îngustați de suferință.

— Am să aștept ziua aceea, Mathieu, crede-mă. În singurul loc unde știu că te vei întoarce.

El tresări. Va cuteza Fanette să renunțe la viața de până acum? Ca s-o trăiască pe cea a tâlharilor? Mathieu știa că la sălașul lor se referea fata. De nenumărate ori îi ceruse să-i povestească despre vremea pe care o petrecuse printre ei. Își reproșa că-i pomenise despre Villon, prietenul lor din copilărie.

— Vei fi pierdută dacă faci nebunia asta, Fanette. Nu merit, crede-mă.

— Te cred, răspunse ea cu răceală. Dar, din nefericire pentru mine, te iubesc. Și, spre deosebire de tine, eu nu iert. Fugi înapoi la ea, frumosule! Și bucură-te pe săturate de ea. Data viitoare când ne vom mai vedea, voi avea poate în mână un pumnal. Ridicat asupra ta. Sau asupra ei, dacă tu nu vei fi acolo.

Înconjurată de ai săi, de mirosurile familiare ale castelului în care copilărise, Algonde ridică paharul, stând la masa improvizată sub cerul liber, în fața brutăriei. Din bucătărie

fuseseră aduse coșuri cu mezeluri, iar Jean scosese din cuptor o ultimă șarjă de pâine.

— Fie ca Domnul să vă țină așa cum v-am regăsit acum! Le ură ea tuturor.

Oare de ce-și pierduseră zilele această mireasmă, această culoare? De ce crescuse? De ce căzuse în Furon? De ce-și urmase destinul? Cât de bine se simțea acum acasă la ea, departe de Marthe! Oare va mai regăsi vreodată lipsa de griji a ospețelor, veselia la cântecul fluierelor? Se ivi și Mathieu. Părea întristat. Toți îl văzuseră ducându-se la Fanette. Și bănuiau cam despre ce discutaseră. Algonde își făgădui să meargă a doua zi s-o vadă pe fată. Nu că i-ar fi putut ușura cumva chinul. Voia doar să-i spună cât de bine o înțelegea.

În seara aceasta era însetată de viață. Prea însetată de fericirea pe care voia s-o guste. Mathieu se așeză pe bancă, între tatăl și fratele lui, și ciocni la rândul său un pahar în cinstea micuței Elora care dormea în casa brutarului. Spera ca, până dimineață, Fanette să renunțe la hotărârea ei.

Și la Sassenage, și la Romans, ospetele durară până în zori. Când toți adormiră, o fată cu ochii secătuiți de lacrimi își părăsi familia, ducând pe umăr o bocceluță, iar un bărbat turnă venin de scorpion într-un urcior cu hidromel.

Amândoi erau născuți sub semnul Scorpionului. Aveau același destin, dar în ziua aceea, la cântatul cocoșilor care le salutau fuga, încă n-o știau.

6

Dacă era ceva ce începuse să-i placă lui Djem, lucrul acela era paharul de hidromel cu mirodenii, pe care i-l trimitea marele prior, băut înainte de a se lăsa în brațele lui Morfeu. Protejată de degustătorul prezent indiferent de ora la care se culca în primitorul oraș Romans, unde prezența lui era mereu sărbătorită, pe Djem nu-l mai stăpânea teama de vreo primejdie. Nu se mai gândea decât să-și bucure ochii privindu-i pe ai lui Philippine, admirându-i pe dansatori și pe jongleri, și să se desfete cu bucatele, unele mai rafinate ca altele care încărcău mesele.

În locuința somptuoasă, de la ieșirea din oraș, de care dispunea după bunul plac, Djem se bucura din nou de viață avându-i alături pe credincioșii săi Nassouh și Anwar.

Acesta din urmă tocmai îl însoțise până în dormitor. Zorii trandafirii se ițeau prin geamuri, iar Djem, prins de bucuria acestor festivități care dădeau din nou culoare vieții sale monotone, exagerase puțin cu vinul. Nu era beat, dar i se învârtea capul.

— Frate, cred că mă voi alege cu o migrenă serioasă la sculare, râse el așezându-se greoi pe marginea patului.

— Nicio grijă, când o s-o vezi pe Helene o să-ți treacă, profeți Anwar, căruia drăgălășenia surorii mai mici a lui Philippine, Isabelle, îi răpise inima.

Djem se lungi cu brațele desfăcute pe cuvertura înflorată.

— Aș vrea ca zilele acestea să nu se mai sfârșească. Întoarcerea la Rochechinard va fi un calvar.

— Ei, haide! Jacques de Sassenage ți-a dat destul de clar de înțeles că-ți este acum aliat. Va pleda pentru tine în fața regelui Franței, sunt convins de asta. Dacă monarhul va atrage Occidentul într-o nouă cruciadă, porțile Istanbulului se vor cutremura în precum odinioară cele ale Constantinopolului.

Djem oftă prelung. Nassouh și Anwar își păstrau încă speranța de a-l vedea pe tron.

— Ce-ar însemna pentru mine un regat fără ea, frate?

— Cine spune s-o părăsești? Și mama ta era creștină. Convinge-ți iubita să te însoțească. Oricine vede azurul cerului aprinzându-se deasupra munților din strâmtoarea Dardanele este pe veci cucerit de țara noastră, Zizim. Podoabele Orientului i se vor părea mai somptuoase, aromele – mai puternice. Va fi uluită de Cornul de Aur și va admira palatul Topkapi. Fă așa încât să fie a ta, frate! Dar nu aici. În afară de ea, nimic de aici nu este demn de tine.

Djem închise ochii pentru o clipă.

— E adevărat ce spui, înțeleg. Dar mă va lăsa tatăl ei s-o iau cu mine?

— El se înclină și acum în fața ta, care ești prinț. De ce te-ar refuza când vei fi sultan?

— Nu știu, Anwar, nu știu.

Se întinse și căscă.

— Vom avea timp să ne gândim la asta mai târziu. Deocamdată nu se întrevide nimic. Ospitalierii nu vor renunța fără luptă la recompensa pe care le-o trimite Baiazid. Înainte de a cuceri Istanbulul, ar trebui să încep să mă războiesc aici cu marele prior.

— Și a ajuns să-ți fie prieten, e adevărat, admise Anwar. Dar ar rămâne de partea ta dacă ar ști că vrei să i-o sufli pe Helene protejatului său?

— Ceea ce vreau eu își dorește și ea. Dragostea n-are stăpân. Guy de Blanchefort este un om drept și bun. Sunt convins că, atunci când va veni clipa, o să fie de acord cu planurile mele.

Anwar clătină sceptic din cap.

— Nu vreau să-ți umbresc speranța, Zizim, și nici să-i neg marelui prior aceste calități, dar, în locul tău, nu m-aș încrede...

Djem își întoarse spre el chipul marcat de oboseală și de băutură.

— Așa a fost mereu. Așa va fi întotdeauna, frate.

Își strânseseră reciproc mâinile, ca pe vremea când, copii fiind, întârziu împreună, după căderea nopții, complici, în timp ce mamele lor îi căutau. Fiind hrăniți la același sân, nu se

despărțiseră niciodată. Acest gest păstra ceva din copilăria lor și din tainele doar de ei știute.

— Vrei hidromel de-al tău? întrebă Anwar care, învins și el de oboseală, se pregătea să părăsească încăperea.

Djem șovăi o clipă, apoi scutură din cap.

— Sunt deja amețit. Ar fi păcat de el.

Anwar se ridică, porni spre ușă, apoi se întoarse la noptiera pe care se afla carafa. Stătuse în curent de la începutul festivităților și-l ustura gâtul. În timp ce un sforăit ușor arăta că Djem ajunsese pe alte tărâmurii primitoare, își turnă un pahar de hidromel și-l duse la buze, privind cu plăcere somnul liniștit al prințului, ca pe vremea când se aflau încă acolo, la Brousse, după câte o bacanală de lupi tineri.

Când inima i se strânse, mai avu timp să fie șocat. Nu și să înțeleagă. Îl trezi brusc pe Djem, prăbușindu-se peste el, cu ochii larg deschiși. Fulgerat.

*

Fanette a dispărut.

Algonde sări din pat drept în picioare. Mathieu încă mai dormea, respirând regulat. Algonde se frecă la ochi cu pumnii, apoi o privi pe maică-sa care, după ce-i dăduse cheile odăii blestemate ca să se poată bucura în sfârșit de noaptea nunții, năvălise speriată înăuntru.

— Cum adică a dispărut?

— Așa cum se dispăre. A plecat de la castel. Mama ei a venit să-mi spună. E distrusă și are convingerea că Mathieu e de vină.

— Și Jeannot ce zice?

— A început s-o caute însoțit de băieții lui și de alții care s-au oferit să-i ajute.

— Cobor, hotărî Algonde. Înainte ca Gersende să aibă timp să iasă ca s-o lase să se îmbrace, scutură cu putere umărul soțului ei. Mathieu se răsuci în așterni, o văzu aplecată deasupra lui și-i înlănțui mijlocul cu brațele.

— Prigoria mea, fredonă el, cu glasul și ochii încețoșați încă de somn.

Algonde își îndreptă spatele.

— Fanette a plecat.

— Ah. Făcu el, strâmbându-se.

Își lăsă brațele să cadă.

Inima lui Algonde se strânse.

— Știi unde s-a dus, nu-i așa?

Mathieu se scărpină în barba crescută în voie de când plecase de la Bâtie. Dacă-i spunea, ar fi însemnat să-i mărturisească lui Algonde faptul că se alăturase tâlharilor, lucru pe care nu se putuse hotărî să-l facă, în ciuda destăinuirilor ei. Fiindcă era vorba despre crime, și mâinile îi erau mânjite de sânge. Cum nimeni nu observase dimineața, când porniseră la drum, că nu mai avea la el spada, nu fusese obligat să mintă.

— Răspunde-mi, Mathieu, insistă Algonde.

Răceala acuzatoare din ochii ei îl răni.

— Chiar dacă ți-aș spune, Algonde, n-ai putea schimba nimic, E pierdută pentru toți, iar eu - la fel, dacă părinții ei ar găsi-o.

În mintea lui Algonde miji o bănuială. Simți un fior pe spate, Se concentrează asupra fetei. Cu chipul mânjit de praf și brăzdat de urmele lacrimilor, Fanette își legase bocceluța la brâu și urca pe o potecuță abruptă, ținându-se de rădăcini.

— Pădurea de pe culmile de la Sassenage. Urcă spre pădurea de pe culmi, șopti Algonde.

Mathieu păli.

— Dar cum... cum... bâigui el.

Ațintindu-și asupra lui ochii mari și îndurerați, ea îi tăie vorba:

— Se duce la tabăra lui Villon, nu-i așa?

Mathieu rămase cu gura căscată. Pentru Algonde, asta fu de-ajuns.

— Da, se duce la ei. Cu speranța că, într-o zi, vei face și tu la fel. N-o pot lăsa să creadă așa ceva. N-o pot lăsa să devină târfa lor.

Pe când își puneă în grabă o rochie pe ea, Mathieu se scutură.

— Știai. Ai știut asta tot timpul...și totuși...

Se opri în fața lui, mișcată să-l vadă atât de rușinat și de neajutorat.

— Puterile mele sunt mai mari decât crezi. Dar n-am timp să-ți povestesc amănunțit. Îmbracă-te, trebuie s-o ajungem din urmă.

— Are un avans prea mare, obiectă el.

Recunoscând acest adevăr, Algonde lăasă în jos brațele. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se încălță.

— Prin Furon. Melusine mă va ajuta.

— Nu, strigă el. Nu.

Din câțiva pași ajunse în fața ei și o apucă de brațe. Tot sângele îi fugi din obraz din cauza spaimei pe care i-o trezea această perspectivă.

— Să luăm caii, o rugă el. Nu vreau să te mai întorci acolo. Niciodată! Făgăduiește-mi asta, Algonde! Făgăduiește-mi!

Se înfruntară o clipă din priviri, amândoi la fel de tulburați la gândul că ar putea fi din nou despărțiți. Algonde cedă.

— Îți făgăduiesc. Îmbracă-te. Eu o să plec înainte. Alătură-te grupului pe care-l conduce Jeannot. Așa nimeni nu te va învinovăți. Nu-ți face griji. Am s-o aduc înapoi.

El o strânse tare la piept.

— În inima ei nu e decât răzbunare. Ferește-te.

*

Bonnemine intrase plângând în hohote în camera lui Philippine, pe care o noapte prea scurtă și festivă o istovise.

— Scoală-te, domniță, ce nenorocire, da, s-a întâmplat o mare nenorocire!

Philippine deschise un ochi înceteșat și furios.

— O să și se-ntâmple ție o mare nenorocire dacă nu termini imediat cu smiorcăiala.

Camerista făcu câțiva pași în spate, mai mult fiindcă trebuia să-și sufle nasul decât de teamă. În penumbră se auzi un sunet ca de trompetă, apoi un tropăit în direcția ușii de sticlă care dădea în balcon. Philippine suspină când razele soarelui îi căzură drept pe față. Nu, era clar că nu va putea adormi la loc.

— Ce nenorocire! O, da! Era atât de frumos și amabil...

Philippine se rezemă cu spatele de perne. O dorea capul fiindcă dormise prea puțin și-i venea s-o strângă de gât pe toanta asta care nu înceta cu văicărelile. Se stăpâni văzând-o

atât de îndurerată și, înainte de a găsi un dram de compătimire, se încruntă la ea.

— Dar ce-ai pățit?

— Eu una, nimic, domniță. O, nu! Dar bietul prinț...

Lui Philippine îi îngheță sângele în vine. Foarte atentă acum, așteptă ca Bonnemine să-și mai sufle o dată nasul.

— Djem? Despre prințul Djem vorbești?

— Păi, de care altul?

— Ne-am despărțit în zori și era la fel de binedispus ca mine, o asigură domnița.

— Da, în zori poate că era așa, suspină Bonnemine făcându-și cruce, dar acum...

Neliniștită, Philippine sări din pat și o strânse cu răutate de brațe.

— Acum, ce? Ai de gând să-mi spui odată ce s-a întâmplat sau aștepti să te bat?

Surprinsă de vehemența ei neașteptată, Bonnemine începu să plângă și mai tare.

— A fost otrăvit, asta-i. Otrăvit, cum v-am spus, un prinț atât de mare și nobil! Nu e drept...

Cuvintele i se pierdură în mintea lui Philippine care, răpusă de disperare, leșinase.

*

La fel de disperat era și Djem, la căpătâiul fratelui său de lapte. Durerea lui Nassouh, care se afla alături de el, era mai discretă. Doar o tresărire a pleoapei ochiului stâng trăda sfâșierea din sufletul lui.

Un lacheu anunță sosirea lui Guy de Blanchefort care intră în dormitorul lui Djem, transformat în cameră funerară, și se apropie de patul unde zăcea Anwar. Carafa otrăvită dispăruse de la căpătâi, luată de unul dintre felcerii orașului, care fusese chemat în grabă. Dar nu mai putuse decât să constate moartea prin otrăvire a pacientului. Degustătorul, somat să dea explicații, mărturisise că lipsise un moment, cât se dusesse să-și facă nevoile. Prințul încă mai petrecea cu prietenii lui, domnul de Montoison și Louis de Sassenage. Desigur că cineva profitase de lipsa lui ca să acționeze. Dar cine? Aceasta era întrebarea. Fusese trezit și șeful pazei, care începuse cercetările, dar nimeni

nu observase nimic. Sclavul prințului, când își văzuse stăpânul urcând spre apartamentul său, se dusesse la bucătărie. Carafa pregătită de paharnic era pe o tavă. Era astupată. Degustătorul era de negăsit, iar sclavul se grăbise să urce scara ca să nu-și supere stăpânul. Prima reacție a lui Djem fusese să-i taie gâtul, dar Blanchefort îl convinsese să mai aștepte. Pentru a-l găsi pe ucigaș era nevoie de mărturia lui și de relatarea în amănunt a împrejurărilor. Djem își stăpânise dorința de răzbunare. Nu voise să mai vadă pe nimeni și se închisese între pereții odăii lui în care zăcea Anwar. Cum ușa rămăsese ferecată, iar prințul nu ajunsese la micul dejun, zvonul se răspândise, purtând o știre trunchiată pe care șeful pazei se ferise s-o corecteze, ca vinovatul să se bucure de isprava lui. Astfel va fi mai ușor de prins în capcană, îl asigurase el pe Guy de Blanchefort.

Marele prior se apropie de prinț, așezat în umbra perdelelor trase. Cu ochii închiși, Djem se ruga cu voce șoptită în limba lui.

— Iartă-mă că te tulbur, Zizim...

Djem își ridică privirea. Cu chipul cenușiu, cu ochii roșii, tras la față, părea umbra celui care fusese. Era sfârșit de oboseală și de durere.

— Nu mă tulburi, mare prior. Niciun prieten nu tulbură tihna sufletelor curate. Vorbește.

— Zvonul s-a răspândit în oraș. Jacques de Sassenage este la poartă, foarte neliniștit. Nu l-am văzut încă, dar nu cred că face parte din rândul dușmanilor tăi. N-ar trebui oare să-i spun adevărul?

Djem se încruntă. Nu vorbise cu șeful pazei, așa încât nu înțelese la ce se referea Guy de Blanchefort.

— Ce vrei să spui?

Marele prior îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba, iar Djem deveni și mai palid. Dacă baronul îl credea mort înseamnă că și Philippine credea același lucru. N-o putea lăsa pradă disperării. Sprijinindu-se de brațele fotoliului, se ridică în picioare cu toată puterea pe care-o mai avea.

— Vreau să-l văd între patru ochi, ceru el cu atâta autoritate disperată în glas încât Blanchefort, deși uimit, nu obiectă.

Algonde înainta cât de repede îi permitea vegetația, strângând băiețește iapa între genunchi ca să înfrunte mai ușor hopurile și trecătorile înguste ale pădurii. Mathieu îi descrisese sumar drumul care ducea la tabăra tâlharilor. Știa că Fanette va bâjbâi la întâmplare și va începe să strige când va ajunge la văgăuni, unde sunetele erau duse mai departe de ecou. Algonde voia s-o ajungă înainte de acest punct, de unde nu mai exista întoarcere.

Simțea că era aproape. O panglică rămăsese agățată de o creangă joasă, un petic de pânză se rupsesse în mărăcini. Peste o oră, o zări chinându-se să străbată ferigile dese dintr-un pâlț de stejari.

— Fanette!

Fata își întoarse surprinsă capul. Încremeni o clipă la vederea lui Algonde, apoi își veni în fire. Să fi înțeleas oare că aceasta voia s-o ducă acasă? Sau se temea că-i va face vreun rău? Sări pe deasupra ierburilor și o luă la goană. Algonde sări jos de pe cal și, fără să se gândească prea mult, se avântă în urmărirea ei.

Cu obrajii biciuiți de frunzele ramurilor joase, cu pulpele zgâriate de spini, se apropia tot mai mult de Fanette, gâfâind. Când un trunchi căzut se ivi în calea acesteia, obligând-o să se oprească o clipă ca să-și ia avânt să sară peste el, Algonde se încordă și-i căzu în spate ca o fiară care-și doboară prada. Se rostogoliră amândouă la pământ, cu capetele la câteva degete de trunchi.

— N-o să mă lași niciodată în pace? urlă Fanette, trântită la pământ, înainte de a-și șterge furioasă cu pumnul buza crestată de un ciot al copacului.

— Nu-ți părăsești prietenii la nevoie, replică Algonde, așezându-se și ea.

Ciufulite și mânjite de sângele care li se prelingea din zgârieturi, amândouă arătau jalnic.

Ochii lui Fanette aruncau fulgere.

— Vorbește în numele tău. Eu una te urăsc.

Inima lui Algonde se liniști.

— Ne cunoaștem din copilărie. N-am nicio vină că Mathieu s-a îndrăgostit de mine.

— Nu trebuia să se întoarcă! Să mă facă să sper!

Algonde ridică din umeri.

— Ești orbită de gelozie, Fanette. Doar ai văzut și tu că sentimentele lui nu s-au schimbat. Pe vremuri, le respectai.

— Eram nevinovată pe-atunci. Încă nu gustasem din săruturile lui.

Algonde se ridică și-i întinse mâna.

— Să ne întoarcem. Tot satul te caută, iar părinții tăi sunt tulburați. Nu poți să dispari așa. Să ajungi în patul tâlharilor trecând de la unul la celălalt ca o curvă. Nu e în firea ta să faci așa ceva.

Fanette chicoti cu amărăciune.

— Crezi că mă cunoști, dar nu știi nimic despre mine, prigorie ce ești! Chiar nimic.

Înșelată de amintirea fetei liniștite și timide pe care o știa, Algonde n-o văzu apropiindu-se. Căzându-i pumnalul din mânecă în mână, Fanette sări pe neașteptate la ea. Algonde căzu pe spate, cu roșcata deasupra ei. N-apucă s-o împingă înainte ca lama să i se înfigă adânc în coaste. Algonde țipă de surprindere și de durere.

— Mori, mori, prigorie, mori și voi fi răzbunată, începu să râdă Fanette, scoțând cuțitul ca să o mai înjunghie încă o dată chiar în inimă.

Dar râsul ei dement conțeni după o clipă. Ieșind din rană, un vârtej albăstrui o ridică de pe trupul lui Algonde și o aruncă violent la o parte. În loc să dea ortul popii, Algonde se ridică în capul oaselor, pe pământul înroșit, tușind nestăpânit. Cu ochi ieșiți din orbite, scuipea cheagul de sânge care n-o lăsa să respire, conștientă că puterea Strămoșilor o salvase.

În fața acestui miracol, Fanette își făcu cruce. Oare era o minune dumnezeiască sau una a diavolului? Habar n-avea, dar era sigură că Algonde n-o va ierta pentru că încercase s-o omoare. Îngrozită la gândul că Algonde se va răzbuna, făcu câțiva pași în spate, până se pierdu printre ferigile înalte. La câțiva pași de acolo păștea calul lui Algonde. Fanette alergă spre el. Deși nu călărise niciodată, găsi puterea de a se urca pe spinarea lui și îl apucă de coamă, apoi îi dădu pinteni.

Când ajunse la văgăună, alunecă de pe cal, istovită și șocată încă de ceea ce se întâmplase. Mâinile, chipul și tot trupul ei

miroseau a sânge închegat. Începu să tremure din cap până-n picioare.

Când se întoarse de la vânătoare, Villon o găsi așa, așezată pe marginea falezei, gata să se arunce în gol dacă se întâlnea cu Algonde din nou.

7

— Priviți acolo! se auzi un strigăt în stânga gradenelor.

Dintr-odată, toate capetele se întoarseră spre degetul acela întins. Cei patruzeci de cavaleri intrau în piața mare din Romans prin străduțele din vecinătate, formând un alai impunător: cei desemnați să se apere conduși de fiul baronului de Clermont, cu pene albe la coif și eșarfe și scuturi albastre cu trei flori de aur reprezentându-l pe regele Franței, iar atacanții, avându-l în frunte pe Antoine de Montchenu, care purta însemnele lui Djem, cu pene și paveze viu colorate.

Acest omagiu, plănuit înainte ca tragedia să aibă loc, fu dedicat memoriei lui Anwar, înmormântat în ziua precedentă. Bătaia tobelor încetă. Tropăitul cailor care mergeau la pas pe esplanadă răsună într-o liniște deplină. Steagurile fâlfâiau în vântul cald al acelei dimineți de 6 iunie 1484. În picioare, în fața acestor luptători de paradă care își aplecau lăncile omagiindu-l, Djem simți cum i se strânge inima. Era atât de plin de furie, de o tristețe inconsolabilă, încât i-ar fi putut învinge pe toți. Da, pe toți! Acest simulacru de bătălie pe care îi făcuse plăcere să-l prezideze îi trezea în inimă pofta de a se angaja într-o luptă adevărată, îndârjită și sângeroasă. Ridică totuși brațul, dând semnalul pentru începerea întrecerilor. Sunetele trompetelor se înălțară, ca și cei o sută de porumbei eliberați în același timp, ale căror aripi albe se profilară pe azurul cerului. Djem simți alături durerea lui Nassouh. Acum nu mai rămăseseră decât ei doi ca să păstreze amintirea tristei lor epopei. Lăsă brațul în jos. Cavalerii se retraseră, iar tribunele se însuflețiră. Djem se așeză. Asista la spectacol. Spectacolul era chiar el. Cu un zâmbet îndrăzneț, înțepenit pe buzele atât de încordate de efort că-l dureau, privi barierele deschizându-se și cele două șiruri de câte șase bărbați așezate față-n față, amenințându-se cu lăncile.

Dacă ar fi putut s-o facă fără a-l bucura pe ucigașul lui Anwar, ascuns undeva în mulțime, Djem ar fi început să urle.

Philippine nu reușea să se concentreze asupra spectacolului oferit de bărbații care încercau, din goana calului, să-și doboare adversarii din șa. Lângă ea, Isabelle arăta o apatie morbidă. O seară fusese de-ajuns pentru ca sora mai mică să se îndrăgostească de Anwar așa cum se îndrăgostise Philippine de Djem. Veselia îi pierise, nimic nu mai reușea s-o distreze. Nici lui Philippine nu-i ardea de distracție, simțind disperarea care-l copleșise pe Djem și temându-se de primejdia care plana asupra lui, chiar dacă de data asta ucigașul își ratase ținta. Cel mai mic zgomot neobișnuit, cel mai neînsemnat personaj care-și ferea privirea i se păreau un pericol.

Ar fi preferat ca Djem să rămână ferecat în odaia lui, la adăpost. Dar el nu voise să schimbe nimic din programul care fusese stabilit la sosire. Acasă la el, continuaseră petrecerile. Ospețele cu bucate alese. Dacă Philippine n-ar fi știut ce loc important avusese Anwar în viața lui, ar fi putut crede că moartea tovarășului său nu-l afectase deloc, văzând cât de vesel și nepăsător părușe chiar în aceeași seară.

— Refuz să-i dau criminalului satisfacția de a mă vedea suferind, îi explicase el marelui prior când deschisese din nou porțile.

Nassouh încuviințase. Vor face față.

Și reușiseră de minime.

Dar Philippine, așezată cu un rând mai sus, simțea un ghimpe în inimă de fiecare dată când vedea umerii lui Djem gârbovindu-se ușor, fără voia lui.

Manșele se succedau. Când apărătorii, când atacanții mușcau țărâna. Când o auzi pe Marie de Dreux, stând în tribuna de alături, țipând, Philippine înțelese că printre cei care tocmai intraseră în arenă se numărau Philibert de Montoisson și Laurent de Beaumont.

Acesta din urmă, în seara când sosise la Romans, venise să-i ceară un dans la petrecerea dată de Djem, iar ea îi răspunsese că trebuia să-i ceară voie logodnicului ei, domnul de Montoisson. Replică la care Laurent de Beaumont fusese gata să cadă pe spate.

— Cum? Dar spuneai că...

— Așa stau lucrurile, prietene. Va trebui să te obișnuiești cu acest gând.

Philibert de Montoisson, care-i impusese domniței compania lui, fusese încântat să vadă că Philippine își respecta promisiunea. Umflându-și pieptul, ațintise o privire întunecată asupra seniorului de Saint-Quentin.

— Am asigurat-o pe domnița Helene că nu mă voi atinge nici de un fir de păr al neînsemnatei tale persoane. Nu-mi da motive să mă dezic. Dispari de-aici!

Furios și învins, Laurent se îndepărtase. Tânărul paj se arăta se apoi atât de prevenitor față de Marie, încât râsul acesteia luminase tot restul serii. Oare Laurent se împăcase cu situația? Philippine începu să se îndoiască de asta când îl văzu coborându-și viziera ca să se avânte la galop, cu lancea bine strânsă sub braț și cu mâna încleștată pe ea ceva mai jos decât o îngăduia regulamentul. Voia să-i străpungă armura. În partea opusă, domnul de Montoisson, observându-i poziția, procedase la fel. Respirând iute, Philippine așteptă ciocnirea. Amândoi fură zguduți. Lăncile se rupseră, dar niciunul din ei nu căzu. Întorcându-se într-un nor de praf la barieră, smulseră câte o nouă lance din suport. Fără să le dea vreo atenție celorlalți care, ridicați de scutierii lor sau călare, părăseau arena, se avântară într-o nouă înfruntare. Preț o clipă, fură singuri în mijlocul esplanadei, galopând într-o tăcere întreruptă doar de copitele cailor. Se ciocniră din nou. Cu și mai multă violență. Cei din tribune săriră în picioare, dându-și brusc seama că aici era vorba despre un conflict care n-avea nicio legătură cu întrecerea. Un murmur de neliniște se înalță din mulțime.

De astă dată zburară amândoi prin aer secerăți de impact și se prăbușiră greoi la pământ, în zornăitul armurilor. Cailor îi urma cursa. Bărbații rămaseră nemișcați. Spectatorii fremătară. Câteva domnițe leșinară. Marie rămase în picioare, apăsându-și vârful degetelor pe buzele decolorate.

Djem privea încruntat cele două trupuri inerte.

„*Ce bine-ar fi ca Philibert de Montoisson să nu se mai ridice*“, își spuse, pe când scutierii se apropiau în fugă. Lângă barieră, ceilalți luptători așteptau nerăbdători, strunindu-și cailor.

Laurent de Beaumont fu primul pe care scutierii îl ridicară. Înălță un braț ca să liniștească îngrijorarea mulțimii. După ce și domnul de Montoisson făcu același lucru, publicul izbucni în aplauze și felicită prin ovații îndrăzneala celor doi cavaleri, uitând de ipotetica lor dușmănie.

Dar nu însemna că erau nevătămați. Marie de Dreux ghici acest lucru văzând că Laurent de Beaumont se ține cu mâna de coaste și că Philibert de Montoisson șchiopătă.

Fără ezitare, vru să-și părăsească locul. Tatăl ei se împotrivi.

— Unde fugi? Nu-ți ajunge că băiatul ăsta s-a dat în spectacol? Îți interzic să faci și tu la fel.

Marie se strâmbă. De când aflaseră despre moartea turcului, tatăl ei se purta ciudat. Privea mereu peste umăr când ieșeau din casă și, cu o zi înainte, o anunțase că, în ciuda dorințelor ei, hotărâse s-o mărite cu fiul unuia dintre partenerii lui.

— Nu că mi-ar fi prieten - fiindcă în afaceri nu există prietenie -, dar moralitatea lui este desăvârșită și, când va veni clipa doar un postăvar mi-ar putea fi urmaș.

Marie fusese indignată. Refuza să-l ia pe mucosul acela plin de coșuri și încrezut. Ea îl voia pe Laurent de Beaumont, care urma să vină să-i ceară mâna de îndată ce se sfârșea turnirul. Conan de Dreux nici nu voise să audă. Atunci, ca să-l sperie, fiica lui afirmase că se va arunca în Isere dacă o măritau cu forța, chiar de-ar fi fost să ardă pe veci în iad din pricina asta. Impresionat de hotărârea ei, Conan de Dreux părăsise învins. Apoi își revenise și o privise cu tristețe.

— Un postăvar. Trebuie să fie un postăvar. Și cât mai repede. Nu vreau ca negoțul meu să moară odată cu mine.

Și de atunci, orice-ar fi zis, făcut sau încercat ea, rămăsese neclintit.

— Stai jos! porunci el în vacarmul mulțimii care, ațâțată de înfruntarea dinainte, îi aclama pe luptători cu forțe noi.

Fierbând de neliniște, Marie îl înfruntă:

— Încearcă numai să mă oprești!

Și, înăbușindu-și tot respectul și toată iubirea pe care le avea față de el, îi strivi dureros cu tocul pantofului bătătura de la degetul mare al piciorului stâng. Surprins de durerea neașteptată, Conan de Dreux își umflă obrajii care se înroșiseră

ca racul, își cuprinse instinctiv genunchiul cu mâinile și se prăbuși pe bancă, lângă soția lui care nu reacționase în niciun fel.

În timp ce Marie își croia drum printre spectatori fără să privească înapoi, mama ei se aplecă spre urechea postăvarului preocupat doar de durerea pe care o simțea.

— Las-o să se mărite cu cine vrea, Conan de Dreux, sau te dau pe mâna jandarmilor.

Speriat până la lobul urechii pe care nevastă-sa îl zgândărise cu tonul ei acuzator, postăvarul pufni, cu răsuflarea tăiată. Întoarse brusc spre ea o privire îngrozită.

— Ce? Cum? bâigui el, văzând-o satisfăcută de efectul produs.

Ea ai zâmbi, cu mâinile încrucișate în poala rochiei prea sobre față de hainele brodate și de bijuteriile pe care le purta soțul ei.

— Vorbești prin somn, Conan de Dreux. Și asta nu face bine negoțului tău.

Înroșindu-se din nou, de rușine acum, postăvarul se așeză mai bine pe locul lui și, cu toate că nu-i mai păsa nici de spectacol, nici de băătăură, avu grijă ca nimeni să nu observe acest lucru.

Nici nu crezuse că-i va fi atât de ușor să toarne veninul. Să profite de absența degustătorului – pe care-l văzuse ieșind –, să se strecoare discret în oficiu unde nu era nimeni la ora aceea –, să ridice dopul din sticlă verzuie și să verse veninul în carafă. O joacă de copii. Era de-ajuns să nu se gândească la cel căruia îi era destinată băutura, ci doar la genovez și la purtarea acestuia. Adevărul era că postăvarul fusese cucerit de generozitatea omului pe care urma să-l ucidă. Rămăsese încântat de prestața prințului, de amabilitatea cu care-l tratase. Când îi vorbise despre pânzeturile lui, prințul își manifestase imediat dorința să cumpere astfel de mărfuri.

— Sunt convins, meștere postăvar, că finețea lor nu se poate compara decât cu moliciunea pielii femeilor mele.

— Mă onorezi prea mult, prințe Djem, se îmbujorase el.

— Ba deloc. Așa mi-a spus baronul de Clermont, care are mult gust. N-a comandat de la tine lenjeria viitorilor miri?

— Într-adevăr, așa este. Chiar Louise, fiica lui, m-a felicitat.

— Atunci lasă modestia asta care nu-ți stă bine, prietene, și, fiindcă nuanțele tale se asortează cu ale mele, ia loc lângă mine, îl poftise Djem, râzând.

De atunci, postăvarul fusese mereu în preajma lui, stârnind gelozia notabililor și dușmănia domnului de Montoison, care-l umilise pe pod.

Conan de Dreux știa că remușcările îi afectaseră somnul. Doar apariția la petrecere pentru câteva clipe a genovezului care, privindu-l amenințător de la distanță, își trecuse, ca din întâmplare, arătătorul pe sub bărbie, îi dăduse curajul să uite de ele.

Când zvonul morții prințului ajunsese până la el, nu simțise ușurare, ci o tristețe profundă. La aflarea adevărului, îi pierise glasul. Nu numai că dăduse greș, dar cel care murise fusese Anwar. Acum se simțea hăituit din trei părți. De genovez - care va dori să ia înapoi ce-i dăduse -, de comandantul pazei, care voia să-l spânzure - și de Djem, care în cursul unei discuții i se destăinuiseră că nu va lăsa justiția locală să-l pedepsească pe ucigaș, când acesta va fi prins, ci se va ocupa personal de asta.

— Dar de ce? N-ai încredere în judecătorii noștri? cutezase să întrebe Conan.

— Vreau să sufere așa cum sufăr eu. Mi-a luat mâna dreaptă, așa că-i voi smulge membrele unul câte unul. Va îndura o mie de morți pentru una singură. Una singură, care valora însă cât o armată întreagă.

Deși era hotărât să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Conan de Dreux înghițișe în sec, alb la față. Înăbușindu-și tristețea, Djem începuse să râdă, cuprinzându-i umerii.

— Turcii se răzbună într-un mod rafinat. Înțeleg că ești șocat. Hai, revino-ți! Să ne ospătam în amintirea fratelui meu.

Conan de Dreux ridicase paharul, având grijă să nu bea prea mult, ca să nu-i scape vreo mărturisire. De atunci însă știa că zilele îi sunt numărate.

— Un postăvar. Da. Un postăvar ar fi cea mai bună soluție ca să-mi sporesc negoțul, repetă el în tumultul din jur.

Toți cavalerii ieșiseră din arenă, iar heraldul anunță că, pentru a-i departaja pe cei rămași în șa, a doua zi vor lupta corp la corp cu săbii tocite.

Ridică din umeri și se ridică greoi, văzând că venise momentul plecării. Oricum, dacă adevărul ieșea la iveală, și-ar fi pierdut clientela. Așa că, la urma urmei, ca să-și salveze onoarea rangului, pajul unui rege...

Privirea-i o întâlnește pe cea a prințului care se ridicase și el în picioare. Turcul îl salută înclinându-și capul. Îi răspunse în același fel, cu un fior înghețat de-a lungul spinării, întrebându-se cât timp îi mai rămăsese înainte de a fi ucis în chinuri.

8

Renunțaseră la căutări după ce găsiseră bocceaua lui Fanette pe malul micului bazin, numit Cuves du Furon. Spre marea disperare a părinților ei, sătenii trăsese concluzia că fata fusese luată de curent. Sinucidere? Accident? Preotul satului optă pentru a doua ipoteză, ca să-i poată oficia o slujbă.

În acea dimineață de 7 iunie, la slujbă asistaseră și Algonde, și Mathieu, cu capetele plecate și inimile grele.

A doua zi după trista descoperire, fierarul venise să-i vadă.

— A fugit așa cum ai făcut și tu, Mathieu, cuprinsă de tristețe și de amărăciune. Fără îndoială că avea nevoie să cugete înainte de a vă ierta și, vrând să se spele pe față, o fi alunecat de pe mal. Pe vremea asta, marginile sunt alunecoase.

Își clătinase capul mare, frământându-și în mâini pălăria din fetru pe care și-o scosese înainte de a vorbi cu ei. Apoi, descleștându-și o mână de pe pălărie, o puse pe umărul lui Mathieu care, răvășit, nu scotea un cuvânt. În bucătăria aceea pustie, unde coborâse împreună cu Algonde să-și ia micul dejun, niciunul din ei nu știa ce să spună, din moment ce adevărul nu putea fi spus.

— Eu țin mult la tine, puștiule. Tu și prigoria erați făcuți unul pentru celălalt, asta se vedea clar. Nu vă dușmănesc pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar nevasta mea și băieții, dimpotrivă...

— E firesc, Jeannot. De la sine înțeles.

Fierarul îl bătu ușor pe obraz. Clipind ca să-și limpezească ochii încețoșați, îi învăluisse pe amândoi într-o privire afectuoasă.

— Dacă vreți un sfat, plecați fără întârziere. Locul vostru nu mai este aici.

— Vom pleca imediat după căsătoria mamei cu Janisse. Ceremonia va fi foarte discretă, având în vedere nenorocirea care s-a întâmplat, îl asigurase Algonde, reținându-și un hohot de plâns.

Jeannot plecase târându-și picioarele, iar micul dejun al tinerilor soți rămăsese neatins pe masă. Algonde își reproșa că

se lăsase luată prin surprindere de violența lui Fanette și astfel nu mai fusese în stare s-o rețină. Singura ei consolare era că descoperise puterea elixirului din trupul ei asupra vieții. Devenise oare nemuritoare? Putea s-o creadă, știind cât sânge pierduse înainte ca rana să i se închidă de la sine. Nu-i povestise lui Mathieu întâmplarea. În apropiere de acel loc se afla un izvor în care-și spălase hainele. Mai rămăseseră câteva urme, dar ea le puse pe seama unei căzături de pe cal. Animalul fugise. Se întorsese pe jos. Căutările ei nu avuseseră niciun rezultat. Asta era tot ce trebuia să afle ceilalți. Inclusiv Mathieu. La ce bun să-l faci să se simtă și mai vinovat? Avea și așa destule remușcări.

Cum trupul lui Fanette nu fusese găsit, slujba fu sobră. Rugăciunea trecu din gură-n gură până la cei care rămăseseră dincolo de ușile capelei pline ochi. Apoi toți se împrăștiară, întorcându-se la treburile lor. Algonde și Mathieu se îndepărtau și ei când, zărindu-i, fiul cel mare al fierarului își pierdu cumpătul. Înainte ca tatăl lui să poată interveni, se repezi la brutar și-i sări în spate. Se rostogoliră amândoi pe jos. Fierarul nu cuteză să se amestece. Povestea asta trebuia să se rezolve între cei doi. Ca între bărbați. Se mulțumi să-l rețină pe mezin, care voia să ia și el parte la bătaie.

— O să-ți iau gâtul, mugi Bertrand, care era cu un cap mai înalt decât Mathieu.

Acesta n-avea altă soluție decât să se apere.

Mathieu învățase de la tâlhari cum să-și compenseze infirmitatea. Îl înhăță pe celălalt de guler, ridică un genunchi și, folosindu-l ca pe o pârghie, lovi, făcându-și atacatorul să cadă pe spate. Apoi se ridică repede, cu obrazul tumefiat. Strânse pumnii și așteptă ca Bertrand să revină la atac.

— Nu eu sunt de vină. Doar știi că m-aș fi însurat cu sora ta, dacă nu era copilul! se apăra el.

Adevărat sau nu, argumentul lui o izbi pe Algonde drept în inimă.

— Nu vreau să aud nimic. O să plătești pentru asta, mârâi Bertrand, aruncându-se cu capul aplecat și pumnii strânși asupra lui.

Înăbușindu-și dorința de a-i opri să se bată, Algonde făcu câțiva pași în spate, lăsându-le loc să se încaiere din nou și să se

tăvălească pe jos. Cum sprinteneala lui Mathieu ținea piept forței brutale a lui Bertrand, trecură câteva minute bune până când acesta din urmă reuși să ajungă iarăși deasupra și începu să-l strângă de gât pe brutar.

Strivit sub greutatea adversarului, Mathieu horcăi, sufocându-se. De astă dată, Algonde nu mai putu rezista. Dădu să se arunce să-i despartă, dar în aceeași clipă interveni mama lui Fanette. Cunegonde ridică bastonul și-i arse o lovitură zdravănă peste fund fiului ei.

— Ajunge, soi rău ce ești! Nu ne mai trebuie încă un mort în casă.

Și, cum el n-o asculta, îi mai trase una și peste umeri.

— Ți-am spus să-l lași!

Bertrand se supuse cu părere de rău.

— Să pleci cât mai repede din Sassenage și să nu te mai întorci niciodată, îl amenință el pe Mathieu, care abia-și trăgea sufletul.

După ce se ridică în picioare, ciufulit, zgâriat, umflat și învinețit de la lovituri, Bertrand se întoarse cu o privire plină de răutate spre Algonde.

— Iar tu, curva baronului, să nu-mi mai ieși în cale, că de nu...

Algonde păli mai mult din pricina insultei decât a amenințării pe care cei care se adunaseră să caște gura la încăierare firește că o auziseră. Mathieu încercă să se ridice, dar gâtul lovit abia îi îngăduia să respire și căzu greoi la loc. Însă Cunegonde se amestecă din nou, roșie la față de indignare. Bastonul ei se abătu nemilos pe spinarea lui Bertrand.

— ...Că de nu, ce? Nicio răzbunare nu merită prețul ăsta. Dacă îndrăznești s-o violezi, să știi că-ți smulg chestia și ți-o bat în cuie pe poartă!

Bertrand își trecu mâna cu falangele înroșite de sânge peste coaste. Privirea lui înverșunată se plecă în fața ochilor neînduplecați ai lui Cunegonde.

— Gata, băieți. Onoarea lui Fanette e spălată. Nu vreau să mai o vorbă despre asta, decretă ea, salutându-i pe Mathieu și pe Algonde cu câte un semn din cap.

După care, gârbovită din nou de durere, trecu printre cei adunați acolo, care se dădură la o parte din calea ei, și se întoarse acasă, urmată de ai ei.

— Mă duc să-l caut pe preot, spuse Gersende, venind lângă Algonde, care se apropiase de Mathieu ca să vadă în ce stare era.

Într-adevăr, tânărul arăta groaznic.

— De ce, sunt pe ducă? avu el puterea să glumească.

Gersende îi întinse mâna, ajutându-l să se ridice.

— O, Doamne, nici gând! Te-a zgâlțâit puțin, și pe bună dreptate. Dar nu trebuie să urmeze și alte zgâlțâieli. Cu cât ne căsătorim mai repede eu și Janisse, cu atât mai repede veți pleca de aici. Iar tu, Algonde, du-te până la vrăjitoare și cere-i o alifie. Arcada soțului tău sângerează și nu vreau să-mi păteze cearșafurile la noapte.

Marie de Dreux se lăsa când pe un picior, când pe celălalt, stând în fața cortului pătrat care-i fusese atribuit lui Laurent de Beaumont, spre care o călăuzise flamura purtând culorile lui ce fâlfâia în vânt. Își frământa mâinile, nehotărâtă. Inima îi striga să treacă pragul, buna-cuviință - să plece cât mai repede. În jur, cavalerii care intrau în corturi ca să-și scoată armurile întârziaseră mai mult decât ar fi trebuit cu privirile asupra siluetei ei grațioase, nepăsători la chinul ce-o măcina. Cu ochii ațintiți către perdeaua din pânză deasupra căreia trona deviza „Impavidum ferient ruinae“, fata nu-și dădea seama că era în centrul atenției. Nu remarcă nici agitația scutierilor care duceau de colo acolo piese din armuri și găleți cu apă, grăbiți să-și curețe stăpânii. Nu departe, rândașii bușonau caii, în vacarmul vesel care se croi după înfruntările armate. Tatăl ei avea dreptate. Nu era un loc potrivit pentru o domniță, își spuse Marie, care auzi deodată un râs vulgar. Întoarse capul și zări mutra rotundă ca o lună plină a unui mic nobil din împrejurimi care o sorbea din ochi. În loc să se întoarcă și să plece, grăbi pasul pe pământul umed răscolit de copitele cailor și, fără să se anunțe, ridică perdeaua cortului.

Așezat pe un taburet, Laurent de Beaumont oferea privirii omoplații lui învinețiti de armură. Scutierul îi tampona coastele cu arnică.

— Îmi făceam griji... simți ea nevoia să se justifice încă înainte ca seniorul de Saint-Quentin să-și dea seama că era acolo.

Recunoscându-i vocea, se întoarse către ea. În cort domnea un miros de sulf și sudoare, la care se adăuga cel al medicamentelor. Ea refuză să se lase incomodată de aceste miasme și răspunse cu căldură la surâsul cu care o ferici Laurent de Beaumont.

— Sunt mișcat de atenția ta, domniță Marie. Mă simt bine... Lasă-ne, adăugă el adresându-se valetului.

Acesta, un tinerel cu nasul ascuțit ca un vârf de lance, o șterse imediat. Laurent se ridică, dezbrăcat până la brâu cum era.

„Întoarce-ți privirea”, începu s-o sâcâie vocea conștiinței, în timp ce inima-i bătea tot mai repede. Pe pieptul bărbatului pe care-l iubea Marie recunoscuse cicatricea pe care i-o făcuse cu câteva luni mai înainte Philibert de Montoisson. Simți un nod în gât.

— Ai vrut, încă o dată, să omori pentru ea, șopti fata, ca un reproș, ca să-și stăpânească emoția care o cuprinsese când văzu că stofa pantalonilor tânărului nu-i putea ascunde excitarea.

Scos din minți de o dorință sălbatică, de nestăpânit, exacerbată de lupta care tocmai avusese loc, nu-i răspunse, se apropie de ea și o strânse cu foc în brațe.

Culcușul era îngust și auster, doar o saltea de paie ascunsă de o perdea.

De data asta nu mai era pe-acolo nicio călugăriță care s-o facă să-și înăbușe flacăra simțurilor, își zise Marie, șovăind între regret și ușurare. Îl lăsă s-o întindă pe saltea, respirând iute, cu degetele în părul lui tăiat drept care cădea pe umerii înroșiți de frecarea metalului armurii.

— S-a terminat, Marie, n-o mai iubesc, o asigură el, ridicându-i fustele.

Fata fremătă la atingerea degetelor care urcau cu nerăbdare pe coapsele ei.

— Nu e...încercă ea să se apere, într-o tresărire a conștiinței, înainte de a se arcuri când mâinile lui își atinseră ținta.

Își mușcă buza de jos ca să-și înăbușe geamătul. Mângâind-o mai apăsat, Laurent se săltă puțin ca să se bucure de abandonul ei. Se gândi că era frumoasă. Nu chiar ca Philippine, însă genele acelea plecate pudic pentru a ascunde lacrimile de bucurie erau de preferat aroganței trufașe a doamnei inimii lui. Un spasm o zgudui pe domniță, care făcu ochii mari plăcut surprinsă. Laurent nu mai așteptă. Descheindu-și pantalonii cu o mână, îi astupă gura cu cealaltă și o pătrunse cu o zvâcnire a șoldurilor. Privirea lui Marie fu înecată de durere și plăcere în același timp. Cu pântecul lipit de cel al lui Laurent de Beaumont, urmă ritmul mișcărilor de du-te-vino ale șoldurilor lui, excitată de palma aceea grea care o împiedica să țipe, fără să vadă că o mână dădea perdeaua la o parte.

Împins în acel loc de hotărârea de a-și readuce definitiv rivalul la rațiune, Philibert de Montoison se bucură că-l surprindă într-o situație compromițătoare. Un zâmbet pervers i se întinse pe buzele subțiri. Avea să se răzbune pe înfumuratul acela. Da. Punându-i coame chiar a doua zi după căsătorie, hotărî el, în timp ce amândoi ajungeau în aceeași clipă la extaz, îmbrățișați. După ce luă această hotărâre, se retrase discret, aranjându-și mai bine în nădragi mădularul trezit la viață de spectacol.

*

Îndată ce ușa cabanei se închise în urma ei, Algonde se aruncă în brațele larg deschise ale așa-zisei vrăjitoare.

— Bunico! șopti ea, cu chipul luminat de fericire, strângând-o pe zână la piept.

Mișcată mai mult decât s-ar fi așteptat de spontaneitatea ei, Presine o strânse și ea în brațe, apoi se desprinse și o ciupi afectuos de obraji.

— Deci așa trebuie să-ți tratezi nepoții ca să meriți acest nume?

Algonde strâmbă din nas.

— De fapt, nu-i nevoie s-o faci. Lumina ta îmi este de-ajuns.

— Cu atât mai bine. Obiceiurile astea ciudate m-au stingerit întotdeauna.

Râseră împreună, regăsindu-și complicitatea pe care depărtarea și ultimele întâmplări o făcuseră să devină și mai strânsă. Încă de când fata căzuse pentru prima oară în apele Furonului, gândul lui Presine îi fusese mereu alături. Nimic nu-i scăpa. Algonde știa asta.

— În afară de bucuria de a te revedea și de faptul că am atâtea să-ți povestesc, îmi trebuie o alifie pentru Mathieu. S-a luat la hartă cu fratele lui Fanette, care refuză să accepte dispariția surorii lui.

Chipul zânei deveni grav.

— Intr-adevăr, tristă poveste. Dar ne-a lămurit că puterea strămoșilor stăruie în tine.

Algonde își mușcă obrazul pe dinăuntru.

— Mi-e ciudă că n-am înțeles ce mult suferea Fanette. Cred că s-a simțit și mai umilită când am apărut în fața ei.

Presine o luă de umeri și o conduse către o banchetă îmbrăcată în dril brodat, la câțiva pași de patul ei.

— Nu tu ești de vină pentru violența care zace în ea, Algonde. Purtarea ei n-are nicio scuză. Gândește-te că alta în locul tău, ar fi murit în pădure.

Algonde se așeză lângă ea.

— În copilărie, era mereu veselă, pusă pe șotii. Mathieu, Enguerrand, ea și cu mine eram nedespărțiți. Cum poate cineva să se schimbe atât de mult, Presine? Să mintă așa? Eu am crezut tot timpul că-mi era prietenă, când ea, de fapt, mă ura.

Zâna ridică din umeri.

— Fiecare dintre noi are o parte întunecată. Tu știi asta mai bine ca oricine. Fanette și-a ales singură destinul. Mai devreme sau mai târziu, destinul ei se va întâlni din nou cu al tău. În ziua aceea vei ști la ce să te aștepti, cum să acționezi și, cine știe, să-i redai propria lumină. Deocamdată, trebuie să uiți de ea. Știi bine că nici la Bâtie căsătoria ta cu Mathieu nu va rămâne fără urmări. Nu știu cum va reacționa Plantine când va afla.

— Acum crede că și eu, și Elora, suntem în puterea ei și nu voi face nimic pentru a-i schimba această convingere până când se va naște copilul din profetie.

— Bine. Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru ca Mathieu să nu pățească nimic. Totuși, fii atentă. Nu se va da înapoi de la

nimic dacă ar afla, cu ajutorul puterilor ei, că o minți. Am să-ți arăt câteva metode ca să eviți acest lucru. Mi-ai adus înapoi flaconul?

Algonde îl scoase din săculețul prins la cingătoare.

— I-ai dat prințului Djem unul dintre cele trei flacoane?

Presine se încruntă.

— De unde știi?

În timp ce zâna pune flaconul piramidal la locul lui și pregătea leacul cerut, Algonde îi povesti despre furtul a cărui victimă fusese Djem.

Chipul lui Presine se întunecă, iar Algonde își dădu seama de gravitatea evenimentului.

— Crezi că femeia aceea, Mounia, știa adevărul?

— Niște bijuterii i-ar fi fost mai de folos. Dacă Houchang, care a plecat s-o caute, nu dă de ea, am să plec chiar eu s-o găesc.

— Știi și de al treilea flacon, mărturisi Algonde.

Presine dădu din cap, necăjită.

— Nu i l-aș fi dat lui Albrante, dacă aș fi putut, dar n-am avut de ales. Mai e ceva ce nu ți-am spus, Algonde. Marthe are încă o putere, și mai periculoasă, cea de a-i lăsa pe oameni fără memorie. Algonde se cutremură.

— În ce fel?

— Într-un fel cum nu se poate mai simplu. E de-ajuns să-și înfigă o unghie între ochii victimei ca s-o golească de personalitate, de amintiri, adesea și de viață. Și Jeanne de Comniers a pățit-o.

— Baronul mi-a povestit.

— Din păcate, nu totul. Jeanne a avut dintotdeauna viziuni. Am înțeles prea târziu că avusese și una legată de copilul din prezicere. N-am reușit s-o împiedic pe Marthe să-i facă rău. I-am dat surorii Albrante elixirul, sperând ca Jeanne să supraviețuiască. Dar memoria nu i-a mai revenit. Atunci am hotărât apelez la alte mijloace. La unul îngrozitor. Jeanne îi dăduse lui Helene numele de Philippine ca s-o protejeze. Am convins-o pe Albrante să-i redea fetei adevăratul nume de îndată ce va ajunge la vârsta măritişului, asigurând-o că aceasta fusese cea mai mare dorință a lui Jeanne.

— Dar de ce? întrebă Algonde, nedumerită.

— Ca s-o pun pe Jeanne în fața pericolului. Să-i trezesc instinctul de mamă. Cred că știe cum pot fi dejucate planurile fiicelor mele. Dacă n-ar fi așa, de ce s-ar fi înverșunat astfel Marthe împotriva ei?

— Așa simte și baronul.

Chipul lui Presine se destinse.

— Haide, mai avem ceva timp în fața noastră, iar vindecarea lui Jeanne face progrese. Să ne mulțumim cu partea bună a lucrurilor.

— Și care ar fi aceea? se miră Algonde.

— Mă temeam că harta de sticlă e pe veci pierdută. Dar, după câte cred, e ascunsă în Egipt. Acolo unde, fără îndoială, s-a întors Mounia.

Și, după această concluzie, îi întinse unguentul destinat lui Mathieu.

— Du-te. Eu voi pregăti ceva pentru prinț. Nu va avea toate virtuțile elixirului Strămoșilor, dar, în cazul unei otrăvi obișnuite, îl va putea salva.

La plecare, după ce-i făgădui că se va întoarce cât mai repede, aducând-o și pe Elora cu ea, remușcărilor lui Algonde în legătură cu Fanette se potoliseră. Nu-i mai rămăsese decât sentimentul, bine înfipt în inimă, că într-o zi va trebui să plătească pentru răul pe care i-l făcuse.

9

— Întotdeauna v-am stimat și v-am respectat pe tine și pe Janisse. Moartea e un lucru, viața este altul. Durerea mea nu trebuie să oprească mersul vieții. Trebuie să petreceți, doamnă Gersende, și mă voi bucura dacă o faceți.

Și, cum mâinile lui Cunegonde le strânseseră pe ale ei mai-mai să le zdrobească, a doua zi după slujbă, intendentă castelului de la Sassenage acceptase ca nunta ei și a bucătarului să se desfășoare cu toată veselia pe care și-o doriseră. Firește, amândoi erau prea în vârstă pentru o ceremonie fastuoasă, dar tradiționalul ospăț de nuntă nu putea lipsi.

Bucuroși să dea o mână de ajutor la bucătărie, în timp ce Elora gângurea în brațele unei slujnice, Algonde și Mathieu ascultau cu sârguință indicațiile bucătarilor. În afara binecuvântării baronului, Sidonie îi dăruise lui Gersende un cupon de mătase, iar croitoresele îi coseau în grabă rochia de mireasă, reținând-o pe intendentă pe lângă ele. Cât despre jupânul Janisse, scosese din dulap costumul tatălui său. Îi era așa de strâmt, încât nici nu putea să-și încheie nădragii și își cheltuiseră toate economiile ca să-și comande o altă haină brodată. În afară de Cunegonde și fiii săi, toți cei de la castel se ocupau de pregătiri, având grijă să-și stăpânească hohotele de râs și regăsind tristețea doliului când se aflau în preajma fierăriei.

În ajunul ceremoniei, Jeannot se înfățișă în fața lui Gersende și-i ceru permisiunea de a pleca pentru câteva zile împreună cu familia de la castel. Avea la Grenoble un frate pe care nu-l mai văzuse de mult și credea că ar fi momentul potrivit să-i facă o vizită. Și Mathieu, și Algonde simțiră aceeași înțepătură de vinovăție în inimă când îi văzură plecând. Dar, de cum trecură de postul de pază și ieșiră pe drumul mare, totul în jur se luminează. Un cântec din fluier se înalță în aerul cald al zilei de 11

iunie, urcând spre cer ca o invitație la sărbătoare, iar bucuria acestei căsătorii umplu toate inimile din ținut.

— Cum arăt? își întrebă Gersende fiica, privindu-se cu un aer sceptic în oglinda cât un stat de om pe care o aduseseră din apartamentele stăpânilor în donjon.

Algonde își înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă, examinând-o din toate unghiurile ca să prelungească așteptarea plină de neliniște a maică-sii.

— Sunt sigură că lui Janisse o să-i vină să te mănânce.

Gersende strâmbă din nas.

— Cu siguranță. Parc-aș fi un măr în caramel!

Adevărul era că roșul viu al materialului scotea în evidență formele cam prea generoase ale miresei. Algonde izbucni în râs.

— Păi, da...

Gersende îi aruncă o privire ucigătoare:

— Ține-ți gura, răutate ce ești!

— Nu tu voiai părerea mea?

— Da, fiindcă speram să nu fii de acord cu mine!

Algonde râse și mai tare, molipsind-o și pe Gersende. Cu o lacrimă în colțul ochilor, oftă apoi adânc. Încordarea îi pieri dintr-odată.

— Hai, prigorie, împletește-mi frumos părul și să ne grăbim, clopotele început deja să bată.

*

— Cât? îl întrebă Djem pe bărbatul care se afla în fața lui, cu mâinile legate la spate, flancat de doi paznici. Cât ți-a oferit fratele meu pentru faptele tale mârșave?

Genovezul, arestat chiar în acea dimineață la porțile orașului, nu răspunse. Se mulțumi să zâmbească arogant. Djem fu cuprins de o furie nestăpânită. Pumnul lui strivi obrazul prizonierului care, dacă n-ar fi fost ținut de brațe, s-ar fi prăbușit pe spate. Acesta scrâșni din dinți fără să-și plece privirea.

— Puneți-l în lanțuri, va fi mai vorbăreț mâine, le porunci șeful pazei soldaților, înainte de a se întoarce către prinț. Interogatoriul îl va face mai vorbăreț, crede-mă.

— Ești sigur de vinovăția lui? întrebă Djem, așezându-se pe unul dintre fotoliile elegante care mobilau odăița unde, în urmă cu câteva minute, jucase șah cu Guy de Blanchefort.

Marele turnir se încheiase de trei zile fără alte incidente și fără să fie anunțat vreun câștigător, fiindcă se hotărâse că toți luptaseră în onoarea căsătoriei lui Antoine de Montchenu cu Louise de Clermont. După ce le înmânase acestora, în numele, luptătorilor, ca dar de nuntă, caseta cu pietre prețioase, Philippine și familia ei se întorseseră la Bâtie. Djem îl convinsese pe marele prior să mai rămână câteva zile la Romans. Șeful pazei avea niște indicii, iar Djem ținea să vadă cum se va sfârși ancheta.

Acesta dădu aprobator din cap.

— După cum spuneam, valetul care ne-a dat semnalmentele și l-a recunoscut cu certitudine. De fapt, după cum ați putut vedea, o mutră ca a lui nu trece neobservată. A pătruns aici în seara aceea, cu toate că nu făcea parte dintre cei invitați, și n-a vorbit cu nimeni. Iar tăcerea de acum, chiar dacă nu constituie în sine o mărturisire, nu are cum să pledeze în favoarea lui.

Djem își mângâie pumnul strivit.

— Atunci se va face dreptate.

Șeful gărzii se înclină adânc în fața lui.

— Se va face, prințe. În condițiile pe care le-am stabilit.

Ieși. Djem rămase pentru o clipă singur, apoi ușa pe care avusese grijă s-o închidă se deschise din nou, lăsându-l să intre pe Philibert de Montoisson. Djem nu-l putea suferi. Când o vedea pe Philippine afixându-se împreună cu el și dând de înțelese că se vor logodi în curând, simțea că sufletul lui, deja îndurerat de pierderea fratelui său de lapte, o ia razna.

— Genovezul nu este vinovat, îl anunță cu răceală Philibert de Montoisson care nu-l simpatiza nici el pe Djem.

Deși cavalerul, înșelat de aparenta supunere a lui Philippine era departe de a bănui complicitatea ei cu prințul, îi purta destulă pică acestuia cât să nu-i facă nicio concesie.

— Ești cumva un copoi mai bun decât șeful gărzilor, dragul meu?

Philibert îl privi rânjind ironic.

— S-ar putea... Dacă ar fi ajuns cu ancheta și în bucătărie, am fi aflat că genovezul plecase cu mult înainte ca hidromelul să fie pregătit.

Djem se încruntă.

— Nu prea ne simpatizăm unul pe celălalt. Ce interes ai în rezolvarea acestei crime?

— Ostilitatea față de unul dintre protejații tăi.

Djem se ridică. Cu toate că domnul de Montoisson era un bărbat voinic, prințul era mai înalt cu un cap.

— Să nu mă jignești acuzând fără probe vreo persoană apropiată mie.

— Departe de mine gândul acesta, prințe, îl liniști Philibert de Montoisson. Mă refeream de fapt la postăvarul acela cu care te-ai împrietenit cam prea repede, după părerea mea.

Chipul lui Djem apăru o expresie uimită.

— Jupânul Conan?

— Chiar el. Mi s-a părut cam nervos către sfârșitul petrecerii.

Djem izbucni în râs.

— Și asta a fost de-ajuns ca totul să-ți fie clar...

Ochii cavalerului se îngustară de mânie. În clipa aceea i-ar fi plăcut ca el însuși să fi turnat otrava. Se stăpâni însă.

— Nu știai că acest om face comerț cu fratele tău prin intermediul birourilor genoveze?

Lui Djem râsul îi pieri de pe buze. Văzând că i-a captat atenția, Philibert de Montoisson se umflă în pene.

— Mă angajez să-l fac să mărturisească în timp ce șeful gărzilor se va înverșuna asupra prizonierului său, deși va fi zadarnic. Cunosc genul acesta de indivizi. Dacă ar acuza pe altcineva, n-ar face decât să-și demonstreze complicitatea și ar fi acuzat. Nu va vorbi.

Reprimându-și antipatia, Djem fu de acord.

— Cum ai de gând să procedezi?

— Conan își iubește fiica mai presus de orice pe lume. Chiar în noaptea asta voi pune să fie răpită și dusă în afara orașului. Tatăl ei va primi un mesaj care-l va face să creadă că este mâna genovezului.

— Ce fel de mesaj?

— Dreux nu și-a îndeplinit misiunea. A greșit ținta. Restituirea banilor în schimbul lui Marie mi se pare un argument convingător.

— Pricep.

— Marele prior, căruia i-am mărturisit concluziile mele, mi-a acordat încrederea sa și dreptul de a acționa. Nu mai am nevoie decât de acordul tău pentru asta.

— Și dacă te înșeli?

— Conan va prefera să vină să-ți ceară ajutorul decât să se ducă singur la locul indicat.

Djem se răsuci pe călcâie și se apropie de fereastră. Cu mâinile la spate, privi strada plină de oameni care pălăvrăgeau în drum spre biserică, apostrofându-i pe negustorii care-și închideau dughenele.

Împotriva voinței lui, recunoștea că acuzațiile pe care i le adusese Philibert de Montoisson postăvarului aveau temei. Simțea o înțepătură în inimă. Se atașase de omulețul acela exuberant. Minciuni! își încleștă cu mânie dinții.

— Fă-o! Dar cu o condiție.

— Care?

— Voi fi de față când îl vei confrunta.

— Este de la sine înțeles, încuviință încântat Philibert de Montoisson, înainte de a se retrage satisfăcut.

Avea nu numai un motiv de satisfacție, ci două. Pe lângă plăcerea de a-l umili pe jupânul Conan, spera o altfel de plăcere de la fiica lui. Laurent de Beaumont, care nu putea lipsi mult timp de lângă rege, plecase în ajun, imediat după ce fusese anunțată logodna lui cu Marie. Nu, gândi cavalerul, n-avea să aștepte nunta lor ca să se răzbune.

*

La castelul Sassenage, în capelă, doamna Gersende și jupânul Janisse, în picioare în fața preotului emoționat spuseră într-un glas un „da” hotărât. Capela era plină și toți strigară „ura” când soții schimbă o sărutare mai timidă decât le-ar fi cerut temperamentul. Gata, erau soț și soție la binele și la răul pe care le mai aveau de înfruntat în viața lor, din care o bună parte trecuse deja. Mathieu și Algonde, cu inimile strânse de emoție, își așteptau rândul. Preotul, care-i știa încă din leagăn, insistase să le binecuvânteze și el verighetetele, spunând că nu era un păcat să consfințească și aici o căsătorie care-i bucura pe toți.

Înaintară, aşadar, în timp ce Gersende și Janisse se îndepărtau. Se îmbrăcaseră în hainele de duminică și erau mult mai tulburați decât fuseseră la Bâtie.

Își întinseră degetele împletite sub ochii binevoitori ai părintelui Vincent.

— Ceea ce Dumnezeu a legat, copiii mei, nimeni pe lume nu poate dezlega. Fiți mereu împreună, uniți așa cum ați fost până acum, încă din copilărie. Așa cum Domnul însuși, dându-vă credința și puterea de a învinge piedicile, v-a fost alături la greu.

— A ta pe veci! repetă Algonde, privindu-și soțul în ochi cu ochii ei verzi.

— Până ce moartea ne va despărți! îi promise Mathieu.

Părintele Vincent îi binecuvântă făcând semnul crucii deasupra inelelor - cu un zâmbet sincer pe buze -, apoi deschise larg brațele și începu să cânte.

*

O noapte fără lună stăpânea acum liniștitul oraș Romans, înmulțind raidurile hoților prin ulicioarele înguste și dansurile lascive ale fetelor ușoare în taverne.

Întins în pat, cu fruntea șiroindu-i de sudoare, jupânul Conan trecea printr-un nou coșmar. Soția lui nu mai dormea în aceeași odaie cu el. Refuzând să mai împartă patul cu un ucigaș, se mutase în camera defunctului ei fiu și-și regăsise acolo somnul de care nu mai avusese parte după moartea lui.

O bufniță care-și făcuse sălaș în pod bătu din aripi, apoi se instală, nemișcată și vigilentă, pe o bârnă. Marie nu auzi că cineva escalada balconul ei și împingea canatul ferestrei lăsate întredeschise. Camera ei domina curtea interioară, care era închisă de o poartă grea și masivă, deci n-avea niciun motiv de îngrijorare. Îl visa pe Laurent.

Când simți o mână peste buze, își închipui că era mâna lui, care-i înăbușea hohotele de bucurie și nu fu conștientă de ce se întâmplă. Chiar dacă ar fi deschis ochii, nimic nu s-ar fi schimbat. În nări îi pătrunse un miros înțepător. Căzu într-un alt somn greu, în care nu mai simți nici tristețe, nici bucurie.

*

La Sassenage, sub stejarul cel mare, masa întinsă fusese pe măsura poftii de mâncare a soților. Lingându-și degetele unse

cu sosul fripturii, Janisse și Gersende râseseră cât îi ținea gura, îmbățați de iubire și de vin. Cu permisiunea baronului, dăduseră cep la două butoiașe cu vin aromat și tăiaseră un purcel de lapte din care nu mai rămăseseră acum decât oasele, destinate supei de mâine. Flăcările înalte ale unui foc îngrădit cu un cerc din pietre jucau sub mantia stelelor în ritmul instrumentelor și al pașilor mesenilor care dansau o farandolă.

La castel era sărbătoare.

Ținându-se de mână, Mathieu și Algonde, vlăguiți de dans și din cauza emoțiilor, se topiră în umbră ca pe vremea când, oboșiți de joaca celor mari, căutau câte un cotlon liniștit ca să observe de la distanță și să râdă de excesele lor. Astăzi intraseră și ei în lumea acestora. Lipsa de griji a copilăriei pierise. Nu însă și complicitatea lor. Se lipiră de zidul incintei, cu lucirea flăcărilor în priviri, legănați de muzică, amețiți de hidromel.

Cu ochii la focul în jurul căruia se învârteau dansatorii, Mathieu o cuprinse în brațe și își lipi bărbia de gâtul ei.

— Te iubesc, îi șopti el la ureche.

În clipa aceea, o fericire deplină o cuprinse pe Algonde, dându-i senzația iluzorie că nu se va sfârși niciodată.

*

Deranjată în somn de o rază de lumină, Marie se răsuci în așternut înainte de a-și da seama că era ceva neobișnuit. Cum astrul zilei trecea mai greu peste zidul înalt al curții, razele lui îi scaldau destul de târziu odaia. Temându-se că a dormit prea mult, se ridică brusc, cu ochii larg deschiși și scoase un țipăt de surpriză la vederea domnului de Montoisson, care o privea așezat -pe un taburet în decorul necunoscut al unei încăperi sobre. Își trase cearșaful peste piept și începu să tremure, speriată, neînțelegând ce se petrece.

— Liniștește-te, dulce Marie. Nimeni nu-ți va face vreun rău. Neîncrezătoare, trase și mai sus cearșaful.

— Unde mă aflu? Ce s-a întâmplat? Ce cauți aici? îngână ea, aruncând o privire temătoare spre zidurile înalte și boltite ale încăperii.

Nu-și amintea nimic.

Philibert de Montoisson se ridică și se întinse.

— Toată noaptea asta lungă ți-am vegheat somnul, drăguțo. Nu puteam risca să te las să fugi de-aici când te trezeai. Sunt prea multe interese în joc.

— Ce vrei să spui?

El se apropie. Marie se refugie în cel mai îndepărtat colț al patului.

— Crezi că Laurent de Beaumont o să te mai vrea când va afla că tatăl tău e un asasin?

Marie îl săgetă cu o privire nedumerită.

— Tata? Un asasin? Ai înnebunit, cavaliere?

— Din păcate, nu, frumoaso. Chiar în clipa asta se grăbește să cadă în capcana pe care am pus-o la cale. Se duce să i se predea prințului Djem, care nu-l va ierta pentru că i-a otrăvit fratele de lapte. Peste câteva ore, va fi osândit.

Uluită, Marie îl lăsă să se așeze lângă ea și s-o ia de mână. Văzând lacrimile care i se prelingeau printre gene, Philibert de Montoisson îi sărută mâna.

— În curând vei fi liberă. Prințul Djem mi-a spus că-ți va sprijini căsătoria, întrucât crima comisă de tatăl tău nu trebuie să aibă urmări asupra ta sau a mamei tale. Și, dacă trebuie, voi pleda eu însumi pentru tine în fața seniorului de Saint-Quentin.

— Dar ți-a fost rival, sughiță Marie, care începea să priceapă oroarea acestei acuzații pe care încă nu reușea să o admită.

— Și tocmai de asta îți garantez că voi avea grijă să te ia de soție, draga mea. În schimb, înțeleg să mă răsplătești aici și acum.

Ea îl privi fără să înțeleagă. Simțea că se prăbușește lumea în jurul ei. Philibert de Montoisson savura văzând-o cât era de vulnerabilă.

— Crezi că un bărbat ca mine se mulțumește cu atât?

Înțelegând deodată că și ea urma să fie victima acestei capcane, vru să-și tragă mâna.

— Pleacă, lasă-mă, îl rugă.

El o strânse și mai tare de mână.

— Hai, lasă mofturile, o să-ți placă mai mult decât ți-a plăcut cu Beaumont, crede-mă.

Instinctiv, dădu să-l palmuiască. El o opri însă și se aruncă asupra ei.

10

În loc s-o călăuzească, râsetele înăbușite ale domnișoarelor ei de companie o enervau pe Philippine. Nu putea suferi să fie legată la ochi când se jucau de-a baba-oarba. În copilărie, se împiedicase o dată de rădăcina mai ieșită în afară a unui frasin și se lovise cu nasul de trunchiul copacului și fața ei arătase oribil timp de două săptămâni. Înainta cu pași mărunți, cu mâinile întinse, pe când gâștele din jur se distrau pe seama ei. Bârfe, bârfe, bârfe. Nimic altceva nu le interesa. Se învârti pe loc. Grădina de lângă pavilionul de vară unde se jucau uneori piese de teatru era plină de tufe printre care fetele se strecurau după plac, păcălind-o cu foșnetul frunzelor. „*Pe aici, ba pe-acolo*“, șușoteau ele ca s-o dezorienteze. Nu mai lipsea mult ca să-și piardă răbdarea. Să-și smulgă banda care-i acoperea ochii, blestemând sorții care-o desemnaseră să joace rolul acela. Ca să le pedepsească pe tovarășele ei tâmpite, va lăsa să-i cadă masca. Va arăta chipul tristeții pe care-o ascundea dincolo de acel dezmăț de jocuri și petreceri. Toată lumea s-ar grăbi s-o întrebe ce are și ar mărturisi ce dor îi era de Algonde și de Djem. Ce golite de sens erau zilele pe care le petrecea în așteptarea lor! Așa își spunea în gând, deși știa bine că nu-și putea descărca inima și că șușotelile o conduceau drept către rondul de trandafiri. Parfumul lor era tot mai puternic și, nu peste mult timp, ghimpii se vor agăța de rochia ei frumoasă, roșie ca macul.

Asta era. Și de data asta va fi învinsă de găsculițe. Deodată încremeni locului. O adiere caldă îi aduse în nara stângă mireasmă de mușchi de pădure. Făcu un pas într-acolo, cu inima bubuindu-i în piept, căutând să-și amintească dacă în grădină exista ceva ce ar fi putut emana mirosul acela. Puțin mai departe, în stânga, era o bancă din piatră cu porumbei sculptați. Grădinarul o curăța regulat, după ce-o uda cu apă. Uitase oare s-o curețe de mușchi? Sau, poate, mirosul venea dinspre aleea de trandafiri sălbatici mărginită de tufe de merișor? Șovăi,

adulmecă în jurul ei și simțind respirația cuiva. Mișcă un picior, apoi pe celălalt, iar degetele ei întinse atinseră o piele netedă. Inima îi bătu și mai tare. Recunoștea moliciunea aceea. Totuși, zăbovi urmărind ovalul feței, conturul nasului, linia genelor plecate, apoi se opri, ca în fața unui desert apetisant, asupra buzelor coapte și pline.

— Mă bucur că te avem din nou printre noi, domniță Algonde! exclamă ea.

Aplauzele doamnelor de companie se împletiră cu râsul cristalin al tinerei. Banda care acoperea ochii lui Philippine fu scoasă, iar Algonde, fremătând la rându-i de bucuria revederii, se înclină cu grație în fața ei.

După câteva minute, lăsându-le pe celelalte să-și continue jocul, cele două prietene trecură pe sub bolta de viță roșie, ajungând lângă un delușor stâncos împestrițat cu tufe de valeriană și violete. Un bazin cu apă limpede alimentat de un izvor, împrejmuita enclava de granit. Se așezară pe marginea pietroasă a bazinului, în spatele fâșiei de vegetație care le ferea de priviri, în susurul apei care le ocrotea de urechile indiscrete. La insistențele lui Philippine, Algonde începu să-i povestească despre călătoria ei.

După ce mecanismul secret făcu stânca să se dea fără zgomot într-o parte, Marthe se opri brusc în pragul pasajului prin care voia să treacă pentru a se întoarce la castelul Bâtie, fără ca vreun sătean s-o zărească. La doi pași de ea, dincolo de vegetație, vocea abia auzită a lui Algonde o făcu să se oprească din mers. De obicei, locul acela ceva mai izolat, departe de grădinile destinate jocurilor și de răzoarele cu plante medicinale de care se îngrijea personal părintele Mancier, era pustiu. Subteranele acelea uitate de cei de la castel aveau mai multe tunele care timp de secole, o ajutaseră pe Marthe să circule prin zonă și să-și supravegheze victimele. Își amenajase chiar un adevărat bârlog într-o scobitură din peretele de stâncă. Carcerele fostei fortărețe, închise când castelul fusese transformat, fuseseră adesea folosite de Marthe, care închidea acolo câte un slujitor sau câte un copil de care avea nevoie

pentru planurile sau experimentele ei, în timp ce rudele celor răpiți credeau că aceștia s-au rătăcit sau au fost sfâșiați de lupi. În întunericul gropilor, era imposibil să-ți dai seama câte dintre scheletele aruncate acolo erau urmele înverșunării cu care Marthe încerca să învingă blestemul aruncat asupra ei. În afară de profeția care constituia ultima ei soluție, cruzimea lui Marthe mai avea un nume: frica de dușmanul ei – un chip: timpul, care o măcina și-i accentua slăbiciunea. Atât de mult încât, văzându-și înfățișarea, Marthe uita că fusese Plantine, pervertită până-n vârful unghiilor încovoiate și negre de puterile luate de la harpia care fusese ferecată în locul ei în Aragon. Când fosta zână mai reînvia în sufletul ei distrus, ca o scânteie fără foc, simțea dezgust la gândul viciilor care-o stăpâneau, al ororii faptelor săvârșite, al chipului ei hidos. Tot felul de recipiente, prafuri, frunze, licori, excremente umpleau cazanele lui Marthe, fierbeau, se distilau în cuptoare care umpleau galeriile cu un fum opac. În timp ce deasupra ei, până-n depărtare, oamenii își duceau viețile prea scurte, Marthe se străduia, șuiera, gâfâia, plângea în mijlocul acestui ecran până ce aburea toate oglinzile, care nu mai reflectau decât hotărârea-i de a elimina din sine întunericul și blestemul. Din eșec în eșec, se resemnase, acceptându-și transformarea ca pe un rău necesar. Un rău care, atunci când va sosi clipa, îi va da destulă putere ca s-o ucidă pe Melusine. Marthe știa asta. Sora ei trecuse prin aceleași încercări cumplite. Ar fi putut ca împreună să îndepărteze blestemul mamei lor, Presine, dar Melusine considerase întotdeauna că din pricina ei, a lui Plantine, li se întâmplase nenorocirea. Fiindcă ea fusese prima care, aflând adevărul despre nașterea lor și faptul că Elias al Scoției, tatăl lor, le părăsise, lipsindu-le pe toate trei de puterea și bogățiile sale, le convinsese că fuseseră nedreptățite și că mândria lor călcată în picioare cerea răzbunare. N-ar fi făcut-o niciodată dacă și-ar fi imaginat consecințele. Nu, niciodată. Dar zadarnic regretase, Melusine n-o iertase. Tronul Ținuturilor de Sus nu putea fi împărțit, iar acum, Marthe îl voia. Mai mult decât orice pe lume. La fel de mult cât îl voia și sora ei. De îndată ce Algonde își va îndeplini rolul care-i fusese atribuit, va începe o luptă pe viață și pe moarte între cele două surori. Marthe n-avea de ales. Era o

chestiune de supraviețuire. De fapt, spera un singur lucru: după ce-și va redobânda înfățișarea dinainte, să-și păstreze răceala plină de cruzime, pentru ca nicio remuşcare să nu-i întunece domnia peste regatul feeric care îi va aparține.

Alunecând peste muşchiul umed care acoperea solul brăzdat de firicele de apă scurse din fântână, Marthe înaintă fără zgomot până când putu auzi discuția șoptită a celor două fete așezate cu spatele spre ea. Acum, că Algonde se întorsese, va trebui să se ocupe cât mai repede de micuța Elora, dacă voia s-o întoarcă pe veci de partea ei.

Ascunsă de perdeaua de iederă, își așternu pe chipul hidos un zâmbet cinic. Philippine pomenea numele prințului Djem. Profetia părea să fie pe calea cea bună.

— Când se întoarce? o întrebă îngrijorată Algonde, după ce ascultase la rândul ei istorisirea lui Philippine despre marele turnir și despre împrejurările în care murise Anwar.

— Nu știu, suspină domnița, vânturându-și mâna ca să alunge micile gănganii sâcâitoare care-i intrau în nări când respira. Louis a rămas la Romans împreună cu el și Philibert – la fel. Asta e unica mea consolare. Dar mă tem de tot ce-i mai rău, Algonde! Fiecare curier care sosește de-acolo la castel îmi dă fiori. Iar dacă se întâmplă să-și plece ochii în fața mea, simt că leșin la gândul că vine să anunțe moartea celui pe care-l iubesc.

Algonde căută în punga prinsă la cingătoare.

— Ai dreptate, toate acestea sunt îngrijorătoare. Așa că trebuie să-i încredințăm urgent elixirul pe care mi l-ai cerut.

Chipul lui Philippine se luminează, dar se întunecă din nou la vederea flaconului pe care i-l întindea Algonde.

— Țasta e? Unde este fiola în formă de piramidă în care era elixirul pe care l-ai băut tu ca să te vindeci?

— Vrăjitoarea a fost de părere că era prea neobișnuită și ușor de recunoscut. Persoana care a furat-o o dată ar putea încerca din nou s-o fure. În sticluța asta, licoarea va trece neobservată. Explică-i tu prințului Djem.

Philippine se mulțumi cu această justificare și-și puse flaconul în buzunar. Apoi întrebă cu un aer stânjenit:

— Nu ți-a mai vorbit și despre altceva?

— Despre ce anume?

— Despre căsătoria mea, de pildă...

Algonde nu apucă să-i răspundă. Un foșnet de frunze dinspre grădina din care ieșiseră îi atrase atenția. Își miji ochii și surprinse sclipirea de-o clipă a unui material strălucitor. Lăsând-o singură pe Philippine, se rezezi într-acolo, convinsă că una dintre tovarășele lor le spionase.

Plecarea lui Algonde o încântă pe Marthe. Auzind despre flaconul piramidal al cărui conținut reușise s-o pună pe picioare pe Algonde, renunță să se mai ascundă. Din câțiva pași ajunse în spatele domniței, fredonând din vârful buzelor. Imobilizată de vrajă, Philippine nu reacționează. Doar privirea i se umplu de spaimă când Marthe se lasă pe vine în fața ei.

— Ce-ar fi să-mi spui mai multe despre flaconul acela piramidal, drăguț? auzi Philippine vorbele ei undeva mult mai în adânc decât în timpane.

Neputând să scape de sub stăpânirea lui Marthe, îi povesti în grabă tot ce știa.

Catherine de Valmont. De cum o recunosc după rochia pe care o purta, Algonde grăbi pasul, în timp ce gândurile i se învălmășeau în minte. Era o simplă indiscreție din partea acestei domnițe? Așa presupusese Algonde înainte de a o vedea fugind către grupul celorlalte fete pe care jocul le dusesse în altă zonă a parcului. Nu-și dăduse seama că era urmărită. Profitând de acest lucru, Algonde hotărî să o ia prin surprindere. Înviorată de puterea elixirului care-i curgea prin vene, reuși cu ușurință să-i taie calea. Gâfâind puțin, avu timp să-și aranjeze heninul, care alunecase de la locul lui în timpul goanei înainte de-a o vedea apărând printre două tufe. Rezemată de un gutui strâmb, Algonde îi adresează un zâmbet îmbietor.

— Ești cam departe de prietenele tale, dragă Catherine.

Cealaltă tresări, îndoindu-se pentru o clipă de ea însăși și de ceea ce tocmai surprinsese. De fapt, era imposibil ca Algonde să se afle aici.

— O nevoie. Urgentă, se justifică ea fără să se oprească, roșie la față.

La doi pași de acolo, în fața lor, o boltă de viță roșie și de trandafiri lungă de opt picioare ducea spre esplanada castelului, Îndrăgostiții obișnuiau să schimbe câte un sărut discret în umbra și răcoarea bolții. Acum nu era nimeni acolo, iar Catherine n-avea altă alegere decât s-o străbată, dacă nu voia să-și sfâșie rochia trecând prin tufele pline de ghimpi care înconjurau bolta.

Algonde îi simțea teama. Degetele cu care-și ținea fusta ridicată ca să n-o târască pe jos erau crispate. Fruntea îi era ușor încrețită, iar maxilarele - încleștate. Nu era atitudinea unei persoane nevinovate. Algonde era sigură. Catherine de Valmont era o intrigantă care-și ascunsese cu dibăcie până atunci adevărata fire. Rămânea de aflat pentru cine lucra.

Făcându-și vânt cu palmele proptite de trunchiul copacului, Algonde sări înainte, tăindu-i calea.

Catherine își duse mâna la inimă și țipă, uimită.

— Doamne! Domniță Algonde, vrei să mor de spaimă?

Algonde nu se lăsă impresionată de aerul ei speriat.

— Tot ce se poate, răspunse ea, apucând-o de braț și trăgând-o fără menajamente către boltă.

— N-ai vrea să-mi dai drumul? Mă doare, zise Catherine, încercând să se elibereze.

Algonde o strânse și mai tare. Învinsă de forța ei uimitoare și de hotărârea-i neînduplecată, Catherine de Valmont ajunse după câțiva pași sub mantia purpurie de viță, unde nu pătrundeau privirile din afară.

— Bine, dar... ce e cu tine?

Algonde o privi cu asprime drept în față.

— Ajunge, Catherine! De data asta n-o să mă îndupleci și nici n-ai să mă păcălești. Cui voiai să-i raportezi discuția noastră?

— Nu pricep ce...

Apărarea ei jalnică se termină cu un strigăt de durere. Răsucindu-i brațul, Algonde o obligă să îngenuncheze pe dalele de piatră.

— Cui? insistă ea fără pic de milă.

Pe obrazii pudrați ai fetei începură să se prelingă lacrimi.

— Îmi rupi oasele...

— Vorbește!

Catherine scoase un hohot de plâns. Menghina care-i strivea brațul o făcu să se clatine și să se agațe cu cealaltă mână de fusta celei care o tortura.

— Lui Louis de Sassenage... mărturisi ea abia respirând.

Algonde o împinse cu brutalitate. Catherine căzu. Stând pe jos, cu ținuta răvășită, își privi brațul învinatețit, apoi înălță ochii spre Algonde. Chipul ei marcat de ură și de adevărata ei fire nu mai părea angelic. O măsură cu privirea.

— În locul tău, m-aș grăbi să plec de la castel!

Algonde se încruntă. Abia acum își dădea seama în ce măsură se lăsaseră înșelate, ea și Philippine, de drăgălășenia și de prefăcuta gingășie a lui Catherine, căreia îi oferiseră alături de ele cel mai bun loc ca să le spioneze. Cât de bine se prefăcuse din moment ce nu le dăduse niciodată de bănuț. Louis își găsisse o complice remarcabilă. Luând tăcerea ei drept teamă, Catherine se ridică, își stăpâni durerea strângând din dinți și o privi în ochi, convinsă că a preluat controlul situației.

— Indivizii născuți în mocirlă, ca tine, n-au dreptul să ridice nepedepsiți mâna asupra cuiva de neam nobil! Mă duc chiar acum la Louis, să mă plâng. Mâine, toți câinii vor fi asmuțiți pe urmele tale și vei crăpa într-un șanț, așa cum te-ai născut!

— Nu prea cred, zise Algonde, ridicându-și mâna spre fruntea lui Catherine.

Instinctiv, aceasta făcu un pas înapoi.

— Dă-te din drumul meu! S-a terminat cu tine, Algonde! Vine cineva.

Într-adevăr, glasuri vesele răsunau tot mai aproape, reverberate de ecoul bolții care forma un cot în partea opusă. Algonde n-avea mult timp. Fără să-i pese de asta, mânăta de instinctul de supraviețuire, care acum era mereu treaz și prelua controlul, o privi în ochi pe Catherine. Louis nu trebuia să afle despre relația lui Philippine cu Djem. De asta depindea viitorul lumii. Și, de asemenea, propriul viitor.

— Adio, domniță de Valmont, zise ea în clipa când o rază orbitoare de lumină țâșnea din palma ei, lovind-o pe Catherine în frunte.

Catherine deschise gura ca un pește scos din apă, apoi se prăbuși.

Fără umbră de remușcare, Algonde păși peste trupul ei și dispăru fără zgomot, înainte ca să treacă cineva de cotitura bolții.

11

Acum sau niciodată. Așezată pe marginea patului, Jeanne de Comniers își încordă auzul. Fostul donjon care adăpostea mănăstirea Notre-Dame-des-Anges de la Saint-Just-de-Claix nu lăsa să pătrundă alte zgomote decât trosnetele pricinuite de diferențele de temperatură dintre zi și noapte. În castelul secular, toată lumea dormea. Se ridică, tresări la scârțâitul dușumelei sub greutatea ei nu prea mare, se încurajă cu gândul că acel sunet se pierdea printre celelalte și-și scoase cămașa de noapte ca să-și pună veșmintele de zi. Peste rochie îmbracă o haină de blană care avea s-o apere de aerul rece și tăios. Nu-i va fi frig, se încurajă,, pentru a înșela fiorul neplăcut care-i trecea din când în când pe șira spinării. Gândul că fugea din locul acela, care fusese în același timp azilul și adăpostul ei, îi frângea inima. Totuși, n-avea de ales. Deși îi scrisese lui Jacques multe scrisori ca să-l informeze că își recăpătase mare parte din memorie, soțul ei nu catadicsise nici să-i răspundă, nici să vină la ea. Sora Albrante crezuse că e bine să-i spună că Jacques, convins că era văduv, fiindcă așa îl făcuseră ele să creadă, se însurase cu Sidonie, care-i dăruise un fiu. Oare acesta să fi fost motivul tăcerii lui? Uitarea? Vinovăția? Jeanne refuza să creadă că Jacques n-o mai iubea. Nu putea crede nici că Sidonie, la care ținea sincer, l-ar fi oprit să-i răspundă. Era convinsă că adevărul era altul, unul pe care încă nu-l putea desluși.

În ajun, imediat după ce se culcase, pe când încerca să adoarmă, avusese o viziune, ca pe vremuri. Își revenise abia respirând, înghețată de frică, terorizată. După aceea, toate amintirile care-i mai lipseau năvăliseră asupra ei ca un val gigantic, măturând totul în cale. Prima ei reacție fusese să se ghemuiască în așternut, ascunzându-și obrazul în perne. Ca să nu mai vadă chipul hâd al diavolului aplecat peste ea, să nu mai simtă mirosul de sânge și de hoit. Puțin câte puțin, se liniștise. Aprinsese lumânarea, încălzindu-și mâinile la flacăra, îmbărbătată de lumina ei. Ca să se vindece pe deplin, trebuia să

retrăiască tot ceea ce se întâmplase înainte de calvarul ei. Rezemată de tăblia patului, sub crucifixul care o veghea de șase ani, își trăsesese pătura până sub bărbie, își cuprinsese genunchii cu brațele și se pregătise să-și pună ordine în minte.

1478. Noaptea solstițiului de primăvară. Își sărutase copiii, întâi fetele, apoi băieții. Odăile lor erau încălzite de câte un foc bun. Aproape adormiți, abia dacă-i răspuseseră la sărut. Închisese ușa. Se îndreptase către apartamentul ei, unde Claudine, ultima născută, în vârstă de patru luni, dormea în leagănul așezat la picioarele patului conjugal. Jacques avea să sosească în curând. Stând în fața ferestrei scăldate în lumina lunii, se amuzase urmărind mișcările unei bufnițe, apoi își îndreptase privirile către parc. Acolo se materializase o siluetă care, cu fața luminată de razele lunii, își înălțase ochii spre fereastra fiicelor ei. Era Marthe. Credincioasa însoțitoare a lui Sidonie. Sângele îi înghețase în vine. Până în noaptea aceea crezuse că instinctul o înșela, că femeia a cărei prezență o neliniștea când venea la Sassenage n-avea nimic comun cu moașa care o asistase la nașterea lui Philippine, în afară de urâțenie. Semănau bine, dar nimic nu-i dădea de bănuț. Mai cu seamă că Marthe, rezervată și discretă, rămânea în umbră, lăsându-le pe ea și pe Sidonie între patru ochi și arăta o amabilitate fără cusur. Așa încât Jeanne, care era o bună creștină, își reproșase adesea antipatia nemotivată față de Marthe. Dar asta nu schimbase nimic. În noaptea aceea, la Bâtie, neștiind că este observată, se îndreptase către o latură a zidului și ajunsă la picioarele lui, dispăruse. Fără să mai aștepte, Jeanne se repezise să ia din sertar pumnalul lui Jacques și străbătuse coridorul, intrând în camera fiicelor ei. Ca să nu le sperie trezindu-le din senin, se ascunsese după o perdea de lângă patul lui Philippine, strângând în palmă mânerul pumnalului. Gândurile i se învălmășeau. Cât fusese însărcinată cu Philippine, avusese adesea viziuni oribile. Se văzuse născând un bebeluș monstruos, un copil acoperit de păr, pe care o necunoscută i-l smulgea din brațe ca să-l pună la adăpost. După o clipă, când încă nu-și revenise după durerile facerii, moașa cea slută venea și o brusca, vrând să afle unde era bebelușul, amenințându-i întreaga familie cu flăcările iadului dacă refuza

să-i spună. Abia când moașa o numise „Helene” înțelesese Jeanne că în visul acela nu era ea, ci o altă femeie care-i semăna leit. Imaginile cumplite continuaseră fără răgaz. Moartea soțului ei, clădiri în flăcări, pământuri pustiite. Triumful răului.

După câteva zile, Jeanne adusese pe lume o fată pe care Jacques vru s-o boteze Helene. Ea țipase, refuzând să lase acel destin funest să se îndeplinească, așa cum se îndepliniseră atâtea alte viziuni pe care le avusese. Helene devenise Philippine, iar moașa fusese gonită de la castel. Jeanne se liniștise. Răul putea fi învins prin credință. Iar Jeanne se rugase atât de mult! Timp de zece ani crezuse că a biruit, până în noaptea aceea de 21 martie 1478.

Când lepedea șemineului se răsuci, iar Marthe se ivi din golul întunecat și mirosind a mucegai, lui Jeanne i se tăie răsuflarea. Acoperită de o sudoare animalică, își crispă degetele pe mânerul pumnalului. Când Marthe se apropie de pat, Jeanne ieși în față, plină de curaj.

— N-ai să mai faci un pas, Marthe!

Surprinsă de îndrăzneala ei, Marthe se opri.

— Ești mai hotărâtă decât te-aș fi crezut, Jeanne. Dar n-are rost. Nu-mi poți face nimic.

— Te înșeli, știu cine ești.

Își duse cealaltă mână la gât și căută cruciulița prinsă pe lântișor, întinzând-o în direcția lui Marthe.

— *Vade retro, Satana!* strigă ea tare și limpede.

Marthe izbucni în râs.

— Cât de proastă ești! Până și diavolul tău s-ar teme de mine. Hai, dă-te la o parte! Vreau doar să mă asigur că fiica ta este cu adevărat cea pe care o caut. N-o să-i fac niciun rău. Și nici ție.

— Minți! Copilul îl vrei. Copilul păros. Dar știu eu cum să te împiedic.

Marthe tresări.

— Cum...

Inspiră profund și, brusc, Jeanne își pierdu controlul. Pumnalul îi căzu din mână. Zgomotul o făcu pe Philippine să deschidă ochii.

— Mamă? făcu ea, speriată la vederea siluetei care se profila în întuneric.

Jeanne vru să-i răspundă, dar niciun sunet nu-i ieși de pe buze. Atunci Philippine scoase un urlet. Marthe dădu înapoi și dispăru prin pasajul care se închise în urma ei, exact când lumina unei lumânări se ivi în beznă. În fața slujnicei care intrase, Jeanne își reveni. Nu voia să-l alarmeze pe Jacques. Nu avea dovezi. Singurul lucru pe care-l făcu fu s-o izoleze pe Philippine la ultimul etaj al unui turn, după ce se asigură că zidurile acestuia nu aveau niciun gol. Philippine nu se supără, dimpotrivă. Avea aproape zece ani și-și dorea un apartament numai pentru ea și camerista ei. Deoarece în fiecare seară camerista încuia ușa, Jeanne ar fi trebuit să doarmă liniștită. Dar nu se întâmplă așa. Imagini de coșmar o chinuiau în continuare, istovind-o, până ce avu o viziune diferită de celelalte. Un vis în care ea, Jeanne de Commiers, avea de jucat un rol ca să-i salveze pe ei. De aceea, se grăbise în dimineața următoare să plece la mănăstirea Saint-Just, deși era sigură că Marthe pândea orice ocazie. Dar era convinsă că atât fiola cu apă sfințită pe care o purta la gât, cât și escorta ei puteau să o apere de primejdie. Nici una, nici cealaltă însă nu reușiseră să împiedice nenorocirea. Și, împotriva oricăror așteptări, sora Albrante îi redase lui Philippine numele de Helene. Așa că Jeanne nu mai avea de ales.

În ziua aceea, 16 iunie 1484, trebuia să-și facă apariția ca să-i salveze pe ai ei.

„Haide, își spuse ea luând cu hotărâre sfeșnicul în mână. După câte spunea sora Albrante în legătură cu Philippine, încă nu e prea târziu. A venit vremea să le destăinuiești lui Jacques și lui Sidonie ceea ce știi. A venit vremea să verificăm dacă viziunea ta de atunci este adevărată.”

Deschise fără să mai aștepte ușa grea care o izolase atâția ani de lumea de dinafară și ieși pe palierul cufundat în beznă. Își trase gluga mantiei peste obraz și coborî în liniște scările.

Marthe era agitată. Ceea ce-i spusese Philippine despre puterile uimitoare a fiolelor piramidale îi amintise imediat de povestea Ținuturilor de Sus. Știa, ca și Melusine, că flacoanele și masa din sticlă fuseseră furate și că în cetatea albă nu se mai

putea pătrunde decât prin poarta din Avalon. Faptul că Presine găsisese flacoanele și o salvase pe Algonde cu elixirul vieții de efectele malefice ale poțiunii pe care i-o administrase și, ca urmare, Algonde nu mai era sub influența ei. Pe de altă parte, îi cunoștea mama destul de bine ca să știe că relicvele acelea aveau o importanță capitală pentru ea. Rămânea să mai afle și motivul. Marthe era sigură că va reuși. Aflase că mama ei se ascundea sub masca vrăjitoarei de la Sassenage, ceea ce era încă o informație prețioasă. Se întâmplă adesea să nu observi un lucru aflat chiar sub ochii tăi. Trebuia să recunoască abilitatea mamei ei care o păcălise în felul acesta. Marthe nu sesizase niciodată aura magică a lui Presine. Altă dovadă că zâna își sporise puterile magice. Era, așadar, mai periculoasă și mai vicleană decât crezuse. Dar nu conta, pentru că Marthe avea acum un avantaj. Cunoștea planul lor de a i se împotrivi. Philippine îi spusese că unul dintre flacoanele piramidale se afla la Saint-Just-de-Claix, în păstrarea surorii Albrante. Marthe începea să înțeleagă de ce supraviețuise Jeanne de Comniers și cum de-și recăpătase memoria, așa cum spunea în scrisorile pe care i le interceptase. Era clar că Albrante îi administrase elixirul Strămoșilor.

— Muritori amărâți, oftă ea, acționând mecanismul ce deschidea pasajul din șemineul odăii ei, care fusese pe vremuri dormitorul fetelor lui Jeanne.

Nu puteau rămâne la locul lor? Încrezuți și neînsemnați. Coborî scara cu miasme de putreziciune. Ba nu. De fapt, era bine așa. Să fie rebeli, să se înfurie, să se ridice împotriva ei și s-o sfideze. Era singura distracție pe care i-o oferea lumea asta nesuferită.

Scăldată în umbra impunătorului donjon pătrat, Jeanne se strecură pe lângă fațadă ca să ajungă la capelă. În 1478, în noaptea dinaintea agresiunii a cărei victimă fusese, văzuse în vis deschizându-se o lespede de mormânt pe care era sculptată un portret înfățișând o doamnă cu o coroană pe frunte și cu mâinile încrucișate pe piept. Se întrebuse îndelung oare de unde o cunoștea. Dimineața, găsisese răspunsul. O văzuse la mănăstirea Notre-Dame-des-Anges de la Saint-Just-de-Claix. Era

regina Ungariei. O legendă spunea că de la vechea fortăreață regală porneau o serie de tuneluri subterane care o legau de castelul de la Rochechinard, de la Bâtie și de la Saint-Laurent-en-Rozans. Mulți le căutaseră. Dar nu le găsise nimeni. Ținutul nu mai era amenințat de invadatori, iar aceste pasaje căzuseră în uitare până la dispariție. În timpul renovării castelului de la Bâtie, Jacques dăduse peste câteva intrări, dar nu se aventurase prin pasaje care se puteau surpa sau era deja astupate. Oamenii își pierd din temeritate atunci când nevoia nu-i obligă, își spusese el, ridicând din umeri. În fața intrării deschise așezase pe perete o tapiserie d'Aubusson. O doamnă cu licornă. Podoabă somptuoasă pentru sala de muzică.

Jeanne nu se îndoii nicio clipă că va putea să se orienteze, visul premonitoriu îi juca în fața ochilor ca o stea călăuzitoare. Se simțea în stare să înfrunte toate primejdiile. Va trece pe sub ziduri și va ajunge pe pământurile ei. Acolo îl va regăsi pe Jacques. Culcat lângă Sidonie, firește, își spusese ea, ocolind spațiul rezervat corului. Cu o strângere de inimă, pe care o goni plimbând sfeșnicul pe deasupra mormântului ascuns sub una dintre lespezile de pe sol, căută ieșitura care făcea trapa să se deschidă. O apăsă, gândindu-se că avea niște lucruri mai importante de făcut decât să-și dea frâu liber geloziei față de Sidonie și începu să coboare scările aflate acolo spre cavou.

Marthe n-avea nevoie de lumină ca să se orienteze. Vederea ei nocturnă era perfectă. Cât despre diferitele tuneluri care străbăteau subsolul, avusese destul timp să le viziteze pe toate, să le afle capcanele și ieșirile. Niciunul dintre castelele aflate în împrejurimi nu mai avea secrete pentru ea. Înainta cu pași siguri. La prima intersecție, sub bolta de granit prin ale cărei șanțulețe săpate de timp se prelingeau picături fine de apă, o luă la dreapta, înspre Saint-Just-de-Claix, împingând cu vârful pantofului un șobolan mort, căzut în mijlocul pasajului îngust și sinuos.

Concentrată asupra drumului pe care-l străbătea, Jeanne pierduse noțiunea timpului scurs. O leghe și jumătate despărțea mănăstirea de castelul de la Bâtie. După ieșirea din cripta în

care se odihnea regina Beatrix în sicriul ei, tunelul devenise strâmt, cu tavanul aproape de creștetul ei, întortocheat, atât de urât mirositor încât Jeanne își pusese batista la nas ca să filtreze aerul încărcat de miasme. Nu văzu însă nicio intersecție. Ca să înșele neliniștea pe care i-o trecea, în ciuda hotărârilor ei, izolarea aceluși loc, murmura imnuri religioase, având grijă ca feștila lumânării să nu se înece în ceara topită. Uneori, lumina pâlpâitoare descoperea în zidul de piatră firide pline cu oseminte și excrescențe ascunse în umbră, la vederea cărora înghițea în sec și grăbea pasul, ironizându-se, după ce trecea de ele, pentru temerile ei. Era singură. Singură. Și n-avea de ce să-i fie frică. Puțin câte puțin se liniști și, în ciuda oboselii care o cuprinsese, îndrăzneala îi spori. Avea să-și revadă copiii, să-și aplece asupra chipurilor lor adormite privirea nerăbdătoare să le descopere după atâția ani. Un zâmbet senin îi lumină fața. Până când desluși un ecou undeva departe, în fața ei. Crezu o clipă că, din pricina oboselii, imaginația îi juca feste. După câțiva pași, se opri și ascultă cu atenție. Inima ei își accelera bătăile. Nu. Nu i se părea. Cineva se apropia, vrând, desigur, să ajungă la capela de unde plecase ea. Ce căuta acolo? Își mușcă buzele, înăbușindu-și reacția. Marthe. Nu putea fi altcineva. Venea s-o ucidă. Pentru o lume de secundă, fu pe punctul de a se întoarce din drum și de a goni înapoi cât o țineau picioarele. Dar privirea ei întâlni un stâlp din piatră, a cărui umbră cădea peste una dintre firidele pe lângă care tocmai trecuse. Pașii se apropiau, deși nicio rază de lumină nu străpungea întunericul. Conduasă de instinct, Jeanne se repezi spre umbra firidei, stinse lumânarea și se ghemui, respirând atât de greu încât crezu pentru o clipă că va muri acolo, asfixiată.

Atentă la drumul pe care-l străbătea cu pași repezi, Marthe trecu de ea fără s-o observe. Cel puțin așa crezu Jeanne. Dar mirosul fin al harpiei percepuse ceva neobișnuit în locul acela. Un iz de sulf, care abia dacă reușea să-l ascundă pe cel de carne omenească, atât de ușor de recunoscut.

Jeanne așteptă să se stingă zgomotul pașilor, apoi își scoase încălțările. Își pipăi din reflex săculețul agățat la brâu. Ca să

verifice încă o dată – deși o făcuse și înainte de plecare – că amnarul, iasca și cele două lumânări de rezervă erau acolo. „*Mai departe*”, își spuse, ieșind din ascunzătoare. Va aprinde o lumânare când va ajunge mai încolo. Pipăind cu palma peretele, porni cât putea de repede, până când începu să alerge, fără să-i pese de colțurile de piatră care-i răneau degetele. Nu se mai gândea decât la un singur lucru. Să ajungă la ai ei.

Nemișcată în tunel, cu simțurile la pândă, Marthe ezită câteva clipe înainte de a-și continua drumul. Oricine ar fi fost cel sau cea – care fugea, nu reprezenta o primejdie pentru ea și i-ar fi fost ușor să-l găsească. Dar era aproape de țintă. Se avântă cu iuțeală, după câteva minute, ajunse la cripta subterană, traversă capela, apoi curtea castelului și intră în infirmerie fără să fie remarcată de cineva.

Sora Albrante n-ar fi putut spune ce anume o trezise din somn. Cum niciun bolnav nu era internat acolo, petrecea nopți liniștite care, pe măsură ce înainta în vârstă, se prelungeau spre orele diverselor slujbe religioase. Se ridică în așternut, cu inima strânsă, ceea ce nu i se întâmpla prea des, până când fu sigură că în odaia alăturată cineva umbla la retortele ei.

— Ei, nu! mormăi ea, ridicându-se în grabă din pat.

Își strecură picioarele în pantofi, aprinse lumânarea și-și puse un șal peste cămașa de noapte. Cine era persoana care se credea destul de pricepută, ca să se lipsească de serviciile ei? Oare se știa că un leac putea și să ucidă, nu doar să vindece? Hotărâtă să-i tragă un perdaf zdravăn acelei persoane nechibzuite, pătrunse în coridorul îngust și se îndreptă repede către ușa întredeschisă.

— Aș vrea să știu și eu...începu ea, împingând cu mânie canatul.

Vorbele îi pieriră pe buze. În lumina pâlpâitoare a lumânării, harpia se întorsese cu fața spre ea. Albrante făcu un pas înapoi, înspăimântată și uluită la vederea sluțeniei aceleia diavolești. Ochii ei holbați de surprindere zăriră flaconul piramidal pe care Marthe îl scosese din cufăr și îl ținea în ghearele ei negre și încovoiate.

— Dă-te din drumul meu, soră! îi aruncă Marthe cu dispreț, băgând obiectul în buzunar.

Lui Albrante i se urcă sângele la cap. Habar n-avea ce se petrece, dar o tresărire de curaj o îndemna să ia înapoi elixirul atât de prețios pentru ea, Philippine și Jeanne. Schițând repede semnul crucii ca să-și asigure protecția divină, scutură din cap, cu o hotărâre la fel de îndârjită ca a intrusei.

— Numai după ce pui la loc flaconul acela.

— N-am timp de palavre, mârâi Marthe, năpustindu-se asupra ei.

Deși era îngrozită, sora Albrante se prinse cu mâna liberă de tocul ca să n-o lase să treacă.

— N-o să ieși! se încăpățână ea.

O undă de furie străbătu ochii lipsiți de suflet ai lui Marthe, iar dosul palmei ei fu luminat de raza timidă a lumânării.

Ultimul gând al lui Albrante zbură spre Philippine, în timp ce inima ei care încă mai palpita, smulsă din piept, stropea cu sânge borcanele aflate pe masa de alături.

Jeanne nu-și mai simțea picioarele. Istovită, abia respirând, se opri din goană și se rezemă de perete. Lumânarea pe care o aprinsese și o pusese în sfeșnic răspândea o lumină liniștitoare. În jur domnea liniștea. Nimeni n-o mai putea ajunge din urmă. Și asta însemna oare că era salvată? În fața ei se deschideau două tuneluri. Care dintre ele ducea la Bâtie? Oare nu întâlnise în timp ce fugea, fără să-și dea seama, și alte răscruci de drum?

„Haide, Jeanne. Încearcă să-ți amintești. Ai încredere în orientarea ta de pe vremuri.” Închise pentru o clipă ochii, lăsându-se năpădită de amintiri, apoi porni iarăși la drum. Înainte. Drept înainte. Ca să ajungă la Bâtie, trebuia s-o ia drept înainte. Mai merse un timp, refuzând să se lase cuprinsă de descurajare, în ciuda altor răscruci care-i ieșeau în cale, în ciuda mâinii însângerate care o durea, în ciuda lacrimilor de epuizare. Și deodată, chiar în fața ei, vreo cincizeci de trepte urcau spre un perete. Doar un perete care oprea trecerea. Se repezi, râzând isteric. Plimbă încet lumânarea peste asperitățile zidului. Ca să găsească mecanismul. Să deschidă trecerea. Să fie din nou acasă.

— Bună seara, Jeanne! răsună ca o sentință în spatele ei glasul lui Marthe, în clipa când descoperea mecanismul.

12

— S-a și făcut dimineață? întrebă Mathieu cu o voce cleioasă, căscând și deschizându-și cu greu ochiul.

În noaptea aceea făcuseră dragoste până târziu și i se părea că n-a dormit decât câteva minute. Însetați unul de celălalt de parcă timpul le-ar fi fost măsurat, de fiecare dată când rămâneau singuri se iubeau până când rămâneau sleiți de puteri. Cum Algonde nu răspundea, tânărul se strădui să-și țină ochiul deschis. Odaia era cufundată încă în întuneric. Privirea i se opri asupra lunii care, încheindu-și cel de-al treilea pătrar, se zărea prin fereastră. Mathieu socoti că nu putea fi mai mult de ora două noaptea. Ce făcea soția lui, cu urechea lipită de zid, lângă șemineu?

— Algonde? stăruie el.

— Sst!

Mathieu se lăsă să cadă pe pernă. Era deprins încă din copilărie să se trezească la mijirea zorilor. La ora brutarilor. Ieri, de când sosiseră la Bâtie, se dusese la brutarul castelului ca să-l întrebe dacă mai era interesat de serviciile lui. Acesta, al cărui nas morocănos era împlânzit de obrajii căzuți, îl poftise să se înfățișeze în zori, ca să scoată prima șarjă. Mathieu voia să fie la înălțime, compensând prin zelul lui slăbiciunea mâinii rănite, cu care nici acum nu era în stare să strângă bine ceva. Nu-l va dezamăgi pe jupânul Baillot. Doar dacă nu cumva o să adoarmă în picioare. Se întoarse pe partea cealaltă, sperând să-și regăsească somnul, însă atitudinea lui Algonde îl nedumerea prea mult. Dar, după ce ciocnise zidul în mai multe locuri, soția lui se întorcea și ea în pat. De astă dată nu mai fu nevoie s-o întrebe.

— Ai auzit și tu? zise ea, învelindu-se cu păturile.

— Ce?

— Strigătul acela.

— Nu. Poate ai visat, afirmă Mathieu, lipindu-se de ea.

Îi plăcea să adoarmă învăluit de aroma vegetală a pielii lui Algonde.

— Mathieu, cineva a țipat. Dincolo de zidul acela ce sună a gol. Sunt sigură, spuse ea cu o voce pierită.

Algonde înghețase. Țipătul țâșnit din adâncul pietrelor părea ultimul strigăt al unei ființe disperate. Strigătul acela înăbușit îi stăruia în auz. Se încălzi la atingerea soțului ei ale cărui degete îi alintau blând un sân pe sub cămașă.

— Uită de asta și dormi, prigoria mea, îi murmură Mathieu la ureche, rezemându-și bărbia de gâtul ei.

Algonde se liniștise. Cu siguranță, Mathieu avea dreptate. La câțiva pași de ei, netulburată de cele întâmplare, mica Elora dormea liniștită în leagăn, cu degețelul dus la buze. Fiica lor avea un auz fin. Și un instinct treaz. Or, nici nu se clintise. Puțin câte puțin, mâna lui Mathieu rămase nemișcată și grea pe pieptul ei. Algonde se strădui să nu facă nicio mișcare, ca să nu-l trezească din nou. Munca la brutărie era importantă pentru el. Mathieu refuza ideea ca singurul lor venit să se datoreze exclusiv generozității lui Philippine. Orgoliul lui nu putea accepta o astfel de situație. Îi venea deja destul de greu să se ascundă de toți, să urce în camera soției lui după ce toate luminile se stingeau și s-o păărăsească înainte să se trezească ceilalți. Pentru nobilii de la castel, Algonde rămânea o domniță de neam. O domniță al cărui soț, un mic baron lipsit de avere, avusese proasta idee să moară a doua zi după căsătorie, lăsând-o însărcinată cu Elora și fără cea mai mică dorință de a se recăsători, chiar și acum, după ce născuse. Algonde ar fi renunțat cu plăcere la minciuna aceasta, dar Philippine nu voia să se facă de râs în fața lor. Pe de altă parte, personalul de la castel o ura pe Algonde pentru privilegiile de care se bucura; în afară de asta, Algonde era însoțitoarea ideală pentru ca Philippine să se poată întâlni cu Djem în taină. N-o ucisese ea, chiar în după-amiaza aceea, pe Catherine de Valmont, fără remușcări, ca să protejeze iubirea lor imposibilă?

Algonde stăruia asupra acestei amintiri. Țipătul acela nu era oare al fantomei lui Catherine, furioasă că ucigașa ei scăpase nepedepsită? Fiindcă, deși cadavrul fusese cercetat cu atenție, acesta nu trădase altceva decât o moarte naturală. Nimeni n-o

zărise pe Algonde la locul crimei. Când se întorsese la bazinul unde rămăsese Philippine, o găsisese leșinată. Se temuse o clipă ca aceasta să n-o fi urmărit, dar, când își revenise, Philippine nu fusese în stare să-i spună ce se întâmplase. Nu-și amintea nimic. Algonde o asigurase că se ținuse după o umbră care, la un moment dat, se evaporase brusc. Auzind după câteva minute despre moartea lui Catherine, Philippine trăsese concluzia că doamna ei de companie avusese ghinionul să iasă în calea acelei creaturi diabolice și murise de spaimă. Algonde n-o contrazise. Un fior neplăcut o cutremurase. Devenise oare insensibilă? Lipsită de sentimente? De compasiune? De morală? Devenise una dintre creaturile monstruoase cu care se lupta atât de aprig? Gândindu-se mai bine acolo, în tihna odăii, își vedea deodată crima în toată abjecția ei. Desigur, Catherine de Valmont o amenințase. Iar Algonde voise s-o împiedice să le facă, ei și lui Philippine, vreun rău, dar era acesta un motiv suficient ca s-o asasineze? Și cu atâta sânge-rece? Își înghiți un hohot de plâns. Ce era forța aceea din ea care se erijase în adevăr? Era puterea Strămoșilor sau cealaltă? Cea diabolică, cea neomenească? Cine era acum, de fapt, Algonde de Sassenage?

„Acționează după sufletul și conștiința ta. Lasă-ți instinctul să vorbească. El singur va ști să te călăuzească. Crede în el, Algonde, și nu te vei pierde”, o asigurase zâna Presine când, înainte de a pleca de la Sassenage, se dusesese să-și ia rămas-bun de la ea împreună cu Elora și Mathieu. Dar dacă bunica ei se înșelase? Dacă Marthe reușise s-o pervertească în mult mai mare măsură decât își imaginaseră ele?

Mathieu se răsuci. Inima lui Algonde se strânse iarăși sub mușcătura frigului iernii. Trebuia să afle. Leșise din lehozie. Trebuia să se ducă în hulubărie ca să piseze oul negru și să înghită o parte din pulbere. Ce se va petrece în ea după aceea? Transformarea ei se va desăvârși? Ce putere nouă îi va curge prin vine? În folosul cui o va utiliza? Al profeției? Al ei înseși? Al răului? Dădu iar la o parte așternutul, cu grijă. Dacă n-ar fi trezit-o țipătul acela, fără îndoială că ar fi așteptat noaptea următoare ca se ducă acolo. Dar la ce bun să șovăie? Purta în ea povara unui blestem, ca și mijlocul de a-i pune capăt și de a

salva lumea. Dacă nu cumva ar fi nimic-o... Oricum ar fi fost, prigoria jupânului Janisse nu mai era nici a Eloriei, nici a lui Mathieu. Nici măcar ei înseși nu-și mai aparțineau. Își puse o pelerină peste cămașa de noapte, trase fără zgomot zăvorul ușii pe care o închise apoi în urma ei și se strecură pe coridorul întunecat. Când ajunse la scara dublă, se gândi că habar n-avea cum va arăta viitorul ei.

Două ore mai târziu, desfătat de vise plăcute, Mathieu se întoarse spre soția lui ca s-o cuprindă în brațe. Pipăi așternutul, se strâmbă, tulburat de vis, apoi se trezi brusc și oftă enervat. Era singur în pat. Întunericul nu mai părea atât de compact. Se apropiau zorii. Se așeză pe marginea patului. Algonde plecase. Își trecu greoi mâna prin părul negru, turtit sub boneta de noapte care nu-i rămânea niciodată pe cap până dimineața. Era prea devreme pentru ca prigoria lui să se fi dus să-și slujească stăpâna, dar din partea nobililor ăstora te puteai aștepta la orice. Oricum, nu-i venea să se scoale din pat. Elora încă dormea. Nu-i plăcea s-o lase singură. Expusă, poate, intențiilor viclene ale lui Marthe. Așteptă câteva minute, sperând că Algonde se va întoarce, apoi începu să se îmbrace în liniște ca să nu întârzie în prima zi de muncă. Înainte de a ieși, deschise ușa dintre cele două apartamente pentru ca Algonde sau, în cel mai rău caz, Philippine s-o audă pe Elora dacă începea să plângă și părăsi cu părere de rău încăperea. Totuși, își spuse el necăjit, l-ar fi putut anunța înainte de a pleca! Își aminti incidentul din timpul nopții și se încruntă. Nu, își făcu el curaj, Algonde n-ar fi fost atât de imprudentă încât să dezlege această enigmă fără să-i spună.

Vasta clădire era cufundată încă în tăcere. Nobilii dormeau, până târziu, în timp ce la bucătărie și în anexe slujitorii începeau deja munca. Mathieu coborî un rând de scări și încremeni pe palierul primului etaj dând nas în nas cu Marthe.

Se măsurară reciproc din priviri, bănuitori.

— Mă spionezi cumva, prăpăditule? pufni ea.

Mathieu avea destul timp să ajungă la muncă. Plecase devreme. În fond, își spuse el, întâlnirea aceasta întâmplătoare

venea în sprijinul hotărârii pe care o luase cu câteva săptămâni înainte.

— Să mă ferească Dumnezeu! Dar, dacă tot ne-am întâlnit, aş vrea să-ţi vorbesc.

— Să-mi vorbeşti... chiar așa?... Nu cumva te mănâncă mădularul? rânji ea, apucându-l de prohab.

Mathieu înghiţi în sec. Tare-ar fi vrut să uite ce se petrecuse pe arena de la Sassenage, când drăcoica aceea îl stârnise cu vrăjile ei, în ciuda dezgustului pe care i-l trezea. Şi uite că şi acum... Ea îşi linse cu lăcomie buzele, cu ochii perverşi în orbitele osoase. Spre marea deznădejde a lui Mathieu, pânza nădragilor i se umflă sub ghearele ei. Cum se putea una ca asta? Ar fi murit mai degrabă decât să retrăiască întâmplarea aceea! Înghiţi iarăşi în sec.

— Asta n-o fac eu, vrăjitoareo! Ştii că nu vreau.

Ea râse cu răutate înainte de a-şi retrage degetele.

— Urmează-mă, îi spuse.

— Numai ca să vorbim... se apără el, pornind în urma ei pe coridorul de la primul etaj.

După o clipă, Marthe deschidea o uşă joasă aflată într-o firidă. Înăuntru domnea bezna. Marthe îl împinse de umăr.

— Intră, prăpăditule! Aici n-o să ne audă nimeni.

Mathieu simţi un miros puternic de ceară. În debaraua aceea era păstrată rezerva de lumânări destinată corpului de clădire în care se aflau. Locul strâmt şi neaerisit mirosea de-ţi muta nasul din loc. Stăpânindu-şi spaima când uşa se închise, lăsându-l singur cu creatura aceea într-o beznă deplină, tânărul îşi înălţă bărbia.

— Algonde mi-a spus tot. Toată povestea.

— Şi ai descoperit că ai un suflet de erou, așa-i? râse Marthe lipindu-se de el.

Mathieu simţi din nou în vintre presiunea aceea involuntară. Încercă să şi-o stăpânească. Cu cât negocia mai repede, cu atât scăpa mai iute de acolo.

— Sunt gata să ți-l predau pe copilul din profetie, zise el, întorcând capul ca să-i evite răsufarea.

Surprinsă, Marthe făcu un pas înapoi. Atât cât îi permitea dimensiunile debaralei.

— Tu? Ți-ai trăda tu prigoria?

— N-o trădez. O salvez, se apără el. Tu vrei copilul acela. Eu vreau să trăiesc liniștit alături de fiica mea și de Algonde.

— Alături de soția ta, vrei să spui. Nu v-ați căsătorit în secret?

Mathieu nu încercă să nege. Probabil că Marthe aflase de la vreun slujitor indiscret.

— Am s-o conving pe Algonde ca, după ce Philippine naște, să rămână lângă ea. O să iau copilul și o să ți-l dau. După aceea, vei dispărea. Melusine va rămâne mai departe prizonieră în adâncul Furonului. O să te întorci în lumea ta și totul se va termina.

Marthe dădu din cap. Avea ceva curaj băiatul ăsta, aprecie ea. Nu se îndoia de sinceritatea lui și, până la urmă, argumentele lui aveau temeii. În fond, de ce ținea ea neapărat ca Melusine să moară? Sau ca Elora să cadă sub stăpânirea ei, odată ce obținea ceea ce-și dorea? Tronul Ținuturilor de Sus îi era de-ajuns.

— Ce știi despre flacoanele piramidă? îl întrebă.

— Trecerea spre Avalon este închisă. Vei avea nevoie de ele, ca și de masa din sticlă, ca să ajungi în Ținuturile de Sus. Dar nu știu, nici Algonde nu știe unde a fost ascunsă masa. Dacă aflu, am să-ți spun.

În debaraua împuțită se lăsă din nou o tăcere apăsătoare.

— Desfă-ți nădragii! îi porunci Marthe.

Distanța dintre ei nu permitea însă ca vraja să acționeze

— Nu.

— Ești al meu, Mathieu din Sassenage. Și tu, și ai tăi. Până la nașterea copilului păros. Vrei liniște? Eu vreau, în schimb, supunerea ta.

— Nu, mai încercă el. Eu sunt al lui Algonde. Numai al ei.

Marthe se apropie. El, cu spinarea lipită de un rând de etajere pe care erau stivuite lumânări, n-avea unde să fugă.

— Ai avut parte vreodată de o plăcere mai mare decât în ziua aceea? Nu cred, de vreme ce trupul tău și-o amintește. Tu dă-mi ce doresc, iar Algonde a ta va trăi, îți dau cuvântul meu.

— Și n-o să te mai legi de ea niciodată?

— Nu mai trage de timp și bucură-te de mine. Deși tu nu crezi asta, e un mare cadou pe care ți-l fac.

Mathieu simți unghiile negre răsărându-i pânțele. Mădularul lui prinse viață imediat, încordându-se. Scoase un geamăt de durere și de dorință sălbatică. Oare ce venin îi inoculase la Sassenage creatura din fața lui de-l făcea să se aprindă astfel? Rușinat și scârbit, dar neputând să mai reziste chemării impetuoase, se repezi asupra lui Marthe și o lipi de ușă. După o clipă, o asalta cu zvâcniri nestăpânite din șolduri, ca un lup flămând atacând un miel.

În ziua de 16 iunie, Algonde se întoarse neliniștită din expediția ei nocturnă. Hotărâtă să procedeze cum îi spusese Melusine în privința oului negru, se dusesse la hulubăria dărăpănată aflată în partea de miazănoapte a primei curți exterioare, la un sfert de leghe de castel. Sipetul era acolo unde-l ascunsese în urmă cu câteva luni, dar cineva, Marthe probabil, se ocupase de ou în locul ei. În cutia ascunsă într-o gaură din zidul circular găsi un recipient dreptunghiular din sticlă, în care mai era doar o lingură de pulbere neagră cu miros greu. După o clipă de nedumerire, Algonde începu să cugete și ajunse la concluzia că restul pulberii fusese amestecat în poțiunea care-i declanșase nașterea. Marthe vruse, fără îndoială, să fie sigură că ea îl va înghiți. Asta explica multe lucruri, dar Algonde era furioasă că se lăsase păcălită. Acum înțelegea de ce își schimbase Melusine indicațiile în privința oului.

Mai întâi, îi spusese că va trebui să-l lase să se usuce trei luni înainte de a-l pisa, să înghită pulberea pentru ca efectele veninului năpârcii să rămână în trupul ei fără să-i facă vreun rău și să păstreze câteva fărâme pe care să le introducă în gura copilului imediat ce se va naște, acesta fiind un lucru esențial ca să-l protejeze.

La următoarea întâlnire, adăugase că Algonde trebuia să aștepte până ce ieșea din lăuzie, adică încă patruzeci de zile, înainte de a trece la fapte. Câtă fățărnicie! Fata se felițește că reușise să micșoreze efectele nefaste ale oului scaldându-l, imediat ce-l eliminase, în elixirul Strămoșilor pe care i-l dăduse

Presine. Rămânea de știut dacă-i revenise darul de a respira sub apă. Trebuia să afle la prima ocazie. Fiindcă acum știa foarte bine ce rol voia să-i atribuie de fapt Melusine. Voia ca Algonde să rămână prizonieră, luându-i locul, în apele Furonului, ca să rupă blestemul aruncat asupra ei. Dar Algonde n-avea nici cea mai mică intenție de a-i îndeplini dorința!

Grăbită să ajungă în odaia ei ca să-i dea Elorei să sugă, urcă repede scările până la primul etaj, unde se ascunse din instinct în spatele unei statui aflate pe palier. Cineva se apropia, iar Algonde nu voia să văzută. În clădire era încă întuneric. Soarele abia începea să se ivească din spatele unei dungi joase de nori, proiectând pe cer un nimb în nuanțe trandafirii. O rază pătrundea diagonal printr-o fereastră înaltă. Dar lumina nu era destul de intensă ca s-o trădeze. Recunoscuse silueta lui Marthe care ieșea din coridorul dinspre sălile de muzică. Ce făcuse acolo la ora asta? Algonde hotărî să aștepte ca Marthe să intre în odaia ei, care se afla lângă apartamentele stăpânilor și abia apoi să-și continue drumul. Bună idee, fiindcă, înainte de-a urca scările, Marthe se opri și-și întoarse privirea spre coridor. Algonde tresări. Cel care o urma pe Marthe nu era Mathieu? Fata se clătină. Cu ochii pierduți, cu o expresie mohorâtă și răvășită, Mathieu își aranja hainele și părul.

— Mișcă-te mai iute, prăpăditule, că o să întârzii la muncă! Se răsti harpia cu jumătate de glas.

— Și cine-i de vină? mormăi nervos tânărul.

Își reproșa că nu-i rezistase. Se opri lângă ea.

— Prin urmare, înțelegerea noastră e pecetluită...

— Da, este. Însă, dacă îndrăznești să mă înșeli, Algonde va muri.

— Mi-am dat cuvântul. Vei avea copilul, o asigură el, apoi coborî grăbit scările.

Ascunsă în umbră, Algonde își mușcă pumnul ca să oprească urlatul de disperare care-i urca din adâncul ființei. Mathieu o trădase. Sperând s-o salveze. Dar între ei se căscase o prăpastie peste care Algonde nu va putea trece nicicând.

13

Sub mâna greoaie, pătată de semnele vârstei, care ținea pana, pergamentul scârțâia. Scrisul lui Jacques de Sassenage, de obicei uniform, era acum tremurat din pricina emoției cu care redacta această scrisoare. Îi era adresată lui Jeanne de Comniers. Încă una la care soția lui nu va răspunde, gândi el. De când o văzuse la mănăstirea Saint-Just, îi scria în fiecare zi despre afecțiunea lui și despre speranța că ea se va însănătoși în curând, insistând asupra intenției sale de a o vizita de îndată ce va putea. Era adevărul. Cum nu primise nicio scrisoare de la mănăstire, nu-i fusese greu să-și dea seama că, în ciuda discreției cu care-și expedia mesajele, Marthe le intercepta și pe ale lui, și pe ale lui Jeanne. Ar fi putut pune capăt acestei corespondențe zadarnice, dar, în afara faptului că i-ar fi dat de bănuț lui Marthe, simțea că-i face bine să-și descarce inima. Acum, că marele turnir se terminase, Aymar de Grolee își va putea îndeplini discret misiunea de a o răpi din mănăstire pe Jeanne ca s-o ducă într-un loc unde avea să fie în siguranță. „Pe 18”, îi șoptise baronului vechiul său prieten, când se despărțiseră la Romans, de unde acesta pornise apoi spre Bâtie, iar Aymar, spre castelul său de la Bressieux. Pe 18. Adică astăzi. Jacques nu trebuia să schimbe nimic din tabieturile lui. Să nu trădeze în niciun fel ceea ce avea să se întâmple la Saint-Just.

Iscăli, cu o mișcare largă, scrisoarea, o împături, încălzi un baton de ceară roșie și o sigilă cu blazonul lui. După câteva minute, o dădu valetului său, recomandându-i, ca în fiecare zi, să aibă mare grijă la expedierea ei. Apoi se grăbi spre sala în care împărțea dreptate, aflată în altă aripă a clădirii octogonale. Azi trebuia să rezolve un conflict între vecini. O dată pe săptămână, în fața lui se prezentau micii nobili și servii de pe moșie ca să-și judece pricinile. Trecând pragul încăperii sobre, se gândi ce mult și-ar fi dorit ca propriile probleme să fie la fel de simple ca ale lor. Fără grabă, urcă pe estradă și se așeză pe scaunul de lemn sculptat. În spatele lui, o tapiserie

d'Aubusson reprezenta sub forma unei balanțe care se înclina de partea unor îngerăși, o Justiție alegorică, în timp ce pe talerul celălalt țopăiau diavoli cu coarne. Binele învingea. Întotdeauna.

Către sfârșitul dimineții, un valet ceru permisiunea de a intra. Tocmai se dezbătea pricina unui olar care fusese lovit în fața casei lui de un vecin. Acesta pretindea că ulița care desparte locuințele lor era plină de noroi, acesta se lipea de încălțări și le strica. Cei doi, veri după mamă, nu se înțelegeau de ani de zile și-și căutau mereu pricină pentru orice fleac. Jacques se săturase de ei. Îi făcu un semn binevoitor valetului să se apropie, regretând că Louis nu se întorsese de la Romans ca să se ocupe el de plângerile împricinaților.

Valetul se aplecă spre el. Degetele baronului se crispară pe brațele fotoliului. Se ridică în picioare.

— Tu, zise el, privindu-l cu răceală pe olar, ai grijă să cureți drumul de noroiul care ajunge acolo. Cât despre tine, adăugă aruncându-i celuilalt o privire amenințătoare, e a treia oară în ultimele patru luni că vii să te plângi. Data viitoare, dacă plângerea ta nu va avea destul temei ca să merite timpul pe care mă faci să-l pierd, voi pune să fii ciomăgit în piața publică. Judecata a luat sfârșit. Afară!

Un murmur de teamă se ridică din mulțimea celor care așteptaseră să vadă cum va fi soluționat cazul. Fără să-i pese de privirile care-l urmăreau, Jacques de Sassenage se îndreptă cu pas greoi spre fundul sălii.

Mohorât, li se adresă celor doi paznici înarmați cu halebarde, care stăteau de o parte și de cealaltă a ușii.

— Evacuați sala. Ședința s-a terminat.

Indiferent la nemulțumirea celor care își așteptau rândul, Jacques de Sassenage ieși fără să întoarcă privirea, grăbit să-și întâlnească oaspetele a cărui prezență îi fusese anunțată.

*

Baronul de Bressieux, Aymar de Grolee, nu era omul care să dea înapoi în fața primejdiei. O dovedise adesea, remarcându-se, alături de prietenul său Jacques de Sassenage, pe vremea când amândoi îl slujeau pe fostul rege Ludovic al XI-lea. Chiar și apoi, nu demult, la marele turnir de la Romans, îi

Învinsese cu sulița și cu spada pe mulți încrezuți care glumeau pe seama vârstei lui înaintate. La patruzeci și șapte de ani era încă în putere și, de fapt, de când Jacques de Sassenage i se destăinuisese în vechea chilie din pădurea Coulmes, simțea o putere nouă luând locul apatiei unei vieți lipsite de vreun pericol real. Se întrebase adesea în ultimele luni dacă afecțiunea lui față de Philippine se datora doar tinereții și frumuseții ei sau reînvia sentimentele pe le nutrise pentru Jeanne de Commiers. Philippine semăna atât de mult cu mama ei! Dar acum îndoielile îi dispăruseră. Știrea că Jeanne trăia ascunsă în mănăstirea aceea îl tulburase mai mult decât lăsase să se vadă. Era gata să-și dea viața pentru ea, ca odinioară. Nu se căsătorise niciodată fiindcă nicio altă femeie nu știuse să-l cucerească, să-l impresioneze, să-l emoționeze ca Jeanne. Dacă în trecut, cândva, Jeanne i-ar fi dat de înțeles că simțea și ea ceva pentru el și că regreta căsătoria cu Jacques, n-ar fi ezitat să asedieze castelul de la Bâtie ca să i-o ia prietenului său. Dar așa ceva nu se întâmplase niciodată. Jeanne nu îi era sortită. Se împăcase deja cu acest gând, cu ani de zile înainte ca moartea ei să-i zdrobească inima. Dar, chiar și așa, îi rămăsese credincios. Și devotat.

Iată de ce era nerăbdător să intre pe poarta fostei fortificații regale, care se înălța pe colină. Își zori calul. După ce intră, Aymar de Grolee descălecă în dreptul grajdurilor, lăsându-și calul obosit de drum în grija rândașului. Nu apucă să întrebe de maica stareță, căci un călugăr cu înfățișare austeră se apropie de el. Purta o tunică albă, ca și scapularul de pe umăr, și o pelerină neagră, cu glugă. Un dominican. Cea mai apropiată mănăstire a dominicanilor se afla la Romans-sur-Isere. Ce căuta aici?

Se înclină unul în fața celuiilalt.

— Vin de departe ca să-i cer maicii superioare o audiență. Ai putea să-mi anunți sosirea, părinte?

— Mă tem că nu se poate, fiule.

Tonul era aspru. Necunoscutul acela cu ochi iscoditori sub sprâncenele stufoase și încruntate nu-i plăcu deloc baronului. Doar nu venise de la Bressieux, schimbându-și la fiecare popas caii istoviți, ca să fie trimis la plimbare! Insistă.

— Urmează-mă, se înduplecă, după ce cugetă îndelung călugărul.

Vârându-și mâinile în mânecile largi ale rasei, porni repede pe alea pavată. Aymar de Grolee se ținu după el, întrebându-se ce căuta călugărul acolo și de ce începuseră să bată clopotele mănăstirii.

La picioarele donjonului, ridică fără să vrea privirea spre ultimul etaj. Străbătut de un fior neplăcut, intră, convins că prezența Preasfintei Inchiziții, evidentă, avea legătură cu viziunile stranii ale lui Jeanne de Commiers.

*

Foarte departe de acolo, în Sardinia, așezată pe pământ, cu spatele rezemat de un bloc de stâncă neagră care domina câmpia și vechiul nuraghe, Mounia împletea cu îndemănare nuielele de aduse de Catarina. La câțiva pași mai încolo, scuturând păturile, lângă *pinettu*, Lina fredona cu buzele strânse, cu acel timbru pastoral care o făcea uneori pe egipteană să simtă o înțepătură în inimă. Mai jos, printre stânci, doi dintre copii - cei mai mici - se jucau cu un câine pe care-l găsiseră cu câteva zile mai înainte hoinărind prin apropiere și-l adoptaseră. Trudind cu mânecile suflecate, Mounia începu să zâmbească. Se simțea bine. Nespus de veselă, chiar dacă-i era dor de Enguerrand. Acum patru zile, plecase la oraș însoțit de Catarina, păstorița caprelor. Era al treilea drum pe care-l făceau. Luau cu ei de fiecare dată, câte un butoiș cu mirodenii ascuns sub împletiturile din nuiele confecționate de Mounia și de cei doi copii mai mari, în timp ce-i așteptau să se întoarcă. De fiecare dată își vânduseră marfa la un preț bun, fără să atragă atenția soldaților viceregelui sau a bandiților. Mounia era liniștită. Știa că aici, pe pământurile Uriașilor nu li se putea întâmpla nimic rău. În curând, aveau să plece de acolo ca să ajungă la Cairo. Ridică ochii spre cerul fără nori.

— La ce te gândești? o întrebă Lina, oprindu-se din treabă și din cântat.

— La soarele care-mi bronzează pielea. La liniștea regăsită în locurile acestea. La copilul pe care-l port în pânțece. Îl voi aduce aici cândva, ca să cunoască miracolul prin care a fost conceput...

Lina răsese cristalin.

— Văd că ai un suflet de poet, dragă prietenă!

Mounia încuviință, ridicând din umeri. Lina făcu sul pânza pe care-o avea în mână și o puse într-un coș, apoi se așeză lângă Mounia. Rămăseseră tăcute un timp.

— Când vom pleca de pe insulă, tu o să rămâi aici?

— Păi, unde-aș putea să mă duc? răspunse Lina, adunând de pe jos câteva pietricele de culoare închisă.

Toate găurile din stânci erau căptușite cu astfel de pietre neregulate ca formă, cu vinișoare maro, violet și roz.

— A trecut mult timp de când n-ai mai făcut bijuterii, îi aminti Mounia. Ai putea face podoabe din pietrele astea.

— Mă gândeam și eu la asta, dar m-am lenevit. Uită-te.

Își întinse brațul de parcă ar fi vrut să însămânțeze câmpul la picioarele ei.

— N-am aici tot ce-mi trebuie? Cu banii câștigați din vânzarea mirodeniilor, nici copiii mei n-ar mai fi siliți să muncească toată viața lor.

— Dar te-ai plictisi, ripostă Mounia, apucându-se din nou să împletească nuielele.

Lina oftă.

— Cu siguranță. Acum, încă nu. Prea am suferit, m-am luptat prea mult cu vântul și cu marea. Îmi priește un pic de tihnă.

Mounia aprobă dând din cap. După noaptea aceea fantastică din nuraghe, spiritele Uriașilor încetaseră să mai bântuie valea. Iubindu-se deasupra fântânii sacre, Mounia și Enguerrand le oferiseră pacea. Totuși, Catarina fusese de părere că nimeni nu trebuia să afle. Teama sătenilor de nuraghe și de stafiile sale îi asigura o liniște și niște avantaje la care, altfel, ar fi fost obligată, poate, să renunțe. Pentru fericirea lor, a tuturor, era mai bine ca nimeni să nu afle niciodată ce se întâmplase. Și Mounia era convinsă de asta, mai ales că se atașase de femeile acestea și de locul care le adăpostea. Savura liniștea de aici ca pe un dar divin. Fiindcă, în adâncul sufletului ei, ceva îi spunea că timpul odihnei și al libertății era măsurat. De îndată ce vor părăsi insula, vor avea din nou de luptat cu lăcomia oamenilor. Și atunci va dori să păstreze ceva din locul acesta în inimă, ca

să aibă puterea de a continua misiunea pe care i-o încredințaseră Uriașii.

*

Jacques de Sassenage se înclină cu respect în fața maicii superioare de la mănăstirea Notre-Dame-des-Anges. Văzându-i chipul îngrijorat și ochii încercănați, înțelese că temerile lui erau întemeiate. Isabelle de Baternay n-ar fi plecat niciodată de la Saint-Just-de-Claix fără un motiv întemeiat. O pofti să ia loc, cu neliniște.

Ea refuză, făcând un gest obosit cu mâna.

— Nu am prea mult timp, fiule. Nu-l voi pierde cu politețuri. O nenorocire, o mare nenorocire s-a abătut asupra mănăstirii.

Jacques de Sassenage își simți trupul acoperit de o sudoare înghețată, în timp ce călugărița, cu ochii încețoșați, continua să vorbească.

— Jeanne a dispărut.

Jacques scoase un suspin de ușurare. Așadar, Bressieux reușise. Mai devreme decât se înțeleseseră și fără să implice pe nimeni. Baronul de Sassenage își ascunsese mulțumirea. Cu fruntea încruntată, își clătină bănuitor capul.

— Cum poate să dispară cineva dintr-o mănăstire ca aceea de la Saint-Just?

— Diavolul, fiule. Diavolul a luat-o.

— Ei, nici chiar așa, maică! o potoli Jacques, deschizând un dulăpior din care scoase o sticlă cu lichior.

Călugărița, biruită de amintirea orelor îngrozitoare de care avusese parte, se lăsă să cadă pe fotoliu.

— Și asta nu e tot, fiule. Sora Albrante a fost asasinată într-un mod oribil.

Alunecând dintre degetele care-i înghețaseră brusc, sticla căzu cu zgomot înfundat la picioare. Aymar de Grolee n-ar fi bruscat în niciun caz o călugăriță. În afară de asta, sora Albrante ținea prea mult la Jeanne ca să se fi împotrivit planului lor. Ca urmare, concluzia era că... Din doi pași ajunse în fața călugăriței și o apucă de brațe.

— Povestește-mi totul, maică. Totul! ceru el cu o violență care-i uimi pe amândoi.

*

Aymar de Grolee o ținu morțiș pe-a lui, repetând scuza pe care o născocise în câteva secunde. Dorea să-și aducă o rudă în sânul acestei comunități. Acesta și numai acesta era motivul pentru care dorea s-o vadă pe maica superioară. Stând în fața celor trei dominicani care de jumătate de ceas îi tot puneau întrebări, vrând să găsească vreo nepotrivire în spusese lui, rămânea neclintit. Deși sufletul îi clocotea.

În disperare de cauză, cei trei călugări se adunară într-un colț al biroului maicii superioare, discutară ceva, apoi se împrăștiară. Doi ieșiră cu pași de nevăstuică din birou, al treilea, cel care-l întâmpinase în curte, se întoarse la el cu chipul împlânzit.

— Eu sunt părintele Gabriel. Iartă-mă pentru acest interogatoriu, dar cel viclean ia adesea chip de înger ca să ne înșele. Aymar de Grolee dădu din cap. Detesta introducerile. Ca și obiceiurile acestor inși care urcau pe rug orice om care le plăcea. Bina măcar că nu era în Spania.

— Nu-mi spuneți și mie ce-i cu toate precauțiile astea? De ce nu poate maica superioară să mă primească, pur și simplu?

Celălalt clătină din cap, dar ochii lui vicleni îl priveau în continuare sfredelitor.

— Fii bun și vino cu mine...

Ajunseră în infirmeria ale cărei uși fuseseră încuiate. Ceilalți doi călugări, înarmați cu felinare, erau deja acolo. Mirosul puternic de sânge îl surprinse pe Aymar de Grolee. Era clar că voiau să-l descumpănească. Dar în ce scop? Avusese Jeanne vreo viziune legată de sosirea lui? Căutau să-i smulgă mărturisiri cu ajutorul surorii Albrante? De ce nu deschideau obloanele? Și îl mai tulbura încă ceva. Până atunci, seniorul de Bressieux nu zărise nicio călugăriță. De parcă întreaga comunitate s-ar fi ascuns. Dându-i o torță, părintele Gabriel îl conduse de-a lungul unui coridor.

O ușă era deschisă. După încă un pas, Aymar de Grolee își dădu seama că duhoarea venea de acolo. Inima începu să-i bată mai repede. Ce însemna teatrul acela? De ce voiau să-l amestece și pe el? Pe podea, o pată mare și negricioasă de sânge închegat se lipea de lespezi și se lărgea de la prag spre interior.

Se întoarse către părintele Gabriel.

— Ce s-a...

— Aruncă o privire înăuntru, fiule!

Aymar de Grolee înaintă, având grijă să nu calce în crusta cleioasă. Întinse mâna în care avea torța și rămase îngreșat în fața privediștii. Printre retorte, borcane și vase răsturnate, pe jos erau împrăștiate bucăți de came, zdrențe și membre pe care mișunau viermi și muște. Tot trupul unei călugărițe fusese sfârtecat. Dar cel mai groaznic lucru era în tavan, agățat de unul dintre inelele suspendate, având cârlige, care erau folosite pentru uscarea plantelor. Printre buchete de mentă, despărțit de restul trupului, chipul chinuit al lui Albrante îndrepta o privire oarbă asupra lui. Ochii îi fuseseră smulși din orbite.

Nu mai văzuse în viața lui asemenea măcel. Se dădu înapoi din fața grozăviei. Se ciocni de părintele Gabriel. Vocea acestuia șerpui până la urechea lui:

— Vei înțelege, cred, că ținem neapărat să ne asigurăm că diavolul nu intenționează să-și repete isprava...

*

Când se pregăti să o conducă pe maica superioară, Jacques de Sassenage își făcuse deja o părere. Numai Marthe putea fi răspunzătoare de această crimă. Deși nu putea înțelege cum de reușise să le afle planul. Rămânea de știut dacă nu cumva Jeanne avusese aceeași soartă ca sora Albrante. Se cutremură de groază la gândul acesta.

— Sper că discreția ta...

— ... Va fi desăvârșită, sfârși Jacques în fața portierei deschise a trăsurii.

Călugărița dorise să plece cât mai repede ca să nu-și lase prea mult timp surorile singure cu cei trei dominicani. Sprijinindu-se de mâna baronului, se urcă în trăsură. Salutându-i printr-o înclinare a capului pe câțiva curteni care se fâțâiau din casă în grădină și viceversa, Jacques se grăbi s-o caute pe Marthe. Din fericire, Philippine plecase să facă o plimbare călare împreună cu Algonde. La întoarcere, trebuia să-i spună ei, ca și fiicelor sale mai mici despre moartea lui Albrante, în termenii asupra cărora se înțeleșese cu maica superioară. O febră puternică. Era o explicație suficient de bună pentru moartea ei.

Hotărî însă ca lui Sidonie, dimpotrivă, să-i povestească în amănunt totul. De când îi promisese că o va salva din ghearele lui Marthe, se agăţau unul de celălalt nu cu ardoarea care-i făcuse să se unească, fiindcă învierea lui Jeanne îi împiedica s-o facă -, dar cu o încredere reciprocă neumbrită acum de nimic. Erau datori să fie solidari. Iar prezenţa dominicanilor complica şi mai mult situaţia. Chemarea lor fusese o tâmpenie. Nici maicii stareţe nu-i convenea să-i aibă în preajmă. De fapt, după ce făcuse macabra descoperire, primul ei gând fusese să-l cheme pe şeful paznicilor. Văzând fapta aceea de neconceput şi configuraţia fortăreţei, în care nimeni n-ar fi putut pătrunde, omul dăduse fuga la Romans. Când i se anunţase sosirea părintelui Gabriel, maica superioară crezuse de cuviinţă să se ducă la Bâtie ca să-l anunţe pe Jacques. Primul ei gând fusese că Jeanne asistase la masacru şi se ascunsese, şocată, în fundul vreunui coridor. Aşa că abia după ce o căutase peste tot în mănăstire admisesese dispariţia ei.

Jacques o găsi pe Sidonie brodând sub o boltă de caprifoi, însoţită de alte doamne. Când îl zări, Marthe ridică ochii de pe broderia la care lucra şi un zâmbet uşor îi întinse trăsăturile. Era limpede că ştia.

14

Aymar de Grolee obținuse permisiunea de a rămâne singur, ca să se roage pentru sufletul nefericitei victime. Avea nevoie să reflecteze. Nimeni n-ar fi putut intra în incintă fără să fie observat, fiindcă grilajul era coborât și porțile încuiate în fiecare seară. Unul dintre converși dormea acolo, într-un turnuleț îngust pentru cazul - puțin probabil, de fapt - că vreun oaspete neașteptat ar fi cerut adăpost. Părintele Gabriel avusese mărinimia de a-i dezvălui acest lucru, adăugând că nu-i va fi greu să-l facă pe acesta să vorbească, dacă ancheta ar fi dus la bănuiala că omul mințea. Probabil că asta spera, când le făcuse cunoștință. Dar tânărul convers nu-l recunoscuse. Aymar se retrăsese în capelă. Singur. Nu avea nicio îndoială că Marthe comisese crima. Faptul că fusese găsit un singur cadavru îl mai liniștea. Deși nu pe deplin. Nu știa nimic despre Jeanne și nici nu putea întreba pe nimeni. Și, atât timp cât oamenii aceia se aflau acolo, n-avea cum s-o ajute. Se acuza că așteptase atât înainte de a acționa. Jacques avusese această idee. Să lase să mai treacă un timp, pentru ca Jeanne să își revină, iar Marthe să nu intre la bănuieli. În afară de asta, știind ce puteri avea vrăjitoarea, Aymar preferase să caute un loc sigur. Moșiile lui nu erau sigure, căci Marthe și-ar fi putut aminti de afecțiunea lui față de Jeanne. Așa încât hotărâse s-o ducă în Piemont, la marchizul Louis de Saluces, și el de o onestitate deosebită. Prevăzuse totul. Aymar de Grolee își ascunse obrazul în palme. Totul. Mai puțin asta.

Ce n-ar fi dat în clipa aceea măcar s-o vadă, chiar dacă nu-i putea vorbi!

— Doamne Dumnezeule, murmură el, în mare mila Ta, apăr-o...

— Psst.. Auzi în stânga lui.

Ridicând capul, privi în jur. În capela scaldată de lumina unui șir de candelabre, nu era nimeni. Când vru să-și continue rugăciunea, sunetul se repetă. De astă dată, zări în umbră o

mână care-i făcea un semn discret. Jeanne? Un val de căldură îi cuprinse inima. Temându-se să nu fie supravegheat de cineva aflat lângă ușa capelei, mai așteaptă câteva clipe, își făcu cruce, apoi se apropie fără grabă de o statuie a Sfintei Fecioare cât un stat de om. Îngenunche în fața ei și, luându-și un aer smerit, își împreună mâinile. Dacă cineva îl observa de la distanță, n-ar fi găsit în atitudinea lui nimic nefiresc. Ceva se mișcă spre el. Deși ardea de nerăbdare, nu se clinti. Întunericul ascundea identitatea persoanei care se apropia.

— Erai aici când a fost înmormântată Jeanne de Commiers, nu-i așa? auzi o șoaptă, la câțiva pași de el.

Fu dezamăgit constatând că vocea nu-i era cunoscută. Prefăcându-se că tușește, articulă un „da”, acoperindu-și buzele cu mâna.

— Nu mai vorbi, ascultă-mă. Sunt sora Aymonette. Eu, maica superioară și răposata Albrante suntem cele mai vechi din mănăstire. Vocea se stinse o clipă, apoi continuă: Te-am recunoscut când ai sosit. Cunosc mănăstirea mai bine decât oamenii aceia, așa că am reușit să ajung aici ca să-ți vorbesc. Ei nu trebuie să știe despre Jeanne. A dispărut în noaptea omorului.

Inima lui Aymar de Grolee se strânse. Marthe... Sora Aymonette, fără să-i observe disperarea, adăugă dintr-o răsuflare:

— Nu cred că e lucrarea diavolului, messire. Diavolul nu poartă straie de mătase. După ce plec, uită-te la a treia lespede a podelei, începând de la stânga. Cea care acoperă mormântul lui Beatrix...

Vocea conteni. Sora Aymonette se făcu nevăzută printr-o ușită ferită din zid. Fiind cantoriță a comunității, folosea adesea această cale ca să ajungă din corpul unde se aflau chiliile la capelă, unde le învăța pe călugărițe cântările bisericești. Aymar de Grolee mai rămase nemișcat câteva clipe, apoi făcu ce-i spusese ea. În clipa când în capelă răsunară pași, vestind sosirea părintelui Gabriel, baronul smulgea discret o fâșie de țesătură care rămăsese prinsă sub pătratul de piatră.

Iartă-mi absența, dulcea mea Helene, dar inima mea îndurerată cerea să se facă dreptate. Acum s-a făcut. Voi sosi pe 18. Mi-e dor de tine.

Biletul nu purta nicio semnătură, însă Philippine știa că venea de la Djem. Pe 18. Adică astăzi. O zorise pe Algonde insistând să facă împreună o plimbare călare. De pe promontoriu, Philippine putea vedea drumul care șerpuia spre Isere. Nu conta dacă ar fi trebuit să stea acolo toată ziua, voia să pândească întoarcerea prințului. Să se bucure de această așteptare. Să ardă de nerăbdare sub soarele verii. Și, de îndată ce porțile fortăreței se vor închide în urma lui, să nu mai trăiască decât în așteptarea zilei de mâine.

Stând sub un frasin cu crengile aplecate, Philippine scruta, așadar, orizontul în timp ce Algonde cugeta, cu inima grea, la cele întâmplare noaptea trecută. Înțelegea, firește, ce-l împinsese pe Mathieu să facă acea alianță sordidă, însă nu putea să-l ierte. Și să discute cu el despre asta... nu știa dacă ar fi fost o idee bună.

— Nu e el, acolo? se înecă de emoție Philippine, sărind de pe pătura întinsă pe iarbă.

Cu mâna streășină la ochi, fata privi atent drumul. Doi călăreți. Se întinse la loc, oftând. Escorta lui Djem era mult mai numeroasă.

— Sunt atât de nervoasă. E normal?

— Când iubești, te trec uneori sudori reci, îi răspunse laconic Algonde.

Apoi rupse un fir de iarbă și-l duse la buze înainte de a se întinde pe pătură, rezemându-și ceafa de brațele încrucișate. Philippine o întrebă îngrijorată:

— Vreo problemă cu Mathieu?

Algonde îi zâmbi.

— S-a rezolvat deja.

Philippine clătină din cap.

— Mă crezi copilăroasă, nu-i așa?

Algonde nu îi răspunse. Așa fusese și ea. Lipsită de griji, nechibzuită, purtată pe aripile iubirii lui Mathieu. Îndepărtate ceasurile când se fugăreau până la Furon, se îmbrățișau în apa

acesteia, își făceau promisiuni unul altuia. Erau atât de îndepărtate, încât se întreba uneori dacă toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. I se părea că au trecut secole de când căzuse în torent, de când o întâlnise pentru prima oară pe Melusine. De fapt, trecuse abia un an.

— Cred că n-aș mai putea trăi fără el, șușoti Philippine. Nici măcar pielea ta nu mă mai atrage. Se corectă: Nu că aș fi încetat să te iubesc, Algonde, însă...

— Pe el îl dorești.

— Atât de mult, încât tremur de dorul lui în fiecare noapte. Nu știam că există emoții atât de vii, atât de depline. Exact pe dos față de cele pe care mi le trezește domnul de Montoisson. Când te gândești că va trebui să îi suport din nou prezența lui și a lui Louis ca să pot fi în preajma lui Djem. Nu știi cât timp am să mă mai pot mulțumi cu aceste clipe furate. Louis va găsi mereu pe cineva care să mă protejeze. Iar Philibert va fi și mai stăruitor.

— Știe și Djem toate lucrurile astea.

După un moment de tăcere, Philippine continuă:

— De cât timp crezi că are nevoie biserica pentru a converti un musulman la creștinism?

— Mai întâi, trebuie ca Djem să se hotărască. Apoi să învețe catehismul, să se boteze... Nu știu să-ți răspund, Helene. E o hotărâre care depinde în primul rând de Djem, în al doilea rând de marele prior din Auvergne. Mă îndoiesc că acesta din urmă va fi de acord cu convertirea. Sunt prea multe interese în joc.

Philippine simți că i se strânge inima.

— Va trebui totuși, dacă vrem să ne căsătorim.

— Mă tem că acesta n-ar fi un argument în favoarea lui Djem. Îți amintesc că ești făgăduită domnului de Montoisson.

— Am fost constrânsă și obligată! se indignă Philippine.

— Cu toate acestea...

Algonde se ridică în capul oaselor. Nu voia să-i strice lui Philippine fericirea acestei zile. Deja i se întunecase privirea. O luă de umeri și arată drumul cu mâna.

— Nu te mai gândi la asta și uită-te la norul acela de praf din depărtare.

Philippine bătu din palme, regăsind adierea iubirii care-i curgea prin vene.

— El e, da, el!

— Vorbește chiar în seara asta cu tatăl tău. Va găsi el o cale de a simplifica lucrurile, îi sugeră Algonde.

Nici ea nu mai avea răbdare să aștepte, să spere, să se îndoiască. Acel copil din profeție trebuia să fie conceput. Cât mai repede. Orice s-ar fi întâmplat după aceea, ea avea să fie eliberată.

*

Marthe îi privea pe rând, având în ochi cruzimea rece pe care Sidonie o cunoștea prea bine.

— E adevărat, Marthe? întrebă ea, copleșită de ceea ce îi dezvăluise Jacques după ce le poftise cu amabilitate pe amândouă în salonul lui.

— Și de ce te-ar mira asta, toanto? o repezi harpia.

Sidonie se cutremură. Jacques, care stătea protector lângă ea după ce o acuzase pe Marthe de măcelul de la mănăstire, o cuprinse cu brațul de umeri.

— Ce-ai făcut cu Jeanne?

— Nimic ce te-ar împiedica să te bucuri de ea în ziua când ți-o voi da înapoi.

— Ești josnică, înghiți un nod Sidonie. De ce te înverșunezi împotriva ei? De ce?

Marthe ridică din umeri.

— Ca să mă distrez.

Dar lui Jacques nu-i ardea de jocul ei pervers.

— Dă-i drumul! Ți-am dat cuvântul meu că nu-ți voi face nici un rău dacă ea va fi în siguranță.

Marthe îl măsură cu o privire și mai disprețuitoare.

— Atunci totul e în regulă. Jeanne este bine păzită și nu duce lipsă de nimic. Nu-ți mai face griji. Nu va păți nimic dacă mă ascuți.

— Și cine-mi garantează asta?

Marthe își trecu o unghie ascuțită pe sub bărbia lui, lăsându-i pe gât o urmă sângerândă.

— Dacă aș fi hotărât s-o sfâșii în bucăți ca pe călugărița aceea tâmpită, puteți fi siguri că superioara și-ar aminti.

Jacques de Sassenage scrâșni din dinți. Nu va obține nimic mai mult de la vrăjitoare și era nevoit să se mulțumească doar cu cele spuse de ea. Cel puțin, deocamdată! Căci spera să descopere cumva locul unde Marthe o ținea captivă pe Jeanne. Nu putea fi prea departe. Evitându-i privirea, se prefăcu resemnat.

— Fie. Ce vrei de la mine?

— Să-l inviți pe Djem pentru o vreme la Bâtie.

Sidonie și Jacques o priveră cu ochii holbați de uimire. De ce trebuia să depindă soarta lui Jeanne de prietenia lor cu turcul?

— Vreau ca prințul să-i facă prostuței de Helene un copil. Repede.

Jacques păli în timp ce Sidonie se clătină pe picioare în fața acestei enormități. Fără să le lase timp să-și mai pună întrebări în privința motivelor ei, Marthe continuă:

— Și după ce se vor împerechea, i-o vei da pe Philippine de soție lui Philibert de Montoison. Insist asupra acestui lucru, baroane. Altfel vei pierde mult mai mult, nu doar pe Jeanne, crede-mă...

Iulie împrumuta culorile Orientului la castelul de la Bâtie. Marele prior consimțise ca Djem să fie oaspetele lui Jacques de Sassenage pentru câteva săptămâni. De fapt, aștepta de mult o asemenea invitație, care era un bun prilej pentru ca Philibert de Montoison și Philippine să devină mai apropiați. Acceptase și el, ospitalitatea vecinului lor și se bucura sincer când îl auzea pe Djem râzând în hohote împreună cu oamenii aceia dornici să-l aibă printre ei. Mai ales că primise de la Rhodos un mesaj alarmant. Pierre d'Aubusson, marele maestru al Ordinului ospitalierilor, îl informa că sultanul Baiazid se săturase să le tot plătească pentru a-l ține acolo pe fratele său. Cerea să-i fie predat contra unei sume mari. După tentativa de asasinat de la Romans, această veste îi întărea lui Guy de Blanchefort convingerea că Djem nu mai era în siguranță la Rochechinard.

Nici la Bâtie de altfel. Dimpotrivă. Dar pierderea lui Anwar și a lui Houchang îi distrusese moralul prințului în așa măsură că ar fi fost o crimă să-i refuze un pic de distracție. Blanchefort nu se putuse hotărî s-o facă. Marele maestru îi spusese clar că, mai mult ca oricând, Djem trebuia ținut în captivitate. Neliniștea lui Baiazid arăta că amenințarea unei alianțe a statelor suverane nu împotriva lui era tot mai mare și circula zvonul că Djem va fi eliberat în curând. Alții spuneau că regele Franței, Carol al VIII-lea, încoronat pe 30 mai la Reims, hotărâse să-i vină în ajutor prințului. Se zvonea ba că se făceau pregătiri pentru evadarea lui în Ungaria, ba că Veneția voia să-l sprijine, ba că, de fapt, era vorba despre Savoia. Cu toate că, de îndată ce apăreau, aceste zvonuri erau dezmințite, veștile circulau fără încetare, punând la încercare nervii lui Baiazid, care știa că Occidentul putea să ia poziție împotriva lui.

De fapt, nu exista suveran care să nu-și dorească să-l aibă pe Djem în captivitate. Iar Pierre d'Aubusson nu voia să-și piardă prizonierul. Și cu atât mai puțin să-l redea fratelui său. Ultima parte a scrisorii pe care i-o trimisese lui Guy de Blanchefort era

limpede în această privință. Djem trebuia să fie mutat, pentru a preveni vreun nou atentat, ori de câte ori va fi nevoie. Marele prior știa ce va însemna asta pentru prinț: pribegie, singurătate, plictiseală. Nu-i spusese încă nimic, lăsându-l să savureze fericirea evidentă de care se bucura la Bâtie, dar începuse pregătirile pentru plecare.

Cu toate că primise, în sfârșit, de la marele maestru, permisiunea de a ieși din rândurile ordinului, Philibert de Montoison n-avea niciun chef să se bucure. Avea, firește, un loc privilegiat în preajma lui Philippine, dar nu-și petrecuse prea mult timp la Curte, așa că nu-i era familiară arta dansului pe care Djem îl stăpânea la perfecție. Practic, Philippine era mereu la brațul prințului. Ba mai mult, râdea la glumele acestuia, în timp ce de ale lui nici nu se sinchisea. Ca să nu mai vorbim despre privirea ei, înflăcărată când asculta vorbele curtenitoare și meșteșugite ale lui Djem, dar pe care o întorcea în altă parte imediat ce intra în vorbă cu ei și Philibert.

Castelul de la Bâtie era doar o umbră palidă a aceluia Orient a cărui splendoare o cânta Djem cu frumoasa lui voce gravă, cu versuri măiestrit alcătuite. Voind să-i facă o plăcere oaspetelui său, dar și lui Philippine, care-și revenea cu greu după șocul pricinuit de moartea lui Albrante, Jacques de Sassenage se străduise o săptămână întreagă să-și transforme reședința într-un palat de basm, înainte de sosirea prințului. Așa că, în cele cincisprezece zile de când Djem se afla acolo, nu exista masă lipsită de aromele din Anatolia sau vin care, aromat cu coriandru, cuișoare și scorțișoară, să nu-i amintească de cel din țara lui. Covoarele luxuriante erau acoperite cu perne moi, în culori strălucitoare, și narghilele. La sosire, Djem fusese mișcat până la lacrimi de aceste pregătiri. Simțindu-se aproape ca acasă, se umfla în pene ca un cocoș și doamnele, de la adolescente până la matroanele venerabile, erau leșinate după el. Domnul de Montoison nu mai suporta situația. Louis, fratele mai mare al lui Philippine, refuza să vadă ceea ce lui Philibert îi sărea acum în ochi. Djem râvnea la logodnica lui. Oare voia să se răzbune? Așa crezuse la început, dar acum îi era clar că cei doi erau îndrăgostiți. Însă în atitudinea lor nu era nimic ce ar fi putut să justifice vreo împotrivire din partea lui.

Deocamdată, toți erau acolo, în jurul lui. Philippine, surorile ei, Algonde, Djem, Nassouh, doamna Sidonie, Louis, fratele lui mai mic, Francois, baronul Jacques și Aymar de Grolee, care sosise în ajun, pe înserat. Jucau în grădină un joc de paume, aruncându-și, bărbații, cu mâinile goale, doamnele, înmănușate - o minge făcută din viscere uscate și umplută cu păr de animale. Trecuseră deja patru ani de când fostul rege Ludovic la XI-lea reglementase normele de fabricare a acestor mingi, în urma numeroaselor accidente pricinuite de umpluturile din pietriș sau nisip. Preț de o clipă, Philibert regretă această măsură. I-ar fi rupt cu plăcere încheietura mâinii lui Djem, trimițându-i un proiectil prea greu! S-ar fi terminat atunci cu baladele pe care le acompania la lăută! Cu versurile scrise pe pergament! Cu modul cum dezmierda discret mâna lui Philippine! Philibert turba de furie.

Mingea țâșni spre el. Nervos cum era, o rată.

— Ce-ai pățit, messire? Ai devenit cumva ciung de când ai înlocuit spada cu manșetele de dantelă? Îl zeflemisi Philippine, care-i aruncase mingea.

Iar își bătea joc de el! Ticăloasa aia mică o să i-o plătească. Întoarse capul spre tufele în care căzuse mingea. Un lacheu se repezea deja într-acolo. Cu pași răzbunători, Philibert profită de pauză ca să se apropie de masa pe care se aflau dulciuri, fructe și răcoritoare ținute la gheață, vrând să bea un pahar cu migdale. Marthe, stând la umbră, în apropiere, îl săgetă cu o privire înciudată.

— Nu te mai da în spectacol și vino după mine sub boltă. Vreau să-ți vorbesc.

Surprins, nu știu ce să-i răspundă și se întoarse la joc. Îi aruncă mingea lui Louis, care-și agita brațele, barându-i calea fratelui său, ca să nu-l lase să intercepteze pasa. Luptă din greu vreo două ture, ca să-și recupereze punctele pierdute, apoi, întrebându-se ce voia să-i spună vrăjitoarea, ieși din joc. După-amiaza aceea de 5 iulie era caniculară. Nici ceilalți jucători nu vor mai continua prea mult. Surorile mai mici ale lui Philippine renunțaseră deja. Philibert grăbi pasul spre boltă. Louis îi povestise abătut, că acolo fusese găsită moartă Catherine de Valmont. Cel mai mare dintre fiii baronului se

Îndrăgostise sincer de acea domniță pe care voia s-o ia de soție. Perfidă, Philippine îl copleșise de atunci cu afecțiunea ei, iar Louis n-o mai urmărise atât de vigilent. Mai ales că era și el fascinat de Djem. Dar n-avea importanță. Chiar în seara aceea, el, Philibert de Montoisson avea să-i ceară baronului să anunțe public logodna!

Marthe stătea țeapănă sub frunzișul des al viței roșii. Nu agreea să fie lăsată să aștepte.

— Ce vrei, vrăjitoareo? o întrebă el, prost dispus.

— Îți aduci aminte de noaptea aceea, în fața fermei?

El ridică din umeri.

— Atunci ai putut vedea ce puteri am...

— Nu-mi pasă de ele. Treci la subiect.

Pe chipul uscat al lui Marthe se ivi un surâs. „Ah, muritorii! Fanfaronii ăștia, își spuse ea, atât de încrezuți, atât de previzibili! Cât îi mai urăsc!”

Se apropie și, fără să-l atingă, cu un simplu gest, îl ridică la trei degete deasupra pământului. Philibert dădu din mâini, își ridică genunchii, uimit și dezechilibrat, apoi ajunse din nou pe iarbă. Făcu un pas înapoi și își netezi hainele cu palma asudată. Era alb la față.

— Bine, bombăni el. Nu era nevoie să-mi faci așa ceva. Vorbește!

— Ai o datorie față de mine.

Philibert tresări. Vrăjitoarea asta aiura!

— Nu știu la ce te referi, cuteză el.

— Nu ți-am spus că ai un fiu?

— Enguerrand? Mare lucru! Informația ta nu mi-a servit la nimic.

— Asta-i problema ta. Nu a mea. Iar acum înțeleg să-mi primesc răsplata.

În alte împrejurări, Philibert ar fi izbucnit în râs înainte de a le întoarce spatele ei și acestui șantaj. Așa însă se mulțumi să ofteze. Să-i reziste unei asemenea creaturi însemna moarte curată.

— Ce anume aștepți de la mine?

— Să te însori cu Philippine...

Un zâmbet se așternu pe chipul lui Philibert.

— Asta și intenționez să fac.

— ... După aceea, să-l asasinezi pe prințul Djem...

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere!

— ... Apoi pe tânărul acela, Mathieu...

— Mathieu al lui Algonde? Bine, fie, încuviință el din nou.

— ...Și să mi-o dai apoi, legată de mâini și de picioare, pe Algonde.

— Asta-i tot?

Marthe se apropie și-și aținti privirea lipsită de suflet în ochii lui.

— Nu. Urmează lucrul cel mai important. Îmi vei aduce, odată cu Algonde, și un copil.

— Al ei?

Marthe rânji.

— Al lui Philippine.

Montoison se schimbă la față. Deveni purpuriu.

— Liniștește-te, cretinule! Copilul pe care-l vreau e al lui Djem, nu al tău. Ceea ce înseamnă că va trebui să o iei din loc chiar acum, pentru ca logodnica ta să se poată desfăta cât vrea în patul prințului.

Cavalerului i se opri respirația de parcă i-ar fi înfipt cineva un pumnal în inimă. Se trase înapoi din fața aceluia diavol care rânjea de încântare văzându-l așa, se strădui să tragă aer în piept, apoi explodează, roșu ca racul.

— Ea cu el? Niciodată!

Marthe își încrucișă degetele pe pieptul plat.

— Nu mă târguiesc cu tine, Philibert de Montoison. Ori o iei pe Philippine după ce rămâne însărcinată cu Djem, ori găsesc pe altcineva care s-o facă.

Era încolțit. Ea putea să-l scoată definitiv din peisaj cu un simplu gest. Așa făcuse și cu Catherine de Valmont? Domnița se prăbușise chiar aici. Nu, el nu va avea aceeași soartă. Va îndura povara, din moment ce n-avea încotro, dar Philippine va plăti și ea. Da, o va face să-și plătească trădarea, pe cuvântul lui de cavaler! Făcu un pas înapoi și întinse un deget amenințător spre Marthe.

— Vei primi ce-ți dorești, vrăjitoareo. Dar n-am să plec. Vreau să îi văd pe porcii ăștia doi împreunându-se, auzi? Și chipul răvășit al lui Helene când o să-l străpung cu spada pe prințul ei!

16

Ajungând la mijlocul urcușului spre Moqattam, Enguerrand de Sassenage își opri cămila printre sarazinii care se grăbeau pe potecă. Dădu puțin într-o parte bucata de stofă care-i acoperea pe trei sferturi chipul și privi cu ochii înlăcrimați orașul. Lumina puternică, precum și briza răcoroasă care stârnea vârtejuri fine de nisip îi iritau ochii.

Alături de el, acoperită cu un văl care-i ascundea chipul și umerii, căzându-i peste veșminte, Mounia arătă către Giseh.

— Khnum-Khufu, zise ea, cea mai mare dintre piramidele noastre. O vezi acolo, în câmpie, lângă surorile ei Khafre și Menkaura?

Enguerrand dădu din cap. Da, vedea tot. Nilul care, din delta lui ramificată ca un copac gigantic, îi adusese până aproape de Cairo, locuințele și palatele dărăpănate de la Fostat, întemeiat pe ruinele celei dintâi cetăți, și orașul nou în incinta lui din piatră, împestrițat de mii de minarete și cupole.

— Din înaltul citadelei, priveliștea este și mai impresionantă. Se văd o mulțime de piramide mai mici, care fac parte din vechea necropolă de la Memfis. O să te duc acolo. Casa tatălui meu e foarte aproape de punctul culminant, între palatul Qasr al-Aldel, unde este sediul afacerilor de stat, și sala de justiție.

Enguerrand simți nerăbdarea din glasul Mouniei. Și el abia aștepta să ajungă la destinație, care era El-Qalaa, citadela lângă ale cărei ziduri se aflau.

Își îmboldi ușor cu călcâiul cămila, care se urni din loc. Cu turbanul acoperindu-i părul, cu barba neagră, bronzat de soarele care le însoțise călătoria pe Marea Mediterană, purtând o gandura care-i ajungea până la papuci, Enguerrand putea trece oricând drept un sarazin.

„La Cairo, creștinii trăiesc în pace. Cei mai mulți sunt negustori care locuiesc într-un cartier numit Mouski. Dar prefer să nu atragem atenția asupra noastră, declarase Mounia. Din motive de siguranță.”

De fapt, până atunci nu avuseseră parte de incidente. După ce se despărțiseră de Lina, de Catarina și de copiii, plecaseră spre portul Cagliari, având în bagaje tot ce le trebuia ca să supraviețuiască până când își atingeau ținta. Poate datorită rugăciunilor fierbinți ale celor două sarde, poate datorită ocrotirii Strămoșilor, nava pe care o așteptau, cruțată ca prin minune de pirați, ajunsese în port acum două zile. Îmbărbătați de bunăvoința providenței, străbătuseră orașul nou pornind fără întârziere către fortăreața care adăpostea palatul regal.

Inima Mouniei era plină de bucuria revederii părinților; Enguerrand însă, în mod inexplicabil, era cu sufletul îndoit.

Drumul îngust, săpat în flancul colinei, îi aduse până la turnurile rotunde gemene. Impunătoarea poartă sculptată străjuită de Burg al-Haddad și Burgar-Ramlab era ocupată de un șir lung de oameni care intrau sau ieșeau, controlați de gărzi. Enguerrand și Mounia se pierdură și ei în această mulțime.

*

Houchang, credinciosul prieten al lui Djem, care plecase în mare taină de la Rochechinard cu câteva săptămâni mai înainte, își întinse trupul masiv, înțepenit după orele cât stătuse de pază, apoi se ghemui iar în adâncitura zidului albit cu var. Schimbându-și straietele elegante cu niște zdrențe de cerșetor, îl urmărea pas cu pas pe Aziz ben Salek, tatăl Mouniei, de când sosise la Cairo, cu opt zile în urmă. Primul lui gând fusese să se ducă la palatul sultanului Keit bei, unde locuiau și acum prima soție și cei doi fii ai lui Djem. Se răzgândise însă, temându-se că Mounia s-ar fi ascuns dacă ar fi aflat de prezența lui. Nu-și putea permite să riște. Era în joc viața lui Djem. Adunase diverse informații despre Aziz ben Salek. Înaltul demnitar își petrecea zilele la palat și nu se întorcea acasă decât seara. Ascuns sub noua sa identitate, Houchang, care-l știa, fiindcă asistase la negocierile legate de căsătoria lui Djem cu Mounia, îl urmărea până la palatul său somptuos, nădăjduind să o surprindă pe trădătoare. Dar astăzi începuse să-și piardă speranța. Fie Mounia nu ieșea niciodată din casă, fie el se înșelase când își închipuise că femeia se va întoarce la familia ei.

Soarele era la zenit și, în ciuda adierii răcoroase care stăruia mereu în acest loc, o căldură apăsătoare domnea pe colină,

aducându-i în nările sensibile miasme puternice de urină. Deși pământul era stropit regulat de către *saqqa*, sacagiii care cărau neîncetat burdufuri cu apă din puțul de la Joseph în cele trei incinte, atât oamenii, cât și animalele își făceau nevoile acolo unde se aflau, iar citadela duhnea. Houchang scoase din pungă un săculeț cu mirodenii și-l adulmecă îndelung. Hotărâse să mai aștepte două zile, după care să se întoarcă la Rhodos și, de acolo, să încerce să reconstituie itinerarul Mouniei.

*

La acea oră a zilei, Aziz ben Salek era încă la slujbă, în palatul lui Keit bei. În ciuda nerăbdării ei de a-l revedea, Mounia fusese fericită să i-l prezinte pe Enguerrand mamei sale, căreia avea să-i pună o mulțime de întrebări, și știa că Fatima nu i-ar fi dat aceleași răspunsuri în prezența soțului ei.

— Aici este, spuse Mounia, arătând spre o impunătoare fațadă împodobită la jumătatea înălțimii cu un grilaj din lemn scump, sculptat cu migală.

Casa era, fără îndoială, cea mai frumoasă de pe stradă. O poartă pe care era sculptată o semilună oprea trecerea. De o parte și de alta a porții, niște turnulețe pătrate permiteau paznicilor dinăuntru să supravegheze intrarea printr-un grilaj metalic dreptunghiular, aflat la înălțimea ochilor. Mounia descălecă, iar Enguerrand făcu la fel. După ce Mounia spuse câteva cuvinte, poarta se deschise. Trecură pe sub bolta arcuită și intrară în grădina luxuriantă.

Așa cum obișnuia adesea să facă, deși avea o armată de slujitori la dispoziție, Fatima dădea niște curmale prin praf de boia când o văzu apărând la ușa bucătăriei. Recunoscându-și fiica, nu se mai osteni să-și tragă vâlul pe față sau să-și șteargă mâinile înroșite de boia. Se repezi spre ea, cu un strigăt de bucurie. Se îmbrățișară emoționate. Enguerrand, care rămăsese discret în umbră, nu putu să nu remarce cât de frumoasă era încă egipteanca și ce mult îi semăna Mounia. Același nas drept și fin, aceeași gură delicat conturată, aceeași privire vie pe care fardul auriu o scotea în evidență, aceiași pomeți înalți. Dacă Fatima n-ar fi avut câteva riduri la colțurile ochilor și la comisura buzelor, ar fi părut surori gemene.

Când Fatima îi servi cu ceai în sala de recepții de la etaj, Enguerrand descoperi că și eleganța cu care se mișca Mounia fusese moștenită de la mama ei.

Mounia tocmai terminase, cu lux de amănunte, de povestit peripețiile prin care trecuseră. Chipul Fatimei exprima îngrijorare. Se așternu o tăcere netulburată decât de zgomotele străzii care pătrundeau, ca și razele piezișe de lumină, prin interstițiile grilajului. Covoare mari, luxoase, împodobite cu arabescuri cu motive piramidale și supraîncărcate cu perne pătrate înconjurau două mese joase, rotunde din aramă. Mozaicurile de pe pereți se asortau cu purpuriul care domina țesăturile. În aer plutea o mireasmă de citrice și de scorțișoară. Așezat turcește, între cele două femei, în acest decor plin de căldură, Enguerrand începu să zâmbească sorbind lichidul fierbinte și amar. Se simțea bine.

— Îți mulțumesc, ginere, îl învălui deodată glasul grav și cald al gazdei.

Tresări, iar Fatima începu să râdă și întoarse capul spre Mounia.

— Nu i-ai spus soțului tău că vorbesc cinci limbi?

— Am uitat, mărturisi Mounia, mușcându-și buza.

— Nu-i nimic, răspunse mama ei, înainte de a-și îndrepta din nou atenția către Enguerrand și de a continua într-o franceză cu un accent pronunțat: Ceea ce ai făcut pentru fiica mea merită încrederea și recunoștința mea. Absolute.

— Numai iubirea m-a călăuzit, doamnă.

Fatima făcu un gest grațios cu mâna, stârnind clinchetul duzinei de brățări din aur și email înșirate pe braț.

— Iubirea nu e de-ajuns ca să garanteze puritatea unei inimi. Oricum ar fi, eu te așteptam de mult.

Mounia începu să tremure. Sosise timpul răspunsurilor.

— Tu nu te-ai amestecat niciodată în discuțiile mele cu tata, spuse tânăra. Nu ți-a păsat niciodată de hartă și de flacoanele acelea care seamănă atât de bine cu piramidele de aici. Totuși, în Sardinia, am folosit limba strămoșilor tăi ca să comunic cu spiritele Uriașilor...

— Crezi că aș fi putut afla mai multe decât știi deja? zâmbi Fatima. În vinele mele curge sângele regilor și, odată cu el,

cunoașterea neștirbită a Uriașilor despre care mi-ai vorbit. Ei ne-au învățat cunoașterea astrelor, a navigației, a culturii, cunoștințe străvechi, însă puțin câte puțin, ca să le lase oamenilor timp să și le însușească. Pentru că, spuneau ei, de când e lumea, civilizațiile mor și renasc, mulțumită drumurilor care duc la Ținuturile de Sus. Totuși, treptat, s-au lăsat dominați de faraoni până când au degenerat și au dispărut. Ultimul dintre ei lucra pentru Imhotep. Îl ajuta la înălțarea piramidei lui Djoser.

— Dar... noi? întrebă Mounia.

— Abia împlinisem unsprezece ani când mama mi-a transmis legenda Ținuturilor de Sus. După câteva zile, când deja apăram acest secret ca pe o comoară, a venit la mine un purtător de destin.

— Un purtător de destin? se miră Enguerrand.

— Era un bătrân fără vârstă, modest îmbrăcat, a cărui barbă, înnodată de câteva ori, îi ajungea până la glezne. Mi-a luat mâna și mi-a turnat nisip în palmă. „*Vei avea o fiică, m-a anunțat el cu glas monoton. Ea îl va naște pe cel care-l va salva pe rege*”.

Mounia întrebă cu febrilitate:

— Pe rege? Despre ce rege vorbea?

— De cel al Ținuturilor de Sus.

— Mi-ai spus că mă așteptai. De ce? Purtătorul de destin a mai spus ceva? o întrebă, la rândul lui, Enguerrand.

— Da. „*Tatăl copilului va fi un creștin*”, a zis...

Un vâl de tristețe străbătu privirea Fatimei, iar vocea i se frânse...

— „*Va veni aici, iar tu vei muri*”, a mai adăugat, iar apoi s-a pierdut în depărtare.

Timp de o clipă, această prezicere împovără umerii Fatimei și inima Mouniei, dar surâsul înflori din nou pe buzele gazdei.

— Haide, deocamdată nu suntem la o înmormântare, ci la o regăsire. Zeii care v-au condus până aici n-ar vrea să ne strice bucuria. Diseară, în casa asta va fi sărbătoare, cum zic francezii.

— Mai am o ultimă întrebare, mamă. Tata știe și el ceea ce mi-ai dezvăluit mie?

Fatima își înălță cu mândrie bărbia.

— S-a căsătorit cu mine în cunoștință de cauză. Destinele noastre erau legate. După cum v-a spus prietena voastră

Catarina, unul dintre înțelepții din Ținuturile de Sus pe nume Morle, însetat de cucerire și de putere, a furat harta și flacoanele magice. Neștiind ce urmări va avea fapta lui, a așteptat ca orașul să moară pentru ca el să se întoarcă și să-l ia în stăpânire. Din nefericire pentru el, râurile fermecate secaseră și a fost nevoit să pornească pe mare ca să găsească insula care rămăsese ultimul loc de trecere între cele două lumi, a lui și a noastră.

— Cu ajutorul hărții care arăta ultimul amplasament al insulei, adăugă Mounia.

— Da. Niște pirați i-au ieșit în cale. Dar, spre deosebire de ceea ce v-a spus Catarina, de fapt a reușit să convingă echipajul să-l urmeze până la destinație. Un om s-a împotrivit. Căpitanul vasului. A fost pus în lanțuri. A doua zi, știind ce soartă îl așteaptă, s-a prefăcut că și-a schimbat părerea. Voia să-și recapete slujba și să studieze mai amănunțit harta pe care le-o arătase uriașul. După câteva zile, a izbucnit o furtună, iar nava a fost găurită. Uriașul a dispărut în valuri, cu harta și cu flacoanele lui. Nu a rămas decât un singur supraviețuitor, căpitanul, care a ajuns, agățat de o bucată de catarg, la țărmul unei insule din arhipelagul Azore. De atunci înainte, și-a dedicat viața unui singur țel: să reconstituie din memorie ceea ce văzuse pe hartă și să recupereze flacoanele pe care credea că, mai devreme sau mai târziu, marea le va arunca undeva pe mal. A transmis tot ce știa fiului pe care l-a avut cu o băștinașă, și apoi la fel, din generație în generație.

— Astfel că...

— Soțul meu, Aziz ben Salek, este un urmaș al căpitanului.

Acum Mounia înțelegea mai bine agitația care-l cuprinsese pe tatăl când descoperise flaconul printre lucrurile lui Djem. Dar Enguerrand mai voia să afle ceva.

— Pot să te întreb cum e posibil să vorbești cu atâta ușurință și limba mea?

Pe chipul Fatimei se așternu o expresie poznașă.

— Nu. Inima unei femei ascunde uneori taine pe care nu vrea să le dezvăluie.

Ca în fiecare seară, Houchang își trase peste față gluga largă și, mergând adus de spate ca un biet bătrân, se luă după Aziz ben Salek când acesta ieși din palatul regal. Îi era foame. Toată ziua nu mâncase decât curmale și măslina și-și făgădui un ospăț pe cinste de îndată ce luminile din casă se vor stinge. Adevărul era că-și pierduse speranța de a o găsi pe Mounia, dar amintirea prințului și prietenului său nu-i îngăduia să renunțe la cercetări. Nu-l va părăsi niciodată pe Djem printre scorpionii aceia. Niciodată.

Ca în fiecare seară, Aziz intră pe poarta locuinței sale. Era încă un bărbat viguros, în ciuda vârstei sale înaintate. Privirea lui dreaptă, nobilă și mândră sclipea de viclenie pentru a-și atinge scopurile. Era un bun strateg și un sfătuitor priceput, Keit bei avea încredere deplină în el. Totuși, Houchang ar fi putut să jure că în spatele acestei măști se ascundea un alt chip, un om care de trei ori își părăsise postul ca să se ducă în apropiere de Heliopolis, spre miazănoapte de zidul orașului Cairo, într-un vechi palat abandonat. Houchang nu-și dăduse seama ce făcea fiindcă îl urmărea de la distanță ca să nu fie observat. Aziz venise de acolo după câteva ore bune, zăvorâse poarta și se întoarse în oraș de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Într-o noapte, Houchang forțase poarta aceea, convins că fapta sa va fi pusă pe seama vreunui tâlhar. Încuietarea erodată de nisipul adus de vânt cedase la prima lovitură de picior. În mijlocul palatului era o curte dărăpănată a cărei fântână împodobită cu mozaicuri părea de mult secată. Măturate de raza unei lumini, diferitele săli dăduseră la iveală, sub domul plafoanelor, basoreliefuri somptuoase și colonade acoperite cu hieroglife până jos, plăci mari de alabastru șlefuit trădau încă splendoarea trecută a locului. Pe vremuri, palatul acela arătase superb, și acum devenise un spațiu al dezolării. Nicio mobilă, niciun vas, niciun covor. Încăperile erau goale. Uitate de toți, cu excepția lui Aziz ben Salek. Ceea ce făcea ca interesul și timpul consacrat de tatăl lui Mounia acestui loc să fie și mai ciudate.

Houchang plecase fără vreun răspuns, deși era convins că acolo trebuia să existe vreo trecere secretă către adevăratele

motive ale demnitarului. De atunci, începuse să vegheze cu și mai multă atenție.

*

Ca în fiecare seară, când tumultul orașului se stinse în același timp cu agitația oamenilor, se postă sub grilajul casei lui Aziz și își încordă auzul. Fu surprins să audă râsete și muzică. La urechi îi ajunseră câteva cuvinte. În limba francilor. Inima îi bătu mai tare. Apoi, în sfârșit, un nume. O exclamație de bucurie pe buzele lui Aziz:

— Mounia! Copila mea dragă!

La fel de încântat ca și cei din casă, Houchang se desprinsese de zid, frecându-și mâinile puternice. Căutările lui luaseră sfârșit. Îi era o foame de lup.

Cererea lui Djem îl descumpăni pe Guy de Blanchefort. Prințul, care-l convocase spre sfârșitul după-amiezii zilei de 6 iulie, stătea în fața lui, într-una din sălile decorate în stil oriental puse la dispoziția lui de baronul Jacques de Sassenage. Judecând după nervozitatea neobișnuită care făcea să-i zvâcnească la răstimpuri pleopa, Djem reflectase mult asupra acestei probleme.

— Aș putea ști motivul alegerii tale, dragă prietene? Întrebă apoi marele prior, împreunându-și mâinile în fața bărbiei, ca să-și ascundă palmele care transpiraseră brusc.

Djem îi întoarse spatele și se duse la fereastră. În grădină Philippine juca baba-oarba cu domnișoarele ei de companie. Ar fi vrut să vorbească despre ea, să mărturisească pornirea care-l mâna către catifeaua buzelor ei, flacăra care-i încălzea inima și apoi, când ea se îndepărta, i-o prefăcea în cenușă, să-i cânte frumusețea și grația, scânteia ce se aprindea în ochii ei când privirile li se întâlneau, înfiorarea degetelor ei când, într-un mod discret, mâinile li se atingeau. Ar fi vrut să se desfete privind genele, strălucirea celor două giuvaieruri care-i puneau în valoare tenul de alabastru, să fie convins până-n străfundul sufletului că va fi al ei până-și va da ultima suflare și nu mai voia să trăiască nici măcar un ceas fără să-i audă râsul. Ar fi dorit să spună că iubirea îl stăpânea pe de-a-ntregul, că nu-l mai interesa nimic altceva, că nu-și mai amintea de hotărârile luate, de luptele purtate, de ambițiile lui justificate. Ar fi dorit să-i explice marelui prior toate lucrurile acestea, aruncându-se la picioarele lui ca un biet câine vagabond care cerșește un os ca să-și ducă zilele. Dar nu putea. Acest adevăr era inacceptabil pentru Guy de Blanchefort, care chiar ieri îi spusese din nou ce bucuros era la gândul că Philibert de Montoisson, care era, poate, fiul lui, se va căsători cu Philippine.

Djem își privi iubita care se învârtea pe loc. Ochii îi erau acoperiți de o eșarfă care o făcea să se piardă pentru o clipă în

spațiu și în timp. Așa era și el. Pierdut. Se agăța de improbabil ca să nu moară din pricina imposibilului.

— M-am săturat de cursa asta fără sfârșit. M-am săturat să-mi văd prietenii căzând, trădarea urmărindu-mi pașii și otrăvindu-mi viața. M-am săturat să nu fiu decât un obiect râvnit de cei lacomi, o felie de pâine fărâmițată de fiecare dintre monarhii acestei țări în calea păsărilor de pradă. M-am săturat de clipe pustii, de zile fără strălucire. Allah m-a părăsit. Mi-am pierdut încrederea în ziua de mâine. Cum s-o păstrez atunci neatinsă pe cea în Dumnezeuul meu?

Se întoarse spre Guy de Blanchefort. Chipul prințului oglindea o suferință neprefăcută. Se răsuci din nou cu fața spre fereastră. Nu-i plăcea să stârneasă milă. Aerul, lumina, puterea lui veneau din grădină, dinspre Philippine. În clipa aceea avea nevoie de ele mai mult ca oricând. Se crispă când îl auzi pe temnicerul lui care, de-a lungul timpului, îi devenise prieten, înghițind cu greutate un nod.

— Nu pot, Djem.

Vocea îi era stinsă. Ca și inima lui Djem.

— Aș vrea s-o fac, da, din adâncul sufletului. Convertirea unui om ca tine ar fi – dincolo de vorbele tale care mă îndurerează –, incontestabil, cea mai măreață realizare din viața mea. Aș vrea s-o fac, Djem, te rog să mă crezi, dar marele maestru al ordinului nostru nu va fi de acord.

— Și ce motiv va invoca? Știi la fel de bine ca mine lupta pentru putere între Orient și Occident este și o luptă religioasă. Baiazid vrea să extindă islamul, tot așa cum voi doriți să răspândiți creștinismul. Convertește-mă, vom aduna o armată, iar Istanbulul va fi, prin intermediul meu, al vostru.

Guy de Blanchefort se ridică greoi. Încă nu-i vorbise lui Djem despre intenția sa de a pleca de la Rochechinard. Dacă o făcea acum și aici, era posibil ca, după plecarea lui, prințul să deschidă fereastra și să se arunce de la înălțimea a patru etaje. Se apropie de Djem și-i puse o mână pe umărul masiv care se gârbovi ușor la atingerea lui.

— Lucrurile sunt mai complicate decât par.

Djem își încleștă fălcile. Bani. Ei au prioritate.

— Informează-l pe marele maestru că aş putea înzeci suma pe care o primeşte anual de la fratele meu dacă mi-aş recăpăta locul.

Blanchefort oftă din greu.

— Fie. Îi voi scrie mâine şi-i voi transmite propunerea ta. Dar te înşeli, Djem! Nu despre bani este vorba, ci despre pace. Cea mai mare dorinţă a lui Pierre d'Aubusson este să păstreze pacea în zona Mediteranei şi, vrei, nu vrei, ea are legătură cu captivitatea ta.

Djem se întoarse spre el. În obraji îi revenise un pic de culoare.

— Aş suporta mai uşor captivitatea dacă rugăciunile mele ar suna la fel ca ale voastre.

Apăsarea mâinii de pe umărul lui Djem deveni o strângere afectuoasă.

— Îmi place să aflu că crezi asta. În schimb, lasă-mă să-ţi dau un sfat. Răspunsul de la Rhodos nu va veni prea repede, aşa că, te rog, bucură-te de prezent, căci este preţios... Mai preţios decât orice, adăugă marele prior înainte de a se retrage.

Djem era convins de asta. Îşi îndrepta din nou atenţia către grădinile de jos. Jocul o dusesse pe iubita lui ceva mai departe. Un copac i-o ascundea. Era singur. Chiar dacă avea încredere deplină în Guy de Blanchefort, ştia că Pierre d'Aubusson nu va ceda niciodată.

Îl zări pe Philibert de Montoison care se strecura pe furiş, ca o fiară de pradă ce era, printre tufişuri, ca să se apropie de locul de joacă al fetelor. Începuse oare cavalerul să bănuiască ceva despre ei, de o spiona astfel pe Philippine? Inima lui Djem se strânse şi mai mult. Fuseseră cât se poate de prudenţi, nu se văzuseră niciodată singuri nici la castel, nici în timpul plimbărilor prin pădure. Iar pe timpul nopţii, în faţa uşii lui erau doi oameni de pază, însărcinaţi să-i asigure paza, aşa că n-avea cum să se vadă cu Philippine.

Se îndepărtă de fereastră, cu un gust de sânge în gură. Orice s-ar fi întâmplat, un lucru era sigur. Philippine nu se va căsători niciodată cu şacalul acela.

Aymar de Grolee se întoarse la calul pe care-l lăsase în aceeași dimineață legat de un stejar. Îl dezlegă, urcă sprinten în șa și o luă pe drumul de întoarcere. Voia să ajungă înainte de căderea nopții și începea deja să se însereze. Străbătu pădurea Coulmes luându-se după propriile urme de la venire și, atent la pantă, ajunsese în cele din urmă la drum, cu inima bubuindu-i, tulburat de descoperirea pe care o făcuse. Jacques de Sassenage avusese dreptate. Vechile ruine ale schitului adăposteau un tunel subteran. După ce, timp de o săptămână, cercetase pietrele, găsisese în cele din urmă intrarea ascunsă. Acum, aceasta era singura lor speranță de a o păcăli pe Marthe și de a o elibera pe Jeanne. Dacă, firește, după douăsprezece zile de captivitate, Jeanne mai era în viață. Dădu pînteni calului până la castelul de la Saint-Andre-en-Royans, sub a cărui jurisdicție se afla schitul. Aymar de Grolee era prieten cu stăpânul castelului și ar fi putut cere pe loc permisiunea de a trece prin pasajele de sub castel. Dar nu știa dacă Bernardin de Clermont cunoștea punctele de acces în tuneluri. Și apoi, ținând seama de crima cumplită de la mănăstirea din Saint-Just-de-Claix, ale cărei pământuri erau vecine cu moșiile castelului de la Saint-Andre-en-Royans, nu voia să atragă atenția asupra intențiilor sale. Chiar dacă dominicanii plecaseră, maica superioară își pierduse somnul. Mai rău, începuse să aibă impresia că acest loc, blestemat de când ea pusese la cale falsa înmormântare a lui Jeanne, își elibera acum demonii ca s-o pedepsească. Ca toate celelalte călugărițe, își petrecea și ea zilele în post și rugăciune. Nu voia să primească niciun vizitator. Refuza până și să pomenească numele lui Jeanne de Commiers. Superioara era convinsă că avea dreptate. Dintre cele trei călugărițe implicate în blasfemia comisă acum șase ani, supraviețuiseră doar ea și sora Aymonette. Când diavolul va veni să le ia, ea va fi gata să-și jertfească până și sufletul ca să înlătore blestemul și să-și salveze tovarășa.

Aymar studiase îndelung toate opțiunile înainte de a-i împărtăși lui Jacques de Sassenage temerile lui și de a se sfătui cu el departe de urechi și priviri indiscrete, în luminișul care adăpostise prima întâlnire a lui Philippine cu Djem. Vechiul schit fiind foarte izolat li se păruse potrivit pentru a se apropia de

subterane. Jacques nu putea risca s-o înfurie pe Marthe deschizând chiar el subteranele de la Bâtie. Oficial, Aymar de Grolee se ascunsese la castelul său de la Bressieux să-și vadă de treburile, Marthe n-avea bănuiele în privința lui, iar Jacques avea grijă să nu fie niciodată singur cu ea, rămânând însă la vedere ca, atunci când va sosi momentul, harpia să fie convinsă că el n-avea nici un amestec. Ideea era s-o găsească pe Jeanne, iar Marthe să creadă că evadase fără ajutorul nimănui din afară.

Aymar era pregătit și pentru celelalte planuri. Jacques de Sassenage îi promisese lui Philibert de Montoisson să anunțe logodna peste opt zile și să-i pregătească o escortă până la pământurile sale de lângă Valence imediat după celebrarea căsătoriei. Dar acest personaj josnic urma să cadă într-o ambuscadă, la câteva leghe de moșia lui, și să-și piardă viața. Și după ce Jeanne în siguranță Aymar își va respecta jurământul: se va însura cu Philippine, rămasă văduvă, ca s-o protejeze de alți pretendenți necinstiți. În afară de cazul că, între timp, prințul Djem ar fi reușit să obțină de la ordin ceea ce dorea

Turnurile înalte ale castelului feudal apărură în fața lui. Soarele apusese. Un lup urlă în depărtare. Primul. În curând, alții îi vor răspunde din toate părțile, îngrozind oile și ciobanii. Iar până în zori, Aymar de Grolee va deveni unul de-al lor. Ascuns în adâncul pământului, înarmat cu răbdare, cu iubire, dar și cu spada lui, o va căuta pe femeia pe care-o iubise dintotdeauna.

*

Trecuseră două zile de când Houchang pândea o ocazie. Mounia nu ieșise din casă, iar el nu putea să pătrundă în locuința unui înalt demnitar, să-i asasineze fiica și să recupereze elixirul vrăjitoarei fără consecințe funeste pentru el și, implicit, pentru prințul lui. Se ridică și tropăi pe loc ca să-și dezmoștească picioarele înțepenite. Un pisoi cu urechi disproporționat de mari, veni să se frece, torcând, de gleznele lui, cerșind mângâierea pe care o mai primise și în alte rânduri de la Houchang. Cu un gest larg, acesta îl culese în palma-i încăpătoare și, rezemându-se de zid, îl ridică până la înălțimea ochilor.

— Se pare că pe amândoi ne-a părăsit norocul, murmură el, cu un oftat.

În clipa aceea, luându-l drept unul dintre cerșetorii opoșiți pe lângă zidurile citadelei, un bătrân cu fața tăbăcită, îmbrăcat într-o gandura vărgată, îi întinse un săculeț cu măslina.

— N-am nimic pentru animalul tău, dar astea sunt pentru tine, prietene. Allah să te aibă în pază!

Ca să nu se deosebească de ceilalți sărmani, Houchang acceptă cu recunoștință darul. Dădu de câteva ori din cap, binecuvântându-l pe trecător pentru generozitatea sa. Puse jos pisoiful care se zbătea în brațele lui și aruncă o privire rapidă de-a lungul străzii. Un grup de trei cerșetori ședea turcește pe trotuar, la patru porți distanță, așa cum stătuse și el cu câteva minute în urmă. Fețele lor se pierdeau în umbra zidului. Cu mâna întinsă, de departe, aveau o înfățișare și mai jalnică decât a lui. Houchang luă aminte. Trebuia să se deghizeze mai bine. El, care obișnuia să-și răsfețe pielea cu unguente după baie, acum nu se mai spălase decât arareori de când sosise, pentru a păstra duhoarea străzii, pe care-o emanau cerșetorii adevărați. El, care până și în Munții Anadoliei fusese atent la igiena personală. „În sfârșit, își spuse, așezându-se la loc, *că viața prințului merita cu prisosință aceste neplăceri*”.

Soarele cobora spre orizont, împodobindu-l cu vapori pudrați. Activitatea din citadelă își încetinea ritmul. Pisoiful, care se îndepărtase, veni să se cuibărească la picioarele lui încrucișate. După ce se învârti de câteva ori ca să-și găsească locul, se făcu ghem și adormi în îndoitura unui genunchi al lui Houchang. Acesta se rezemă cu spatele de zid, plimbându-și degetele groase prin blana cenușie a animalului. Cât de îndepărtate i se păreau avantajele și plăcerile tinereții lui, când galopa alături de Djem, chefuia până în zori, visa la cuceriri și ardea de mânie în toiul luptei împotriva lui Baiazid! Iar acum, exilul. Trase adânc în piept aerul cu iz de mirodenii.

„*Ce mult aș vrea, prințe, să fii aici, lângă mine, în noaptea asta!*” își spuse în timp ce privea, fără să-i vină a crede, cum poarta dublă, boltită, aflată peste drum de el, se deschidea, în sfârșit.

Inima îi bătea puternic. Lăsă capul în jos, ca să nu fie recunoscut, în timp ce din curtea locuinței lui Aziz ieșeau patru oameni călare pe cămile. Pasărea își lua zborul din cuib. Și,

juducând după siluetele lor, Houchang ar fi putut jura că toată familia lui Aziz pleca. După ce grupul se îndepărtă, sări în picioare, uitând de pisoi, care miorlăi.

— A trecut vremea mângâierilor, murmură Houchang.

Instinctul îl înșela arareori. Ghici îndată destinația lor. Hotărât să ajungă acolo înaintea lor, coborî grăbit strada în grabă, trecu prin fața celor trei cerșetori, apoi coti în fugă pe altă stradă, paralelă cu prima.

Unul dintre cerșetori se ridicase în picioare, gata s-o ia pe urmele lui Houchang, dar cel mai înalt îl reținu, apucându-l de braț.

— Lasă-l să se ducă. Să facă el toată treaba. Când va sosi clipa, vom interveni. Acolo. La ruinele din Heliopolis.

Și, lăsându-l în pace pe Houchang, pe care-l găsiseră cu ușurință în urmă cu câteva zile, când debarcaseră acolo, Hugues de Luirieux, umbra întunecată a lui Philibert de Montoisson, privi îndepărtându-se caravana, în pasul legănat al cămilelor.

— A venit ceasul răzbunării, rostise el răspicat.

În clipa aceea, reflectând parcă ura care-i umplea inima la amintirea fugii din Rhodos a lui Enguerrand și a Mouniei, zidurile cetății se întunecară, secerând orizontul purpuriu. Soarele apusese.

Mângâierea se pierdu pe sânul stâng al lui Algonde.

— Ce-i cu tine? o întrebă Mathieu, care se străduia fără succes să trezească simțurile soției lui.

Trecuseră câteva zile de când, după ce se culcau, Algonde îl trata cu răceală.

— Nimic, sunt obosită.

— Obosită... Nu mai spune! Ce-aș putea zice eu, care muncesc din zori în dogoarea cuptorului?

Întorcându-și fața către el, Algonde se forță să zâmbească.

— Același lucru, probabil! Ba chiar mai mult. Nu te supăra, Mathieu, dar am avut o zi grea.

Mathieu se strâmbă și se lasă să cadă pe spate. Ardea de dorință. Deveni cinic.

— Ai dreptate, după ce o alăptezi pe Elora ești prea ocupată să dansezi, să te joci, să ascuți menestrelii și să le faci vânt pretențiilor tăi ca să mai ai chef de dragoste...

Înăbușind durerea care-i îndolia inima de când surprinsese discuția lui Mathieu cu Marthe, tânăra se întoarse pe-o parte și se rezemă într-un cot. Mathieu era bosumflat. Algonde nu voia ca între ei să fie o ruptură pe față. La urma urmei, el procedase așa doar în speranța de-a o salva. Ea nu trebuia să uite acest adevăr. Totuși, trupului ei nu-i păsa de argumente. Ceva se rupsesse în sufletul ei.

— Helene a primit în dimineața asta o scrisoare. O scrisoare de la Marie de Dreux, o știi, fata celui care a încercat să-l otrăvească pe Djem.

— Ei, și? Ce ne privește pe noi? se rățoi Mathieu.

Căutând să redescopere dorința dincolo de umbra trădării, degetele lui Algonde rătăciră pe pieptul muscular al soțului ei, dar acesta nu-și descleşță dinții.

— Marie îi era făgăduită seniorului de Saint-Quentin, care a acceptat să-și reînnoiască angajamentul, în ciuda ultimelor evenimente de la Romans. Atâta doar că, fiind paj al regelui,

refuză s-o ia în căsătorie pe Marie până când executarea tatălui în piața publică va cădea în uitare.

Joaca degetelor pe pieptul lui păros începea să-l însenineze pe Mathieu. Murmură, respirând accelerat:

— Dac-ai ști ce puțin îmi pasă...

— Lui Helene însă îi pasă. Marie i-a cerut s-o primească până atunci la Bâtie. Unul dintre rivalii tatălui ei s-a oferit să-i cumpere negoțul cu stofe. După vânzare, mama lui Marie va intra la o mănăstire, iar ea va fi nevoită să se mute și se teme că tot oprobriul public va cădea asupra ei. Pe scurt, din cauza acestei cereri, Helene a fost insuportabilă toată ziua.

— Nu văd de ce.

— O dușmănește pe Marie din pricina trădării tatălui ei.

Mathieu tresări. Într-o fracțiune de secundă, chipul pe care-l întoarse spre ea se întunecase din nou.

— Helene e tâmpită, scrâșni el. Cum poți acuza pe cineva pentru ceva ce i s-a întâmplat fără voia lui?

Algonde înghiți în sec. Se gândea, desigur, la propria situație. Își dădu deodată seama: sub aparenta lui nepăsare, tratând cotidianul ca pe un refugiu, Mathieu regreta pactul pe care-l făcuse. Își puse capul pe pieptul lui și-i auzi inima bătând nebunește.

— Așa e. Nu este drept. Helene e nedreaptă. I-am repetat-o de o mulțime de ori, dar degeaba, îl asigură ea, mângâindu-i umărul.

Se lăsă o liniște tulburată doar de răsuflarea lor. Algonde nu reușea să găsească vorbele potrivite. Iar dacă nu le putea spune acum, aici, condamna pe vecie iubirea lor. Dorința trupului ei. Comunicarea dintre ei.

— Te iubesc, Mathieu, murmură ea.

Glasul lui Mathieu deveni plânsset. Plânsset disperat.

— Atunci de ce nu mă mai vrei?

Ochii lui Algonde se umplură de lacrimi. „*Spune-i. Spune-i. Spune-i*, urlă sufletul ei. *Spune-i sau pierde-l încă o dată.*”

— Marthe, șopti ea.

Îl simți încremenind. Vocea lui Algonde continuă, sugrumată:

— În dimineața aceea... v-am auzit.

Instinctiv, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu fugă, o cuprinse de umeri, strângând-o și mai tare în brațe. Cu urechea lipită de pieptul lui, Algonde îi auzea inima – un bubuit neregulat care se pierdea în tresăririle pieptului lui.

— Nu pot, Mathieu... Nu te pot lăsa să faci asta...
Izbucni în hohote de plâns.

*

Pe malul răsăritean al unuia din brațele Nilului, sub lumina lunii, se înălțau zidurile știrbite care închideau dubla incintă a orașului antic Onu-Lunu, numit ulterior de greci Heliopolis. Câteva nume trădau cât de important fusese acest loc de cult sub domnia faraonilor, dar acum, templele și palatele devastate și jefuite, căzute în uitare nu mai adăposteau decât câțiva vagabonzi. Mounia cunoștea bine aceste vestigii. Tatăl ei i le arătase adesea de pe cel mai înalt loc al citadelei.

— Într-o zi, îi spunea, îți voi dezvălui taina lor.

— Când? întreba ea de fiecare dată.

— Când va veni vremea.

Acum, venise. Fără îndoială.

— Pe aici.

Trăgând de frâu ca să-și mâne din nou cămila, Aziz trecu în fruntea convoiului care se oprise, presimțind o primejdie. După câteva minute, Aziz, Fatima, Enguerrand și Mounia pătrundeau în incintă. Trecură pe lângă niște grămezi de nisip adus de vânt pe lângă ruine cu guri negre populate de felahi curioși, apoi descălecară în umbra deasă și pătrată a unui obelisc, lângă o poartă cu canatul scos din țâțâni.

— Bandiți, comentă Aziz, care văzuse de-a lungul anilor cum dispar obiectele dinăuntru, până la ultimul.

Trecură prin curtea luminată de stele și intrară în palatul cufundat în întuneric.

— O lampă cu ulei ne-ar fi prins bine, remarcă Enguerrand, apropiindu-se mai mult de Mounia.

În tăcerea morbidă care domnea, glasul lui sună ca un clopot.

— Lumina se află în inimă. Eu văd aici ca în plină zi, și nu există niciun obstacol în calea noastră. Aveți încredere în mine,

mergeți unul în spatele celuilalt, iar eu vă voi conduce fără greș, îi răspunse vocea nazală a lui Aziz.

Enguerrand îl ascultă cu încredere. Încă de când își cunoscuse socrul fusese impresionat de agerimea uimitoare pe care o avea omul acesta. Regăsindu-și fiica, Aziz nu păruse mirat de nimic, lăsându-se în voia fericirii de a o strânge în brațe. Îi lega o afecțiune profundă. Înțelegerea dintre ei era atât de evidentă, în fiecare privire pe care o schimbau, încât Enguerrand înțelegea mai bine acum ceea ce-i povestise Mounia despre el.

Niște pirați capturaseră în largul Insulelor Azore corabia tatălui său, iar Aziz, în vârstă de zece ani, fusese vândut unor mameluci care-l crescuseră ca să devină războinic. Când Keit bei, prietenul lui, deveni sultan, Aziz primi funcții înalte și fu convins că destinul îl adusese aici ca să poată servi, mai devreme sau mai târziu, cauza strămoșilor săi. Curios să afle mai multe despre primele dinastii contemporane cu Uriașii, Aziz străbătuse Egiptul, căutând vestigiile prezenței acestora. Veni vremea să cerceteze cetatea Memfis și necropola ei, Saqqâra. Își căută un adăpost demn de condiția lui. Îl găsi fără greutate, la una dintre cele mai vechi familii din Egipt care, împotriva oricărei logici, se încăpățâna să locuiască într-o clădire reconstruită de mai multe ori deasupra vestigiilor palatului faraonului Djoser. Se îndrăgosti la prima vedere de Fatima, fiica cea mai mare a familiei. Îi făcu mult timp curte, înainte de a-i dezvălui scopul căutărilor lui. La rândul ei, Fatima îi povesti că legenda Ținuturilor de Sus fusese transmisă strămoșilor ei, din generație în generație, relatând despre o corabie care apăruse brusc pe apele Nilului, înconjurată de un nimb mai strălucitor decât soarele. Din ea coborâse un uriaș bărbos. Acesta fusese primul lor rege, primul lor zeu: Ka. Ea se trăgea din spița lui.

Destinele lor se contopeau. Le pecetluiră printr-o căsătorie frumoasă, pe care sultanul Keit bei o onoră cu prezența și binecuvântarea lui. Dar chiar în noaptea nunții, la Memfis, imediat după ce se culcaseră, pământul Egiptului se cutremură cu atâta violență, încât crezură că le-a sosit ceasul din urmă. Când se făcu din nou liniște, Aziz descoperi o intrare în podeaua casei lor nupțiale. Se strecură înăuntru.

De atunci, după ce se instalase cu soția lui în capitală, să-și poată îndeplini mai bine îndatoririle de demnitar, trimitea mereu oameni de încredere în căutarea celor trei flacoane piramidale. Unul dintre ei văzuse o vrăjitoare oferindu-i un asemenea flacon lui Djem, pe vremea când acesta era în război cu Baiazid. Grav rănit, prințul pierduse bătălia, iar Aziz îl convinsese pe Keit bei să-i ofere celui învins ospitalitate, crezând că-i va putea fura obiectul. Dar nu reușise. Apartamentul-citadelă al prințului era păzit zi și noapte. Nimeni nu se putea apropia de el, nici măcar Aziz. Când Djem hotărî să ceară ajutor din Rhodos pentru a-și recuceri tronul, Aziz înțeleșese că Mounia trebuia să-și urmeze destinul. Îi sugerase lui Keit bei să i-o dea de soție lui Djem.

Acum, mai mult ca oricând, Aziz voia să regăsească tărâmul Uriașilor. Căci purtătorul de destin confirmase legenda. Urmașul lui era predestinat să-l apere pe regele Ținuturilor de Sus. Aziz s-ar fi putut mulțumi cu condiția sa, de invidiat pentru oricare din ceilalți demnitari, dar ceva îl oprea s-o facă. Ceea ce descoperise în Memfis, apoi în Heliopolis și voia acum să le dezvăluie și lor.

*

Mathieu o lăsă pe Algonde să-și verse toate lacrimile. Nemișcat și tăcut, o ținea în brațe, sperând că n-a pierdut-o definitiv când făcuse nebunia aceea, temându-se că o va pierde cu siguranță dacă ar fi trădat-o pe Marthe. Se simțea sfâșiat și își mușca obrazul până la sânge ca să nu izbucnească în plâns ca un bebeluș. Îi era ciudă pe el. Nu din cauza hotărârii pe care o luase, fiindcă era convins că era bună -, ci pentru că nu fusese mai atent în dimineața aceea. Dar acesta nu era un argument potrivit ca s-o aline. Nu putea face nimic. Decât să aștepte ca Algonde să rostească vorbele care-l vor condamna.

Pe moment, îl salvă mica Elora. Trezită pesemne de disperarea lor, începu să geamă, apoi hohotele ei se împletiră cu ale lui Algonde. Aceasta se opri pe dată din plâns. Mânată de instinct, se smulse din brațele soțului ei și alergă să se aplece deasupra copilășului.

— Gata, gata, totul e în regulă.

Elora refuză s-o asculte. Nici nu apucă Algonde s-o ridice pe Elora din așternut, că Mathieu sărise și el din pat, venind lângă

ele. Le cuprinse în brațe pe amândouă, căutând cu privirea lui deznădăjduită, pierdută, privirea soției lui. Elora se potoli. Mathieu înghiți un nod.

— Noi suntem o singură ființă, Algonde. Toți trei, o singură ființă. Înțelegi? Nu vreau să vă pierd.

— Nu ți-ai ales bine tabăra.

— N-ai să le poți birui.

— De unde știi? Îl sfidă Algonde, fără să se miște din locul în care Elora se liniștise puțin câte puțin, sugându-și degetul.

— Puterile lor sfidează rațiunea. În fața puterilor lui Marthe sunt fără apărare, iar tu, la fel, Algonde. Oare crezi că făptura asta mititică are mai multă putere decât tine și decât mine?

În clipa aceea, magia Elorei se ivi în odaie, de parcă ar fi vrut să-și liniștească tatăl. Lumina izvorâtă din ea îi polei cu nuanțe azurii înaintea de a-i ridica de la pământ. Mathieu își pierduse din certitudini. Încet-încet, pe Algonde o calma puterea aceea mare care răspundea ca un ecou puterii ei, iradiind-o cu o strălucire feerică. Părul ei, împletit în coadă cu o clipă mai devreme, se despleti ca prin farmec, începând să fâlfâie, fin și vaporos, în jurul lor.

— Ești atât de frumoasă, zise tulburat Mathieu.

Înlănțuiți ca un singur trup, începură să danseze lent deasupra vidului, iar Mathieu ar fi putut să jure că aerul se prefăcuse în muzică. Îi percepea acordurile fără vârstă. Blândețea binefăcătoare. Melopeea învăluitoare. Niciodată nu mai simțise această plenitudine. Se pierdu în ochii lui Algonde. Nu mai aveau culoarea Furonului. Erau de un verde aproape translucid, ca niște cristale colorate smulse din cele mai frumoase nestemate ale lumii. Desigur, ea îi vorbise despre toate lucrurile acestea, iar el, desigur, le acceptase. Fără să le simtă forța. Fără să le creadă cu adevărat.

— Iartă-mă, murmură el, vrăjit. Nu știam.

— Numai tu ești vulnerabil, Mathieu. Eu și Elora ne putem apăra, trebuie să ai încredere în noi. Nu ne părăsi, te rog! Nu renega ceea ce suntem, imploră vocea melodioasă a lui Algonde.

El nu voia să recunoască.

Amenințările lui Marthe îi veniră iar în minte. Scutură din cap. Când va sosi momentul, oare ce va hotărî inima lui? Va fi puternic sau slab? De un singur lucru era sigur.

— Nimeni nu ne va despărți, murmură el, în timp ce lumina îi întindea pe pat, pe toți trei.

19

În tunelul acela lung prin care mergeau, Enguerrand pierduse noțiunea timpului. În beznă, era greu să-ți dai seama în care dintre încăperile palatului acționase Aziz un mecanism ascuns. Cavalerul de Sassenage auzise un zgomot de alunecare, apoi socrul lui îl prevenise că aveau de coborât trei sute șaptezeci și două de trepte. Aziz îi condusese pe rând până la prima treaptă, și după ce ajunseseră jos, trecuse din nou în fruntea grupului.

De atunci nu mai scosese ră niciun cuvânt, ca și cum numai liniștea se potrivea cu acel loc, pe care Enguerrand îl ghicea afundându-se mult sub pământ. Era, fără îndoială, mai vechi decât palatul. Cine îl construise? Și de ce? Cum aflase Aziz de existența lui? Unde ducea? Enguerrand păstra pentru el aceste întrebări. Era clar că Aziz ținea la misterul lui, iar ginerele său nu voia să-l supere cu o curiozitate exagerată.

Se mulțumea s-o urmeze pe Mounia cu un pas egal, deranjat de un iz neplăcut, imposibil de identificat, pe care o boare ușoară îl aducea din când în când până la ei. Oricine ar fi fost cei ce construiseră drumul acela subteran, dăduseră dovadă de multă ingeniozitate, din moment ce găsiseră un mijloc de a împiedica nisipul să astupe aerisirea.

Aici ajunseseră gândurile lui Enguerrand, când o lucire se ivi la capătul tunelului. Întinzând gâtul, distinse în sfârșit plafonul pătrat, pereții strâmți cu vinișoare închise la culoare, dar fără pată de mucegai. De parcă abia ieri ar fi fost asamblate blocurile de piatră. Surprins, intră într-o sală circulară. Fu și mai surprins văzând că în fața lor se afla copia fidelă a vechiului nuraghe din Sardinia.

Înaltă de cel puțin un stângen și jumătate, stela monumentală cu o deschizătură largă în formă de piramidă la înălțimea ochilor părea că susține inima bolții dinspre care coborau valuri de aer calduț. De jur împrejur, în pereți se deschideau coridoare, ca niște tentacule.

— Fascinant, făcu Mounia apropiindu-se nu de stelă, ci de unul dintre cele șapte lămpi care, la capătul unor lanțuri lungi, scăldau în lumină sala.

Din doi pași, Aziz veni lângă ea.

— Nu-i așa? se bucură el. De douăzeci de ani mă tot întreb cum de ard așa.

— Ce vrei să spui? tresări Enguerrand.

Mounia se ridicase pe vârfuri și, cu riscul de a se arde, vârî un deget în cupa lămpii.

— Lămpile acestea sunt veșnice. Apropie-te, fiule, îl invită mamelucul, în timp ce Mounia își mirosea degetul acoperit cu o substanță neagră și uleioasă.

Enguerrand constată și el fenomenul. Recunoscu izul pe care-l simțise în tunel. Se miră văzând substanța vâscoasă din care ieșea fitilul aprins.

— Pot fi stinse?

— Am răsturnat una, ca să mă conving, răspunse Aziz, arătând spre un colț întunecat. Iată rezultatul.

Se apropiară. Pe podeaua de granit se zăreau dâre negre.

— Flacăra s-a mișcat de colo, până când tot uleiul s-a terminat. Dar cel mai uimitor este faptul că lampa s-a umplut la loc în câteva luni. Până la urmă, am descoperit originea miracolului. Câte o picătură cade din tavan, la fiecare oră, regulat, în fiecare lampă, menținând nivelul combustibilului. Și asta, încă de când a fost construit acest *mastaba*.

Chipul tăbăcit al lui Aziz se luminează, precum chipul unui copil la vederea dulciurilor. Strânse umerii, de parcă ar fi răs în sinea lui, și întinse o mână spre soția lui. Fatima se apropie fără să ezite și-și împleti degetele cu ale lui. Jenată, Mounia își întoarse privirea de la ei. Nu-și închipuise niciodată că între părinții ei era această complicitate. Până atunci, nu lăsaseră să se observe nimic.

— După cum ți-am povestit adesea, Mounia, continuă febril Aziz, cutremurul din noaptea nunții noastre a scos la iveală o bibliotecă subterană. La fel de uimit de existența ei sub locuința lui, socrul meu a acceptat fără rezerve să-mi petrec acolo cât timp voiam. Am descoperit o mulțime de tuburi din aur, împodobite cu hieroglife. În fiecare se aflau mai multe suluri de

papirus semnate de Imhotep, scribul, constructorul și marele vizir al faraonului Djoser, din cea de-a treia dinastie.

— Și eu eram convinsă - ca și mama mea, de altfel - de importanța acestei descoperiri. Zeii voiau să ajute seminția noastră, adăugă Fatima, radioasă.

— Unul dintre ele mi-a stârnit curiozitatea, continuă Aziz. Un manuscris de douăzeci și șase de degete pe cincizeci și patru, cu un scris diferit. Se vedea că este mult mai vechi decât celelalte și avea drept iscălitură trei piramide decorate cu cifre și *glife*.

— Însemnele flacoanelor piramidale, exclamă Mounia.

— Chiar așa, se entuziasmă Aziz. Și atunci, fata mea, neputând să descifrez scrierea aceea, deși era hieroglifică, convins totuși că manuscrisul constituia o dovadă a prezenței Uriașilor în Egipt, am hotărât să caut și alte urme ale semnelor respective. În cele din urmă, le-am descoperit din nou, printre altele, menite să înșele privirea, în planurile unui palat, care însă nu menționau locul, data sau proprietarul acestei construcții. Am căutat timp de doisprezece ani palatul acela. Pierdusem deja speranța că-l voi găsi vreodată, când norocul...

— Sau voința divină, îl întrerupse Fatima.

Aziz o bătu ușor pe mâna pe care o ținea, cu afecțiune și căldură, într-a lui și acum.

— Da, da. Fără îndoială. Așadar a trebuit să examinez planșele unei necropole a califilor, care se aflau în biblioteca din citadelă, ca să aleg locul cel mai potrivit pentru construirea unei moschei. Keit bei îmi cunoștea înclinația către astrologie și dorea ca viitorul lui mormânt să fie amplasat sub un firmament potrivit cu temperamentul său.

Aziz își flutură degetele mâinii libere, vrând parcă să șteargă această digresiune printr-un gest.

— La planul general al necropolei fusese anexat, din greșală, recensământul templelor din Heliopolis sub domnia lui Alexandru cel Mare. Regele, înainte de a dezmembra aceste construcții antice pentru a da prestigiu orașului pe care voia să-l înalțe, dorea să păstreze o amintire a lor. Geometrul care făcuse inventarul acestor locuri autoriză distrugerea, consemnând cu grijă locurile unde fuseseră amplasate templele, precum și

conținutul lor. Rămase neatins un singur palat al cărui plan îl reproduce, fără a da alte amănunte în afara unui simbol egiptean, minuscul, într-una din încăperi.

— Sokar?! exclamă Mounia.

O undă de mândrie trecu prin privirea lui Aziz.

— Da, da, ai ghicit.

— Ce-i aia Sokar? Întrebă Enguerrand.

— Un zeu din mitologie, care avea rolul de a-l despărți pe Ba de Ka, explică Fatima.

Văzând expresia nedumerită a soțului ei, Mounia se grăbi să-l lămurească:

— În limbajul creștinilor, asta înseamnă ieșirea sufletului din corp după moartea fizică. Înfățișat ca un trup mumificat cu cap de șoim și pielea verde, care simbolizează renașterea, Sokar era fiul necropolelor.

— Știind că, în timpul domniei lui Djoser, Heliopolisul fusese înălțat de Imhotep, am comparat acest plan cu cel pe care-l găsisem la Memfis și care-i purta semnătura. Configurația celor două palate era aceeași. De data asta, nu mai încăpea îndoială. Acolo se afla cheia enigmei. I-am scos pe vagabonzii care-și făcuseră sălaș acolo, am împrejmuit palatul cu un zid având o poartă ferecată și, după ce mi-am asigurat astfel liniștea, am început să fac cercetări. Și iată rezultatul lor.

— De ce nu mi-ai spus și mie? îi reproșă Mounia, îmbufnată, regretând că pierduse acele ore de explorări și complicitate.

— E numai vina mea, se scuză Fatima. Simpla vedere a hărții te emoționa profund. N-am vrut să te tulbure sau să te influențeze și mai mult. Voiam ca destinul să-ți iasă singur în cale, nu să pornești tu în întâmpinarea lui. Când cauți ceva cu multă înverșunare e ușor să judeci greșit. Dacă ai fi știut că tatăl copilului tău va fi un creștin, nu l-ai fi acceptat pe acel domn de Luirieux ca pe un rău necesar, în loc să-ți lași inima să te călăuzească spre Enguerrand?

Mounia dădu din cap. Mama ei avea dreptate.

Aziz își conduse soția către un culoar pătrat, situat la jumătatea înălțimii zidului, prin care abia dacă ar fi putut trece un om mergând în patru labe.

— Veniți, spuse el cu un surâs larg.

La capătul unui tunel întunecos în formă de pâlnie, prin care fură nevoiți să se târască, Aziz acționă un mecanism nevăzut. Până să-l găsească, avusese parte, la vremea aceea, de numeroase crize scurte de apnee, din pricină că aerul era tot mai rarefiat pe măsură ce avansa prin tunel. Dacă atunci s-ar fi lăsat cuprins de nerăbdare, ar fi murit asfixiat acolo înainte de a se putea retrage. Ca de fiecare dată, se simți ușurat când trecu prin deschiderea îngustă care se ivi în peretele de piatră. Apoi își ajută soția și fiica să iasă. Cu fruntea șiroind de sudoare, Mounia se apropie amețită de perete, în timp ce, la rândul lui, apărea și Enguerrand.

— Inspirați încet, îi sfătui Aziz, văzând paloarea de chipurile lor. Priviți și minunați-vă.

Luminată și ea de lămpi veșnic aprinse cripta dreptunghiulară alcătuită din megaliți care ajungeau până la plafon nu părea să aibă altă intrare în afară de tunelul prin care veniseră ei s-o profaneze. Avea șase stânjeni înălțime, era lungă de cincisprezece și largă de nouă. Pe lângă pereți se aflau cupe din cristal și stâncă; urcioare zvelte, cu gât îngust, din diorit; altele rotunde cu toarte, cioplite dintr-un singur bloc de bazalt; obiecte de toate mărimile, în formă de roată sau de piramidă, sculptate din pietre atât de fine încât deveneau translucide în lumina lămpilor. O stelă găzduia un scarabeu imens, cu aripile desfăcute, simbol al renașterii. Pe alte două stele, așezate una lângă cealaltă, erau statuile lui Osiris și Isis. Pretutindeni se aflau coșuri din papură ce conținuseră, cu siguranță, alimente.

Dar nu aceste bogății, menite să-l însoțească pe defunct în lumea de apoi, împliniră așteptările lui Enguerrand și ale Mouniei, ci sarcofagul, lung de peste doi stânjeni și jumătate, care ocupa fundul sălii. Făcut din diorit, sculptat de jur împrejur cu mici piramide acoperite cu foiță de aur, adăpostea cu siguranță unul dintre Uriașii care veniseră din Ținuturile de Sus pe calea râurilor magice.

20

Houchang pătrunsese în palatul părăsit cu câteva minute înainte de sosirea lor, la fel de nerăbdător să afle, în sfârșit, ce ascundea Aziz ben Salek pe cât era s-o lichideze pe Mounia. Uimit că grupul condus de Aziz înainta pe întuneric, îi lăsase să treacă, urmărindu-i îndeaproape, cu picioarele goale, ca să nu fie auzit.

„În felul acesta, se gândise, mă voi strecura și eu în pasajul secret și-i voi prinde în capcană.”

Din păcate, nu putu vedea ce mecanism acționase Aziz. Până să ajungă la scara pe care coborâseră cei patru, lespedeau alunecase la locul ei. Nu i-ar fi fost greu să se ascundă în umbră și să-i prindă la întoarcere, dar se temea ca bezna să nu-i strice planurile. Dacă vreunul dintre ei ar fi încercat să-i joace o festă, ar fi trebuit să-l oprească folosindu-și iataganul.

Houchang nu era un ucigaș. Nu-i făcea plăcere să omoare decât când se afla în fața unui dușman. Și, chiar dacă-i făgăduise lui Djem s-o pedepsească pe trădătoare, n-avea niciun motiv să-i ucidă pe ceilalți. După ce ar fi aflat adevărul, ar fi recuperat antidotul pe care i-l dăduse prințului vrăjitoarea și i-ar fi luat gâtul Mouniei, pe ceilalți i-ar fi închis într-o magazie, ar fi baricadat ușa și ar fi fugit. Prizonierii s-ar fi eliberat într-un fel sau altul, în cele din urmă, dar Houchang ar fi avut timp să ajungă în port și să urce la bordul primei nave pregătite de plecare.

Se întoarse în curtea interioară. Lumina lunii îi era de-ajuns ca s-o poată identifica pe Mounia printre ceilalți, dar arcadele îndoite ale galeriei care mărginea curtea rămâneau în umbra acoperișului. Înarmat cu un pumnal încovoiat, se făcu una cu zidul, lângă poartă, și, sigur că planul va funcționa, își așteptă prada.

Răbdarea îi fu pusă la încercare ore îndelungate. Totuși, gândul la Djem îl susținea.

Când un zgomot de pași reverberat de spațiul odăilor goale îi ajunse în sfârșit la urechi, era pregătit.

Tulburat încă după ce-și destăinuisese familiei sale secretele legate de acel loc, Aziz nu observă că ușa cu două canaturi de la intrare, pe care-o închisese în urma lui când sosiseră, era acum întredeschisă. Trecu pragul fără șovăire, urmat de Fatima.

Mounia venea după ei.

N-apucă să facă decât un pas în curte, apoi scoase un strigăt, Houchang o înșfăcase fără menajamente cu mâna liberă. Mounia se trezi lipită cu spatele de torsul lui musculos și cu lama pumnalului la gât. Înainte ca părinții ei să se întoarcă, gândindu-se că poate Mounia se împiedicase, Enguerrand ieși, la rândul lui, și văzu capcana.

Prima impresie a tuturor fu că agresorul era vreunul dintre vagabonzii oploșiți printre ruine. Erau mulți, dar nu obișnuiau săucidă, mulțumindu-se să facă rost de bani pentru hrană. În drumurile pe care le făcuse la Heliopolis, Aziz avusese adesea de-a face cu ei.

— Casa asta e goală, prietene, dar o să-ți dăm tot ce avem în buzunare. Lasă fata, i se adresă, calm, Aziz.

— Mă tem că nu se poate. Fiica ta și cu mine avem ceva de împărțit. Aruncă-ți departe spada aia, cavalerie de Sassenage, altfel îi tai gâtul!

Mounia înghiți în sec, înfricoșată.

— Houchang, murmură ea cu voce stinsă, recunoscând timbrul răgușit pe care-l auzise de atâtea ori în apropierea lui Djem.

Enguerrand păli. Numai o minune o putea salva pe Mounia.

Se conformă, apoi desfăcu brațele în semn de supunere

— Faci parte din garda prințului Djem, nu-i așa? Îl întrebă ca să câștige timp de gândire, timp să găsească o soluție.

Fatima își duse pumnii la gură ca să înăbușe un țipăt de groază. Până și Aziz își pierdu stăpânirea de sine. Împingându-l pe Mounia înaintea lui, turcul făcu un pas ca să iasă din umbră.

— Ești bine informat. Înseamnă că-ți sunt cunoscute și motivele care m-au făcut să plec de lângă prințul meu. Am venit să recuperez ceea ce i s-a furat.

— Și după aceea? insistă Enguerrand.

— Voi pleca.

— În fusta mea, abia șopti Mounia, căreia lama pumnalului îi crestase ușor pielea, sub bărbie. Am pus fiola pe care-o cauți într-o pungă legată la brâu. Dă-mi drumul și ți-o dau.

Houchang începu să râdă.

— Să-ți dau drumul ca să fugi înăuntru? Nu, Mounia, am pierdut prea mult timp urmărindu-te. Tu, zise el, arătând cu o mișcare a bărbiei sale colțuroase către Fatima, apropie-te.

Încremenită de spaimă, aceasta urcă cele trei trepte ca să ajungă lângă Houchang.

— Ia sticluța și ridic-o sus, ca să văd dacă este aceeași.

Fatima făcu întocmai. După câteva clipe, flaconul piramidal era între degetele ei, în lumina lunii. Houchang dădu din cap, ușurat. Ticăloasa nu-l vânduse și nici nu-l consumase.

Îl luă cu mâna liberă și, slăbind puțin presiunea lamei curbate, îl strecură pe sub gandura urât mirositoare în cămașă, în dreptul inimii.

— Mounia nu mai este soția lui Djem, ci a mea, acum. Elibereaz-o, ceru Enguerrand.

Houchang nu-l băgă în seamă.

— De ce l-ai furat? întrebă el. N-a fost de-ajuns că ți-ai vândut soțul ospitalierilor, mai trebuia să-l și osândești luându-i antidotul ăsta? Ce fel de femeie ești, jigodie?

— N-a fost cum crezi tu, Houchang. N-am avut de ales.

— Întotdeauna ai de ales. Hai, voi, ceilalți, mișcați-vă! Am văzut în stânga curții o pivniță. O să stați acolo, la răcoare, până când mă îndepărtez! porunci el.

Înțelegând că n-avea altă soluție decât să-l asculte, Aziz se îndreptă spre locul indicat. Turcul cunoștea împrejurimile. Cu siguranță că tot el spărsese încuietorea porții.

În timp ce Enguerrand și Fatima ajungeau și ei în dreptul clădirii micii și scunde în care, probabil, pe vremuri, se păstra uleiul. Mounia șopti:

— Nu știam ce însemnătate avea pentru Djem elixirul acesta, crede-mă. Pe mine mă interesa doar flaconul. Este un fel de cheie pentru o hartă din vechime.

— Mergi! ordonă Houchang, împingând-o cu pieptul spre trepte.

— Harta aceea duce către un ținut uitat de oameni. Djem ar putea domni acolo, dacă-mi lași timpul să-l gădesc, insistă Mounia cu jumătate de glas, coborând scările.

— Harta despre care vorbești are vreo legătură cu secretul acestui palat?

Mounia nu-și permise să piardă timpul mirându-se. Clipele îi erau numărate, o știa. În fața ei, de cealaltă parte a unui bazin secat, tatăl ei deschidea ușa magaziei și intra, urmat de Fatima, sperând din toată inima că o va vedea și pe fiica lor alăturându-li-se, iar călăul ei o va cruța. Enguerrand, palid de frustrare fiindcă nu putea face nimic fără să-i pună Mouniei viața în joc, îi privea cum înaintau, strâns lipiți.

— Tatăl meu îți va da harta dacă ne cruți, pe mine și copilul pe care-l port în pânțece.

Houchang tresări. Nu-i stătea în caracter să osândească un nevinovat. Oare Djem n-ar fi profitat de ocazia de a cuceri un regat, dacă ar fi putut?

Sfâșiat de îndoieli, ajunse cu prizoniera lui lângă Enguerrand care nu se clintise din loc.

— Intră! îi porunci.

— E adevărat ce-ți spun, Houchang. Fii de partea noastră și Djem nu va mai fi niciodată în captivitate, insistă Mounia cu ochii plini de lacrimi la vederea disperării soțului ei.

— Intră, cavalerie, și închide ușa în urma ta, repetă rece Houchang.

— Nu, îl sfidă Enguerrand. Dacă ea trebuie să moară, vreau...

Vocea i se gătui.

Houchang lăsă în jos pumnalul.

— Închide-i, Mounia, și întoarce-te la mine. Dacă secretul din subterană confirmă spusele tale, vei rămâne în viață. Îți dau cuvântul meu.

Mounia nu se îndoii nicio clipă de el. Eliberată din strânsoare se repezi către soțul ei.

Houchang simți cele trei lovituri între omoplați în clipa când Enguerrand o îmbrățișa pe Mounia, întorcând-o spre perete, într-un gest de apărare. Deși era atât de solid, Houchang se clătină pe picioare când simți un fulger arzător străpungându-i

abdomenul. Războinic încercat, înțelese imediat că mai mulți arcași îl nimeriseră.

„O escortă, câinele de Aziz avea o escortă care nu aștepta decât momentul potrivit ca să mă atace”, gândi el într-o fracțiune de secundă.

Fusese păcălit. Nu-i nimic! Nu era el omul care să se lase ucis fără să riposteze.

Smulgându-și de sub gandră iataganul, se răsuci, din instinct de supraviețuire, ca să se avânte în luptă. Dinspre arcadele aflate la o sută de pași de el, alte trei săgeți șuierară prin beznă.

Prima i se înfipse în gât; adoua, în inimă. Cât despre cea de-a treia, o făcu pe Mounia să descopere prezența arcașilor când Enguerrand se lăsă greu în brațele ei, luat prin surprindere de lovitura primită în spate.

Peste umărul lui, Mounia îl văzu pe Houchang, secerat din lupta lui împotriva morții, căzând în genunchi, și niște indivizi ca niște cerșetori întinzându-și din nou arcurile. Reacționă din instinct, în același timp cu Enguerrand. Se repezică amândoi în magazie. Abia încuiaseră ușa, când trei săgeți se înfingeau adânc în partea exterioară a canatului.

— Fir-ar să fie! Cine-s oamenii ăștia? se înfurie Aziz. Ne vin în ajutor ca să ne omoare mai ușor? Nu pricep nimic.

Verde la față, respirând întretăiat, Enguerrand se așeză pe podeaua din lut bătătorit a micii încăperi în care nu se mai afla niciun urciur. O durere ascuțită îi sfredelea pieptul. Cea mai mică mișcare era un chin. Mounia îl sprijini să stea aplecat înainte, poziție care-i ușura puțin suferința.

— Măcar dacă nu i-aș fi dat flaconul lui Houchang, se lamentă ea, încrezătoare în puterile tămăduitoare ale elixirului.

— O să-l luăm după ce vor pleca, o încurajă Enguerrand cu o voce slabă pe care o curmă un acces violent de tuse, terminat de un scuipat însângerat.

Aziz n-auzise să existe în oraș vreun cerșetor care tragă atât de bine cu arcul. Arcașii nu puteau fi decât membri ai miliției regale. Convins de acest lucru, se repezi spre ușa în care cei de afară începuseră să lovească puternic cu umărul ca s-o doboare.

— Sunt Aziz ben Salek, demnitar al preaiubitului nostru, Keit bei. Vă ordon să vă retrageți!

— Iar eu sunt domnul de Luirieux, și nimic nu mă va împiedica să intru, tună un râs sardonice în clipa când ușa cedă, izbindu-l violent pe Aziz de perete.

„*Ăsta e un coșmar*“, își spuse Mounia. Nu-i venea să creadă. Închise pentru o clipă ochii, sperând să gonească visul cumplit. Îi deschise ca să vadă trei siluete urât mirositoare profilându-se în lumina lămpii pe care o ținea una dintre ele.

Cu toate că ea încerca să-l rețină, Enguerrand vru să se ridice de jos ca să-și înfrunte dușmanul. Dar fu cuprins de amețeală. Își pierdu cunoștința și căzu greoi la loc, în brațele iubitei lui. Se ridică și Aziz din colțul unde fusese proiectat, plin de răni și de contuzii.

— Cu ce drept? Cu ce drept? țipă el fluturându-și amenințător degetul în fața unuia dintre cei trei, care avea o spadă în mână.

Fatima scoase un urlet. Prea târziu. Spada se înfipse în partea de jos a pântecelui lui Aziz care, înălțat de la pământ de forța loviturii, își mai agită o dată degetul, uimit de gălgâitul care ieși din gât, înainte de a muri pe loc. Omul scoase spada din trupul lui Aziz, care i se prăbuși la picioare. Încrementă la vederea sfârșitului neașteptat al tatălui ei, Mounia își privi mama aruncându-se, în hohote de plâns, spre corpul neînsuflețit al bărbatului pe care-l iubea.

— Piei din fața mea, femeie! mugi asasinul, lovind-o dureros cu piciorul în abdomen.

Însoțit de cel care ținea lampa, Hugues de Luirieux se apropie de Mounia.

— Mă tem că de data asta, scumpul tău Enguerrand nu va mai putea să te salveze, frumoaso, murmură secundul lui Philibert de Montoisson, apucând-o de părul împletit în coadă.

O trase înainte, ca s-o smulgă de lângă soțul ei, care era încă leșinat și o târî până la ușa pe care ucigașul lui Aziz ieșise deja.

Ca să nu-și pună în pericol mama și soțul, căruia spera ca Fatima să-i poată da îngrijiri, Mounia nu opuse rezistență. Trecu rapid, cu pielea capului usturând-o, cu genunchii juliți de frecarea cu podeaua din lut, deși erau acoperiți de gandura, cu

cel care ducea în lanterna în urma ei, când din spatele acestuia scrâșni o voce înăbușită de răzbunare:

— Mori, șacalule!

Lampa se zgudui în mâna omului, care urlă:

— Dă-mi dru...!

Dar cuvintele muriră în gâtul retezat de pumnalul lui Aziz, pe care Fatima îl ridicase înainte de a-i sări în spate. Un val de sânge țâșni pe poalele Mouniei, pe care Luirieux continua s-o tragă spre curte, fără să privească înapoi.

Omul căzu, scăpând lampa care, la contactul cu solul, își micșoră flacăra. Iute ca fulgerul și pătată de purpuriu sub lumina palidă a lunii, Fatima sări peste el și se aruncă înainte. Bazându-se pe surpriza provocată de neașteptata ei rebeliune, reteză părul fiicei sale, ca s-o elibereze, și se năpusti asupra lui Luirieux, care tocmai se întorsese cu fața spre ea.

— Mamă! Nu! mugi Mounia, înțelegând deodată că mama ei se îndrepta către o moarte sigură.

Luirieux evită lovitura fatală. Nu însă și Fatima. Dezechilibrată de eschiva victimei sale, căzu în vârful spadei pe care, revenind din doi pași lângă ei, bărbatul care ieșise primul o întinsese spre ea.

De astă dată, deznădejdea o birui pe Mounia. Hohotind de plâns, se târî către trupul care încă mai zvâcnea, la câțiva pași de cadavrul împănat de săgeți al lui Houchang.

— Purtătorul... de... destin... mai șopti Fatima, în brațele fiicei ei, de parcă s-ar fi scuzat pentru absurditatea gestului pe care-l făcuse.

Acesta era prețul fatalității.

21

Dincolo de meterezele castelului de la Saint-Andre-en-Royans unde avusese parte de o primire călduroasă, zorii se revărsau asupra văii râului Isere ascunsă de ceața care, odată cu primele raze de soare, avea să dispară, cedând locul caniculei, așa cum se întâmplase în ultimele zile. Aymar de Grolee așteptase toată noaptea clipa aceasta. N-avusese parte de somnul odihnitor la care sperase după o cină veselă în tovărășia prietenilor săi.

Văzând că nu reușește să adoarmă, se ridicase din pat, se îmbrăcase și se așezase într-un fotoliu, sub razele lunii, lăsându-și gândurile să rătăcească în voie. Ațipise de câteva ori, dar se trezise imediat cu același sentiment de nerăbdare. De îngrijorare. Oare tot va ajunge prea târziu?

Cu fruntea lipită de coloana subțire din piatră care despărțea în două fereastra deschisă a odăii sale, seniorul de Bressieux trase adânc în piept aerul umed, cu aromă de pâine caldă. În bucătăria care se afla cu patru etaje mai jos, munca era deja în toi. Chiote și râsete urcau până la el, anunțând o nouă zi fericită. Stomacul îi chiorăi. N-avea timp să aștepte micul dejun, dar va lua de la brutari o bucată de pâine.

Se îndepărtă de fereastră, își luă de pe un scaun centironul, îl prinse la brâu, vârî în teacă sabia care fusese atât de des înroșită de sângele inamicilor fostului rege Ludovic al XI-lea și își întâlni imaginea într-o oglindă de pe perete.

Cu bustul abia îngreunat de vârstă, cu pleoapele puțin căzute peste ochii cenușii înconjurați de cearcăne pronunțate, cu părul des, grizonant, căzându-i pe umerii largi și un breton scurt și fruntea brăzdată de riduri săpate de bătălii, avea o înfățișare impunătoare.

— Gata, zise el cu voce tare, proptindu-și pumnul pe mânerul spadei, a venit ceasul. În sfârșit.

După mai puțin de o jumătate de oră, având la el un baston cu vârful înnegrit, trei torțe legate la spatele șeii, o pungă în care pusese iască, amnar, niște crenguțe uscate și un borcan cu smoală, ca să le aprindă mai ușor, precum și o traistă cu un dărab mare de pâine proaspătă și o ploscă cu apă, trecea de podul castelului fără să-și fi văzut oaspeții, care dormeau încă, și cărora le spusese din ajun că urma să lipsească în acea dimineață.

Când Aymar de Grolee pătrunse în subterane prin intrarea din ruinele aflate în pădurea Coulmes, cu o torță aprinsă mână și altele prinse la brâu, era dispus să moară mai degrabă decât s-o lase din nou pe Jeanne de Commiers în primejdie.

*

Pierduse noțiunea de zi și noapte. Legată de mâini cu o sfoară din cânepă prinsă de un inel de fier fixat în zid, Jeanne de Commiers putea face doar câțiva pași – cât să se așeze, să se întindă pe o saltea puturoasă din paie și să nu stea prea aproape de propriile excremente.

Marthe îi aducea în fiecare zi câte o strachină cu terci și una cu apă. Era singurul moment când îi dezlega mâinile ca să mănânce și să se spele.

Până și un animal ținut în cușcă ar fi avut condiții mai bune de trai.

Grota în care-și făcuse sălaș harpia era luminată de o lampă care nu se stingea niciodată, într-o cupă atârnată de un lanț fixat de tavan. Lampa lumina, însă nu răspândea pic de căldură. Frigul și umezeala începuseră să afecteze degetele de la picioare ale captivei, care le freca de podeaua aspră până la sânge ca să-și potolească mâncărimile.

— Hai să terminăm, omoară-mă odată! o implorase ea pe Marthe la ultima vizită, în urmă cu câteva minute.

Harpia o măsurase cu o privire piezișă, ridicând din umeri.

— I-am promis bărbatului tău că te voi lăsa în viață. De ce mi-aș încălca făgăduiala?

Jeanne era atât de slăbită încât nu se mai putea revolta. În câteva zile, da, se străduise s-o facă. De cum pleca harpia, începea să-și roadă legăturile, se zbătea sperând să le lărgească, striga după ajutor. Dar nu reușise nimic. Decât să-și

rănească adânc încheieturile care nu se mai vindecaseră și începuseră să supureze. Era toată numai o rană. Din punct de vedere fizic. Precum și moral. Era la discreția capriciilor temnicerei sale.

Totuși, Marthe nu abuza, în ciuda temerilor care o cuprinseseră pe Jeanne când se văzuse încolțită. În clipa când urma să intre, în sfârșit, în castelul de la Bâtie, Marthe îi răsucise brațele la spate cu o forță neomenească. Jeanne scosese un urlet. De durere. De disperare. Se lăsase luată de acolo. Cu ochii ațintiți asupra zidului neclintit al cărui mecanism nu fusese acționat de nimeni care să vină s-o salveze.

De mult timp nu mai spera într-un miracol.

Timp! Nici măcar cuvântul în sine nu mai avea sens și substanță. Ținuse un fel de calendar efemer, adunând perioadele cuprinse între momentul când se trezea și cel în care adormea din nou. După zece asemenea intervale, slăbită, își dăduse seama că adormea, cu siguranță, mai des decât ar fi trebuit ca să poată păstra legătura cu timpul real. La fel se întâmpla și cu mâncarea. N-avea niciun reper. Avea impresia că Marthe i-o aducea când avea chef, fiindcă uneori îi era atât de foame, încât se repezea la mâncare aceea infectă ca un câine la un os împuțit.

O întrebuse de mai multe ori pe Marthe:

— Ce zi e azi?

— N-are importanță, îi răspunsese harpia cu aceeași cruzime.

Nu voise nici să-i vorbească despre familia ei. Singurul lucru pe care i-l dezvăluisese fusese moartea micuței Claudine, veste care o zdrobise și mai mult.

— Nici nu-mi amintesc de ea, mințise Jeanne, întărindu-și vocea ca să-și ascundă sentimentele.

— Păcat. Fiica ta lumina casa ca o rază de soare, zisese Marthe, dezamăgită că nu obținuse efectul scontat.

Îndată ce harpia plecase, Jeanne, întinsă pe salteaua ei, se eliberase prin lacrimi de povara captivității, cu o certitudine, care contrazicându-i viziunile de pe vremuri, n-o mai părăsise: nu îi va mai revedea niciodată pe cei pe care-i iubea atât de mult.

*

Deși n-avea nicio hartă, Aymar de Grolee credea, ca și Jacques de Sassenage, că subteranele care începeau la Coulmes, ajungeau la mănăstirea regală trecând pe la Saint-Andre-en-Royans. Cele patru fortărețe - Rochechinard, Saint-Andre, Bâtie și Saint-Just - erau legate între ele. Când ajunse la prima intersecție, șovăi câteva clipe. S-o ia la stânga, spre Bâtie, sau drept înainte până la mănăstire, de unde să urmeze traseul pe care-l parcursese Jeanne când plecase de acolo? Dacă Marthe o ținea prizonieră sub pământ, așa cum era probabil, era aproape sigur că preferase un loc aflat în apropierea castelului, fiindcă i-ar fi fost mai comod. Cu capătul înnegrit al bastonului, baronul trasă o cruce pe peretele din dreapta al tunelului dinspre ieșire, ca să-și găsească mai repede drumul la întoarcere, și coti spre Bâtie. Dacă n-o găsea pe Jeanne, avea destul timp să pornească înapoi.

*

— Bună, dragă! exclamă Philibert de Montoisson, deschizând fără să se anunțe ușa camerei lui Philippine.

Și se așază, în mod total nepolitic, în fața ei, la masa pe care Algonde tocmai pusese micul dejun pe care se pregăteau să-l ia împreună.

— Lasă-ne! îi porunci el cu trufie cameristei.

— Nu pleca, se împotrivi Philippine încruntându-se, cuprinsă de un val de mânie.

Philibert se holbă fără jenă, peste masă, la bustul logodnicei lui, care umfla pânza fină a cămășii de noapte.

— N-am nevoie de o supraveghetoare.

— Nici eu, de un porc!

Philippine se ridică atât de brusc, încât tăblia mesei se cutremură. Supa de pui care aburea în farfurie făcu valuri. Algonde, nemișcată lângă patul abia făcut, o simți gata să-l opărească pe Philibert cu supa.

— Cine te crezi, de năvălești așa la ora asta?

Indignarea lui Philippine nu-l impresionează pe Philibert. Culegând dintr-o cupă câteva fructe de soc, le strivi între dinți, făcând suc negru să-i inunde cerul gurii, și le înghiți.

— Viitorul tău soț. Stai jos, Helene. Trebuie să discutăm.

— Când voi hotărî eu, se răsti Philippine, încrucișându-și brațele pe piept.

Philibert rânji ironic.

— Mai bine te-ai așeza. Stai în lumină și ți se văd coapsele. N-aș vrea s-o faci pe slujnica ta să se rușineze.

Dându-și seama că stătea în fața ferestrei prin care pătrundea lumina soarelui, Philippine se lăsă să cadă pe scaun, înroșindu-se până în vârful urechilor.

— Te urăsc, mormăi ea, privindu-l cu dușmănie.

El se întoarse către Algonde.

— Stăpâna ta n-are a se teme pentru virtutea ei. Ieși.

— Nu primesc porunci de la dumneata, messire.

— Încă nu, e adevărat. Dar ar fi păcat să te pui rău cu mine dacă speri să-ți păstrezi locul după căsătoria noastră. Așa că șterge-o de aici.

Netulburată de amenințările lui, Algonde nici nu se clinti.

— Îmi dai cuvântul tău, messire? se răsti Philippine.

— Dacă asta te liniștește...

— Du-te, i se adresă ea lui Algonde. Dar nu te îndepărta.

Algonde străbătu odaia, ajunsese la ușa care lega odaia lui Philippine de a ei, ieși, dar, în loc s-o închidă în urma ei, o lăsă deschisă. Dacă domnul de Montoisson îndrăznea s-o atingă, cu siguranță că Philippine ar fi țipat.

Femeia care se ocupa de Elora atunci când Algonde era ocupată sau lipsea îi făcea baie fetei în micul cabinet de toaletă. Era o plăcere de care, în cea mai mare parte a timpului, Algonde trebuia să se lipsească. Întinsă pe spate pe o rogojină așternută în hârdăul pe care-l folosea mama ei ca să se spele, Elora gângurea și gesticula, vizibil încântată de apa înmiresmată care-i curgea pe piele din burete. Cu auzul în alertă, ca să audă ce se întâmpla alături, Algonde sărută burtica fetei, chiar sub cicatricea neagră pe care o avea pe stern, ca o amintire discretă a veninului de năpârcă aflat în trupul mamei ei înainte de a o naște. Un râs cristalin răsună. Elorei îi plăcea nespus să fie gădilată astfel.

— Lasă, Bernaude, termin eu, îi spuse doicii rotofeie și joviale, ridicând capul.

Bernaude era, cu siguranță, singura de la palat care, fiind foarte atașată de fetiță, nu manifesta pic de invidie în fața privilegiilor de care se bucura Algonde.

— Desigur, spuse ea, făcând o plecăciune.

Algonde clăti buretele în găleată, simțind un pic de căldură sub degete

— Brrr... spunea nutrița Elorei, ai cărei ochi verzi și adânci ca apa nu se mai săturau să-și privească mama.

— Dacă vrei să știi părerea mea, Algonde, ar trebui să te ocupi mai des de ea. Îți simte lipsa, sublinie Bernaude, înainte de a se duce la vatra șemineului ca s-o curețe.

Philippine luă o atitudine țeapănă și distantă, fără să se atingă de mâncărurile pe care Philibert, neluându-i în seamă furia, se apucase să le guste, tăindu-i definitiv apetitul.

— Ascult.

— Data căsătoriei noastre a fost stabilită la sfârșitul lunii. Pe 25, mai precis.

Philippine înghiți în sec. Nu-i făgăduise tatăl ei că va amâna cât mai mult posibil căsătoria?

— Pentru asta ar trebui să fiu și eu de acord, dar nimeni nu mi-a cerut părerea, se apără ea pe un ton semeț.

Philibert ridică din umeri.

— Nu era nevoie. Ziua aceea mi s-a părut cea mai indicată, fiind și aniversarea mea. N-are rost să invoci tot felul de pretexte, fiindcă anunțurile au fost deja făcute.

Philippine păli.

— Refuz să cred că tatăl meu a luat această hotărâre fără să-mi spună.

— Mă tem că n-a prea avut de ales, draga mea.

Un râset scurt și sec dezlipi buzele strânse de furie ale lui Philippine.

— Cei din neamul Sassenage nu se lasă intimidați de amenințări. Credeam că ți-am dovedit-o deja.

Philibert o așinti cu privirea, jubilând de satisfacție că destăinuirile lui Marthe îi conferiseră această putere. Mirosul plăcut al supei care se răcea, neatinsă, pe masă se înălța între ei.

— De acord cu tine. Totuși, există un lucru pe care nu-l știi și dacă l-ai afla, te-ar face să mă privești cu alți ochi.

Scoasă din răbdări, Philippine sări în picioare. Având grijă să se îndepărteze de fereastră și de el, începu să vocifereze cu pumnii strânși:

— Purtarea, înfățișarea, până și răsufarea ta, totul la tine mă scârbește! Gata cu logodna, cu presiunile, cu aroganța ta! Nu vreau, nici acum, nici în viitor, și îmi voi tăia venele în dimineața nunții noastre mai degrabă decât să fiu nevoită să te suport toată viața!

Philibert rămase netulburat. De când afluase despre sentimentele lui Philippine față de Djem, se aștepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor. Venise la ea în dimineața asta tocmai ca s-o provoace.

Se ridică, la rândul lui, în picioare. Temându-se că se va repezi asupra ei, Philippine se retrase înspre camera lui Algonde. Dar, contrar oricăror așteptări, Philibert de Montoisson își șterse buzele înnegrite de suc de fructe de soc pe care le ciugulise în tot timpul înfruntării lor aprige, apoi se înclină și se pregăti să plece.

Când ajunse la ușa dinspre coridor, se întoarse spre Helene, care rămăsese descumpănită.

— Ai să te măriți cu mine peste trei săptămâni, Helene, și ai să mă suporti cât voi trăi. Dacă te îndoiești de asta, cere-i tatălui tău să-ți vorbească despre Jeanne de Commiers, mama ta, pe care o crezi moartă.

— Asta-i altă minciună josnică de-a ta? scrâșni ea și mai disprețuitoare.

— Nu e o minciună, Helene, ci adevărul... Chiar adevărul. Ieși.

Cu brațele atârându-i, rămasă fără putere, Philippine încremeni locului, privind prostește ușa care se închidea.

*

Aymar de Grolee mersese mai mult de o oră sau așa i se părea, când tunelul principal pe care-l străbătuse cu pași grăbiți se împărți în trei coridoare mai înguste. Era evident că toate duceau spre castelul de la Bâtie, judecând după numeroasele

intrări pe care le văzuse Jacques de Sassenage în timpul lucrărilor de amenajare a vechii fortărețe.

— Pe unde ai luat-o, Jeanne? șopti el luminând cu torța răscrucea.

Până acolo, nu găsisese niciun semn al trecerii ei. Închise ochii, apelă la logică și alese tunelul cel mai larg, aflat la mijloc. După câteva minute, ajunsese la altă răscruce. Marcă și aici cu o cruce tunelul din care ieșea și o luă la dreapta. Când ajunsese la capăt, făcu cale-ntoarsă, marcă din nou locul, cu un triunghi de data asta, apoi străbătu celălalt tunel, fără mai mult succes.

Căutările lui începeau să se complice.

Dar era pregătit pentru această eventualitate, așa că nu se descurajă.

Se întoarse la prima răscruce și se scărpină în cap. Avea de explorat și celelalte două coridoare de granit. Oare se bifurcau și acelea? În câte pasaje?

Din moment ce Jeanne nu alesese tunelul din mijloc, trebuia să abordeze altfel situația. S-o ia înapoi. Probabil că se întâlnise în drum cu Marthe. Categorie, fiindcă una se îndrepta spre mănăstire, iar cealaltă venea de acolo luminându-și calea... cu ce? O lumânare? O feștilă? Din câte-și amintea Aymar, de pe zidul criptei nu lipsea nicio torță. Deci, era vorba despre ceva ușor de stins la auzul unor pași. Jeanne încercase oare să fugă de Marthe? În acest caz, din pricina beznei, pesemne că mersese pe lângă pereți, ca să aibă niște puncte de reper. La dreapta, cu siguranță. Hotărât, porni pe coridorul al cărui perete din dreapta era în continuarea primului tunel.

*

Venindu-și în fire, Philippine se repezi în camera lui Algonde. Aceasta, aplecată deasupra patului, o îmbrăca pe Elora, care gângurea fericită.

În câteva cuvinte, Philippine îi povesti totul, inclusiv insinuările lui Philibert în legătură cu mama ei.

— Nu pot să-l cred, dar tata va trebui să-mi dezvăluie motivele care l-au determinat să cedeze.

— Ar fi greu s-o faci astăzi...

Chipul lui Philippine se întunecă și mai mult. Când se trezise, se bucură gândindu-se că îl va însoți pe Djem în

Aubergne-en-Royans. Louis lăuda mereu caii grozavi ai unui proprietar de herghelie din satul acela și-l convinsese pe prinț să meargă acolo să-i vadă cu ochii lui. Jacques de Sassenage le propusese un picnic pe malul râului. Toți cei din castel, inclusiv Marthe, erau ocupați în clipa aceea cu pregătirile pentru această ieșire la iarbă verde.

— Nu contează, pe drum voi găsi eu prilejul să-i vorbesc tatălui meu între patru ochi câteva minute, hotărî Philippine, rozându-și o unghie.

O străbătu un fior.

Ieri, ca în fiecare seară când petrecerile luau sfârșit, Djem și Philippine își trimiseseră unul altuia, prin Nassouh și Algonde, câte o scrisoare tandră.

După ce o copleșise cu complimente și o asigurase din nou de iubirea lui, prințul îi povestise discuția avută cu Guy de Blanchefort și concluziile la care ajunseseră.

Păstrează-ți speranța, iubita mea. Țara mea va fi și a ta. Nu pot crede că dumnezeul tău și dumnezeul meu, chemați să se unească, ar refuza așteptările tănuite ale inimilor noastre.

Răspunsul marelui maestru al Ordinului ospitalierilor n-avea cum să ajungă într-un răstimp de numai trei săptămâni.

— Vino, spuse ea, în timp ce Algonde i-o încredința doicii pe Elora, trebuie să mă îmbrac. Dacă șobolanul acela de Montoisson își închipuie că-i voi fi soție la sfârșitul lunii, n-are decât să se spânzure. Nimeni nu mă va obliga, auzi, Algonde? Nimeni. Și cu atât mai puțin o fantomă din trecut.

*

Inima lui Aymar tresări în clipa când, în josul celor cincizeci de trepte de la capătul tunelului, flacăra torței întâlnește un sfeșnic căzut pe jos. Se grăbi să-l ridice. Ghicise bine. Jeanne trecuse pe aici. Oare îl lăsase fiindcă urma să iasă din tunel? Fu ispitit să acționeze mecanismul ca să verifice unde se afla, dar își dădu seama că era prea riscant. Dacă avea ghinionul să se trezească în camera lui Marthe? Dacă asta i se întâmplase și lui Jeanne în noaptea aceea? Se înfioră. „*Atât de aproape de țel*”, își spuse. Ea fusese atât de aproape de țel. Gonindu-și din minte această

absurditate, se lăsă în genunchi ca să cerceteze solul la lumina mișcătoare a torței. În praf se întipăriseră niște urme.

Regăsindu-și instinctiv aptitudinile de războinic, deduse cu ușurință ce se petrecuse și se întoarse prin tunel. Acum nu mai avea îndoieli. Zgâriind solul cu capătul unei lumânări care lăsase o dâră lucioasă, Jeanne țesuse, în timp ce era târâtă de Marthe, un fir al Ariadnei, în speranța că îl va urmări cineva.

Spre sfârșit, lăsa duhoarea să-i călăuzească pașii. Altfel n-ar fi remarcat deschizătura aceea, la nivelul genunchiului, din peretele de piatră. Înainte de a ajunge acolo, urma de ceară se oprise într-o pată de sânge. Se vede că, după ce lumânarea se terminase, degetele lui Jeanne se juliseră de podea. Aymar descoperise un strop de ceară înroșit de sânge.

Îngenunche în fața găurii din perete, adulmecând ca o fiară de pradă. Cu ardoarea, curajul și furia unei fiare.

— O fi vizuina în care a murit vreun animal, își spuse, mișcând torța prin fața deschizăturii.

Vru să se ridice și să-și continue drumul, dar ceva îl opri. Instinctul, desigur, instinctul de vânător priceput și de războinic. Sau, poate, lucirea abia zărită în partea de sus a peretelui din stânga al fundăturii.

— E o cotitură. Acolo e o cotitură, jubilă el.

Dar bucuria i se stinse imediat.

Dincolo de acel efect optic, evidența îi apărui în toată oroarea ei. La celălalt capăt, nevăzut, al trecerii, în locul unde pâlpâia lumina aceea slabă, se afla probabil un cadavru în descompunere.

Lăsând torța din mână, ca să nu se ardă, intră în patru labe în deschizătură. După ce trecu de cotitură, se putu ridica în picioare. În fața lui, la câțiva pași, era o ușă deschisă, cu balamale ruginite. Dincolo de ea, într-o sală săpată în stâncă, un fitil aprins pâlpâia într-o lampă atârnată deasupra unei mese masive, încărcată de retorte, borcane, ierburi uscate și piei de animale. Desigur că acestea din urmă emanau mirosul acela de hoit. Aymar se simți ușurat. Era un truc eficient, ca să-i țină la distanță pe musafirii nepoftiți. I se păru că vede în partea opusă a sălii un atanor. Ascunzătoarea unui alchimist, conchise el, punând mâna pe mânerul spadei. O scoase din teacă, hotărât. Indiferent cine ar fi fost cel sau cea care își făcea veacul aici, îl va obliga să-i redea comoara pe care o păstra.

Decis s-o facă, trecu pragul, cercetând cu privirea încăperea până la forma firavă, dar vie legată, așezată lângă zid, cu fruntea rezemată de genunchii îndoiți.

— Jeanne, rosti cu voce înecată, repezindu-se într-acolo.

Jeanne de Commiers își înălță capul. Ochii i se luminară.

— Jacques, iubitul meu, m-ai găsit, sughiță ea, la capătul puterilor și al curajului, lipită de pieptarul lui din piele.

Aymar nu vru să-i destrame iluzia. Încăperea era întunecoasă, iar primejdia – aproape. Fără să mai stea pe gânduri, tăie frânghia de la încheieturile lui Jeanne, care își încolăci brațele pe după gâtul salvatorului ei.

— Sete... gemu ea, sete...

Înainte ca el să fi avut timp să facă vreun gest, să se retragă, Jeanne de Commiers își apăsă gura uscată pe a lui, ca să absoarbă de pe buze toată speranța redată.

„Pe soțul ei îl sărută”, gândi Aymar.

Dar inima lui îi înăbuși scrupulele. Era, cu siguranță, singura dată când o putea face. Strângând-o cu disperare în brațe, îi răspunse la sărut.

*

Jacques de Sassenage era deja în șa, ca și Philibert de Montoisson, Louis, Francois, Guy de Blanchefort, Djem și Nassouh, când ajunseră la grajduri și Philippine cu Algonde.

Curtenii care doriseră să se alăture plimbării erau nerăbdători pe caii care tropăiau având harnașamente în culorile însemnelor stăpânilor. Unii dintre ei, cedând rugămintilor doamnelor care preferau să meargă în litiere, stăteau încă pe peron, în preajma lor. Conversațiile erau presărate cu chicote ce veneau dinspre portiere, odată cu bârfe mondene – dinspre picioarele scării, în timp ce, într-un du-te-vino neîncetat, valeți cărând tăvi și urcioare umpleau căruța cu coviltir destinată celor necesare pentru picnic.

Zenitul fără niciun nor anunța o zi perfectă, tocmai bună să dezgolească gleznele domnițelor în undele răcoroase ale râului, în timp ce sub frunzișul copacilor, trubadurii și muzicanții bântuiți de muză aveau să ucidă ciripitul păsărilor, înlocuindu-l cu sunetul instrumentelor lor.

Afișând și ele aceeași voieșie, Philippine și Algonde, călare fiecare pe calul preferat, trecură în fruntea grupului.

— Nu te mai așteptam decât pe tine, fetițo, o întâmpină vesel Jacques de Sassenage, cu mâinile sprijinite de arcada șei.

— Scuză-mă, tată... M-a întârziat un mic incident neprevăzut, îi răspunse ea cu un surâs, înainte de a-i saluta printr-un gest grațios pe ceilalți.

— Toanele sunt privilegiul doamnelor, draga mea, îi spuse afabil marele prior. Și cu atât mai firești în toiul emoțiilor stârnite de fixarea datei unei căsătorii.

Djem tresări, spre marea bucurie a lui Philibert de Montoison, care-și apropie calul de al acestuia.

— Bineînțeles că vei fi invitat la nuntă, prințe Djem...

Cu moartea în suflet, prințul dădu din cap.

— Când? Întrebă el cu o detașare prefăcută.

— Pe data de 25 a lunii iulie, îl lovi în plin, cu cruzime, Philibert de Montoison, privind-o drept în ochi pe Philippine ca să-i citească durerea.

Dar, în loc să-i ofere această plăcere, ea își îndreptă spatele și schiță un zâmbet răutăcios.

— Când ciurma e la porțile cetății, e nesăbuit cel care afirmă că va mai fi acolo a doua zi.

— Drace! Nu vorbi așa, surioară!

— Departe de mine orice gând rău, Louis, dimpotrivă, ziua asta e minunată. Iar eu vreau mai mult ca oricând să trăiesc în prezent. N-am dreptate, tată?

— Ai, firește, fata mea, încuviință Jacques de Sassenage, ale cărui gânduri îl însoțeau încă din zori pe Aymar de Grolee. Să dăm, așadar, semnalul de plecare, dacă vrem să ne bucurăm din plin de această escapadă.

Îi făcu semn lui Dumas, care le asigura paza cu escorta lui. Răsună imediat chemarea unui corn care-i adună pe călăreți în jurul litierelor.

Djem se apropie de calul lui Philippine, pe care Philibert de Montoison îl ținea de frâu.

— Franceza este o limbă minunată ale cărei nuanțe le apreciez din zi în zi mai mult, dragă Helene.

— Ce vrei să spui? Îi surâse ea, având în ochi făgăduiala acum nestrămutată că-l va iubi mereu.

— Uite, cuvântul „prezent”, de pildă... Orice înțeles i-am da, el rămâne un dar pe care mi-l face „prezența” voastră, accentuă el, salutându-l pe Philibert cu o aplecare a bărbii sale tunse ca un vârful de lance.

Philippine izbucni într-un râs cristalin. Trei săptămâni. Nu mult, firește, dar suficient ca să găsească un mijloc de a se elibera.

*

— Nu putem întârzia prea mult, Jeanne. Ai putere să mergi? o întrebă Aymar după ce-și regăsi răsuflarea.

— Voi găsi. Du-mă de aici. Departe, foarte departe.

El o ajută să se ridice. Aruncă repede o privire în spate, apoi deznodă legăturile care, deși n-o mai țintuiau de inelul fixat în zid, îi țineau mâinile împreunate. În timp ce ea își freca palmele, ca sângele să înceapă să-i circule mai bine prin degetele înțepenite, Aymar căută și găsi pe jos un ciob dintr-un borcan spart. Îl luă și începu să frece cu el frânghia, pentru a ascunde tăietura prea netedă pe care o făcuse tăișul spadei. Lăsă acolo ciobul, o sprijini pe Jeanne până la ușă, apoi se întoarse și-și șterse urmele, lăsându-le la vedere doar pe ale lui Jeanne.

— Am s-o iau înaintea, spuse el când ajunseră la cotitură. Pe când se lăsa în patru labe, Jeanne îl prinse de braț.

— Fii prudent, Aymar de Grolee.

Inima îi tresări în piept

— Prin urmare, știi...

— Am uitat multe lucruri în ultimii ani, dar nu și gustul sărutului lui Jacques. Și dacă mă uit mai bine, prietene dragă, zău că nici tu nu te-ai schimbat, la fel ca vocea ta.

Rușinat, el lăsă capul în jos.

— Și atunci, de ce...

— De ce nu te-am respins? Fiindcă tu ești aici, nu el. Să mergem. Nu vreau să mai rămân nicio clipă aici.

„Mai târziu, își spuse el, târându-se spre ieșirea din tunel. Am să-i explic mai târziu”. Pentru moment, cu toate că-și păstra atenția trează, Aymar de Grolee voia să mai simtă în inimă căldura acestui dar nesperat.

Spre amiază, chiar în clipa când Marthe cobora din litieră să se alăture doamnelor de companie ale lui Sidonie, pe malul râului, Aymar de Grolee o ridica pe Jeanne în șa, în fața lui, și-și pornea calul în galop, iar inima îi bătea ca unui adolescent de emoție că o avea în brațe.

Până în Piemont erau zece zile de mers călare. Va avea timp să-i povestească totul.

*

Mounia privea cu ochii larg deschiși linia întunecată a orizontului, dar o vedea roșie ca sângele.

Inspirase aerul sărat. O dată. Și încă o dată. Își stăpâni dorința de a sări peste bord. Morți. Toți erau morți. Enguerrand, iubirea ei, Aziz, tatăl ei, Fatima, mama ei. De ce nu și ea?

Își revenise în simțiri în urmă cu câteva ore. Simțise cap ruliul navei, în nări – miros de sardele, iar în urechi îi răsună scârțâitul catargelor și țipetele pescărușilor. Era leșinată când o urcaseră pe vas. Singură în întunericul calei în care fusese depusă, tristețea o năpădise ca o hulă infernală. Se oprise din plâns când deasupra ei se decupase un pătrat luminos și auzise pași coborând pe scară. Nu era în firea ei să se lase condamnată de propria slăbiciune. La lumina unui felinar văzuse trei bărbați.

— A venit momentul să plătești, Mounia, o anunțase Hugues de Luirieux.

Știa că avea s-o pedepsească fără milă. Nu spusese nimic. Scrâșni din dinți când mâinile îi fuseseră legate, iar frânghia petrecută pe după o bârnă din tavan. Orice i-ar fi făcut, n-o puteau chinui mai mult decât o chinuiseră ultimele momente petrecute în Egipt. Biciul se abătuse asupra șoldurilor ei dezgolite. Până ce leșinase din nou. Își revenise urlând de durere la atingerea apei sărate aruncate peste răni.

Apoi nu își mai dăduse seama ce i se întâmplă. Își bătuseră joc de ea toți trei, o pângăriseră, o umiliseră. Dar Mounia trecuse dincolo de durere când văzuse pe chipul mamei ei moartea, așa că nu mai simțise nimic. Până atunci, se întrebase mereu ce vrea să însemne noțiunea de „sânge-rece“, despre care vorbea adesea Enguerrand. Acum știa. Era o desprindere totală de realitate îmbinată cu instinctul de supraviețuire. Mai

puternic decât suferința, mai puternic decât frica. Un trup înghețat care aștepta dezghețul, știind că are de străbătut o iarnă întregă.

Așteptase, golită de emoții, de simțiri. Până când se opriseră.

Rămăsese cu ea numai Luirieux, rezemat de un stâlp, la lumina felinarului care dansa în ritmul hulei, agățat de un cârlig.

— Cred că te-am subestimat, Mounia. În ciuda supunerii tale, nu faci parte dintre cele care pot fi înfrânte. Îmbracă-te.

Urcase scara, lăsând trapa deschisă. Durase mult până când Mounia găsisse destulă putere ca să iasă pe punte. Toată dimineața își spălase trupul cu apa rămasă pe fundul găleții, înăbușind între dinții încleștați arsura sării. Se așteptase să piardă copilul, așa cum își pierduse tatăl. Ei nu bănuiseră nimic. Era mai bine așa. De fapt, dacă sânii îi deveniseră mai fermi, talia nu i se îngroșase. Pândise vreo durere în pânțece. Dar nu simțise nimic. Își descâlcise cu degetele pletele negre și și legase părul cu o fâșie smulsă din jupon. Își frecase chipul cu fusta. Alesese să arate indiferență, nu ură, păstrând însă în suflet, ca pe o promisiune, setea de răzbunare. Avea să se răzbune, mai devreme sau mai târziu. Dacă o cruțau. Cu toate că se întreba ce motive ar fi avut s-o lase în viață.

Nava arbora un pavilion grecesc, dar Mounia înțelese îndată ce urcă pe punte că echipajul era alcătuit din barbari. Refuză să se întrebe cum de intrase Hugues de Luirieux în cârdășie cu pirații, dar văzând privirile libidinoase pe care i le aruncau aceștia, înțelese că va fi jucăria lor în timpul călătoriei. Refuză să-și pună orice fel de întrebări.

Trebuia să aleagă. Chiar acum.

Să suporte ori să se arunce peste bord.

Să trăiască, poate, ori să moară, cu siguranță.

Mâinile îi erau încleștate pe bastingaj.

Respiră adânc.

— N-ai s-o faci.

Luirieux.

Ea nu întoarse capul. Nici întrebări, nici răspunsuri. Îi era totuna ce voia, de fapt, bărbatul acela. El se lipi de spatele ei, înclinând-o ușor peste balustradă. Ea rezistă. El își afundă nasul în părul ei buclat, inspirându-i mirosul de sudoare și sânge.

— Până mai adineaori am crezut că te uram, Mounia. O ură care-mi urca dinspre mădular până-n suflet, străpungându-mă ca o sabie, de când ai plecat din Rhodos. Dar e mai rău de-atât.

Îi acoperi mâinile care strângeau bastingajul cu palmele lui. I le strivi, apăsându-i și mai mult șoldurile.

— Adevărul este că mi-ai otrăvit inima și, zi de zi, mă faci să putrezesc tot mai mult.

O mușcă de ceafă. Mai întâi ușor, apoi cu sălbăticie. Cu privirea ațintită la orizont, Mounia nu se clinti.

— Știi că n-ai să sari. Suntem la fel. Avem aceeași chemare spre răzbunare. Ți-am insuflat-o în sânge ca o vijelie. Prin ea, eu și cu tine suntem legați. Pentru totdeauna.

Îi eliberă degetele strivite ca de un clește. Făcu un pas înapoi.

— Am să te vând, Mounia. I te vând lui Baiazid. S-a zvonit că va plăti bani grei ca să te aibă în haremul lui. Dar n-am să păstrez nimic. Totul va fi pentru căpitanul acestei nave. Totul. În afară de tine. De-acum și până când vom acosta, ești a mea. Numai a mea.

Sânge-rece. Fără emoții. Așa era pe dinăuntru. O picătură de apă înghețată în care pluteau doar amintirile ei. Asta era tot ce mai avea.

— Și încă ceva. El n-a murit.

O fisură. Brutală. Înghiți în sec. O hulă interioară o făcu să se clatine. Apoi își reveni. Era o minciună.

— Enguerrand trăiește, Mounia. Se află pe vas.

Îi veni să se repeadă asupra lui și să-i scoată ochii, dar se stăpâni.

El începu să râdă, în timp ce vântul dinspre apus umflă brusc pânzele, dând un ghiont navei.

— Vezi? Știi cum să te ating, cum să-ți sfărâm armura. În asta constă puterea pe care-o am asupra ta. Asta este răzbunarea mea și încătușarea ta. Iubirea pe care i-o porți lui și ura față de mine.

Să tacă. Să nu se trădeze. Era prea greu de astă dată. Luirieux câștigase. Se răsuci cu fața spre el.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Cine știe? rânji el, dându-se înapoi.

Chipul lui marcat de vicii exprima acum nu numai cruzime, ci și durere.

De pe dunetă, căpitanul piraților își ațintise privirea chioară asupra Mouniei. Zdrobită, în ciuda hotărârii ei, se întoarse la loc cu fața spre apus. Îi venea să urle acolo, în clipa aceea, până ce ar fi rămas fără glas. Se mulțumi să plângă în liniște, apoi se stăpâni din nou. Enguerrand trăia. Și ea, la fel. Lumea nu era destul de mare ca să-i împiedice să se întâlnească acolo unde-i aștepta destinul. Strămoșii vor veghea asupra lor.

Își desfăcu brațele, își lăsă capul pe spate și, înfierbântată brusc de această certitudine, începu să râdă. Nebunește.

Uluiți, câțiva marinari își făcură cruce.

Hugues de Luirieux, care urca treptele dunetei, se opri să o privească. Părea o figură de provă, sfidând abisul.

Era sigur. Acesta era avantajul minciunilor. Ea nu se va arunca.

23

Caii erau de rasă pură. De diferite culori, de la roșcat până la negru, cu privirea vie și cu coame strălucitoare. Sub aparenta lor seninătate se simțea un temperament nestăpânit. Un simplu gest pe deasupra barierelor țarcului, departe de a-i atrage, îi făcea să ciulească urechile și să înalțe capul cu mândria unei adolescente care trebuie mai întâi înduplecată.

— Pot? îl întrebă Djem pe crescător, un om de vreo treizeci de ani, la fel de sprinten ca și animalele lui.

— Este o onoare pentru mine, prințe...

Înainte să-l poată opri cineva, Djem își sprijini un picior pe traversa de jos a gardului și sări cu o mișcare suplă în țarc. Doar unul dintre cai dădu înapoi, surprins. Ceilalți se mulțumiră să-l privească, păstrându-și atitudinea plină de mândrie. Djem înaintă spre calul care-i furase inima de la prima vedere. Mai înalt decât ceilalți, perfect proporționat, stătea retras, aproape de cursul râului, disprețuitor și semeț.

Ca un rege.

Văzând că nu sunt luați în seamă, caii își plecară din nou capetele spre iarba pe care copitele lor n-o striviseră încă.

Philippine ar fi vrut să se avânte și ea pe urmele lui Djem, dar era reținută de fratele ei, Louis, și de Philibert de Montoisson, așa că trebui să se abțină. Jacques de Sassenage însă, nu. Intră în țarc, dar nu sărind peste împrejmuire, ci prin poarta pe care i-o deschise un grăjdar.

Puse și el ochii pe un cal. Se îndreptă hotărât spre animalul aflat cel mai aproape de calul pe care Djem îl mângâia pe frunte.

Djem întoarse capul spre el.

— Între patru ochi, îi spuse Jacques. Acum.

Djem nu-și puse întrebări.

Luând prin surprindere calul, care îl recunoscuse din instinct ca stăpân, îl apucă de coamă, în felul sarazinilor. Jacques, care în ultimul timp învățase și el această mișcare, făcu la fel. Se

avântară amândoi, fără șa, pe spatele cailor, care începură să tropăie nerăbdători.

— Vi-l aduc înapoi, urlă Jacques peste umăr.

Înainte ca marele prior, Philibert de Montoison, Philippine și frații ei să-și dea seama ce se întâmplă, caii îmboldiți de piteni treceau apa stârnind jerbe de picături, săreau peste barierele care închideau țarcul pe malul celălalt și porneau în galop spre pădure.

Jacques și Djem îi opriră în același timp, trăgându-i de coame de îndată ce ajunseră la adăpostul copacilor.

— N-avem mult timp, Djem. Blanchefort se pregătește să te mute de la Rochechinard, îl anunță Jacques, ciufulit de goană.

Djem păli.

— Când?

— Îndată după căsătorie.

— De ce i-ai permis s-o anunțe?

Jacques ridică din umeri.

— N-am avut ce face. Deocamdată. Nimic nu e pierdut, Djem. Helene te iubește. Singurul lucru pe care vreau să-l știți este până unde ești gata să mergi ca s-o salvezi.

*

După câteva minute, se întorceau în galop și descălecau sub privirea dezaprobatoare a lui Guy de Blanchefort.

— Hai, prietene, nu te mai uita așa, râse Djem. Un cal, spre deosebire de o soție, trebuie încercat înainte de a-l lua.

Jacques de Sassenage izbucni și el în râs, scoase de la brâu o pungă rotunjoară și i-o aruncă proprietarului cailor.

— S-a făcut. Îi iau pe amândoi.

Ducându-și mâna la inimă, Djem făcu o plecăciune în semn de mulțumire.

— Sunt mișcat încă o dată de generozitatea ta.

— Nu e vorba de generozitate, ci de prietenie, cuprinzându-l cu brațul pe după umeri, Jacques îl conduse către Philippine care, alături de frații ei și sub ochii vigilenți ai lui Philibert, se distra urmărind pașii stângaci ai unui mânz dintr-un țarc alăturat.

— Ei, prințe Djem, cum ți se par caii din Royans? îl întrebă ea, uitând pe loc de mânz.

— Sunt ca și oamenii de aici, domnișă Helene, pe cât de frumoși, pe atât de buni.

— În cazul acesta, se îmbujoră Philippine, te las în tovărășia lor. Eu, una, voi călări lângă tine, tată. Dacă-mi îngădui.

— Cu mare plăcere! în curând te vei căsători, vei pleca la castelul Montoisson și îți voi duce lipsa.

Cu inima plină de furie la auzul vorbelor lui, Philippine îl luă de braț.

Lăsându-i pe ceilalți s-o ia înainte, fascinați de noul cal al lui Djem, Jacques de Sassenage mergea lângă ea, în buiestru, pe cărarea umbrită de aluni care urma bucla râului Bourne.

În față, la distanță, Philibert de Montoisson și Guy de Blanchefort începuseră o discuție pe teme teologice din care vântul aducea până la ei frânturi de fraze.

„*Face o diversiune ca să-mi dea prilejul să-i verific spusele*”, își zise cu mânie Philippine.

Își întoarse mânia împotriva tatălui ei:

— M-ai trădat. De ce mă obligi să mă mărit cu el?

— Atât de crud mă crezi? obiectă Jacques, cu un zâmbet trist.

Furia lui Philippine se topi. Lăsă ochii în jos.

— Atunci ce se întâmplă, tată? A venit la mine azi-dimineață ca să-mi dea vestea asta îngrozitoare și să-mi vorbească despre mama.

Jacques dădu din cap, enervat de confirmarea unui fapt pe care-l bănuia mai demult. Marthe și javra aceea erau în cârdășie. Se aliaseră ca să le facă rău. Oftă.

— Aș fi preferat s-o afli de la mine, într-un moment mai potrivit.

Ea începu să tremure.

— El pretindea că... O! Doamne! Tată, e posibil?

— Da, mama ta este în viață.

— Dar mormântul, sora Albrante, maica superioară?

— Minciuni. În ultimii șase ani, totul a fost o minciună. Abia de curând am aflat adevărul.

Consternată, Philippine căzu într-o lungă tăcere. Toate acestea n-aveau niciun sens. Sora Albrante le iubea pe amândouă. Cum putuse...Și, mai ales...

— De ce? gemu ea, în fața acestei trădări care făcea realitatea să pălească pentru o clipă.

Fără grabă, dar și fără să o mai menajeze, Jacques de Sassenage începu să-i spună tot ce știa. Despre mama ei suferind de amnezie, care începea să-și recapete memoria despre uneltirile diabolice ale lui Marthe și cele benefice ale lui Algonde, care o apăra, și, în sfârșit, despre odiosul șantaj.

— Mama ta ne va fi redată, vie și nevătămată, a doua zi după căsătoria ta, Helene.

Un val de lacrimi urcă în ochii fetei.

— Atunci sunt pierdută, șopti ea, zdrobită de atâtea uneltiri, în fatalitate.

Judecând după râsetele și cântecele care se auzeau, ajunseseră aproape de locul picnicului. Jacques de Sassenage luă de frâu calul fiicei sale, făcându-l să se oprească. În timp ce ochii lui Philippine erau înnegurați de descurajare, ai lui străluceau, plini de hotărâre.

— Ba nu, Helene, nu ești. Dar nu-ți pot spune mai mult fără să te pun în pericol și pe tine, și pe Jeanne. Îți cer să te supui și să-ți păstrezi speranța până în ultima clipă, auzi? Până-n ultima clipă.

Chipul lui mândru oglindea atâta încredere! Tatăl ei n-o mințise niciodată. Philippine se înarmă cu curaj.

— Până-n ultima clipă, îți făgăduiesc.

El dădu din cap.

— Și încă ceva. Nu destăinui acest secret nimănui. Dacă lucrurile ar lua o întorsătură proastă, nu vreau ca frații și surorile tale să-și plângă pentru a doua oară mama.

Oare gândul de a o pierde înainte de a o regăsi o făcu să vadă cu adevărat realitatea? Inima lui Philippine bătu cu putere. Mama ei trăia. Era captivă, dar vie.

— De atâtea ori i-am simțit lipsa, murmură ea.

— Și eu la fel, să știi.

Începură să râdă. Ușurați, plini de speranță și de încredere. Gândul acela le alunga din inimi vechile suferințe.

— Să mergem. Monștrii aceia nu trebuie să intre la bănuieli.

— Pot să-l liniștesc pe Djem în privința căsătoriei mele? Nu vreau să-l las să sufere.

— Nu-i nevoie. Știe.

Înțelegând atunci de ce plecaseră călare în galop tatăl ei și Djem, Philippine își regăsi brusc buna dispoziție. Tatăl ei și cel pe care-l iubea se aliaseră împotriva lui Philibert de Montoisson și a harpiei, așadar, ea nu mai avea de ce să se îndoiască

— Totuși, va trebui ca Algonde să-mi explice lucrurile acelea pe care mi le-a ascuns cu atâta grijă, hotărî ea, în timp ce tatăl ei se îndepărta.

Ieșiră de pe cărare, luând-o printre copaci. Când ajunseră aproape de râu, Philippine avu în fața ochilor o priveliște care îi bucură și mai mult inima.

Defilând călare pe calul lui cel nou, pe care ceilalți doriseră să-l admire, Djem își înălța cu mândrie capul acoperit de turban, în timp ce mai încolo, lângă fețele de masă întinse pe iarbă și încărcate deja din belșug, trubadurii, stând în picioare pe insulele de pietriș, însoțeau murmurul apei cu instrumentele lor.

În mijlocul lor, Algonde începuse să cânte cu o voce prea plină de farmec.

Ziua se scurse molcom, la umbra copacilor. După masă, vinul și berea răcite în unda râului îngreunaseră capetele culcate pe brațele încrucișate. Muzicanții se îndepărtaseră în amonte pe urmele câtorva curajoși care începuseră o farandolă. Nu se mai auzea decât susurul cascadei.

Doborâți de zăpușeala acelei zile de 7 iulie, cavalerii și domnițele tăcuseră, mulțumindu-se să schimbe ocheade, în locul îmbrățișărilor de care alții, mai în vârstă, se bucurau ceva mai departe, în pădure. Guy de Blanchefort se retrăsese după niște tufișuri, să se roage, Philibert de Montoisson ațipise sub un ulm, iar Sidonie și prietenele ei pălăvrăgeau pe mal, încredințând Furonului zvonuri și bârfe, sub ochiul mereu vigilent al lui Marthe, așezată pe o rădăcină ieșită în afară.

Cât despre Djem și Nassouh, după ce-și vrăjiseră îndelung auditoriul cu amintiri pline de savoare despre țara lor, îi însoțiseră pe Jacques de Sassenage și fiii lui la marginea pădurii, aduși de urma proaspătă a unei căprioare pe care o descoperiseră cei doi copoi ai lui Louis.

Profitând de această dezordine, Philippine o duse pe Algonde la adăpost de urechile indiscrete până în mijlocul râului nu prea adânc, sub pretext că vrea să privească freamătul păstrăvilor care se ascundeau pe sub pietre.

— la uită-te acolo, ce mari sunt, spuse ea. Nu m-aș mira ca ștregarii aceia să prindă vreunul până când plecăm

Sub supravegherea atentă a câtorva slujnice, vreo duzină dintre copiii care participau la excursie se zbenguiau în apă, aplecându-se și încercând să pescuiască păstrăvi cu mâna.

— Așa intrai și tu în Furon, cu Mathieu?

Algonde simți un pic de nostalgie în timp ce se urca pe o piatră care atingea suprafața apei, fără să-i pese de curentul care se învolbura în jurul picioarelor ei goale și-i uda fusta de in.

— Cred că, la vârsta lor, făceam și noi tot ce puteam ca să-i prindem, dar drăcușorii ăștia se mișcă atât de repede, încât, de cele mai multe ori, ne întorceam acasă fără să fi reușit să punem mâna pe vreunul.

— Nu din pricina unui păstrăv ai ajuns sub munte, cu Melusine? o aduse Philippine la subiect, instalându-se lângă ea.

Piciorul lui Algonde ridică o jerbă de stropi. Nu-și amintea să-i fi vorbit vreodată despre întâmplarea aceea. Deveni brusc atentă.

— Asta a fost demult.

— Nu chiar atât de demult...

Privirea lui Philippine se opri o clipă asupra lui Marthe, care cu mâna streășină la ochi, se uita spre ele, apoi se pierdu din nou în reflexele strălucitoare ale apei.

— Tata mi-a povestit tot, Algonde.

— Adică ce?

— Despre tine. Despre Melusine. Despre Marthe. Tot ce ai considerat tu că e cazul să-i spui. Tot ce ai preferat să nu-mi mărturisești și mie, ca să mă protejezi. Presupun că este doar o parte infimă din adevărul pe care-l știi tu.

Nu era un reproș. Doar o constatare.

— Într-adevăr, este o parte infimă, recunosc Algonde.

— Știai despre mama mea?

— Am aflat de curând.

Un suspin adânc ridică umerii lui Philippine.

— Mi-am spus dintotdeauna că erai altfel decât celelalte fete, dar nici nu mi-a trecut prin minte că puteai fi o zână...Și Mathieu ce rol are în toate astea? Are și el vreo putere?

Algonde îi aruncă o privire poznașă.

— Doar pe aceea de a mă face fericită. Atât. Elora, în schimb...

— Lumina albastră...

— Ai văzut-o? se miră Algonde.

— La nașterea ei. Și după aceea, când erai bolnavă. V-a ridicat pe amândouă deasupra patului. În clipa următoare, nu mai aveai febră. Am crezut că fusese un miracol.

— Magia este un miracol. Iar magia Elorei e foarte puternică.

Tăcură, împletindu-și degetele deasupra pietrei pe care ședeau.

— De ce sunt atât de importantă pentru Marthe? Și pentru cine? Întrebă Philippine, înclinându-și capul într-o parte.

— E o poveste lungă.

— Avem toată după-amiaza la dispoziție.

Algonde ridică ochii spre cer, pe care pluteau câțiva nori purtați de o briză plăcută. Venise ceasul mărturisirilor. Era mai bine așa, cu siguranță. Dar va accepta oare Philippine ceea ce-i pregătea soarta fiului ei?

„*Va trebui s-o conving*”, își spuse Algonde, trăgând adânc aer în piept.

— Au fost odată, începu ea, în negurile Avalonului, trei surori legate de un blestem...

Curajul pe care-l arătase Jeanne de Commiers până la ieșirea din subterane o părăsise de cum se urcase în șa. Dacă Aymar de Grolee nu și-ar fi petrecut brațul pe după mijlocul ei, ar fi căzut când calul pornise în galop. De fapt, nu-și amintea locurile care-i trecuseră prin fața ochilor, ceea ce o făcea să fie sigură că fusese leșinată cea mai mare parte a timpului.

După ce lăsaseră în urmă trecătoarea din Muntele Negru, Aymar o luă spre miazănoapte, pe potecile caprelor negre, înaintară pe lângă cheile Nanului și ajunseră, în sfârșit, la Isere.

Locul era liniștit, mărginit de arini zvelți și tapisat cu tufe de iarbă-neagră. Două insulițe din stânci, invadate de rațe sălbatice țineau piept curentului. Ceva mai departe, în amonte, o cabană din trunchiuri de copaci înălțată pe un deal, la adăpost de inundații, completa priveliștea. Din ea ieși un bărbat. Era pescarul care acceptase cu câteva zile mai înainte să-i treacă râul. Făcu o plecăciune scurtă în fața lor.

În timp ce omul ducea calul într-o mică anexă, Aymar scoase din boccea niște haine bărbătești și-i spuse lui Jeanne să se îmbrace cu ele în locul rochiei murdare pe care-o purta.

Doborâtă de slăbiciune și de dureri, Jeanne se lăsă să cadă pe banca de lemn din fața căsuței modeste.

— La ce bun? Oricât ne-am feri, Marthe mă va găsi din nou.

Obligând-o să se ridice, Aymar o scutură de umeri.

— Ba nu, nu te va găsi nici ea, nici altcineva. Uită-te la mine, Jeanne! Te-am mințit eu vreodată?

— Niciodată, așa e.

— Nici acum nu te mint. Hai, grăbește-te!

După ce Jeanne se schimbă și-și ascunse părul lung sub o pălărie, Aymar o conduse pe țârm, unde pescarul îi aștepta în barcă.

Se îmbarcă fără să mai piardă vremea.

Jeanne își ascunsesese în mâneci unghiile înnegrite, stânjenită de jegul ascuns sub hainele acelea curate. Dacă ar fi fost după

ea, s-ar fi spălat mai întâi, dar știa că nu era timp pentru așa ceva. Se mulțumi să se aplece peste marginea bărcii ca să-și clătească mâinile în râu.

Aymar îi întinse o bucată de pâine. Cu ochii ațintiți asupra încălțărilor care-i chinuiau picioarele, se strădui să mestece încet, deși stomacul ei, trezit, o îndemna să înghită mâncarea pe nemestecate. Vinul îi dădu un pic de putere. Când ajunseră pe malul celălalt, se simțea deja mai bine.

Aymar îi înmână omului o pungă dolofană, după ce acesta împinsese barca în curent, lăsând-o să plutească în derivă împreună cu rochia lui Jeanne, așa încât să lase impresia că ea s-ar fi înecat.

— Prin urmare, ne-am înțeles, prietene. Pleci chiar acum de pe meleagurile astea.

— Și nu mă mai întorc niciodată.

După câteva clipe, se pierdu în depărtare.

— Și calul? se îngrijoră Jeanne.

— E la adăpost de lupi, dar nu și de oameni. Se întâmplă des ca vagabonzii să vină noaptea să-i fure lemne pescarului. Se vor bucura să-l găsească, iar noi – la fel.

Și, cu aceste cuvinte, o conduse de-a lungul malului, sprijinind-o de umeri ca s-o ajute să meargă. În timp ce călăriseră, văzuse în ce stare erau picioarele ei pline de răni infectate. Anticipase și propria suferință.

Locul era pustiu. Un alt râu, mai mic, se vărsa în Isere acolo unde acostaseră, formând o mlaștină în care mișunau o sumedenie de păsări de apă. Un șir de trestii filtra apa curată. Aymar fluieră de două ori scurt și o dată lung. Apărând de nicăieri, un uriaș îmbrăcat ca un zarzavagiu se ivi printre tulpinile maronii. Le făcu un semn. Preocupată doar de durerea pe care i-o provoca fiecare pas, Jeanne se lăsă dusă spre el fără să întrebe nimic.

— Stai de pază în partea dreaptă, îi șopti Aymar omului său de încredere.

Abia plecase acesta, că Jeanne descoperi mica buclă de apă adăpostită în stuf, cu un bazin natural ferit de priviri. Un prosop curat și o bucată de săpun așteptau într-un coș. În alt coș de

alături se aflau fructe, brânză și pâine. Și, întinse pe iarbă, la soare, văzu o cămașă, pantaloni și lenjerie.

Cu lacrimi în ochi, Jeanne se întoarse către salvatorul ei:

— De-acum înainte, nu ne mai pândește nicio primejdie, spuse el. Ai tot timpul la dispoziție.

N-avu însă vreme să-i mulțumească, fiindcă deja se îndepărtă ca să stea de pază.

După două ore, se simțea altă femeie. Îl strigă să se întoarcă, iar el îi dădu cu niște unguent pe picioare și i le pansă cu grijă, în tăcere, fericit s-o vadă iar ca pe vremuri, în ciuda veșmintelor bărbătești, în ciuda chipului ceva mai ofilit și a celor câtorva riduri de la colțul ochilor. Ea întinse mâna, îi dezmierdă obrazul nebărbierit, îi zâmbi.

— Ești gata să pornim din nou la drum? o întrebă el, grijuliu.

— Unde mergem?

— Îl ții minte pe Louis al II-lea de Saluces?

Ea își căută prin amintiri.

— E o rudă de-a lui Jacques, cred... Domeniul lui se află în Piemont.

Își duse, speriată, mâna la buze.

— O, Doamne! Atât de departe...

— Trebuie, Jeanne.

În ochi îi străluciră lacrimi.

— Aș fi dorit atât de mult să-mi revăd copiii... Adăugă apoi, lăsând capul în jos:...Și pe el.

Aymar scoase de la piept o scrisoare și i-o întinse.

— Asta dorește și el, Jeanne, îi răspunse.

Acum, când noaptea se lăsa încet, Jeanne, ghemuită lângă Aymar de Grolee, știa cât o plânsese soțul ei, ani la rând, înainte de a se recăsători. Cât de mândru era de copiii lor. Cât de nerăbdător era s-o revadă. Și, în sfârșit, cât de mult îl durea că nu venise chiar el s-o elibereze.

Ea știa toate lucrurile acestea, însă bățile nebunești ale inimii lui Aymar de Grolee, pe care le putea simți, făceau ca sângele să-i curgă mai repede prin vine. Închise ochii, rușinată. N-ar fi trebuit, nu, era imposibil. N-ar fi trebuit ca apropierea de el să-i facă atâta plăcere.

Marthe turbase de furie că a fost trasă pe sfoară. Cu un gest mânios, mătură de pe masă, fără să le atingă măcar, vasele așezate pe tăblie. Se sparseră în fața atanorului stins. Se îndreptă grăbită spre fundul grotei, vârî mâna într-o scobitură ferită și scoase cu unghiile-i încovoiate flaconul piramidal. Bine că nu-l luase Jeanne. Marthe era convinsă că prizoniera ei n-avea cum să se fi eliberat fără ajutorul altcuiva. Puse sticluța la loc în ascunzătoare și, fără să se ostenească a porni pe urmele evadatei, se întoarse în grabă la castel.

Jacques și Sidonie dormeau când năvăli în camera lor. Baronul se trezi când fu ridicat cu putere din așternut. După o clipă se prăbuși pe podea, ca și borcanele din peșteră, lovindu-se de un dulăpior, iar Sidonie începu să țipe.

— Taci! îi ordonă Marthe, furioasă.

— Ți-ai făcut un obicei să dai buzna așa! bombăni Jacques, cu obrajii încinși de mânie, ridicându-se dintre bucățile dulăpiorului spart.

Marthe pocni din degete și o torță se aprinse lângă un perete. Mai pocni o dată, iar cărbunii stinși din vatră începură să ardă cu flăcări puternice.

Se uită încruntată la bucățile de lemn din jurul lui Jacques, care luară deodată foc, abia lăsându-i timp să sară într-o parte ca să nu ardă și el.

— Ai de gând să dai foc castelului? strigă speriată Sidonie.

— Da, dacă trebuie, ba chiar și întregului ținut. Te-am avertizat, Jacques de Sassenage.

— În legătură cu ce? Cu purtarea ta infectă? Cu răutățile tale? Cu vrăjile tale? Nu era nevoie să-mi spui, îmi amintesc foarte bine, mulțumesc! se răsti el, stingând începutul de incendiu cu apa dintr-un urcior pe care-l luase în grabă de pe o etajeră.

După care, deși se lovise destul de tare, se propti în fața ei, cu mâinile în șolduri.

— Și acum, n-ai vrea să-mi spui ce ți-a venit să-mi prefaci odaia într-un rug? După câte știu, ți-am executat toate ordinele.

Nările lui Marthe se lipiră. Îl privi drept în ochi, ca să-i citească gândurile.

— De parcă n-ai ști!

Dar abia rostise aceste cuvinte, că făcu un pas înapoi, surprinsă. Jacques de Sassenage habar n-avea unde se află Jeanne.

— Deci nu știi.

Jacques își încrucișă brațele, se încruntă, își umflă pieptul.

— Ba știu, ba nu știu... Ce te-a făcut să vii și să te porți astfel?

— Un moment de proastă dispoziție pe care trebuia să o descarc asupra cuiva, zise, îndreptându-se către ușă.

Jacques o apucă de braț, cu o privire la fel de amenințătoare și bănuitoare ca a ei.

— O clipă. I s-a întâmplat ceva lui Jeanne?

— Nimic. După cum ți-am spus, este în siguranță. Ceea ce nu e valabil și pentru voi decât pentru că așa am hotărât eu. Puteți să vă culcați la loc. Își smulse brațul din strânsoare. Și să nu mai îndrăznești să mă atingi! amenință ea, apăsând fiecare silabă ca pe o lovitură de pumnal.

De cum ieși, torța și cărbunii se stinseră.

Jacques se urcă în pat. Instinctiv, Sidonie se cuibări la pieptul lui.,

— E nebună, a înnebunit de tot, se jelui ea.

— Ssst... s-a terminat, șopti el mângâindu-i părul, cu sufletul împăcat.

Mâine îi va spune lui Algonde că sfaturile ei avuseseră efect. „Spre deosebire de mine, Marthe nu poate citi spontan în mintea oamenilor, îi explicase ea între patru ochi. Este un act de magie pentru care are nevoie de supunerea deplină a victimei și de contact fizic cu aceasta. Până acum, i-a fost ușor, fiindcă frica pe care o stârnește creează deja o stare de vulnerabilitate. Dar sunt câteva lucruri care-i pot bloca introspecția. Mai întâi somnul, care e prea încărcat de vise ca ea să poată distinge realitatea de imaginație. Apoi furia, care creează un câmp de forță împiedicând-o să treacă, și, în sfârșit, neliniștea legată de o ființă dragă. Nu contează dacă Aymar de Grolee o eliberează pe Jeanne, atât timp cât nu vei ști unde se află ea. Și atât timp cât o vei considera pe Marthe vinovată, ea nu va putea citi în mintea ta adevărul.”

Jacques de Sassenage tocmai verificase spusese ei. Marthe se lăsase înșelată, dovadă că putea fi învinsă. Oftă ușurat. Vechiul său prieten reușise, nu se mai îndoia de asta.

— Ce-o să se întâmple cu noi? tremură Sidonie, care nu știa nimic despre planul lui și continua să creadă că nimic ni-i putea salva.

— Ce va dori ea. Dar numai pentru moment.

Îi ridică puțin bărbia.

— Ți-am promis ceva: că te voi scoate din ghearele ei. Ziua când voi putea s-o fac nu e departe, crede-mă.

Sidonie își dădu capul pe spate ca să-l privească mai bine. Chipul lui senin o liniști pe dată.

— Așadar, ai făcut totuși ceva care i-a stârnit furia. Nu ești chiar atât de nevinovat.

Jacques începu să râdă.

— Ba da, n-am făcut absolut nimic, dar cred că știi de ce a reacționat așa.

— Și ce te bucură atât de mult, când ar trebui să fii îngrijorat? Își făcu ea griji din nou.

— Jeanne i-a scăpat.

Timp de o clipă, lui Sidonie îi crescua inima de bucurie, apoi însă i se strânse de teamă.

— Dacă-i așa, Jacques, trebuie să ne așteptăm la tot ce-i mai rău. Marthe o s-o omoare de îndată ce-o va găsi.

— Dar asta încă nu s-a întâmplat, frumoaso. Nu s-a întâmplat încă, afirmă binedispus Jacques, întinzându-o sub el.

— Jacques, se apără Sidonie...

N-o mai atinsese de când aflase adevărul în legătură cu soția sa, mulțumindu-se cu câte o slujnică, deși noaptea dormeau în același pat. De fapt, situația aceasta îl făcea să se simtă din ce în ce mai stânjenit. Amintirea lui Jeanne îl bântuia neîncetat, însă de-a lungul anilor se deprinsese s-o iubească pe Sidonie. O iubea și acum. Și, în ciuda voinței lui, o dorea.

— Nu e... bine... îl împinse Sidonie, întorcând capul

Gura lui Jacques îi dezmierdă rotunjimea gâtului.

— Binele, răul, iubirea, ura... acum alcătuiesc un singur tot, Sidonie. Avem nevoie unul de celălalt.

Sidonie închise ochii, care i se umpluseră de lacrimi.

— Nu pot, Jacques. Aș avea impresia că o trădez. Și că o trădezi și tu.

— Nu mă mai iubești?

— Ba da. Știi bine că da.

El îi mângâie conturul obrazului, îl atinse cu buzele.

— Mi-e dor de tine, Sidonie. De pielea ta, de răsuflarea ta. Noaptele astea care nu mai sunt nopți mă ard dimineața. Nu mă mai pot mulțumi cu gesturi de tandrețe după ce am trecut împreună prin atâtea, bune și rele.

— Trebuie să te gândești la ea de-acum înainte, nu la mine, replică ea în brațele lui, încercând să stăpânească urlatul de dorință al trupului ei.

Jacques se rostogoli pe-o parte, oftând.

— Dar mă gândesc. În fiecare zi. Asta e marea mea dilemă.

Îi luă mâna și o sărută. Ea tremura.

— Aștept cu nerăbdare ziua când se va întoarce, dar mă și tem de ea. Uneori, mi se pare că abia ieri mergea la brațul meu, alteori, dimpotrivă. Lipsa ei poartă pecetea veșniciei. Atât de mult m-am străduit să distrug suferința pricinuită de vestea morții ei, încât, în cele din urmă, suferința m-a distrus pe mine. Tu m-ai ajutat să mă refac, ai țesut din nou firele vieții mele, i-ai dat din nou sens. Nu i-ai luat locul, Sidonie, ci ți-ai construit propriul loc.

Înghiți în sec, tulburată.

— Cu toate astea, încă o mai iubești. Am citit asta în ochii tăi la mănăstire. O iubești și acum. La fel ca înainte.

El nu-i răspuse. Inima îi era sfâșiată de groază la gândul că Marthe s-ar fi atins măcar de un fir de păr al lui Jeanne, la gândul că o putea pierde din nou. Dar nu reușea să se închipuie ținând-o în brațe, când avea atâta nevoie s-o strângă la piept pe Sidonie.

— Poate că lucrurile nu mai sunt așa cum ar trebui să fie, murmură Jacques doar pentru sine.

Un val de fericire cuprinse inima lui Sidonie, secată de durere în ultimele săptămâni.

Însă refuză să dea frâu liber bucuriei. Jeanne de Commiers merita fericirea pe care i-o răpise Marthe.

Sidonie era hotărâtă să facă ce-și propusese. Nu le va sta în cale. Și, îmbărbătată de acest gând, se întoarse cu spatele la el.

*

Marthe străbătu în lung și-n lat subteranele fără să găsească nicio urmă a prizonierei sale. Trebui să recunoască în sinea sa că Jeanne de Commiers dăduse dovadă de multă inteligență. Nu numai că reușise să-și rupă legăturile, să-și încropească feștilă din vechiturile aflate în peșteră, aprinzând-o la lampă, ci, mai mult, adunase tot ce era inflamabil, făcuse un foc și umpluse cele trei tuneluri principale cu fum, ca să-și ascundă mirosul.

Ieși în cele din urmă afară, furioasă. Gâtul o ustura. Mergând pe jos, fără niciun fel de ajutor și în starea în care era, Jeanne n-avea cum să ajungă prea departe. O putea găsi cu ușurință.

Marthe colindă pe câmpuri toată noaptea. În zori, fu nevoită să recunoască: prizoniera ei dispăruse.

Neîndoielnic, cineva o ajutase să scape.

Dar, dacă nu era vorba despre Jacques de Sassenage, cine ar fi avut interesul s-o facă?

„*Presine, își spuse Marthe. Numai tu puteai fi, mamă. Da, numai tu ai fi în stare să mă sfidezi.*”

Strânse pumnii de furie și urlă la lună.

O poftă de sânge proaspăt îi usca gura. Coborând pantele ca o fiară, începu să caute o fecioară pe care s-o măcelărească.

25

De bunăvoie.

Asta fusese condiția pe care i-o pusese Hugues de Luirieux. Și de care depindea soarta lui Enguerrand. Așa că Mounia își dădea osteneala să-l satisfacă în fiecare seară, fără plăcere, fără vreun sentiment de vinovăție. Era un trup lipsit de suflet. Care se oferea și se preta tuturor fanteziilor torționarului său. Violențele erau urmate de mângâieri, mângâierile - de tandrețe.

Ea nu vorbea. Nu gândea. Nu respira.

Aștepta. Ca o târfă. Ca să-și salveze iubitul.

Dimineața, se întorcea la prova navei, trăgea în piept briza din larg, refuzând să audă comentariile obscene ale mateloșilor. Rămânea așa, cu nasul în vânt, toată ziua. Devastată de neliniște și de întrebări.

Oare unde-l închiseseră? În cală? în careul echipajului? În ce stare era? Când fuseseră despărțiți, zăcea nemișcat, aproape mort. Avea șanse foarte mici de supraviețuire dacă străbătuse drumul călare pe o cămilă. Și, chiar dacă scăpase cu viață, șeful navei n-avea să-l ucidă? De cum vedea la orizont vreo dungă mai groasă de nori, profilată pe albastrul cerului, de cum vedea valurile agitându-se mai puternic, se topea de groază

— Vreau să-l văd, ceruse ea în dimineața celei de-a doua zi de la plecare.

— Nu, îi răspunsese el, scurt, în timp ce se îmbrăca lângă salteaua care le fusese lăsată la dispoziție în magazia navei, în spatele unui șir de butoaie cu apă de băut.

— De ce?...

Își strânsese cureaua pantalonilor fără să-i răspundă. Ea, încă dezbrăcată, îngenunchease pe pătură. Insistase.

— Ai căpătat ceea ce-ți doreai...Și vei mai primi, până când o să te sature. Lasă-mă să-l văd. Doar să-l văd.

El îi privise îndelung silueta brăzdată de flacăra tremurândă a unui felinar, pletele negre care se revărsau până la șoldurile

pe care se vedeau urmele loviturilor de bici. Privirea-i lacomă devenise tristă, apoi, din nou, crudă.

— Ți-am îndulcit pedeapsa, Mounia, dar nu te-am iertat.

— Și ce-mi dovedește că nu minți?

Ochii întunecați ai lui Luirieux se mijiseră. O cută amară i se făcu în colțul gurii.

— Nimic. N-ai nicio dovadă. Dar trebuie să te mulțumești cu atât.

Și, ca să fie sigur că nu va pleca de lângă el ca să cerceteze corabia imediat ce-l va vedea adormit, în noaptea următoare, după ce făcuseră dragoste, îi legase mâinile.

Spre sfârșitul după-amiezii de 17 iulie 1484, țărmul se ghicea la orizont. A doua zi, cam la aceeași oră, vor debarca. Mounia înțelesese că nu va afla mai mult. Hugues de Luirieux avea de ce să se bucure. Dacă loviturile și umilințele o lăsaseră indiferentă, îndoiala pe care i-o sădise în suflet o distrugea. Dacă părăsea corabia fără să aibă măcar certitudinea că Enguerrand se afla într-adevăr la bord, nesiguranța aceasta sfâșietoare ar fi putut s-o ucidă. Nu trebuia. Nu trebuia să renunțe. Se lovi cu pânțele de balustradă și-și aminti de fângăduiala ascunsă în trupul ei. Bine că avea deja copilul, care înlătura riscul de a rămâne însărcinată cu alt bărbat. Acesta era lucrul la care trebuia să se gândească.

— Rechini albaștri la babord, zbieră deodată un pirat din vârful unui catarg, așa cum zbierase: „*Pământ!*” cu câteva minute mai devreme.

Marinarii începuseră să strige, agitându-se. Mounia întoarse capul. Unii se repeziseră să ridice năvodul din spatele navei, alții își pregăteau arbaletetele. Ca și aceștia din urmă, Mounia scrută valurile întunecate de apusul soarelui. În cele din urmă, îi zări. Trei aripi triumfiulare imense sfâșiau suprafața apei.

Începu să plouă cu săgeți care străpungeau valurile. De ce se îndreptau rechinii spre navă? se miră Mounia. De obicei, erau atrași doar de sânge. Coborî pe duneț, ținându-se de balustradă. Găsi un loc mai retras, ca să nu-i stingherească, și se uită la câțiva pești, căzuți din năvod pe punte, care se zbăteau într-o baltă de apă sărată. Cei mai mulți erau sfârtecați.

Cei șase mateloți care se străduiau să ridice plasa din apă chemară ajutoare. Era clar că măcelul care atrăsese rechinii fusese făcut de una dintre prăzile aflate în plasă. Un val izbi violent coca și o aripă atinsă de una dintre săgeți dispăru în adânc. Într-o fracțiune de secundă, ceilalți doi rechini se întoarseră împotriva celui rănit. Mounia privea îngrozită violența luptei, în timp ce mateloții profitară de acest răgaz opintindu-se, cu mușchii încordați și picioarele bine proptite, să ridice năvodul greu. Pe măsură ce-l ridicau, peștii continuau să se reverse pe punte. Apa devenise purpurie, ca și soarele care apunea. Rechinul rănit își irosea ultimele puteri luptându-se cu ai lui, în timp o ploaie de săgeți se abătea asupra lor.

— O murenă! strigă unul dintre marinari când văzu fundul plasei.

Șovăiră o clipă. S-o ridice sau să piardă năvodul?

— Ridică! Ridică! Îl îndemnă alt pirat, apucând mai bine plasa.

Și ceilalți făcură la fel. După câteva minute, bestia lacomă și uriașă care se zvârcolea în năvod ateriză cu zgomot pe punte, făcându-i pe toți să se retragă din fața ei.

Dându-se câțiva pași în spate, Mounia se ciocni de Luirieux, care coborâse și el de pe dunetă, lăsându-l acolo pe căpitan care începu să-și strige de sus ordinele.

După câteva clipe, începu hăituiala. Murena șerpuia prin băltoaca de pe punte, încercând să scape mai curând decât să atace. Primele săgeți o țintuiră pe punte. Un pirat, cel mai crud dintre toți, pe care Mounia avusese prilejul să-l vadă în plină acțiune când atacaseră o navă comercială, păși râzând peste ea și ridică spada. În clipa când îi reteză capul, Mounia își întoarse privirea, dând de pieptarul lui Luirieux, care o luase de umeri.

— Vino, îi spuse el, distracția mi-a trezit cheful.

Mounia se cutremură.

Ultima dată. Ultima noapte.

Luirieux n-avea s-o scutească de nimic.

Ca și peștii aceia scoși din apă care mureau încet, se resemnă și-l urmă în magazie.

Trecuseră zece zile de când, escortați de Barbe, Aymar și Jeanne ieșiseră din pădurea Coulmes. Lăsaseră în urmă câmpii, râuri și păduri înainte de-a ajunge la primele culmi. Acolo fuseseră nevoiți să ocolească râpe abrupte, să străbată trecători adânci, să escaladeze o creastă, încă una și încă una, coborând de fiecare dată în văi încântătoare, cu rododendroni în floare și orhidee mirosind a vanilie. Se bucuraseră de apa curată a izvoarelor, se îmbăiaseră în mici cascade și se răcoriseră în undele torentelor.

Prima călăuză pe care o găsiseră îi conduseseră într-un sat aflat sus pe munte. Sătenii îi primiseră cu căldură și-i găzduiseră peste noapte. A doua zi, o altă călăuză îi duseseră până la următorul popas. În fiecare seară procedau la fel. Numai localnicii cunoșteau cele mai bune poteci, știau când se apropia vreo furtună și care dintre plantele sălbatice erau bune de mâncat. Erau mândri de cunoștințele lor, mândri că le puteau împărtăși cuiva.

Puțin câte puțin, renunțaseră la vigilența de până atunci, însenați de peisajele somptuoase care le treceau prin fața ochilor, de miresmele de ierburi și de mentă sălbatică înțepite căldura verii. Ghidul lor le arăta cu degetul o turmă de oi care împeștrișau cu alb o costișă, vacile care pășteau în depărtare, în altă parte niște capre sălbatice, iar pe culmi, mufloni coborând amețitor de repede din stâncă-n stâncă.

Jeanne își recăpăta pofta de viață. Se simțea liberă. De îndată ce se mai întremase, Aymar îi făcuse rost de un cal, ca să poată ține pasul cu el. Așa cerea buna-cuviință. Dar, fără să recunoască, amândoi regretaseră acele prime zile de promiscuitate.

Când se opreau să se odihnească, discutau îndelung între patru ochi. Jeanne voia să afle totul despre copiii ei, despre Jacques, despre Sidonie. Aymar îi povestea ultimii șase ani în care viața se desfășurase la Bâtie fără ea. În fiecare zi erau momente de tristețe sau mici bucurii, în timp ce se puneau la curent cu povestea familiei sale. I se rupse inima aflând că fetele crescuseră la Saint-Just, chiar sub ferestrele ei, fără ca ea să știe, și se bucurase auzind cât ținuse la ele sora Albrante. Când vorbeau despre Philippine, își amintea de Marthe, de

moartea cumplită a călugăriței, de viziunile ei din trecut. Iar durerea revenea, voalându-i cu lacrimi ochii cenușii. Uitând hotărârile pe care le luase, Aymar se apropia, îi rezema capul de umărul lui și o legăna în brațe.

— O să fie bine, îi spunea el, cu inima bătându-i nebunește.

Puțin câte puțin, Jeanne începuse să-l creadă. Să-și recapete încrederea în ea. La rândul ei, îi explicase fără fereală viziunile și certitudinea că, atunci când va fi momentul, va putea păcăli harpia. Păstra pentru ea doar mijlocul, improbabil, care i se arătase în vis.

Aymar era acum fericit. O vedea regăsindu-și speranța, vedea răsul care-i lumina ridurile timpurii, făcând-o și mai frumoasă. Și mai atrăgătoare. Nu discutaseră despre sărutul din peșteră. Între ei se înălța amintirea lui Jacques de Sassenage, dar Aymar își dădea seama că Jeanne îl privea altfel decât înainte, și, mai ales, că-și pleca privirea dacă se uita prea insistent în ochii ei.

Îi spusese totul despre intențiile lui. Că urma să se însoare cu Philippine, pentru a o ocroti, dacă prințul Djem n-ar fi putut s-o facă.

— O iubești? Întrebuse Jeanne

— Știi bine că nu, îi răspunsese.

Ea se îmbujorase, surâzând. Iar el, la fel. Nu era nevoie de explicații. Pe vremuri, înainte ca Jeanne să se mărite cu Jacques, Aymar nu-și ascunsese sentimentele față de ea. Ceea ce era imposibil, rămăsese și acum la fel de imposibil. Când își va recăpăta locul și rangul, Jeanne se va îndepărta de el din nou. Așa că Aymar se bucura de prezența ei ca de un dar, refuzând să se gândească la faptul că timpul trecea, iar ei erau tot mai aproape de Piemont.

În ziua de 17 iulie 1484, Aymar de Grolee descălecă în fața unei căsuțe în care, după cum i se spusese când intraseră în sat, locuia primarul. Fără să ezite, bătu cu ciocănelul în ușă. În spatele lui, sub privirile curioase ale locuitorilor, Barbe o ajuta pe Jeanne să coboare din șa.

O femeie micuță și dolofană, care părea să fie o slujnică, deschise ușa. Aymar se înclină în fața ei.

— Sunt seniorul de Bressieux. Ești atât de bună să-l anunți pe stăpânul tău?

Cu un aer amuzat, femeia îl măsură din ochi, apoi se dădu la o parte din ușă, lăsându-l să intre.

— Vă rog să așteptați o clipă, zise, înainte de a ieși într-un coridor.

Deși modestă ca dimensiuni, locuința primarului era elegantă și se vedea că aparține unui om de seamă. Aymar o urmări cu coada ochiului pe Jeanne, care stătea pe peron. Îmbrăcată bărbătește, cu o cămașă largă, pieptar, nădragi și cizme, arăta ca un mic nobil de țară, deși, la o privire mai atentă, pieptul mare ar fi dat-o de gol. Mișcându-și umerii ca să-și dezmoștească brațele, răspundea cu bunăvoință la întrebările copiilor care, mai prietenoși decât adulții, se ținuseră după ei de cum trecuseră vadul.

— Fii bine-venit sub acoperișul meu, messire...

Aymar de Grolee își luă ochii de la fereastră. Bărbatul de vreo patruzeci de ani care se apropia de el era foarte scund. Pe lângă Aymar, părea un pitic. Țeasta cheală îi scotea în evidență ochii negri, jucăuși și urechile puțin cam ascuțite. Haina îi era bine croită, surâsul sincer. Îi întinse mâna lui Aymar de Grolee, care-și spuse că omulețul era tare simpatic.

— Merg spre castelul de la Revel al prietenului meu, marchizul de Saluces, spuse, abia îndrăznind să-i strângă degetele mici în palma lui lată, ca să nu le strivească.

Primi în schimb o strângere de mână puternică.

— Și, fiindcă se lasă seara, te temi să nu vă iasă lupii în cale, pricepu primarul.

Aymar de Grolee încuviință dând din cap.

— Mai avem mult până acolo?

Ați intrat deja pe domeniul marchizului, însă până la Revel mai este de mers încă o zi. Fiona mi-a spus că se află și o doamnă... Așa că te las să te hotărăști de câte odăi aveți nevoie.

Perspicacitatea aceasta îl înveseli pe Aymar.

— Pe legea mea, ai o slujnică tare isteată, messire. Și ești foarte generos.

Primarul izbucni în râs, întorcându-se către femeia care, râzând și ea, tocmai intrase și-și ștergea mâinile de șorț.

— Vino-ncoace, Fiona, să te prezint oaspetelui nostru.

Înainte ca Aymar să fi înțeles ce gafă comisese, gazda o luă de mână și declară, cu o voce plină de mândrie.

— N-am slujnice aici, ci doar o comoară păstrată cu grijă. Soția mea. Dulcineea mea, messire!

Cu mâna pe inimă, Aymar rușinat, făcu o plecăciune în fața ei.

— Iertare, doamnă Fiona.

— Pentru ce să te iert, messire? Dac-aș vrea să fiu tratată ca o prințesă, aș purta alt fel de veșminte, dar dulcelețurile mele n-ar avea gustul și aroma vestite în tot satul. Du-te să-ți aduci doamna. Am pus apă la încălzit. După cum o văd, pun rămășag că abia așteaptă să facă o baie bună.

Cucerit definitiv de cei doi, după câteva clipe, Aymar le făcea cunoștință cu Jeanne și Barbe. Fiona se declară încântată să le ofere ospitalitate. Soțul ei se înclină aproape până la pământ. Când se ridică, ochii îi scânteiau.

— La naștere mi s-a pus numele Grand Pierre, doamnă Jeanne. Îți dai seama că a fost o greșeală. Iar localnicii, în ciuda funcției mele, au ținut s-o corecteze. Atât timp cât veți rămâne în casa asta, aveți bunătatea să mă numiți Petitot, așa cum fac toți prietenii mei.

Fermecată și ea de acești oameni care vorbeau în dialect piemontez, Jeanne de Commiers acceptă cu plăcere, înainte de a suspina de bucurie la vederea odăii primitive, mirosind a flori uscate, care-i fusese oferită.

Când coborî la cină, proaspătă și odihnită cum nu se mai simțise de mult, îi găsi pe Aymar și Petitot discutând veseli, instalați confortabil în bucătăria unde plutea mireasma dulceții de afine care clocotea într-o oală și un miros îmbietor de supă cu slănină. Paharul cu lichior pe care Aymar se pregătea să-l golească încremeni în aer la apariția lui Jeanne. Renunțase la deghizare și-și pusese una dintre rochiile pe care le cumpăraseră cu câteva zile în urmă, ca să aibă ce purta la castelul marchizului, își împletise părul lung și arăta exact ca pe vremuri.

— Doamnă Jeanne, frumusețea ta este un dar pentru casa noastră! exclamă primarul, luându-i-o înaintea lui Aymar.

— Am vrut să-ți onorez casa, messire Petitot, în semn de mulțumire.

Aymar de Grolee își goli paharul. Privirile li se întâlneau, tulburându-i pe amândoi. Își pleacă ochii, dar nu destul de repede pentru a înșela vigilența gazdelor.

— Ți-e foame, doamnă Jeanne? o întrebă Fiona, care se duse să amestece în dulceață.

— Adevărul e că mor de foame, mărturisi ea, în timp ce intra și Barbe printr-o ușiță laterală.

— Am bușonat caii, messire, anunță uriașul, frecându-și mâinile și adulmecând mirosurile, la fel de îmbietoare, de dulceață de afine și supă fierbinte.

Fiona își umflă pieptul slăbuț.

— Tată, i se adresează soțului ei, du-i pe oaspeții noștri în altă parte cât mă ocup de fierturile astea.

Jeanne se împotrivi. Căldura simplă a acestui cămin îi mângâia sufletul.

— Lasă-mă să te ajut. Nu prea mă pricep, dar...

Fiona scutură din cap.

— Ca să-ți pătezi rochia? Doamne ferește! Dar, dacă te simți bine în tovărășia oamenilor de rând, aș fi măgulită să rămâi cu mine, adăugă ea, văzând-o necăjită.

Petitot îi luă cu el pe Aymar și pe Barbe. Rămaseră singure în fața plitei. Fiona scoase dintr-un cuțar un teanc de farfurii. Stătu o clipă, apoi i-l întinse lui Jeanne. Era limpede că acești nobili erau cu totul altfel decât cei pe care-i știa ea. Iar Fiona avea darul neprețuit de a alina inimile celor care sufereau.

Jeanne luă farfuriile din mâinile doamnei Petitot, luminându-se la față. Începu să pună masa, în timp ce Fiona gătea. După ce trecură câteva minute, Fiona întoarse capul spre Jeanne.

— Dacă vrei, poți să-mi povestești. Noi, oamenii simpli, nu ne afundăm în durerea noastră, cum fac cei cu rang. Și, mai ales, știm să păstrăm secrete.

Jeanne o privi. Se simțea bine aici. Se așeză pe bancă, în fața unei farfurii. Mâine călătoria va lua sfârșit. Când ieșise din

subterane, crezuse că ajungând la destinație se va simți cu adevărat descătușată. Dar în seara aceasta avea inima grea, în ciuda surprizei plăcute pe care i-o oferise popasul în casa primarului.

Chipul ei îi trăda probabil simțămintele, căci, lăsând brusc oalele în plata Domnului și fără să-i pese de bunele maniere, Fiona veni și-i cuprinse umerii cu brațul ei prea scurt.

— Lasă, nu-mi spune nimic. Cred că am ghicit și singură. Îi spuse ea în șoaptă.

— Mă îndoiesc...

Fiona oftă.

— Toate inimile bat la fel, doamnă Jeanne, indiferent de locul nașterii. Mi-am dat seama adineaori, când ai intrat pe ușă. El nu este soțul tău, dar vă iubiți...

Jeanne ar fi vrut s-o contrazică, dar nu fu în stare. Se dojeni în sinea ei pentru asta. Era de neînțeles, era imposibil. Îi fusese atât de dor de Jacques!

— Niciodată nu mi-am închipuit că se va întâmpla așa, mărturisii ea cu voce stinsă.

Împotriva oricăror așteptări, oricare-ar fi fost motivul, era obligată să recunoască.

Se îndrăgostise de Aymar de Grolee.

*

Mounia tresări și se trezi. Cineva îl zgâlțâia cu putere pe Hugues de Luirieux, care dormea pe saltea alături de ea. Întoarse capul în clipa când călăul ei deschidea un ochi. Cel care se apleca deasupra saltelei era unul dintre oamenii lui.

— Am ajuns la țarm? se miră Luirieux, ridicându-se în șezut.

Mounia își culcă din nou capul pe brațul îndoit. Era epuizată, o durea tot trupul și nu voia decât să adoarmă la loc până la debarcare.

— Ne-a scăpat, zise omul, cu glas scăzut.

Instantaneu, Mounia se încordă sub pătură, cu atenția trează. Luirieux sări în picioare.

— Cum adică a scăpat?

— A sărit în apă.

Inima Mouniei începu să bubuie.

— La ce distanță de coastă suntem?

— Cel puțin trei mile.

Urmă o tăcere.

— În starea lui, n-o să poată ajunge până acolo, zise pe un ton sigur Luirieux.

— Mai ales că în apele astea mișună rechinii, după cum am văzut.

Mounia își înăbuși un strigăt, apoi se ridică, înnebunită.

— Enguerrand...șopti ea într-un hohot de plâns.

Omul lăsă ochii în jos și plecă. Luirieux îi aruncă Mouniei o privire mohorâtă.

— Nu sunt eu de vină că a făcut tâmpenia asta, rosti iritat înainte de a-și pune pantalonii.

După o clipă, rămase singură în întuneric, sfâșiată între îndoială și speranță, între consternare și revoltă. Tulburată.

Hugues de Luirieux se apropie de tovarășul lui care, sprijinit de bastingaj, privea în gol peste valurile întunecate.

— Am fost convingător? întrebă acesta.

— Da, exact cât trebuia, îl asigură Luirieux, sprijinindu-se și el de balustradă.

Omul chicoti.

— N-o să-și revină.

— Cu atât mai bine. Putoarea asta mică a primit ce merita.

— Dar dacă el a supraviețuit acolo?

Hugues de Luirieux ridică din umeri.

— Abia mai respira când am plecat. Și, chiar dacă mi-ar ieși cândva în cale, l-aș pedepsi la fel cum am pedepsit-o pe ea. l-aș spune că a murit.

— Și apoi?

Hugues de Luirieux rânji, satisfăcut de viclenia cu care o făcuse pe Mounia să i se supună în tot timpul călătoriei.

— Apoi... l-aș omorî.

26

I se părea că are gura plină cu boabe de linte. Le tot învârtea cu limba, sperând să le înghită, dar nu reușea. Nu reușea nici să deschidă ochii, de parcă ar fi avut o greutate peste pleoape. Cât despre restul trupului, era ca și mort. Nu-l durea decât când inspira. Simțea atunci o săgeată de foc sfredelindu-i pieptul, așa că, instinctiv, trăgea cât mai puțin aer în plămâni la fiecare respirație.

Nu se putea mișca și nu-și amintea nimic, abrutizat de substanțele care-i erau turnate pe gât la intervale regulate. Uneori îi veneau în minte câteva imagini, sânge, violență, uriași mumificați și hărți, o mulțime de hărți făcute sul în tuburi de aur. Două suluri, unul luând locul celuilalt, ale căror nume cântau: Mounia, Algonde. Amândouă îi evocau blândețe, afecțiune, apoi atâta durere încât se grăbea să le gonească din amintire.

În acea zi, 18 iulie 1484, viața lui Enguerrand de Sassenage era încă în cumpănă în vechiul oraș Heliopolis. O femeie îl veghea. O femeiușcă de vreo paisprezece ani, care nu știa despre el nimic altceva decât că tatăl și frații ei îl aduseseră într-o noapte din palatul părăsit de alături.

Când Enguerrand, care leșinase, fusese pe punctul de a fi aruncat laolaltă cu celelalte cadavre jefuite în groapa săpată în grabă, rostise de trei ori numele lui Osiris. Iar pe familia aceea sărmană de felahi nu o lăsase sufletul să nu-l salveze.

Dar Enguerrand nu știa nimic din toate acestea. Așa cum nu știa nici că în acea zi Mounia îngenunchease plecându-și fruntea în fața lui Baiazid, fără să-i mai pese de ce i se va întâmpla.

*

În palatul Topkapi, așezat pe perne groase, brodate, puse la rândul lor pe un covor din mătase care înfățișa cucerirea Constantinopolului de către defunctul său tată, sultanul Baiazid îl asculta cu interes pe domnul de Luirieux, clătinându-și cu satisfacție capul din când în când.

Spionii lui îi povestiseră demult cum îl trădase femeia aceea pe Djem. Tovarășii prințului o căutau de luni de zile ca s-o pedepsească. Sultanul își trimisese și el oamenii, făgăduindu-le o recompensă însemnată dacă o găseau, convins că înverșunarea lui Djem era dovada că femeia deținea informații importante. Se bucura, așadar, că pusese mâna pe ea, chiar dacă îl deranja faptul că trebuia să le plătească încă o răscumpărare câinilor de francezi. Ca să nu regrete, era dator să verifice că nu era o înșelătorie.

— Gata cu vorbăria! hotărî el brusc, sărind în picioare ca o felină.

Fraza începută îi pieri pe buze lui Hugues de Luirieux. Știa că Baiazid nu crezuse nicio iotă din tot ce-i povestise. Acum depindea de ce va spune Mounia. Deși femeia înțeleșese de fapt ce anume era în interesul ei să facă, Luirieux n-avea încredere în ea, în apatia profundă care-o cuprinsese de când debarcaseră. Își ascunse neliniștea, în timp ce sultanul cobora sprinten cele patru trepte din marmură trandafirie. Acum, că stătea în picioare, era cu un cap mai înalt decât Luirieux. Fără să-l mai bage în seamă, Baiazid se opri în fața Mouniei.

— Ridică-te, femeie! îi porunci.

Mounia se supuse. Dacă pruncul din ea nu și-ar fi urlat nevoia de a trăi, ar fi sfârșit și ea ca Enguerrand, sfâșiată de rechini. Odată ce renunțase s-o facă, la ce bun să se mai împotrivescă?...

Baiazid ridică blând vâlul care ascundea chipul Mouniei. Ochii migdalați, dați cu creion negru, păreau și mai mari, de o profunzime îndurerată care conferea trăsăturilor ei o frumusețe de fiară ținută în captivitate. Chiar și gura rujată evoca un animal carnivor.

„Cu toate că pare supusă, femeia asta poartă în ea plămada răzbunării”, își spuse Baiazid, cucerit pe dată.

Cu mâinile la spate, îi dădu ocol, îi evaluă din priviri pieptul măreț, șoldurile abia ghicite sub numeroasele vâluri cu care o împodobiseră. Fin cunoscător, sultanul fu nevoit să admită faptul că fratele lui avea gust în materie de femei.

— După cum puteți vedea, a fost bine tratată, interveni Hugues de Luirieux, simțind un ghimpe de gelozie

Cu un gest al mâinii încărcate de inele grele cu pietre prețioase, Baiazid îi impuse din nou tăcerea.

— Ești într-adevăr cea care pretinde el că ai fi? o întrebă el pe Mounia, oprindu-se în fața ei.

— Da, puternice sultan.

— De ce l-ai trădat pe fratele meu?

— Refuza să mă atingă, răspunse ea, privindu-l drept în ochi.

— Dar altcineva a făcut-o?

Viața sau moartea. Copilul alese din nou în locul ei.

— Nu. Nimeni altcineva în afară de prințul Djem. A vrut să mă pedepsească în acest fel.

El dădu mulțumit din cap.

— Se spune că un bărbat te-a ajutat să fugi din Rhodos, și că el te-a salvat de zbirii fratelui meu. E adevărat?

— Da, răspunse ea fără să clipească.

Trebuia să repete ce spusese Luirieux. Nimic mai mult. Nu era chiar o minciună. Ștergea doar câteva luni de fericire. Pusese piatra pe un mormânt. Cel în care rămăsese zidit sufletul ei.

— A fost ucis de domnul de Luirieux după câteva zile, când ne-a găsit.

Baiazid se întoarse către cavaler.

— De ce ai ținut-o atât timp în captivitate, când știai că o vreau?

— Ca să șterg urmele. Philibert de Montoison, al cărui sunt, nu voia să-și asume niciun risc. Dacă ospitalierii ar fi aflat că femeia este la noi, el ar fi fost demascat și n-ar mai fi putut să te slujească în continuare pe pământul Franței.

Argumentul era convingător, dar sultanul nu mușcă momeala. Îl măsură cu o privire disprețuitoare.

— Spune mai bine că așteptai să crească recompensa pe care o promisesem! N-am pic de încredere în câinele acela. Nici în tine, de altminteri. Ce dovadă am că nu ești doar o prostituată oarecare? o șfichiui și pe Mounia.

Fără șovăire, înălțându-și sfidător capul, Mounia apucă vâlurile și le smulse de pe ea, lăsând la vedere dungile cicatrizate de pe șolduri.

— Oare prostituatele sunt biciuite înainte de a fi vândute? Întrebă ea.

Hugues de Luirieux încremeni.

Baiazid se înecă.

— Priviți în altă parte! se răsti el la șambelan și la marele vizir, care se aflau la câțiva pași.

Încântată de efectul produs, Mounia se acoperi la loc. Tocmai îi încolțise în minte o idee, o idee care-o putea ajuta să trăiască. Întorcându-se spre sultan, cu mâna încleștată pe materialul care-i ascundea coapsele, rânji:

— Adevărul este că fratele tău, atotputernice sultan, nu m-a luat de soție ca să-și sporească haremul, ci fiindcă tatăl meu mi-a încredințat niște secrete milenare.

Luirieux se albi și mai mult la față. Oare ce născocise ca să se răzbune? Dacă intervenea, îi dădea credibilitate, așa că își stăpâni furia, strângându-și pumnii. Dacă din pricina acestor tertipuri, sultanul refuza s-o mai cumpere, era hotărât s-o stranguleze lent până moare. Baiazid schiță un surâs. Se apropie mai mult de ea.

— Secrete milenare? Deții așa ceva? Tu?... O femeie?

— Da, puternice sultan.

Baiazid o palmui cu dosul mâinii, creștându-i cu inelele buza de jos. Mounia nici nu se clinti sub lovitură.

Încurajat de reacția sultanului, Luirieux prinse glas:

— Bate câmpii. A încercat să fugă. Am pus să fie biciuită ca să-i piară pofta s-o facă din nou.

În privința aceasta, Baiazid era mai dispus să-l creadă. Totuși, în ciuda purtării ei, obrăznicătura asta îi plăcea.

— Pleacă-ți privirea! îi porunci.

Mounia, dimpotrivă, își înălță și mai mult capul. Văzându-se înfruntat în fața consilierilor săi, Baiazid o apucă furios de gât, ridicând-o în vârful picioarelor.

— Ai de gând să te supui, cățea, sau trebuie să te strâng de gât ca să te pleci la picioarele mele?

— Sunt urmașa faraonilor, nu mă tem de moarte, sughiță ea cu demnitate, fără să lase din mână vâlul care o acoperea.

Baiazid se încruntă în fața privirii ei pline de hotărâre. Femeia aceea impunea respect. În mai mare măsură decât o

mulțime dintre războinicii lui. Își dădu seama că spunea adevărul. Dar asta nu însemna că o putea lăsa nepedepsită.

Întinzându-și brațul, o izbi cu putere într-o parte. Mounia se lovi puternic de podea la șolduri. Avu totuși puterea să nu dea drumul vălurilor și să ridice din nou capul.

— Rând pe rând – prințul Djem, ospitalierii. Da, m-au torturat rând pe rând. Și n-am spus nimic. În loc să mă lovești cum au făcut ei, mai bine întreabă-te de ce am vorbit acum!

Intrigat atât de încrederea pe care o arăta, cât și de aerul încurcat al lui Hugues de Luirieux, sultanul Baiazid o lăsă să se ridice.

— Eram în drum spre Istanbul când am fost prinsă de oamenii aceștia. Am reușit să-i conving că se înșelaseră. Pe toți. Ca să-i fac să mă ducă acolo unde voiam să ajung, adăugă ea.

Îi zâmbi sultanului, plecându-și ochii în semn de supunere, apoi îi ridică și revărsă toată ura asupra celui care o torturase.

— Plătește-l, atotputernice sultan. Valorez de o sută de ori mai mult decât ceea ce-i vei da. Reușisem să-l fac să se îndoiască de asta, dar acum o știe.

Văzând aerul descumpănit al lui Luirieux, Baiazid o crezu. Îi făcu semn marelui vizir să-i dea cavalerului banii conveniți.

Părăsit de obișnuita lui prezență de spirit, Hugues de Luirieux nu mai putu rosti nicio vorbă. Îl salută pe sultan, apoi porni pe urmele pântecosului vizir. Mounia avusese dreptate. Cu toate că obținuse ceea ce voia, adică o sumă considerabilă de bani, răzbunarea nu-i mai aducea nicio satisfacție.

Acum își dădea seama ce pierduse vânzând-o pe singura femeie pe care o iubise vreodată.

*

Aflată de patru zile la castelul Revel, Jeanne își redobândise rangul. Louis al II-lea de Saluces și soția lui, Jeanne de Montferrat, o întâmpinaseră cu afecțiune, îmbrățișând-o, și le spusese prietenilor lor, precum și personalului de la castel că era o rudă îndepărtată care venise în vizită ca să-și uite durerea pricinuită de recenta moarte a soțului ei. Bineînțeles că o prezentaseră sub un nume fals – Adelaide d'Assincourt. Această identitate inventată avea avantajul de a evita orice gafe, deoarece nimeni nu auzise de vreo familie cu acest nume.

În adăpostul sigur al castelului ale cărui turnuri înalte dominau valea râului Po, Jeanne ar fi trebuit să se simtă fericită. Dar sufletul îi era din nou frământat.

În seara aceea, în cursul cinei vesele, pe când Jeanne îi aruncă sub masă un os ogarului preferat al marchizului, Aymar își anunțase plecarea. În zori.

— Atât de curând, messire? exclamase și-si mușcase buza de jos, văzând că toate privirile se întorseseră spre ea.

Louis de Saluces, care știa cât de mult își iubea Jeanne soțul și cât de pioasă era, nu interpretase vorbele ei decât ca o neliniște firească pentru o ființă care trecuse prin atâtea încercări. Și pe el îl întrista această veste.

— Ne-am bucura să te mai avem un timp printre noi, dragă prietene, o salvase el, ridicând cupa spre musafir.

— M-aș bucura și eu, dar nu pot, fiind legat de o promisiune pe care trebuie s-o onorez fără întârziere.

Jeanne lăsase ochii în jos. Știa despre ce era vorba și nu se putea împotrivi. Desigur că Jacques aștepta cu nerăbdare să afle că ea era în siguranță.

— Oamenii de onoare sunt tot mai puțini în zilele noastre și sunt mândru de prietenia ta, Aymar! Să transformăm, așadar, seara asta într-o sărbătoare! Ca să-ți încălzească inima în timpul călătoriei. Hei, paharnice, strigase marchizul, ridicând mâna în care ținea paharul, adu-ne hidromel din acela pe care-l păstrezi în pivniță pentru ocazii speciale.

La fel ca toți ceilalți, Jeanne ciocnise, cântase, la rugămintea gazdei care, ridicându-se în picioare, luase o violă din mâinile unui menestrel. Dialectul piemontez era frumos, suav. Tocmai bun pentru cântat. Jeanne învățase cupletul, apoi refrenul. bătuse din palme în ritmul muzicii, își înșelase tristețea, fără să-i mai arunce vreo privire lui Aymar de Grolee.

Era singură acum în odaia ei de la ultimul etaj al unui turn. Pe meleagurile acelea domnea o căldură înăbușitoare. O furtună stătea să se abată asupra ținutului. Cu toate acestea, Jeanne dărdâia în patul ei înalt. Cu păturile trase peste genunchii îndoți, nu reușea să plângă, deși inima îi era grea. Oamenii aceștia atât de drăguți și grijulii, care îi fuseseră odinioară rude,

i se păreau acum niște străini. După ce împărtășise cu Aymar atâtea lucruri în timpul călătoriei, se temea să rămână singură. Singură între atâția oameni străini. Singură în lume. Nu cumva ieșise dintr-o închisoare doar ca să intre în alta? Nu era mai bine să lupte decât să se ascundă? Întrebările acestea o sfâșiau.

Auzi un ciocănit discret la ușă, dar n-avu curajul să se dea jos din pat, ci zise stins:

— Intră!

Nu-și închipuise nicio clipă că în prag se va ivi Aymar de Grolee.

*

Văzând-o în pat, Aymar rămase la distanță. Aici, la castel, se supuneau din nou conveniențelor, nemaivând motive să-și păstreze complicitatea de evadați. Se înclină, ducându-și mâna la inimă.

— Iartă-mă că dau buzna atât de târziu, doamnă Jeanne, dar ai plecat atât de repede de la masă, încât nu puteam să pornesc la drum fără...

— Apropie-te, prietene, îl întrerupse Jeanne, întinzând spre el o mână tremurândă.

Stânjenit, făcu doi pași.

— Mă gândeam că poate ai dori să-mi încredințezi un mesaj pentru Jacques.

Jeanne suspină.

— Nu prea mi-ai lăsat timp să mă gândesc la asta. Dacă ai putea să-ți amâni plecarea cu o zi măcar, aș avea răgaz să-i scriu...

— Pornirile inimii nu cer timp de gândire...

Ea nu putu să nege.

— Întoarce-te cu spatele.

El se duse la fereastra deschisă și aruncă spre noaptea de afară o privire tristă cu urechea atentă la foșnetul de pânzeturi din odaie. Jeanne se ridicase din pat și se îndrepta spre un mic birou de scris. Aymar o auzi deschizând un sertar, luând o foaie de hârtie, desfăcând capacul călimării, apoi pana începând să alunece pe foaia netedă. Era bine că-i scria lui Jacques. Foarte bine, își spuse el, fiindcă nu voia să recunoască adevăratul motiv care-l adusese acolo: s-o mai vadă o dată și să-și ia

rămas-bun. Fulgere mari, tăcute încă despicau din când în când cerul negru precum cerneala. Era o noapte fierbinte, fără lună, fără stele, luminată doar de săgețile acelea de foc. Iar vântul şuiera în rafale melodii lugubre, trecând prin fisurile din pietre. Aymar respiră adânc, simțind un nod în gât la gândul că-și va lăsa în urmă pământul. Pământul lui, singurul care-i umplea sufletul, de aproape treizeci de ani. Jeanne.

Pecetea căzu greu asupra scrisorii. În câteva clipe, Jeanne va isprăvi de scris. El îi va face o plecăciune, îi va ura noapte bună, apoi va ieși. Asta era datoria lui. Își făcuse datoria așa cum trebuia.

Pași ușori se apropiară de el. Se întoarse. Își întoarse doar capul, așa cum cerea buna-cuviință. Ea era îmbrăcată în cămașă de noapte.

Aymar luă plicul din mâna ei și-i privi îndelung chipul. Flacăra lumânării îi poleia conturul obrazului, făcându-l să tremure odată cu ea în rafalele de vânt.

— Sunt doar câteva cuvinte... Am atâtea să-i povestesc, spuse ea, parcă scuzându-se că nu găsisse vorbele pe care le căuta.

— Va fi fericit să le citească.

Banalități. Se simțea ca un idiot. Chiar ca un idiot.

— Dar tu, Aymar? La fel vei fi și tu? murmură ea, abia auzit.

El înghiți în sec.

— Fericirea ta m-a bucurat întotdeauna, știi bine.

— Dar dacă acest bilet nu m-ar face fericită? Cuteză ea, cu inima bătând de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul.

Pe Aymar îl durea sufletul. Își întoarse din nou privirea.

— Taci, te implor... E soțul tău...și prietenul meu... șopti el răvășit.

O rafală mai puternică îl izbi în obraz, flacăra lumânării se zbătu, apoi se îneacă și se stinse. Rămaseră într-o beznă adâncă.

„*Stai deoparte*“, urlă rațiunea domnului de Bressieux. „*Îndepărtează-te de el*“, se rugă cea a lui Jeanne.

Beți de tulburare, se atinseră.

— Nu trebuie, murmurară în același timp, înainte de a se arunca unul în brațele celuilalt și a-și hrăni suferința cu o sărutare.

Știau că în zori totul se va termina.

*

Philippine de Sassenage își frângea mâinile, disperată, de nerăbdare tropăind pe lespezi. Capela mică, așezată într-unul din turnurile dinspre apus, nu departe de apartamentele lui Djem, adăpostea o statuie reprezentându-l pe Sfântul Francisc de Assisi. La lumina lumânărilor pe care le aprinsese, Philippine arunca mereu priviri neliniștite către sculptura din lemn pictat. Se ruga în tăcere, așteptând un miracol. Trei zile. Mai rămăseseră doar trei zile până când episcopul de Grenoble, care sosise deja la castel, avea să binecuvânteze unirea ei cu Philibert de Montoisson. Trei zile înainte de a-l pierde definitiv pe Djem. Acceptul marelui maestru pentru convertirea prințului la religia catolică nu va veni până atunci. Nu se mai putea bizui pe asta. Și, oricum, ar fi fost prea târziu ca să anuleze nunta. Rochia ei de mireasă era gata, proviziile așteptau în cămări, iar invitații începuseră să sosească din toate colțurile comitatului Dauphine.

Să-și păstreze încrederea până în ultima clipă. Așa-i spusese tatăl ei. Încercase, dar acum nu mai reușea. Copleșită de neliniște, nu mai avea somn, nici poftă de mâncare. Slăbise atât de tare, încât în ultimele două săptămâni rochia ei trebuise strâmtată de două ori.

Fără să mai pună la socoteală că Philibert n-o scăpa nicio clipă din ochi, zădărniciind orice comunicare între ea și Djem. De parcă acest individ sinistru ar fi fost la curent cu legătura dintre ei și ar fi vrut cu orice preț s-o împiedice. Philippine nu mai știa ce sfinți să invoce ca să-și poată păstra nădejdea. Nemaiputând suporta situația, în seara aceasta îi trimisese, cu ajutorul lui Algonde și al lui Nassouh, lui Djem un bilet.

„Înșală vigilența paznicilor tăi. Vino să ne întâlnim. Ieri era prea devreme. Mâine va fi prea târziu...”

O rămășiță de bun-simț o făcuse să aleagă pentru această întâlnire adăpostul unei biserici, ca să prevină pericolul unei mângâieri care i-ar fi dus la pierzanie. Voia doar să-l vadă. Să se cuibărească încă o dată la pieptul lui, să-i guste sarea de pe buze, să regăsească mirosul pielii și aroma îmbătătoare de mirodenii, a gâtului lui. Numai atât. Nimic altceva. Cugetase

mult după ce Algonde îi povestise totul. Blestemul aruncat de Presine asupra fiicelor ei, profeția. Philippine nu voia să nască un copil păros. Nu voia să nască un fiu care urma să fie smuls de lângă ea. Nu voia s-o piardă pe Algonde. Nu voia să-l piardă nici pe Djem. Și i se părea că singurul mijloc era să nu cadă în păcat cu bărbatul pe care-l iubea, dacă nu se putea căsători cu el. Din moment ce trebuia să i se supună lui Philibert ca să-și salveze mama, o va face, dar nu-i va mai oferi nicio altă satisfacție lui Marthe. Și nici porcului aceluia. Va găsi ea vreo otravă care s-o scape de el. Pe când se gândea la aceste hotărâri care erau ultimul ei refugiu, ușa capelei scârțâi slab. Inima fetei își înteeți bătăile.

După o clipă, în prag apăru Djem, iar ea alergă să se arunce în brațele lui.

— Ce nebunie, murmură el, presărându-i în păr sărutări ușoare. Ce nebunie, iubirea mea... lumina mea... zorile nopților mele.

Ea se îndepărtă doar cât era nevoie ca să-l poată privi cu ochii înstelaiți de fericire.

— N-am putut, Djem. N-am mai putut...

Djem n-o lăsă să se scuze. Nici el, de câteva zile, parcă nu mai trăia. Așteptarea îl doboră. Ca și neliniștea. Îi astupă buzele cu nerăbdarea unui pursânge dornic să străbată câmpii și să escaladeze culmi. Fără complimente meșteșugite, fără banalități pline de subînțelesuri, fără prefăcătorii. Nu mai aveau timp pentru ele.

— Te iubesc atât de mult, Helene, viața mea, sufletul meu!

Se îmbrățișară cu disperarea unor naufragați, îndelung, sălbatic, fără alte cuvinte. Știind că acestea conțineau însăși esența tuturor celorlalte. Care nu puteau fi pronunțate.

Apoi Djem o îndepărtă cu gingășie, sfâșiat la gândul că trebuia s-o facă atât de repede.

— Nu pot rămâne mai mult fără să te compromit. Am mituit gărzile, dar există riscul ca oamenii aceștia să mă vândă stăpânului lor.

Philippine se agăță de el, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu pleca. Nu încă. A durat atât de puțin! Atât de puțin, Djem!

O luă din nou în brațe, îi netezi părul strâns într-o parte, își adânci buzele în parfumul lui de trandafir, îi căuta urechea.

— Trebuie, scumpa mea Helene. Păstrează-ți încrederea, te implor! Te părăsesc acum doar ca să te pot regăsi mai târziu.

Ea făcu un pas înapoi, tulburată.

— Când? Peste trei zile voi fi măritată.

El clătină din cap. Șopti, privind-o în ochii care ardeau în lumina lumânărilor.

— Nu-ți pot spune nimic încă. Totul se va sfârși cu bine, îți promit!

Se dezlipi de Philippine, ținând-o cu brațele întinse departe de el, și se retrase spre ușă. Îi dădu drumul la mâini ca să deschidă ușa și se pierdu în coridorul întunecat.

Philippine simți c-o lasă puterile. Ajunse în fața altarului clătinându-se, îngenunche, își împreună mâinile și, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, începu să se roage.

Trei zile.

Se rugă, adunându-și toată credința pe care o avea.

În acea zi de 25 iulie a anului de grație 1484, paznicul de noapte trecu pe sub fereastra deschisă a camerei lui Philippine, legănându-și felinarul și glasul monoton.

— Dormiți fără grijă, oameni buni!

Așezată turcește pe pat, cu cearcăne mari, Philippine știa că nici în noaptea aceasta nu-și va găsi somnul, la fel ca în cele dinainte. Se terminase. Speranțele ei, susținute cu rugăciuni fierbinți, se destrămaseră. Totul era pregătit pentru nuntă. Toate colțurile castelului erau ocupate de mulțimea oaspeților poftiți de tatăl ei. Masa pentru banchet fusese așternută și împodobită cu flori. La ea aveau să se așeze peste șase sute de persoane. Băieții de la bucătărie vor munci, fără îndoială, toată noaptea, ca și brutarii. Artiștii se instalaseră în marea sală de ospete. Culcați pe păturile întinse pe podea, probabil că adormiseră deja, ca să-i poată distra pe oaspeți cât mai bine a doua zi.

Atârnată pe un umerăș din lemn, lângă pat, rochia stacojie a miresei strălucea la lumina lumânărilor datorită pietrelor prețioase cu care era brodată. Philippine o probase pentru ultima dată după cină.

De atunci, rămăsese singură. Algonde o condusesse pe croitoreasă. Și nu se mai întorsese, cu toate că Philippine sunase din clopoțel de câteva ori. Dacă n-ar fi știut că micuța Elora era alături, culcată în leagănul ei în grija doicii, Philippine ar fi putut crede că Algonde o părăsise. Dar, chiar și așa, lipsa ei o neliniștea. De fapt, totul o neliniștea. Era atât de tulburată, încât îi venea să se repeadă la veșmintele ei de nuntă și să le sfâșie. N-o oprea decât teama că un asemenea gest ar fi atras represalii asupra mamei ei.

Era epuizată. La lăsarea serii, se dusesse să-și sărute tatăl înainte de culcare, în biroul lui, iar el o sfătuisse să se odihnească.

— Totul va merge mai bine mâine, crede-mă, îi făgăduise el, bătând-o ușor pe obraz.

— Mi-ai promis că... încep eu.

El o redusese la tăcere cu o privire severă.

— Și mă țin întotdeauna de cuvânt. Haide, fetiço, fruntea sus și zâmbește! Țsta este singurul sfat pe care ți-l dau.

După care o expediase. Își bătea joc de ea? Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, așa ar fi crezut. Și atunci? Pregătirile acelea aveau menirea de-a o înșela pe Marthe? Avea el vreun as în mânecă pe care să-l scoată în fața episcopului? Adevărul era că nu mai știa ce să creadă și pe cine să se bazeze. Era conștientă de un singur lucru: orele scurgându-se pe cadranul pendulei al cărei tic-tac o făcea să înghețe.

În gât îi urcă un hohot de plâns. Ar fi vrut să-l expulzeze într-un torent de lacrimi, dar auzi bătăi în ușă.

— Cine e? întrebă ea, întărindu-și vocea.

— Philibert. Pot să intru?

Simțind un val de greață, Philippine se agăță cu o mână de pat ca să-și gonească amețeala.

— Nu. Pleacă de-aici... Aduce ghinion să vezi rochia miresei înainte de nuntă, argumentă Philippine ca să scape de el.

Din spatele ușii îi răspunse un hohot de râs.

— Fie. N-aș vrea să se întâmple asta. Voiam doar să-ți urez noapte bună și să-ți spun cât de fericit sunt. Acum, că am făcut-o, pot să plec.

Tăcu. Își drese vocea:

— Încă ceva, dragă. Ca să poți dormi liniștită, am avut grijă să-ți pun un paznic la ușă, sper că nu te superi.

În loc de răspuns, revoltată, Philippine aruncă sfeșnicul de la căpătâi în tăblia ușii. Sfeșnicul se rupse. Pașii lui Philibert se îndepărtară pe coridor. Era prizonieră. Omul acela era malefic. N-avea pic de milă. De data asta, izbucni în plâns. Pendula bătu de nouă ori. Se mai scurse un ceas.

Trecură încă trei. Dincolo de fereastră era beznă. Învelită cu pătura, Philippine își rosese unghiile vopsite cu grijă până când pe cearșafuri se iviseră pete de sânge. Deși vârfurile degetelor o usturau, continua, ca un animal prins în laț care, în ciuda durerii, își roade propria labă ca să se elibereze.

La jumătate de ceas după miezul nopții, ușa care dădea spre camera lui Algonde se deschise încet. Philippine, prea obosită de durerea trupească și sufletească pe care nimic nu i-o putea alina, n-o auzi pe camerista ei apropiindu-se. Tresări când simți o mână pe umăr.

— Scoală-te! Îi porunci Algonde.

— A venit timpul? Deja? Începu ea să tremure, mușcându-și mai tare vârful arătătorului, sigură că pierduse șirul orelor. Că pierduse totul.

Algonde dădu cearșaful la o parte, îi scoase degetele din gură și descoperind măcelul, le sărută.

— Iartă-mă că te-am lăsat să te chinuiești așa, dar n-am avut de ales. Ridică-te, trebuie să te îmbraci. Fără zgomot, ca să nu te audă paznicul din fața ușii.

Philippine se supuse, din reflex, și se îndreptă, resemnată, către rochia de mireasă.

Algonde o opri, apucând-o de cot, zâmbind.

— Încearcă-le mai bine pe astea, sunt mai potrivite.

Philippine se încruntă în fața livrelei de lacheu pe care i-o întindea Algonde și abia atunci observă că și ea purta veșminte bărbătești. Ciudățenia asta o făcu să creadă că visa. Algonde se grăbi s-o aducă la realitate luând-o de umeri.

— Nu te mai măriți, ți-e chiar așa de greu să înțelegi? Îi șopti la ureche.

Philippine o privi cu gura căscată.

— Nu?

— Nu. Dar grăbește-te.

Philippine dădu din cap. Dacă era un vis, nu mai voia să se trezească din el. După câteva minute, nu se mai recunoscu în imaginea reflectată de oglindă. Nu se deosebea prin nimic de oricare valet de la castel.

Își venise în fire, încurajată de privirea afectuoasă a lui Algonde. O privire plină de promisiuni. Philippine își reproșă că se îndoise de cei apropiați, dar lăsă scuzele și regretele pentru mai târziu.

— Paznicul? Întrebă ea.

Algonde se apropie de fereastra deschisă și privi în jos.

— În partea asta, e liber.

Philippine simți că amețește.

— Doar nu vrei să...

— Djem a făcut-o deja.

Obiecțiunile se pierdură pe buzele lui Philippine. Brusc, înțelese. Vor fugi amândoi. Împreună. Acest adevăr îi înzeci puterile. Algonde se aplecă și scoase de sub pat o frânghie pe care o ascunsese în timpul zilei acolo. O înnodă zdravăn de cercevea, apoi încălecă pervazul.

— Lasă-te să aluneci de-a lungul frânghiei. Te aștept jos. Philippine o privi coborând, făcându-i semn când ajunse la sol și ascunzându-se în umbră.

Își puse, la rândul ei, o pereche de mănuși ca să nu-și julească palmele, respiră adânc, strânse frânghia, trecu peste pervaz și închise ochii.

Imediat ce tălpile lui Philippine atinseră iarba, Algonde împinse frânghia lângă zid.

— Repede, șopti ea, trăgând-o de mână.

Merseră lipite de zid până la colțul clădirii, apoi o luară la fugă spre adăpostul oferit de copacii din parc.

Algonde o duse fără să ezite la vechea hulubărie în care ascunsese oul negru. În zidul incintei exterioare, nu departe se afla o portiță. De obicei, era blocată cu două bârne ca să nu se nu poată intra, dar acum o găsiră deschisă.

De cum trecură pragul, Philippine îi zări pe Nassouh, călare deja, și pe Djem, tropăind pe loc de nerăbdare mai ceva decât cei doi cai pe care-i ținea de frâu. Philippine recunoscă imediat caili cumpărați de tatăl ei la Auberives-en-Royans. Se aruncă la gâtul iubitului ei.

— Mai târziu, o temperă Algonde. Trebuie să plecați

— Dar tu? făcu speriată Philippine, desprinzându-se cu părere de rău din brațele lui Djem.

— Știu unde să te gălesc, iar el știe unde să te ducă. Nu mai zăboviți. Domnul de Montoisson va porni imediat pe urmele voastre, chiar dacă eu le voi șterge.

Philippine o sărută pe obraz și încălecă. Îi mai făcu un semn cu mâna, apoi dispărură în noaptea înstelată.

Algonde intră în hulubărie ca să-și schimbe hainele. După aceea, cu înfățișarea ei obișnuită, porni cu pași repezi spre dependințele castelului, unde domnea o activitate febrilă. În șopron, Mathieu, lac de sudoare, trudea în fața cuptorului tăvălind tăvile de pâinile coapte și umplându-le la loc, pe măsură ce i se aduceau altele abia plămădite. Stătea cu spatele la ea, iar Algonde se opri câteva minute să-l privească, amintindu-și clipele fericite când, în zori, la castelul Sassenage, priveau împreună cum se coc brișele din cuptor. Firește că, nemaiputându-și folosi mâna dreaptă ca înainte, nu mai avea îndemânarea de pe vremuri, deși se descurca la fel de bine precum ceilalți patru.

Algonde zâmbi, adu-mecă aroma caldă a pâinilor rumeni, apoi își goni nostalgia. Concentrat asupra muncii lui, Mathieu nu-i remarcase prezența. N-avea rost să-l deranjeze înainte de a vorbi cu șeful lui. Intră în brutăria albită de la tavan până în podea de un strat fin de făină.

Cu burta rotunjită, acoperită de șorț, sprijinindu-se de masa de lucru, maestrul brutar, un bărbat chel, cu o față de om cumsecade, frământa cu mâini de expert aluatul. Algonde se apropie în timp ce el își vâra o mână în sacul cu făină, ca să-și dezlipească aluatul de pe degete.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, cu o undă de îngrijorare în glas, recunoscând-o pe Algonde.

Începea să se lumineze de ziuă și, ca oricare altul dintre slujitorii plini de zel de la castel, se temea că nu va avea destul timp să termine tot ce era de făcut pentru banchetul de nuntă.

— Trebuie să ți-l iau pe Mathieu pentru vreo oră. Chipul omului se întunecă. Nu-i convenea deloc să rămână cu un om în minus.

— Dar cine are nevoie de el?

— Doamna Helene, minți Algonde.

Nu era nevoie de alte explicații. Omul era de mult obișnuit cu capriciile stăpânilor.

— Dar să nu-l țină mai mult de o oră. Altfel nu mai răspund de nimic. Spune-i asta doamnei noastre.

Algonde îi promise, apoi ieși, cu nările gâdilte de făina care plutea în aer, și-l bătu pe umăr pe Mathieu, alb și el de făină. Chipul lui se luminează văzându-și soția.

— Lasă jos lopata. Am nevoie de tine.

El făcu ochii mari.

— Acum?

— M-am înțeles cu șeful tău.

Mathieu nu caută să afle mai multe. Împinse tava în cuptor, închise ușa cu un cârlig cu mâner de lemn, își rezemă lopata de el, își dezlegă șorțul și, ștergându-și cu colțul lui obrazul, îl rugă pe unul dintre tovarășii lui să-i ia locul.

Algonde îl duse spre corpul de gardă, până la magazia în care se uscau lemnele, sub un acoperiș din țiglă susținut de patru stâlpi. Nu era nimeni prin preajmă, în afara unei veverițe care o luă la fugă și se cățăără pe trunchiul celui mai apropiat copac. Algonde ocoli grămada abia ghicită prin întuneric și, rezemându-se de un stâlp, își încrucișă brațele pe piept.

— A venit momentul să alegi, Mathieu, spuse ea pe un ton grav.

El rămase cu gura căscată.

— Ce anume să aleg?

— De partea cui ești. Pentru totdeauna.

Mathieu se așeză obosit pe niște butuci stivuiți în formă de piramidă.

— Credeam că am lămurit deja lucrurile. Doar ți-am spus. Tu și Elora m-ați convins în seara aceea.

De când fiica lor îi scăldase în lumina ei, relațiile dintre el și Algonde reveniseră la normal. Cel puțin așa crezuse Mathieu. Începând acum să aibă îndoieli, scrută întunericul din jur ca să descifreze chipul lui Algonde, care stătea la câțiva pași de el. Nu reuși. Tăcerea ei prelungită îl stânjenea.

— Dacă asta e tot ce voiai să-mi spui, ai fi putut să mai aștepți, mormăi el.

Ea se dezlipi de stâlp și veni să se așeze lângă Mathieu, strecurându-și palma în cea a lui schilodită de uliu.

— Ba nu, dar lucrul cel mai important este încrederea. Ai destulă încredere în mine?

El o cuprinse de umeri și o trase mai aproape. Algonde își culcă, la rându-i, capul pe umărul lui.

— Ce să fac ca ți-o dovedesc?

— Marthe nu trebuie să aibă vreo bănuială că ți-ai schimbat intențiile și s-a ivit prilejul s-o convingi de statornicia ta.

Fruntea lui Mathieu se încreți.

— Nu sunt sigur c-o pot păcăli.

— Am spus eu s-o păcălești? obiectă Algonde. Nu, vreau să te duci s-o cauți și să-i spui adevărul, pentru că acum ți-l voi descrie.

— La ora asta? scrâșni Mathieu, scârbit la gândul acesta.

Algonde îi sărută degetele paralizate.

— Știi ce-ți va face ea, dar asta n-are importanță. Astăzi viitorul nostru depinde de tine.

— Atunci, se hotărî el, să nu mai pierdem vremea. Te ascult.

*

În timp ce Mathieu era cu Marthe, Algonde se întoarse liniștită acasă, trecând prin pasajul secret care lega sala de muzică de șemineul din apartamentul ei. Atunci când Jacques de Sassenage îi mărturisise adevărul despre soția lui, Jeanne, Algonde își amintise de țipătul pe care-l auzise într-o noapte venind din spatele peretelui. Corespundea cu data morții lui Albrante. Îi vorbise baronului despre țipătul acela. Știa că destăinuirea ei făcuse posibilă evadarea lui Jeanne. Algonde s-ar fi dus chiar ea s-o scape, dar se temuse că, dacă-i adulmeca urma prin tuneluri, harpia și-ar fi mutat în alt loc prizoniera. Era mai bine să-și propună alte uite țeluri. Și avea unul: să-i întoarcă pe Philibert de Montoisson și pe Marthe unul împotriva celuilalt și, astfel, să se apere.

La ora opt fix, trecu în odaia lui Philippine și deschise ușa dinspre coridor, trezindu-se nas în nas cu paznicul care stătea de partea cealaltă a canatului.

— Unde s-a dus doamna Helene? întrebă ea, cu cea mai nevinovată nutră din lume.

Omului i se înmuiară genunchii.

— Nicăieri...

Algonde îl măsură din cap până-n picioare.

— Cum, nicăieri? Dacă nu e în odaie înseamnă că a ieșit.

Nefericitul întoarse capul spre tovarășul său care păzea ușa lui Algonde. Acesta clătină din cap, nedumerit. Niciunul din ei nu văzuse nimic.

Algonde își țuguie buzele și-i privi cu subînțeles, făcându-i să se simtă și mai stingheriți.

— Te asigur că nu ne-a furat somnul, doamnă Algonde, se justifică primul.

— Asta să i-o spui stăpânului tău. Eu una cred ce văd cu ochii.

Le trânti ușa în nas și se apucă să pregătească baia lui Philippine ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Tocmai adusese un hârdău cu apă caldă când ușa se deschise larg, iar Philibert de Montoisson, alb la față, intră în odaie.

— Unde e? mârâi el năpustindu-se spre ea.

Algonde ridică din umeri.

— De unde să știu? Când am venit, camera era goală și patul desfăcut.

Se înfruntară din priviri. Algonde nu-și plecă ochii.

— N-a coborât la bucătărie să-și ia micul dejun, de acolo vin.

Algonde își aruncă pe furiș ochii spre pendulă. Ora opt și douăzeci.

— A poruncit să-i fie adus aici la ora nouă. Poate o fi ieșit puțin la aer.

— Nu-i stă în obicei.

— Nici să se mărite nu-i stă în obicei, îl puse la punct Algonde.

Furios, ieși pe ușă așa cum intrase.

Algonde își reținu un hohot de râs. Câștigase prima manșă și avea de gând să se distreze la fel de bine și în următoarele. Marthe nu spusese nimic, așa cum se și aștepta Algonde, fericită să știe că Djem și Philippine erau, în sfârșit, împreună, păcătuind departe de privirile protejatului ei. Totul mergea cât se poate de bine. Era de-ajuns să aștepte. Și să se amuze.

*

La nouă fix sosi tava cu micul dejun, în același timp cu Philibert. O găsi de data asta pe Algonde privind pe fereastra care nu mai avea nicio frânghie legată de cercevea. Întoarse către el un chip neliniștit.

— Sunt îngrijorată, se mulțumi să spună, pentru ca el să nu-i pună la îndoială sinceritatea.

El ieși în fugă.

„*De data asta, am învins*”, își spuse Algonde, lăsându-și din nou privirea să rătăcească prin grădinile care începeau să prindă viață. Pentru o clipă, priveliștea cedă locul imaginii chipului lui Philippine, luminos în ciuda urmelor lăsate de oboseală. Algonde se întinse, desfăcându-și brațele. În galopul calului, femeia pe care o căuta Philibert cunoștea în sfârșit fericirea.

Cuprins de o îndoială neplăcută, cavalerul străbătu coridoarele interminabile până în aripa apuseană a castelului și li se adresă ospitalierilor care vegheau la ușa prințului.

— Încă n-a ieșit, îi răspunseră.

Neliniștit, deschise ușa și intră în apartament. În odaie domnea penumbra. Se duse repede la fereastră și trase perdelele. Lumina inundă patul, care era neatins. Philibert trase o înjurătură. Trecu în camera învecinată, stârnind țipetele rușinate ale soțiilor lui Djem, ocupate să-și facă toaleta, pe jumătate goale, în harem.

Se năpusti la Almeida, pe când celelalte se ascundeau în spatele paravanelor, și o scutură violent de braț.

— Unde e prințul?

— Nu știu, messire, nu m-a primit la el aseară.

O lăsă în pace, năvăli în apartamentul lui Nassouh, aflat alături, și ieși de acolo cu pumnii încleștați. Ca și în cazul lui Philippine, nimeni nu văzuse și nu auzise nimic, dar toți trei se evaporaseră.

— Cercetați castelul și grădinile, cât mai discret posibil. Peste o oră cel târziu, vreau să fiu informat! ordonă el, fără să alerteze sau să acuze pe cineva, atât timp cât mai existau dubii. În plus, era posibil ca Philippine și Djem să se fi ascuns în vreun cotlon ca să facă dragoste, păziți de Nassouh. În cazul acesta, Philibert s-ar fi trezit într-o situație penibilă.

În timp ce soldatul pleca în fugă, Philibert se grăbi să ajungă la singura persoană care cunoștea destul de bine subteranele ca să-i fi călăuzit pe fugari. Singura care avea interesul s-o facă și era suficient de diabolică pentru a reuși să-l tragă pe sfoară.

Marthe îl întâmpină fără să pară surprinsă în pragul apartamentului baronului și al lui Sidonie, care se pregăteau să se îmbrace.

— Ce-ai făcut, vrăjitoare? tună cu mânie Philibert de pe coridor, unde-l lăsase să aștepte.

— Nu mai zbiera! îi porunci ea, după care îi trânti, pur și simplu, ușa în nas.

Și mai înfuriat de această primire, Philibert de Montoisson se duse la ușa dinspre coridor a camerei ei și năvăli înăuntru. Ea îl aștepta deja, în decorul sobru al încăperii, cu brațele încrucișate.

El întinse un deget amenințător spre chipul hâd al lui Marthe.

— Unde sunt?

— Acolo unde ar fi trebuit să fie încă de câteva săptămâni. Tocmai îți pun coarne!

Philibert păli. Deci nu se înșelase. Fuga lor fusese aranjată de drăcoica aceea. Făcu un pas înapoi.

— Păi, nu tu doreai căsătoria noastră?

Marthe era în avantaj datorită lui Mathieu, care venise s-o informeze că-i văzuse pe cei doi porumbei fugind împreună cu Nassouh prin parc, când se îndepărtase pentru o clipă de cuptor ca să-și facă nevoile. Băiatul ăla era mai de încredere decât individul fără scrupule din fața ei. Își linse cu lăcomie buzele la amintirea răsplății pe care i-o oferise lui Mathieu, apoi întinse mâna spre domnul de Montoisson, strânse încet pumnul și-și lăsă brațul în jos până la podea.

Urmându-i mișcarea, deși nu fusese atins, Philibert se trezi în genunchi, sufocându-se de parcă l-ar fi strâns cineva de gât.

— După câte-mi amintesc, făcusem o înțelegere. Nu-ți spuseseam că voiam de la ei un copil? Nu-ți spuseseam asta, Philibert de Montoisson?

— Ba... da... încuviință el înăbușit.

— Orgoliul tău e un stăpân necruțător, dar eu sunt și mai necruțătoare. Dacă-mi mai rotesc o dată mâna, ai să mori la picioarele mele. O singură mișcare, și gata!

Își îndoi genunchii și începu să-și miște încheietura, urmărindu-i satisfăcută panica din ochi și chipul care începea să se învinețească.

— Nu-mi place să fiu trasă pe sfoară. Nu-mi place să fiu amenințată.

Mai răsuci puțin. Ochii lui Philibert se încețoșară, iar limba-ieiși din gură cu un horcăit.

După o fracțiune de secundă, Marthe își desfăcu brusc degetele, eliberându-l. Philibert de Montoisson se prăbuși pe podea. Ea îl împinse cu vârful pantofului, făcându-l să se rostogolească pe spate, abia respirând, cu ochii ieșiți din orbite.

— S-au dus la hulubăria veche din capătul de la miazănoapte. Eu îmi respect cuvântul dat. Din moment ce am obținut ceea ce voiam, peste două ore vei fi căsătorit.

Se întoarse cu spatele la el, victorioasă, și se duse la Sidonie, căreia trebuia să-i aranjeze părul.

*

Dură destul de mult până când Philibert își veni în fire și se ridică să plece după cei doi. Era mai bine să se ducă de unul singur. Se îndreptă spre grajd. Unul dintre oamenii lui tocmai ieșea de acolo, cu un aer îngrijorat.

— Lipsesc trei cai. Cei mai buni, îi zise acesta, cu năduf, stăpânului său.

— Pune șaua pe ai noștri! porunci Philibert, cu vocea încă răgușită.

Încălecară și porniră împreună în direcția indicată. În zece minute ajunseră, găsiră niște livrele de lacheu abandonate, dar nici țipenie, în afara unei bufnițe adormite.

Cercetând împrejurimile, descoperiră portița și, dincolo de ea, urme de copite pe care cineva încercase în grabă să le șteargă.

Dacă inima nu i-ar fi fost atât de copleșită de furie, Philibert ar fi rânjit de satisfacție că și Marthe fusese păcălită.

Se întoarse către însoțitorul său.

— Du-te la castel. Anunță-i pe Guy de Blanchefort și pe baron. Să mă urmeze cu oameni înarmați și să anunțe că nunta se amână.

— În ce direcție să le spun să pornească? Philibert de Montoisson trase în piept aerul deja apăsător al dimineții, mijindu-și privirea, și cugetă cu fruntea încruntată înainte de a se hotărî.

— Către Piemont. Cu toate că ducele de Savoia n-a mai dat niciun semn în ultimele luni, Djem știe că se poate baza pe ajutorul lui. Nu se pot refugia decât la el, la Torino.

Apoi se despărțiră. Era ora zece, iar Philibert de Montoisson se întrebă, zorindu-și calul cu cravașa, oare cât avans aveau nemernicii ăia.

*

În picioare pe terasa din mozaic așezată în vârful turnului răsăritean al palatului regal, Mounia era deasupra acoperișurilor caselor din Istanbul. Cu mâinile pe balustrada din marmură și acoperită din cap până-n picioare cu văluri verzui ca apa, urmări cu privirea un stol de găște sălbatice care zburau spre Bosfor, șarpe lung și strălucitor, de-a lungul căruia alunecau feluci și caiacuri. În spatele ei, dincolo de ușa boltită, drapată cu perdele din muselină purpurie, trei slave făceau patul. Parfumul petalelor de trandafir răspândite în odaie plutea până la Mounia, unde împreună cu celelalte miresme din palat, alcătua un amestec subtil de flori cu mirodenii.

Indiferentă la mișcările slujitoarelor, ca și la frumusețea aceluia loc atât de râvnit și apoi asediat, egipteanca căzuse pe gânduri. Cu răceala pe care i-o lăsase în suflet asasinarea familiei sale.

Până la urmă, nu fusese greu să-l convingă pe sultanul Baiazid. Lăcomia îi făcea pe oameni, și mai ales pe regi, de orice rasă ar fi fost ei, să se prefacă în niște cuceritori. Povestea despre Ținuturile de Sus, despre tatăl ei - deși trecuse sub tăcere rolul copilului pe care urma să-l nască și întâmplările legate de părinții ei, chiar dacă aducea cu istorisirile Șeherezadei, era destul de veridică pentru a fi crezută. Îndată ce Hugues de Luirieux plecase, Baiazid o condusesse într-o grădină unde susurau blând șase fântâni și o ascultase mult timp.

Mounia nu știa ce anume o determinase să vorbească: ura față de cavalier sau felul în care o privea Baiazid? Avusese din nou de făcut o alegere. Fie să moară de durere în tihna haremului, fie să se impună și să-și ia revanșa și să-și fixeze drept ultim țel moștenirea tatălui ei. Avea această datorie față de familia ei. Față de fiul ei.

I se oferise sultanului chiar în camera aceea în care o ținea de o săptămână, păstrând-o pentru el. Cu toate că, oficial, Baiazid o considera încă soția lui Djem, Mounia știa că acesta se îndrăgostise de ea. De la prima vedere, era clar. Mounia nu trebuise decât să se lase în voia dezmiertărilor lui. Sau măcar să-l lase să creadă așa, fiindcă trupul ei nu mai simțea nimic. Simțurile ei aprinse de Enguerrand se stinseseră odată cu el. Mounia nu-și imagina că lucrurile s-ar putea schimba vreodată. Dar era bine așa. Își păstra luciditatea. Și scopul. Și hotărârea în fața capcanelor pe care nu se îndoia că i le va întinde prima soție a sultanului, când își va simți poziția amenințată. Baiazid încă n-o prezentase, plecase de la ea în zori, sărutând-o cu foc înainte de a ieși, și îi făgăduise o surpriză la întoarcere. „*Încă o bijuterie, cu siguranță*”, își spusese Mounia închizând ușa. O copleșea cu daruri, aur, diamante, mătăsurii, bibelouri de preț, ba chiar o cutie muzicală pe care o luase din tezaurul tatălui său. Ceea ce dovedea că Mounia își găsisese deja locul. Nu era cel la care visa. Ar fi dat cu bucurie tot fastul din jur pentru o noapte, o singură noapte în coliba Catarinei. N-avea s-o uite niciodată, dar nu putea să facă nimic. Această pagină din viața ei trebuia întoarsă.

Auzind în spatele ei zgomotul unei uși închise, își dădu seama că sclavele plecaseră. Mounia privi albastrul fără nori al cerului. Succesiunea rapidă a evenimentelor și apoi, pe navă, neliniștea pentru soarta lui Enguerrand nu-i lăsaseră timp să se gândească la ceea ce descoperiseră în cavoul unde era înmormântat uriașul. Era uluitor, incredibil și probabil că acest fapt îi dusesese la pierzare. Copleșiți de cele văzute, nu mai gândiseră destul de limpede, ca să anticipeze atacul. Goni acest gând, scrâșnind din dinți. Nu voia să-și reamintească scena, care îi bântuia oricum coșmarurile în fiecare noapte.

Oare cât va mai trece până când Baiazid îi va permite să se întoarcă în Egipt? Scotocind discret prin lucrurile lui Luirieux găsisese flaconul piramidal pe care acesta îl luase, cu siguranță, de la Houchang în timp ce ea zăcea leșinată. Așteptase până în ultima clipă și, când el discuta cu căpitanul, se furișase în cală și-i luase flaconul. Știa oare Hugues de Luirieux că obiectul acela avea și altă importanță în afară de cel de antidot miraculos? Oricum, individul acela nu-i mai putea face niciun rău. De altfel, plecase deja din țară, după cum îi spusese Baiazid.

Cât de mult ar fi vrut să poată face la fel, să fugă din colivia aceea aurită! Baiazid îi îngăduise să circule liberă în palat și incintă. Mounia se grăbise să verifice acest lucru încă din prima zi. Fusese lăsată să hoinărească pe unde voia, de la băile de lux, până în grădinile luxuriante, fără nicio supraveghere. În cele din urmă, se apropiase de o poartă. Ca prin farmec, îi ieșise în față un eunuc având la brâu un iatagan, care se înclinase respectuos, dar hotărât în fața ei. Considerase că e mai bine să renunțe la alte încercări de acest fel și să improvizeze folosindu-se de ceea ce aflase.

Scoase de sub văluri flaconul și-l ridică în lumină. Albastrul adânc al sticlei filtra strălucirea soarelui atât de mult, încât piramida se profila aproape neagră pe azurul cerului. Cum se făcea că tatăl ei, atât de pasionat de astrologie, nu făcuse până atunci legătura? Trebuie să deschidă sarcofagul uriașului, să descopere tubul din diorită în mâinile lui mumificate și să se minuneze la vederea pergamentului din tub, ca să înțeleagă că piramidele de la Giseh se aflau acolo de mult mai mult timp decât pretindeau istoricii.

*

Prevenită de parfumul îmbătător folosit de Baiazid încă înainte de a-i auzi pașii, Mounia ascunse din nou flaconul sub văl. Nu vorbise despre el, temându-se ca Baiazid să nu i-l ia.

Aducându-și în ochi o sclipire prefăcută, se întoarse ca să-l întâmpine și să i se arunce în brațe. El nu trebuia să aibă nici cea mai mică bănuială că Mounia se prefăcea, dacă voia ca fiul ei să fie crescut ca și cum ar fi fost al lui. Dacă voia să-și atingă scopurile.

Baiazid o îmbrățișă cu căldură, cucerit atât de frumusețea ei, cât și de caracterul ei puternic.

— Aș vrea să mă însoțești, spuse el după ce o sărută pătimaș. În afara acestor ziduri.

Ochii Mouniei scânteiară de satisfacție.

— Încrederea ta mă onorează, sultanul meu.

Cu toate că era mult mai puțin seducător decât Djem, sultanul avea și el farmec, iar înfățișarea lui de atlet desăvârșit era atrăgătoare. Zâmbetul, care-i arăta dantura perfectă, era mai larg spre obrazul drept, săpând o gropiță. Nicio femeie nu rămăsese indiferentă până atunci în fața lui. De ce s-ar fi îndoit, așadar, de privirea plină de admirație a Mouniei?

— Vreau să cred că mă iubești la fel de mult cum te iubesc și eu. Vreau, de asemenea, să-ți mulțumesc.

— Să-mi mulțumești, puternice sultan? râse Mounia. Dar pentru ce?

— Pentru legenda pe care mi-ai povestit-o. Ceea ce-ți voi arăta mă face să sper că este adevărată.

Mounia simți că inima ei o ia razna. Era oare posibil ca, oricât de puțin probabil ar fi părut, destinul să-i iasă din nou în întâmpinare?

*

— N-am putea să ne odihnim puțin? Sunt epuizată, insistă Philippine.

Soarele ajunsese la zenit. Călăreau de aproape douăsprezece ore, își schimbaseră de trei ori caii și de două ori veșmintele, oprindu-se doar ca să mănânce din proviziile pe care le luaseră cu ei. Îmbrăcată tot în straie bărbătești, dar nu în livreaua în care plecase, Philippine nu-și mai simțea nici șalele, nici coapsele, nici spatele, nici brațele. O durea fiecare părticică din trup.

Djem întoarse capul ca să schimbe o privire cu Nassouh. Dacă lucrurile se petreceau așa cum prevăzuse Algonde, aveau un avans de nouă, zece ore, dar amândoi cunoșteau tenacitatea și îndârjirea ospitalierilor. Dacă pierdeau prea mult din avans puteau fi prinși înainte de a ajunge la Torino. Nassouh clătină din cap. Philippine nu mai putea rezista. Djem trase de frâu și ieși

de pe drum, cotind la dreapta, spre un pârau care curgea mai jos.

— Vom poposi aici, hotărî el, smulgându-i lui Philippine un oftat de ușurare.

Sări de pe cal și o ajută să coboare pe pietrișul care acoperea malul apei. Lăsându-l pe Nassouh să aibă grijă de cai și să-i adape, Djem făcu vreo câțiva pași alături de Philippine, care se grăbea să-și dezmoștească picioarele anchilozate.

— Îmi pare rău, iubito, că trebuie să-ți impun ritmul acesta, însă...

— Ssst! îl întrerupse ea, punându-i un deget pe buze.

Dar și-l retrase imediat, rușinându-se de unghiile mutilate, roase până-n carne. Îi zâmbi tandru.

— Fără curajul tău, acum aș fi fost căsătorită. Să nu-ți pară rău, iubirea mea! Să nu-ți pară rău de nimic.

El o strânse la piept, dar o împinse imediat la o parte. Pe drum treceau oameni care ar fi putut să-i zărească și să se scandalizeze văzând doi bărbați îmbrățișați. La același lucru se gândea și Philippine. În straietele acelea, nu-și putea permite asemenea gesturi. Fără să se fi înțeleș între ei, dar la fel de dornici de intimitate, cercetară din priviri împrejurimile.

— Să mergem acolo, hotărî Philippine, arătând, ceva mai sus, către un tufiș des, împrejmuit de copaci într-o parte și de stânci în cealaltă. Djem îi făcu un semn lui Nassouh, care legase caii de rădăcina unui ulm uscat, apoi porni alături de aleasa inimii lui.

— Oare n-ar fi fost mai bine să ne îndreptăm spre apus? Nimeni nu s-ar fi gândit la asta, zise Philippine, pe care întrebarea o frământa de când Djem îi spusese că vor fi urmăriți până vor ajunge la duce.

— Fără îndoială că am fi avut un răgaz, dar ar fi fost și mai riscant. Ai văzut cum se uită la mine oamenii pe lângă care trecem. Culoarea pielii mele mă face să ies în evidență chiar și în hainele acestea simple. La fel și accentul meu. Spionii lui Baiazid au împânzit ținutul, iar pe capul meu s-a pus o recompensă mare. Oriunde ne-am duce, s-ar găsi cineva dispus să ne vândă. Crede-mă, Helene, eu și tatăl tău ne-am cântărit

îndelung șansele de reușită. Ele depind de un singur lucru. De iuțeala noastră.

O ajută să urce peste grămada de stânci. Dincolo de ele se deschidea un cerc de iarbă înconjurat de ulmi tineri și de aluni. Se așezară unul lângă altul, privind-se în ochi. El ridică o mână îngrijită și-i mângâie cu un deget ovalul chipului, conturul buzelor.

— Cât am visat la clipa asta, murmură Djem, înainte de-a o săruta. Apoi o întinse sub el, în culcușul acela de verdeață

Când își dezlipi buzele de ale ei, ca s-o lase să-și tragă sufletul, în amândoi ardea aceeași dorință. El se mulțumi totuși să-i aranjeze o şuviță de păr pe care pălăria lui Philippine, căzându-i de pe cap, o smulsese din strânsoarea cocului.

— Dormi, dragostea mea, eu te veghez, murmură el, sprijinindu-și capul în palmă.

Istovită atât de drum, cât și de neliniștea care o măcinase până când fugiseră, ea adormi de cum închise ochii.

*

Prezența absolut insolită a unei femei în antica bibliotecă din Istanbul îl tulbura vizibil pe paznic, deși acesta se străduia s-o ascundă. Refuzând să privească spre Mounia, își frământa mâinile, răspunzând la întrebările sultanului în legătură cu proveniența cărții deschise în fața lor, pe un pupitru, și a altor cărți asemănătoare, puse pe masa mare de lucru.

— Multe dintre textele și hărțile arhivate aici provin din Marea Bibliotecă de la Alexandria. Cumpărate pe bani grei, lucrările salvate din flăcări au făcut obiectul unui trafic important. Acestea au fost copiate înainte de incendiu. Acesta este de mare preț. După câte știu, nicăieri în lume nu mai există alt exemplar.

— Bine, acum lasă-ne, îi mulțumi Baiazid.

Omul scund, cu pielea cenușie, se retrase cu pași mărunți, ca un șoarece care și-ar fi săpat cuib în grosimea cărților. Încăperea, cu ferestruici joase, ca să fie ferită de razele soarelui, lăsa să se vadă pereți și coridoare întregi cu rafturi încărcate de cărți. Mounia nu mai văzuse așa ceva și se simțea mică de tot în acest sanctuar tăcut ca un mormânt.

— Tatăl meu, Mehmed al II-lea, iubea locul acesta. Primul lucru pe care l-a făcut după ce a cucerit orașul a fost să verifice dacă nimic de aici nu fusese distrus sau furat. Mustafa s-a născut între aceste ziduri și cunoaște fiecare colțișor. În afară de asta, îmi este total devotat, așa cum i-a fost și tatălui meu. În dimineața asta l-am întrebat dacă există aici vreo urmă a unei civilizații egiptene predinastice. S-a gândit îndelung, apoi a scos cele trei cărți pe care le vezi. Din păcate însă, nici el, nici eu nu le-am putut descifra. Poate că tu vei reuși... nădăjdui Baiazid, invitând-o printr-un un gest să se aplece asupra scriiturii cursive.

Chipul Mouniei se luminează imediat, în timp ce degetul ei urmărea rândurile.

— E în grecește. Redă istoria detaliată a Egiptului, scrisă de un anume Manethon, care a trăit în Heliopolis, în secolul al III-lea înainte de erea noastră, se înflăcăra ea, ridicând ochii.

Baiazid se înclină, cu mâna pe inimă. Erudiția lui confirma spusele Mouniei. Îi zâmbi cu bunăvoință.

— Treburile mă cheamă în altă parte. Mustafa va fi la dispoziția ta. Poți rămâne aici cât vei dori. Cât despre mine, te aștept deseară în odaia mea. Dacă nu vii...

— Voi veni, îl întrerupse ea, luându-i mâna ca s-o sărute.

Nu se mai gândea să fugă. Baiazid, care-i oferea cunoaștere, înțeleșese că, odată cu aceasta, îi oferea și libertatea. Mounia îl privi îndepărtându-se pe aleea centrală, îmblânzită brusc de generozitatea lui, dar își veni imediat în fire.

„Nu-ți face iluzii, se șfichiui ea, omul ăsta n-ar șovăi să taie capul fratelui său, dacă i-ar cădea în mână, și nici pe al tău, dacă l-ai trăda.”

Întărită de această certitudine, trase de sub masă un taburet și începu să citească textul care constituia, fără îndoială, o mărturie legată de vremurile dintâi.

Noaptea cădea în fața lor, ca și pleoapele lui Philippine, aproape culcată pe gâtul calului. Dacă mai mergeau mult, era sigură că va cădea din șa. Totuși, nu voia să se plângă și se străduia să țină pasul cu calul lui Djem, în timp ce Nassouh galopa în spatele lor. Când plecase de la Bâtie, nu-și închipuise că drumul va fi atât de greu și de obositor. Regreta amarnic nopțile acelea nedormite care o vlăguiseră de puteri. Din pricina ei, popasurile deveneau tot mai lungi, iar avansul pe care-l aveau, scădea. Djem nu spunea nimic, dar, văzându-i expresia gravă de pe chip, Philippine ghicea că el nu mai era sigur că vor ajunge la destinație înainte de a fi prinși de ospitalieri. Ea se străduia însă din toate puterile să creadă că da, refuzând să accepte ideea că, după atâta drum, după atâtea speranțe, urma să cadă din nou în ghearele lui Montoisson. Fără să mai vorbim de ceea ce avea să se întâmple lui Djem.

— Guy de Blanchefort voia să mă mute chiar mâine, îi mărturisise el în timpul cinei constând într-o felie de slănină prăjită și fructe, sub lumina stelelor.

Cu siguranță că, dacă erau prinși, el și Nassouh ar fi fost închiși într-o celulă. Guy de Blanchefort nu i-ar fi iertat niciodată această dublă trădare.

Philippine își îndreptă spatele. Nu voia să se gândească la asta. Djem n-avea motive să fie îngrijorat. Doar și urmăritorii lor trebuiau să doarmă! Și ospitalierii erau tot oameni, ce naiba!

Djem își încetini mersul și ieși de pe drum, pornind pe o cărare care ducea la o fermă. În curte, un copil căra niște resturi de mâncare la cocina porcilor. Ridică spre ei o privire speriată.

— Seara bună, băiețuș! spuse Philippine, înviorată la gândul unei supe calde.

O femeie apăru în prag. Îi privi cu un aer bănuitor.

— Ce doriți?

— Nimic rău. Suntem negustori. Ai putea să ne dai ceva de mâncare și să ne găzduiești peste noapte? Plătim bine.

Philippine scoase de la brâu o pungă și i-o aruncă băiatului care o prinse din zbor, deși se ferea să se apropie de ei. Încurajat de zornăitul monedelor din pungă, se întoarse spre maică-sa.

— Bine.

Femeia dădu din cap.

— Descărcați-vă bagajele, zise ea și intră în casă.

În timp ce Philippine descălecuse și intrase și ea pe ușa scundă, iar băiatul ducea caii spre grajd, Djem îl luă deoparte pe Nassouh.

— Adevăratele greutateți vor începe abia de-acum încolo, îi spuse, arătându-i cu un semn crestele muntoase dincolo de care apunea soarele. Helene trebuie să se odihnească bine, altfel nu vom reuși să străbatem trecătorile.

— Nu mai avem decât foarte puțin avans, Djem. Foarte puțin.

Djem îl luă de umeri și porniră spre casă.

— Știu, prietene. Știu.

Mai aveau încă mult de mers până la Torino.

*

Baiazid nu-și ascunse mulțumirea când o văzu pe Mounia apărând în odaia lui la câteva minute după ce se dăduse stingerea. Se rezemă de pernă și o privi dându-și cu grație vălurile jos.

— Ești mulțumită de ceea ce ai descifrat? întrebă sultanul, urmărindu-i linia șoldurilor ușor îngroșate.

Pe Mounia, gestul n-o îngrijoră. Era de felul ei atât de subțire, încât numai ea putea ști că această ușoară îngreunare a trupului ei se datora sarcinii. Se urcă în pat și îngenunche pe cearșafuri într-o poziție provocatoare.

— Cele trei cărți alcătuiesc un ansamblu care începe cu domnia zeilor, apoi a semizeilor din perioada pe care noi o numim Zep Tepi, adică timpul dintâi, spuse ea, desfăcându-și părul lung. Se mai vorbește și despre perioada intermediară, cea a spiritelor morților, și se termină cu regii muritori care au condus Egiptul.

— Dar Uriașii la care te refereai sunt pomeniți și ei?! În ce perioadă au domnit? întrebă sultanul trăgând-o mai aproape.

Mounia se lipi de trupul lui dezgolit.

— Prima, vârsta de aur. În carte li se spune Neteru. Erau niște ființe pe cât de puternice, pe atât de frumoase, iar puterile lor magice le permiteau să ia înfățișarea unei plante, a unei roci sau a unui animal. Așa se explică faptul că egiptenii i-au considerat zei și i-au înfățișat ca pe niște făpturi jumătate oameni, jumătate animale. Fapt este că, plecând din Ținuturile de Sus pe corăbii somptuoase, au apărut după potop pe malurile Nilului. Ra Atum a fost primul rege. El le-a dat naștere lui Shu și Tefnot, care i-au succedat, iar urmașii lor au fost Geb, zeul pământului, și Nut, zeița cerului. Aceștia i-au zămislit pe Isis, zeița magiei, și pe Osiris, marele suveran civilizator căruia poporul meu îi datorează știința scrisului, a creșterii ani...

Se întrerupse, arcuindu-se sub mângâierea sultanului, ca să-i satisfacă orgoliul. De fapt, din primele pagini nu obținuse decât un singur răspuns pe care voia să-l păstreze doar pentru ea. Manethon vorbea despre Heliopolis Innu, stâlpul pe care stătea un obiect sacru de formă piramidală, numit benben, înzestrat cu puteri fabuloase. După părerea acestui poet, care-l contemplase, căzuse din cer. Mounia știa că nu era așa. Ra îl adusese cu el din Ținuturile de Sus și era încă în viață când Osiris îl folosise ca să transporte blocurile megalitice care alcătuiesc templul din vale, marea piramidă sau Osirionul din Abydos. Îl mai folosise și la cioplirea sfinxului de pe platoul de la Giseh. În anul 10450 înainte de Isus Hristos. În anul constelației Leului.

Mounia închise ochii în timp ce Baiazid se urca deasupra ei ca s-o pătrundă. Simulând o plăcere pe care n-o simțea, revăzu în minte sarcofagul descoperit de tatăl ei, entuziasmul lor la vederea mumiei, a tubului din diorită, a planurilor acelor constelații gigantice, uimirea în fața pecetii celui care le luase cu el în ultimul lui somn de Uriaș. Făuritorul lor. Osiris. Osiris care, după ce-și îndeplinisese misiunea, încredințase Egiptul lui Isis, în sora și soția lui, înainte de a pleca spre alte meleaguri pe care să aducă binefacerile înțelepților din Ținuturile de Sus. Mounia aflase din cartea lui Manethon că el înălțase în Sardinia acel *nuraghe*, el îi învățase pe etiopieni să cultive pământul și să crească vite, el construisese multe orașe în India, Arabia, China și

Occident. Pe scurt, lui îi datorau oamenii neevoluăți din lumea aceasta primele frânturi ale civilizației lor. Apoi Osiris se întorsese acasă, fusese asasinat de fratele lui, Seth, și devenise, potrivit legendei, o stea în constelația Orion.

Baiazid își dădu drumul în ea și se întoarse pe-o parte. Mounia rămăsese culcată pe spate, cu gândul la stelele acelea. Centura lui Orion, reprodusă pe pământ de poziția celor trei piramide de la Giseh. Chiar Osiris arăta acest lucru pe papirusul găsit în mormântul lui. Le așezase așa cum erau aliniat cele trei flacoane piramidale pe masa din cristal din Ținuturile de Sus. Trei flacoane piramidale care, concentrând energia stelară a lui Orion prin sticla lor albastră, dădeau putere de viață decoctului pe care-l conțineau. Trei piramide gigantice din piatră ridicându-se către cer pentru ca Uriașii să-și amintească de unde veneau și cine erau, ca să înceteze să se ucidă între ei în războaie pentru putere. Însă fusese în zadar. Rasa lor se stinsese, benbenul dispăruse. Heliopolis Innu fusese zidit fiindcă nimeni nu știuse că Osiris își dormea somnul de veci în apropiere. Iar faraonii muritori, uitând sensul lucrării zeilor, își însușiseră rangul lor, cum făcuse Kkeops sau încercaseră cu stângăcie să-i imite, ca Djoser. Dacă n-ar fi fost Imhotep, care descoperise planul acela și înălțase un palat deasupra templului ca să protejeze mormântul lui Osiris și dacă pe vremea lui Alexandru, un geometru nu ar fi împiedicat demolarea acestuia, fără îndoială că nimeni, niciodată, n-ar fi aflat nimic. De fapt, prezicerea unui purtător de destin era singurul lucru care o făcea pe Mounia să creadă că exista o legătură între lumea aceasta și Ținuturile de Sus. Oare era vorba despre Ținuturile de Sus sau despre Orion?

Mounia adormi cu această întrebare - care părea de neconceput - în minte, rugându-se ca sufletele tatălui și mamei ei și mai ales sufletul lui Enguerrand, Enguerrand al ei, să vegheze asupra copilului pe care avea să-l nască și să-l ajute să-și găsească drumul.

*

Țăranca la a cărei masă se așezaseră se numea Faustine. Încurajată de monedele primite, pe care le încercase în dinții ei știrbi ca să le verifice autenticitatea, le explică celor trei oaspeți

ocupați să-și golească străchinile din lemn că bărbatul ei plecase să vândă niște miei la târgul de vite de la Saint-Jean-de-Maurienne.

— Nu vă supărați că v-am primit așa, oameni buni, se scuza ea, umplându-le încă o dată farfuriile cu supa cam subțire, în care pluteau câteva legume și o bucată de slănină răncedă.

Lângă vatră moțâia o bătrână așezată pe un scaun de paie, cu capul rezemat de perete și cu mâinile încrucișate pe genunchii acoperiți de o pătură. Faustine le spusese că era soacra ei, oarbă și surdă. Se vedea că era o povară pentru căminul lor. Bătrâna clămpăni din fălci, tuși, scuipe flegma într-o batistă și ceru de mâncare.

— Ne temem de răufăcători, completă micul Jean, în timp ce maică-sa se grăbea să pună în mâna bătrânei neajutorate o cană plină cu lichid.

Philippine, care o urmărise cu privirea, lăsă ochii în jos, stânjenită de sărăcia aceea. Masa nu fusese prea grozavă și îi era încă foame, dar ar fi fost o nesimțire să le ceară gazdelor mai mult decât aveau. Se uită la Djem, care-i zâmbea băiatului.

— E normal să vă temeți. În noaptea asta, puteți fi liniștiți, avem arme și vom fi pregătiți dacă vă atacă cineva, răspunse pe un ton firesc prințul.

Ochii micului Jean sclipiră.

— Și eu știu să mă apăr. M-a învățat tata. Sunt un luptător grozav. Și nu mă întrece nimeni la tras cu praștia.

— Nu te lăuda atâta! mai bine roagă-te să nu fii nevoit să dovedești cât de bine lupti, îl dojeni maică-sa.

Bătrâna își băuse, gâlgâind, supa. În timp ce fiul ei scotea un „*Da, mamă*” smerit, Faustine luă cana din mâinile soacră-sii. Se îndepărtă cu câțiva pași de masă, puse vasele folosite pe colțul unui dulăpior, ridică brațul și deschise o ușă prevăzută cu o ferestruică și așezată sus, la jumătatea peretelui. Scoase dinăuntru un jambon pus la uscat, agățat de o bârnă în dulap, îl puse pe masă și luă din sertarul de sub tăblie un cuțit lung.

— Nu-i treaba mea, dar nici nu arătați, nici nu vă purtați ca niște negustori, zise ea în tăcerea care se lăsase, tăind felii groase din jambon.

Philippine, care privea cu lăcomie carnea moale și trandafirie, tresări și se îmbujoră. Djem și Nassouh schimbară o privire rapidă, apoi își întoarseră ochii către femeia care rămăsese cu cuțitul în aer, strângându-l bine de mâner, și-i măsura din nou cu un aer bănuitor.

— Inimile ne sunt la fel de curate ca și intențiile, doamnă Faustine. Asta e tot ce trebuie să știi, o asigură prințul.

Ea dădu din cap, dar, dincolo de zâmbetul pe care și-l regăsise, expresia chipului ei era plină de gravitate.

— Oricine-ați fi, nu-mi trebuie mai multe necazuri decât am deja. O să dormiți în staul și o să plecați în zori. Dacă mă întreabă cineva, o să spun că nu v-am văzut.

— Vă rămânem îndatorați, îi mulțumi Philippine, acceptând cu dragă inimă felia de jambon și colțul de pâine pe care îl întindea Faustine.

După ce terminară de mâncat, femeia închise ușa în urma lor și trase cu grijă obloanele, făgăduindu-le lapte proaspăt și ouă prăjite pentru micul dejun, la primul cântat al cocoșilor. Philippine se întinse. Afară era plăcut, iar noaptea – înstelată. Avea burta plină, iar perspectiva unei nopți adevărate de somn o încânta.

— Eu am să stau de pază, anunță Nassouh, îndepărtându-se de ei și instalându-se la colțul zidului, într-un loc de unde vedea toată curtea.

Așa făceau de fiecare dată când se opreau. În nopțile precedente, popasurile nu duraseră mai mult de patru ore. Câte două ore de pază pentru fiecare. Știind că Nassouh îl va trezi când îi va veni rândul, Djem intră în staul pe urmele lui Philippine, care căsca.

Înăuntru era întuneric, cu excepția unei dungi de lumină care pătrundea printr-o deschizătură a peretelui din fundul staulului. De o parte și de alta a acestei poteci, două vaci și un catâr împărțeau locul.

— Pe-acolo, o îndemnă Djem pe Philippine, prinzând-o delicat de cot.

Niciunul din ei n-ar fi putut preciza de ce – poate era de vină liniștea îndulcită de rumegatul vitelor, poate peticul acela de cer înțesat cu stele strălucitoare, poate certitudinea că a doua zi drumul lor se va sfârși într-un fel sau altul, dar emoția acestui moment furat le usca gâtul amândurora.

Djem descoperi câteva saltele de paie pe o platformă pe care fermierii o foloseau, probabil, ca să profite iarna de căldura emanată de animale. Acum era un culcuș perfect pentru ei.

Prințul urcă primul și-i întinse mâna, ținându-și respirația. Philippine uită de hotărârile luate pentru a ocoli profeția, uită de Marthe și de planurile ei întunecate, uită de Philibert de Montoisson. Deși cu o clipă mai devreme pica de somn, acum ardea luată. Se urcă lângă Djem, se întinse pe spate, cu un braț culcat sub cap. Inima îi bătu nebunește când el se aplecă să-i sărute buzele.

*

Când veni la miezul nopții să-l trezească pe Djem, Nassouh îl găsi stând în capul oaselor și contemplând vrăjit trupul gol al lui Philippine. Djem îi făcu semn să n-o trezească, o acoperi cu o pătură, își luă hainele și sări jos să se îmbrace.

Discret, Nassouh se îndepărtase. Djem îl găsi în ușa staulului.

— Nu vrei să dormi?

— Dar tu? râse acesta.

— Niciodată n-am știut să fiu rezonabil.

— Am văzut.

Râseră încet amândoi.

— Noaptea e liniștită. Hai să profităm de ea ca să ne odihnim unul lângă altul, ca pe vremuri. Mai ții minte? întrebă Nassouh.

Da, Djem își amintea, dar în munții Anadoliei sau în expedițiile lor nocturne erau patru. Acum rămăseseră doar ei doi.

— Anwar era cel mai înțelept dintre noi. I-ar fi plăcut să vadă ce frumos i-am tras pe sfoară pe ospitalieri.

— Și mie mi-e dor de el, ca și de Houchang, îl asigură Nassouh, bătându-l pe umăr.

Ajunseră la locul unde stătuse până atunci de pază acesta și se așezară jos, sprijinindu-se de zidul de piatră al casei.

— Ce șanse crezi că avem? mai întrebă Nassouh, luând de pe jos o mână de pietricele.

— Prea puține.

— Ea știe?

Djem lăsă capul jos.

— La ce bun? Nu trupurile noastre, Nassouh, ci sufletele ni s-au contopit. Niciodată nu m-am simțit atât de împlinit, atât de apropiat de cineva. Ca și cum ea și cu mine am fi fost unul, cu aceeași piele, aceeași răsufare, aceeași inimă.

Tovarășul lui oftă. Era ostenit. Iar când vor fi sus, pe munte, oboseala avea să-i doboare pe toți. Mai mult decât trebuia. Dădu capul pe spate și închise ochii.

— Dormi, Djem, îl îndemnă. Ne vom lupta până la capăt ca s-o poți păstra.

30

Treziți în zori de cântatul celor trei cocoși, Djem, Nassouh și Philippine mâncaseră în grabă înainte de a părăsi ferma. Până atunci nu se mai opriseră. Acum îi chinuia din nou foamea, denivelările potecii de munte și zăpușeala îi epuizaseră - după cum se așteptau -, iar caii erau și ei istoviți.

Pe la orele patru ale după-amiezii, fură nevoiți să se oprească la un popas numit *Le Bois joli*. După ce treceai de poarta masivă cu două canaturi, dincolo de vasta curte interioară, toată greblată, vedeai o clădire lungă care avea la parter bucătăria și sala de mese, iar la etaj, camere. Perpendicular pe clădire se întindeau grajdul, care găzduia vreo douăzeci de cai, și un șopron. Mai erau acolo o curte de păsări, o grădină de legume și un cimitir cu două cruci, la umbra unei mici capele.

În timp ce, la grajd, un băiat de vreo zece ani, plin de coșuri pe față, se ocupa de caii lor vlăguiți și le pregătea alții odihniți. Se așezaseră toți trei la o masă din sala clădirii îmbrăcate în iederă. Nu mai era nimeni acolo, căci puțini erau călătorii care veneau să-și schimbe caii la ora aceea.

Îi cerură hangiului niște brânză și lapte de capră, apoi se interesară cât mai aveau până la Torino.

— O, mai aveți doar două zile de mers călare, îi îmbărbătă hangiul, apoi adăugă: Păcat că n-ați apucat să-l vedeți pe ducele nostru! Ne simțim întotdeauna onorați când trece pe aici, pe la Bardonecchia.

Toți trei simțiră că li se oprește inima în piept.

— Ducele de Savoia nu se află la Torino? Întrebă Philippine, străduindu-se să-și îngroașe glasul.

Omul se scărpină în chica deasă, probabil la fel de năpădită de paraziți ca și restul încăperii, în care mișunau vreo duzină de pisici,

— Va ajunge acolo mâine... Nu vreți și oleacă de pateu cu carne de iepure?

Rămase încremenit de uimire, cu întrebarea pe buze și cu tava în mâini. Împinși parcă de același diavol, toți trei clienții săriseră de la locurile lor și se repeziseră spre ușă.

— Nu vreți? mai strigă în urma lor.

— Nu mai avem timp, îi aruncă Philippine, în culmea îngrijorării.

Trebuia, cu orice preț, să ajungă din urmă alaiul ducelui, care trecuse pe acolo doar cu puțin înaintea lor.

Fără să mai schimbe vreo vorbă, ieșiră din curtea interioară, când privirea lui Nassouh întâlni dincolo de poartă, pe drum, cascheta unui călăreț care se apropia în galop. Era clar că se grăbea la fel de mult ca ei să ajungă la Torino. Peste două-trei minute, ar fi trecut pe lângă ei. După ce-l privi câteva clipe, Nassouh strânse neliniștit cotul lui Djem, care apucă de frâu calul adus de băiatul de la grajd. În timp ce însoțitoarea lor urca în șa, Djem își întoarse ochii spre poartă. Ca și Nassouh, se încruntă, resemnat.

Pe călărețul acela l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Philibert de Montoisson îi ajunsese din urmă.

Djem lăsă frâul în mâna băiatului, care luă calul și se îndepărtă fără să comenteze.

— Ia-o de-aici pe Helene, i se adresă cu răceală Djem lui Nassouh, pornind spre mijlocul curții.

Acesta însă nu apucă să-i îndeplinească porunca. Văzând reacția lui Djem, își dăduse și Philippine seama de pericol. Sări jos de pe cal și fugi spre iubitul ei care, bine proptit pe picioarele ușor depărtate, se pregătea să-și înfrunte rivalul.

— Împreună, până la capăt, declară ea, plină de curaj și hotărâre.

Voia și ea să sfideze privirea lui Philibert de Montoisson, să dea în sfârșit pe față ceea ce ascunsese atâta vreme.

Djem dădu din cap. Nu numai fiindcă o înțelegea, ci și pentru că nu mai avea timp s-o convingă.

Își aruncă jos pelerina ușoară și-și smulse hangerul de la brâu, sub ochii uluiți ai băiatului de la grajd, care venise să ia ceilalți doi cai. Îngrozit, puștiul lăsă caii, care porniră spre

adăpostul lor, și năvăli în clădire, ca să-i spună tatălui său, hangiul, ce se petrecea.

Cu arma în mână, Nassouh se postă lângă Philippine
Toți trei erau gata de luptă.

Furios, Philibert de Montoison trase de frâu, oprindu-și calul într-un nor de praf.

Nu se ostenise să-și schimbe straietele de nuntă înainte de a pleca, iar acum, murdare și prăfuite, arătau la fel de rău ca și stăpânul lor.

Philippine se înfioră. Nu o va lăsa pe jigodia aceea să pună din nou stăpânire pe ea. Pentru nimic în lume. Îmbrățișările din timpul nopții erau încă vii în inima și în trupul ei. Făgăduielile și jurămintele pe care și le făcuseră îi insuflau un curaj nebănuit. Umăr la umăr cu Djem, ridică într-un gest sfidător bărbia în fața calului care tropăia pe loc rotindu-și înnebunit ochii. Plin de spume, era la fel de istovit ca și stăpânul său, ale cărui cearcăne negre îi accentuau cruzimea întipărită pe chip.

— S-a terminat, prințe. Puneți-vă armele în teacă, le aruncă Montoison.

Djem nu se lăsă impresionat de un argument atât de șubred și strânse mai bine în pumn sabia. Philippine înțelese și ea. La orizont nu se vedea niciun nor de praf. Dacă Philibert de Montoison constituia avangarda, îi lăsase cu mult în urmă pe ceilalți.

— Mai bine mor! vociferă ea, cu o privire întunecată.

Philibert nu se îndoii nicio clipă de sinceritatea ei.

Își trase și el spada din teacă, sări jos și lovi cu palma crupa calului, care se cabră, obligându-i pe cei trei să dea înapoi, apoi o luă spre grajd.

Ajunseră față-n față. Trei împotriva unuia. Împingând-o pe Philippine în spatele lui, Djem făcu un pas înainte.

— Afacerea asta ne privește doar pe noi doi, Montoison. Să o rezolvăm într-un mod corect, declară Djem, ridicându-și iataganul.

— Nici nu-mi doream altceva...

Nassouh o trase autoritar de braț pe Philippine, care se lăsă condusă către ușa hanului, fără să-și ia ochii de la cei doi bărbați

ce aveau să se lupte până la moarte pentru ea. Philibert de Montoisson o făcea pentru a doua oară. Chipul ei era alb ca varul.

Tăișurile săbiilor bine strânse în mâini străluceau în soare, în timp ce adversarii se roteau cu pași mășurați unul în jurul celuilalt. Se cântăreau din ochi, privindu-se țintă.

— Rămâi înăuntru, i se adresă Nassouh lui Philippine, oprindu-se în prag.

Ea se ridică pe vârfuri, ca să poată vedea ce se întâmpla în curte. Își reținu un țipăt de spaimă.

Djem se năpusti asupra lui Philibert. Lamele se ciocniră cu zgomot. Philippine tresări. Nassouh o luă de umeri, liniștind-o.

— N-o să pățească nimic. Sunt cu ochii pe ei.

Și se propti în pragul ușii deschise, cu brațele încrucișate, ca ea să nu poată ieși.

În fața lor, Djem și adversarul său se înfruntau mânați de ură unul pentru celălalt.

Hangiul și fiul lui se apropiaseră de una dintre ferestrele din peretele sălii.

— Ce înseamnă toate astea? Își întrebă tatăl.

În neliniștea ei, Philippine nu-l auzi și deschise larg fereastra spre cea mai apropiată de ușă, ca să vadă mai bine.

Afară, lupta se îndârji.

Djem înțelesese încă de la început că Philibert voia să câștige timp. Deduse că, în curând, locul va fi înțesat de ospitalieri. Gândul acesta îi înzeci puterile și mânia. Nu mai simțea oboseala. Cu mușchii încordați atât de plăcerea luptei, cât și de necesitatea de-a o sfârși cât mai repede, își puse la bătaie toată experiența lui de războinic.

Philibert de Montoisson îl văzuse luptând la Poet Laval, în noaptea trădării Mouniei. Cavalerul știa că, singur, nu are nicio șansă. Ar fi făcut mai bine dacă-i aștepta pe ceilalți, care probabil că se aflau doar la câteva leghe în urmă. Adevărul era că nu se gândise la asta, grăbit cum era să-și schimbe calul și să-i urmărească în continuare. Iar când îi recunoscuse în curtea hanului, era prea târziu ca să dea înapoi.

Tot ce putea face ca să se răzbune era să-i țină cât mai mult pe loc, înainte de a muri.

Era exact lucrul pe care Djem voia să-l evite.

Își hărțui adversarul până când îl creșă la umăr, dezechilibrându-l puțin. Fără să știe, Philibert de Montoisson îi oferise spațiul de care avea nevoie. Djem își îndoi genunchii și începu să se rotească din ce în ce mai repede, ca un derviș, ținându-și sabia deasupra capului.

Philibert de Montoisson sări într-o parte, vrând să se ferească, dar lama îi creșă adânc bicepsul și coastele, împingându-l în spate. Spada îi căzu în țărână. Se clătină, cu respirația tăiată, în timp ce lama lui Djem își continua mișcarea circulară.

Philibert de Montoisson mai avu timp să arunce o privire deznădăjduită către han. Ultimul lucru pe care-l zări fu privirea triumfătoare a lui Philippine.

În acea zi de 29 iulie 1484, capul retezat al lui Philibert de Montoisson se rostogoli la picioarele prințului Djem, iar Philippine de Sassenage, pe care cavalerul o torturase atât de mult, îi îngrozi pe cei din jur scoțând un chiot de bucurie.

Imediat ce se repezi afară, urmată de Nassouh, ca să se arunce la pieptul iubitului ei, hangiul închise ușa în urma lor. După un minut, toate ușile și obloanele erau încuiate pe dinăuntru. După ce spectacolul se terminase, oamenii aceia se temeau să nu le vină și lor rândul să fie uciși.

Philippine nici nu observă.

Într-o fracțiune de secundă, la pieptul lui Djem care o strângea în brațe, în fața trupului decapitat care încă mai zvâcnea, în fața chipului însângerat, cu ochii larg deschiși, înțelese că, în ciuda aparențelor, cel care învinsese era Philibert de Montoisson.

— Trebuie să plecăm. Repede, îi șopti la ureche Djem, gâfâind.

Philippine i se desprinse din brațe, ațintind asupra lui o privire încărcată de disperare.

— Tu pleci. Voi plecați. Eu rămân aici.

El tresări.

— Știi că v-aș încetini. Iar timpul ne este mai măsurat ca oricând și vreau să fii liber, Djem, liber ca să te pot regăsi apoi.

— Are dreptate, interveni Nassouh.

Așa era, știa și Djem, însă toată ființa lui refuza s-o părăsească pe femeia aceea care se sacrifică.

Philippine ridică mâna ca să mângâie chipul răvășit al bărbatului pe care-l iubea, să-i atingă încă o dată pielea. Ochii lui, de un albastru intens cu scânteii aurii păreau o mare de dezlănțuită. Țepii bărbii nerase de câteva zile îi acopereau până la pomeți obrajii supti de oboseală.

Era adevărat ce-i spusese Algonde, își zise ea. Fiul lui se va naște acoperit cu păr, cum preciza profeția. Dovada era pilozitatea excesivă a lui Djem, pe care o simțise noaptea trecută. Dar fiul lor se va naște. Va avea nevoie de un tată, ca să-l apere de blestemul acela, a cărui unealtă fusese și Philibert de Montoisson.

Căutând îmbărbătare în această certitudine, își puse mâinile pe umerii lui Djem, strivindu-și buzele de ale lui.

— Pleacă, te implor! Salvează-te, iubirea mea!

Djem îi înăbuși rugămintea într-o sărutare prelungă.

Cine putea ști când se vor mai vedea?

Auziră tropotul unor copite. Nassouh alesese doi cai odihniți. Philippine și Djem se smulseră din îmbrățișarea lor disperată. Strângând din dinți, Djem luă frâul din mâna lui Nassouh. Săriră în aceeași clipă pe caii neînșeuăți. Făcură câțiva pași pe pietrișul din curte. O lăsară în urmă pe Philippine, apropiindu-se de poartă.

Djem își întoarse capul. Nu se putea hotărî s-o părăsească.

Philippine simți în inimă un fulger de durere. Dar și de hotărâre. Se repezi spre calul lui și-l lovi puternic peste crupă, făcându-l să țâșnească înainte. Cu Djem cu tot. Trecură pe sub bolta porții, o luară la stânga și se făcură nevăzuți.

În liniștea care se lăsase din nou, Philippine rămase nemișcată. Cu palma arsă de durere, ca și inima, privind spre drumul pustiu.

Apoi se clătină pe picioare.

În clipa când ușa se deschise larg, iar hangiul voi să iasă din clădire, Philippine căzu în genunchi pe pământul îmbibat de sânge, îngropându-și fața în mâini.

Hangiul încremeni în prag și-și făcu o cruce mare.

Oricine-ar fi fost ființa aceea, dacă se căia, strigătul pe care-l scosese nu avea în el nimic omenesc. Ar fi putut să jure.

31

După patru ore, când Guy de Blanchefort și Jacques de Sassenage, escortați de treizeci de oameni dintre care jumătate erau ospitalieri, ajunseră la han, o găsiră pe Philippine pe o bancă, în fața hanului a cărui sală era acum plină de călători care se opriseră să ia prânzul.

Nimic nu trăda drama petrecută acolo, în afară de cele câteva pete roșii rămase pe pietrele de pe jos.

Temându-se pentru buna reputație a hanului, proprietarul acestuia se grăbise să ia măsuri.

Necunoscutul rămas singur, care plângea în mijlocul curții nu părea periculos, așa că sufletul bun al hangiuului îl îndemnă să se apropie de el.

În timp ce-i porunca fiului său să închidă poarta dublă a hanului, pentru ca nimeni să nu poată intra în curte, se repezise s-o ridice pe Philippine și, sprijinind-o de umeri, o condusesse în sală. Pe drum, descoperise sub degete rotunjimea unui sân sub strânsoarea pieptarului din piele. Cu bunul-simț caracteristic oamenilor de la munte, pricepuse imediat despre ce era vorba.

Cu o voce stinsă, Philippine îi confirmase presupunerile.

— Ajută-mă, ajută-ne, își sfârșise ea istorisirea.

El acceptase.

Pe când fiul lui scotea apă din puțul aflat alături de grădina de zarzavat, o dusesse pe domniță la etaj, într-o odaie. Acolo desfăcuse cufărul cu rochiile soției lui, care murise de friguri iarna trecută, invitând-o să-și aleagă una.

După o oră, când coborî spălată, pieptănată, îmbrăcată cum se cădea, Philippine, în pofida disperării care o măcina, era din nou stăpână pe sine, pregătită să-i înfrunte pe ospitalieri.

leșise în curte.

Cadavrul lui Philibert de Montoison dispăruse, iar băiatul hangiului termina de măturat stratul de paie care fusese așternut ca să absoarbă sângele împrăștiat pe pământ.

— Unde e trupul? îl întrebase ea.

Impresionat de frumusețea ei scoasă în evidență de rochia sobră, puștiul întinsese un deget spre micul cimitir din spatele șopronului. Philippine pornise într-acolo fără să ezite și-l găsisse pe hangiu înfigând o cruce într-o movilă proaspătă de pământ.

— Soția mea s-ar fi bucurat să te vadă în rochia asta. Îți stă bine, îi spuse el, întorcându-se către unul din morminte.

Urmându-i exemplul, Philippine își împreunase și ea mâinile în fața crucilor.

Celălalt mormânt este al fiicei noastre. Avea șase ani. Știu ce înseamnă să pierzi o ființă iubită, îi mărturisise hangiul, înainte de a începe să se roage.

Philippine înțeleșese. Nimeni nu-l va mai găsi pe Philibert de Montoison, iar Djem, dacă va fi prins, nu va fi acuzat de asasinarea acestuia. Dacă nici ea nu spunea nimic, Philibert de Montoison putea dormi în pace.

Recunoscându-și fiica pe bancă, sprijinită de zidul îmbrăcat de verdeață al clădirii, între două ferestre întredeschise, prin care scăpau vocile călătorilor din sală și aromele bucatelor, Jacques de Sassenage sări de pe cal. Philippine, care se ridicase și ea să-i întâmpine, îi căzu în brațe la jumătatea drumului.

— Philibert? îi șopti el la ureche, îngrijorat fiindcă știa că acesta plecase cu mult înaintea lor.

Ea lăsă capul în jos, lipindu-și obrazul de haina lui.

— Îngropat, răspunse cu o voce la fel de înăbușită, mai ales că Guy de Blanchefort se apropia, cu un aer grav și furios pe chipul tras de oboseală.

Era limpede că nici ei nu prea dormiseră în ultimele zile.

Mulțumit de răspunsul ei, dar nelăsând să se vadă acest lucru, Jacques de Sassenage o împinse pe Philippine ca s-o cerceteze. Trebuia s-o facă.

— Bucuria de a te vedea că ești vie și nevătămată nu micșorează cu nimic mânia care mă stăpânește, fata mea! Purtarea ta incalificabilă va primi la timpul potrivit o pedeapsă pe măsură. Deocamdată, n-avem timp de asta.

— El unde este? Îl întrerupse cu asprime Guy de Blanchefort, privind-o sever pe Philippine.

În spatele lui, descălecau și soldații.

Tot ce trebuia să facă era să câștige timp, își spuse Philippine, afișând o atitudine demnă.

— N-am nimic să-ți spun.

O palmă se abătu peste obrazul ei. O primi știind prea bine câte remușcări îl costa palma aceea pe tatăl ei, care o înfrunta autoritar.

— Vorbește! îi porunci el.

Philippine îi fulgeră pe amândoi cu o privire neagră, dar rămase zidită în tăcerea ei.

— Nu vom scoate nimic de la ea, se jelui baronul, și n-o vom lua la bătaie aici.

— Închide-o undeva. Să nu ne împiedicăm de ea când o să-l încolțim pe prinț, hotărî rece Guy de Blanchefort, făcându-le oamenilor lui semn să se împrăștie și îndreptându-se spre clădirea hanului.

Baronul îl urmă, trăgând-o de braț pe Philippine, care jubila în sinea ei. Guy de Blanchefort își închipuise, la vederea ei, că și Djem, și Nassouh se aflau acolo. Vor înțelege curând că se înșelau, dar mai pierdeau ceva timp.

În sală, ajutat ca în fiecare seară de două slujnice venite din satul vecin, hangiul lua comenzi după comenzi, cu brațele încărcate. Un purceluș din care lipsea deja o bună parte continua să se învâртеască lent în cuptorul imens, înfipt în frigarea mânuită de un băiețaș cu obraji roșii de căldură, umplând sala cu un miros îmbietor de friptură. Intrarea ospitalierilor nu-i tulbură pe călători, care continuă să râdă, să-și golească paharele și să mănânce.

Jacques de Sassenage îi dădu drumul lui Philippine.

— Dar pasărea? mai întrebă el, profitând de rumoarea din sală.

— A zburat, răspunse Philippine, făcându-și drum spre scară.

Urcase deja treptele până la jumătate când hangiul, aflat la câțiva pași de scară, spuse cu voce apăsată, voind, fără îndoială, ca ea să-l audă și să priceapă că respecta înțelegerea pe care o făcuseră:

— Însoțitorii fetei de pe scară? Era unul singur. Într-o haină de nuntă plină de noroi.

Philippine nu auzi întrebarea următoare a lui de Guy de Blanchefort, care părea total nedumerit, dar se bucură dinainte de răspuns, continuând să urce treptele.

— Un turc? Pe legea mea, messire, dacă aș fi văzut vreun turc, mi-aș aminti de el! Nu, nu era decât bărbatul ei, dar nu prea avea chef de vorbă. Au sosit ieri-seară. În dimineața asta, când am coborât, era singură. Probabil că l-a așteptat toată ziua. Eu, unul, cred că afurisitul acela a fugit, iar ea n-are nici un ban să-mi plătească.

După ce obțin aceste informații, Guy de Blanchefort urcă și el scara. Închisă în odaia pe care hangiul i-o cedase pentru ca totul să se potrivească spuselor lui, Philippine se lăsă să cadă pe pat, cu mâinile pe genunchi, cu chipul inexpressiv. În timp ce baronul stătea rezemat de ușă, cu brațele încrucișate, iar Guy de Blanchefort, după ce îi pusese tot felul de întrebări, îi ținea o predică despre consecințele tăcerii în care se zăvorâse, domnița nu se gândea decât la Djem, care fugea acum, și la faptul că fiecare minut pe care-l câștiga ea îl ajuta.

Trecu un sfert de oră. Deși alte două palme aplicate de tatăl ei îi înroșiseră obraji, se încăpățâna să tacă. Cineva bătu la ușă. Jacques de Sassenage deschise. În prag, se ivi unul dintre soldați.

— Am cercetat hanul de sus până jos. Nimeni. Grăjdarul confirmă versiunea hangiului. Dimineață, când a coborât să vadă de cai, unul lipsea.

Philippine simți acum că, dacă nu reușea să-i rețină cu vreo poveste, ospitalierii vor porni de îndată în urmărirea lui Djem.

Gândul că l-ar fi putut prinde o răscoli destul de mult ca să-i ofere armele necesare pentru minciuna ei. Imediat ce ușa se închise în urma soldatului, înainte ca baronul și Guy de Blanchefort să fi avut timp să comenteze sau să hotărască ceva, Philippine izbucni în plâns, ascunzându-și fața în mâini.

— M-a violat... Asta-i adevărul. Philibert de Montoisson m-a violat, apoi a fugit azi-noapte. Blestemat să fie! Sper că l-au mâncat lupii!

Prefăcându-se consternat, Jacques de Sassenage se bucură în sinea lui constatând ce bine juca teatru fiica lui. Albindu-se la față, Guy de Blanchefort tuși în pumn. Mărturisirea aceasta justifica încăpățânarea cu care domnița păstrase până atunci tăcerea. Dar asta nu însemna că era dispus s-o aprobe pentru ceea ce făcuse. Își dădea seama cât de jignit se simțise protejatul său când ea fugise cu alt bărbat.

Îmblânzit totuși de vorbele ei, marele prior se aplecă spre ea, îndepărtându-i cu delicatețe mâinile de pe ochi.

— Este o faptă gravă, într-adevăr, nu încerc să-i găsec scuze, dar gândește-te că, dacă nu l-ai fi însoțit pe prinț în fuga lui, acum Philibert ți-ar fi fost soț în fața lui Dumnezeu.

Philippine îi aruncă o privire plină de ură.

— Numai cruzimea acestui monstru m-a făcut să fug! Mai încercase de două ori să mă supună cu forța și mă amenințase că, după căsătorie, mă va tortura cât va dori. Pe când Djem, martor mi-e Dumnezeu la Care te refereai, m-a tratat cu totul altfel. N-am de ce să fiu vinovată!

Rezemat de tocul ușii, cu mâinile la spate, Jacques de Sassenage își reținu un surâs. Categoriec, fiica lui stăpânea arta de a minți fără să comită sperjur.

Guy de Blanchefort se mulțumi să ofteze. Îl cunoștea destul de bine pe Philibert ca să creadă spusele lui Philippine. Mai ales că se potriveau cu ce aflase de la hangiu. Îi strânse cu căldură mâna.

— După ce rezolvăm povestea asta urâtă, îți promit că domnul de Montoisson va trebui să răspundă pentru fapta de care-l acuzi, draga mea copilă.

— Și că se va face dreptate, adăugă baronul de Sassenage

— N-o să mă obligi să mă mărit cu el? întrebă tremurat Philippine, ridicând spre el niște ochi mari și înlăcrimați a căror privire îl îndemna cu subînțeles să mai câștige timp.

— Îți dau cuvântul meu, o asigură Jacques de Sassenage.

— Acum, că ne-am lămurit, totul depinde de tine, copilă dragă. Dușmanii prințului sunt mai numeroși decât s-ar crede și numai noi îl putem apăra. Te rog să ne spui tot ce știi, insistă Guy de Blanchefort.

Ea dădu din cap. Pe obrajii marcați de urme roșii, lacrimile prefăcute lăsaseră dâre sărate, subțiri, care o făceau să arate și mai jalnic, fapt care îi servea intențiile.

— Ieri pe la prânz, istoviți după ce călăriserăm toată noaptea, ne-am oprit toți trei într-o vale, la câteva leghe de aici. Djem și Nassouh m-au lăsat să mă odihnesc sub un copac, iar ei s-au dus să vâneze ceva pentru prânz. Am putut constata zilele trecute că sunt niște arcași grozavi, știați, nu-i așa?

— Mai departe, mai departe, o zori nerăbdător marele prior, încuviințând printr-un gest.

Ea scoase un suspin prelung, gârbovindu-se de parcă ar fi evocat amintiri dureroase.

— Fapt e că m-am trezit brusc, fiindcă Philibert de Montoisson, aplecat asupra mea, mă zgâlțâia de umeri. M-a lovit și m-a insultat înainte de a mă întreba unde este prințul. N-aș fi putut spune, fiindcă pădurea acoperea coastele munților din preajmă. Djem și Nassouh nu s-au mai întors. Fără îndoială că l-au văzut apropiindu-se și au preferat să mă abandoneze ca să poată fugi. La ora asta, mă tem că au ajuns la destinație, într-un loc unde represaliile voastre și ale lui Philibert nu-i mai pot atinge.

Guy de Blanchefort sări în picioare. Nu mai avea timp de pierdut și regreta amarnic că Philibert de Montoisson întârziase alături de ea în loc să se grăbească spre Torino, așa cum ar fi trebuit să facă. „*Orgoliul și iar orgoliul!*” își spuse mânios, întorcându-se către Jacques de Sassenage.

— Mă însoțești?

— E de la sine înțeleș.

— Mai întâi trebuie să-i plătim hangiului... interveni Philippine, care se ridicase deja în picioare.

— Prezența ta, domniță, alături de noi n-are niciun rost. Vei rămâne aici, să ne aștepți. Sub pază, bineînțeleș... Guy de Blanchefort binevoi să-i zâmbească, apoi continuă: ... Pentru cazul în care Philibert de Montoisson s-ar întoarce ca să te hărțuiască.

Philippine se întoarse spre baron, care se pregătea să iasă.

— Tată...

— Are dreptate. Ne-ai încetini mersul.

Prea multă insistență i-ar fi putut trezi bănuielei lui Guy de Blanchefort în privința sincerității ei. Se așeză la loc pe marginea patului și privi cu jale ușa închizându-se. Făcuse tot ce putuse. Acum nu-i mai rămânea decât să spere că Djem va ajunge până la ducele de Savoia. Și ca acesta să nu fie destul de laș ca să-l predea.

— Aștept un copil.

Baiazid, care privea prin fereastra joasă, își întoarse capul spre Mounia care stătea aplecată deasupra unei hărți gigantice desenate pe o bucată de piele, întinsă pe masa de studiu din marea bibliotecă de la Istanbul. Ridicase doar fruntea ca să-i dea pe nepregătite această veste. Sultanul dădu din cap.

— E al meu?

— Mă tem că da, îl asigură ea, zâmbind.

El se încruntă.

— Cum adică te temi? Pentru tine ar fi fost mult mai rău dacă nu era așa.

— Pentru mine, bineînțeles că da. Însă pentru el, nu. Știu ce soartă le pregătesc pretendenții la tron fraților lor.

Era o aluzie clară la Djem. Baiazid se apropie de ea. Erau singuri în sala încăpătoare, căptușită cu cărți și manuscrise din podea până în tavan. Undeva, la celălalt capăt al coridorului, se auzea pasul regulat al unui paznic. Cu o mână, Baiazid o trase pe Mounia lângă el.

— Așa sunt obiceiurile în țara mea. Oricât de crude ți-ar părea, trebuie respectate.

— Schimbă-le... îi sugeră ea, cu un surâs fermecător, cuprinzându-l cu brațele pe după gâtul lui masiv.

El începu să râdă.

— Ca să dau astfel legitimitate deplină revendicărilor fratelui meu? Nu cred că ți-ar conveni așa ceva.

— Ai dreptate, recunosc Mounia.

Sultanul o sărută. Era din zi în zi mai îndrăgostit de ea. Mounia era unică, iar el o trata ca atare. Contrar regulilor, ea încă nu ajunsese în harem. Până și mama lui Baiazid, care supraveghea haremul, venise să se plângă de zvonurile tot mai numeroase legate de Mounia. Baiazid o expediase, afirmând că soția fratelui său Djem era tratată așa cum se cuvenea. Fără îndoială că, însărcinată fiind, Mounia avea să devină ținta acelor

femei înșelate și abandonate. Dar nu-și mai putea ascunde prea mult timp starea. Privirea ei căută ochii de abanos ai lui Baiazid.

— Dacă aș descoperi Ținuturile de Sus, i le-ai da fiului nostru?

El ezită, apoi izbucni în râs.

— Asta-mi place la tine cel mai mult, Mounia. Nu te îndoiești de nimic. Niciodată.

Ea se agăță și mai strâns de gâtul sultanului.

— Nu mi-ai răspuns. Ți-ai lua, în scris, angajamentul că-l vei lăsa să domnească?

Insistența ei îl tulbură. Deveni serios.

— Dacă-mi naști un fiu, o voi face.

Ea se îndepărtă și începu să urmărească din nou cu arătătorul traseele notate pe harta aceea imensă, așa cum erau și celelalte trei hărți scoase de Mustafa din tuburile în care erau păstrate, descoperite într-un cufăr vechi, cu balamalele ruginite.

După cele cincisprezece zile în care le studiasse pe rând, Mounia își făcuse o părere. Toate reprezentau lumea în întregul ei. Toate menționau un continent vast spre apus, dincolo de ocean. Ici și colo erau zugrăvite creaturi înspăimântătoare. Monștri marini sau tereștri, păsări cu ciocuri pline de dinți. Toate însemnările erau făcute în aceeași limbă, limba indescifrabilă a Uriașilor. Toate hărțile mai fuseseră studiate de-a lungul secolelor de cercetători care le adnotaseră. Cele mai multe adnotări erau în greacă și latină, dar nu lipseau nici cele în chineză. Toate semănau cu hărțile lui Aziz ben Salek, tatăl Mouniei, cu excepția a două detalii importante.

Pe harta acestuia, continentul apusean era legat de Occident în partea dinspre miazănoapte. Pe acea fâșie de pământ, căreia ceilalți nu-i dădeau importanță, se deslușea amplasamentul flacoanelor piramidale. Pentru Mounia, acest lucru dovedea că harta tatălui ei era mult mai veche decât cele pe care le avea sub ochi. Ele fuseseră făcute după ce masa de cristal și flacoanele dispăruseră - de către Uriașii care nu mai aveau cale de întoarcere și, ca Osiris, străbătuseră lumea, sperând s-o schimbe.

Baiazid veni în spatele ei și-i cuprinse mijlocul cu brațele.

— Întrebarea asta avea un motiv, nu-i așa? Îi șopti el la ureche.

Mounia își aținti privirea asupra vastului loc gol din ocean, între cele două continente. Oare fâșia de pământ care apărea pe harta tatălui ei se rupsese în mai multe bucăți sau se deplasase? Irlanda, Scoția sau Anglia pledau în favoarea primei ipoteze. Configurația actuală, mai masivă a Marelui Nord, părea să sprijine pe cea de-a doua. Neavând pic de încredere în Baiazid, Mounia preferă să țină pentru ea aceste concluzii și-și opri degetul pe linia uscatului din apus.

Aplecat peste umărul ei, Baiazid făcu ochii mari.

— Asta nu seamănă cu Asia.

Mounia îi arătă partea răsăriteană a hărții.

— Asia este aici.

Brațele din jurul taliei ei se strânseseră mai mult timp de o clipă. Baiazid înțelesese.

— Le-ai găsit, spuse, cu vocea tremurând de lăcomie. Ai găsit Ținuturile de Sus...

— Al căror rege va fi copilul nostru...

Baiazid nu-i răspunse. Se smulse brusc de lângă ea și ieși cu pași mari din încăpere.

Mounia nu se uită după el. Își jucase atutul fără să-i trădeze pe ai ei. Acum trebuia să aștepte, cu sufletul la fel de îndurerat de absența lor, ca Baiazid să pună și el cărțile pe masă.

*

În aceeași zi, 12 septembrie din anul de grație 1484, Enguerrand de Sassenage descoperea pentru prima oară privirea ochilor negri ai infirmierei sale din Heliopolis, unde se afla. Rana i se vindecase, iar fata încetase de dimineată să-i dea fiertura care-l ținea într-o stare de somnolență profundă.

Îl privi cu ochii mari, uimit, chipul acoperit de vâl.

— Mounia... ceru el.

Limba îngreunată i se lipi de cerul gurii, făcându-l să tușească.

Fata clătină din cap în semn de dezaprobare, apoi își îndreptă arătătorul către piept.

— Malika, se prezentă ea.

Enguerrand îi zâmbi. Cu îndemânare, ea îi ridică puțin capul cu o mână, dându-i de băut cu cealaltă.

Apa, călâie, îi îndepărtă senzația neplăcută din gură. Se simți mai bine. Fata îl ajută să se întindă la loc, apoi se îndepărtă, Enguerrand întoarse capul, privind-o cum se mișca prin încăperea întunecată. Doar un dreptunghi de lumină străbătea printr-o deschizătură joasă din zid, pe care un colț de cer o împărțea cu nisipul blond al deșertului. Unde se afla?

Malika se întoarse cu un coșuleț din papură plin de curmale. Ochii ei imenși aveau o expresie jucăușă. „*Judecând după finețea trăsăturilor ei, e tânără*”, își spuse Enguerrand, acceptând mâna întinsă a fetei. Fu uimit constatând că ședea turcește, de parcă gestul acela n-ar fi fost decât o replică automată a altora, îndelung repetate.

Rezemându-se de perete, își privi o clipă picioarele goale, neașteptat de curate, care ieșeau de sub poalele gândurei, apoi vârî o mână lipsită de vlagă în coșul pus pe genunchi.

De cum mușcă din carnea dulce a fructului, recunoscuseră gustul acela. Fuseseră hrăniți cu curmale. Oare cât timp? Ce se întâmplase se de ajunsese acolo singur, fără ea?

Mounia.

Avea un gol în memorie. Se revedea coborând împreună cu ea. Ca să-l întâlnească pe Aziz ben Salek, tatăl ei. Oare ajunseseră la el? Nu-și amintea.

Silueta delicată a Malikăi îi ascunse pentru o clipă lumina zilei, apoi dispăru afară. Enguerrand puse coșul alături. Pe culcușul din frunze împletite, și vru să se ridice. Descoperi că era mai slăbit decât și-ar fi închipuit. Mușchii brațelor și ai picioarelor i se topiseră, iar între omoplați pielea îl strângea. Își răsuci brațul la spate ca să se scarpine și simți sub degete un miez de carne.

„*O cicatrice*”, îi șopti instinctul.

Tot mai nedumerit, se întinse, se clătină, întinse mâna să se sprijine de peretele din piatră și înaintă pe podeaua din lespezi acoperite cu un strat de nisip. Către lumină. Dacă în încăperea domnea liniștea, afară se auzeau râsete de copii și frânturi de discuții.

Trecu pragul. Își închise ochii din cauza luminii directe a soarelui și, orbit, își puse mâinile streășină la ochi.

În fața lui, ascunzându-i orizontul, dincolo de numeroasele dune de nisip care - ghici el - acopereau niște ruine, se profila zidul lung al unei fortificații. Ca un fulger scurt îl străbătu impresia că-l mai văzuse în trecut. Dar care trecut? îl cuprinse un sentiment neplăcut de tristețe al cărui motiv nu și-l putea explica.

Auzind o exclamație, întoarse capul. Doi felahi, unul tânăr, celălalt, mai în vârstă, amândoi arși de soare, se apropiau. Malika îi însoțea. Enguerrand nu pricepu ce spuneau, dar râsetele lor știrbe și palmele prietenoase pe umărul lui îl făcură să înțeleagă că se bucurau să-l vadă pe propriile picioare.

— Mounia? mai încercă el în fața disperării inexplicabile care-i stăruia în suflet.

Cei doi bărbați dădură negativ din cap. Era limpede că nu știau despre cine era vorba.

Istovit deja, Enguerrand le acceptă ajutorul, ca să ajungă înapoi în culcușul său. Se întinse cu plăcere în el. Mai înainte de orice, trebuia să-și recapete puterile ca să înțeleagă ce i se întâmplase. Ce li se întâmplase.

*

Imediat după stingere, când Mounia vru să se îndrepte către apartamentele sultanului, fu oprită din drum de un eunuc care, cu hangerul la brâu, o aștepta sub bolta porții, cu brațele încrucișate. Peste pânțele. Îl cunoștea. Era Musa, castratul care o urmărea discret pretutindeni din ordinul sultanului.

— Dă-te la o parte, îi ceru ea, sunt așteptată.

— Nu în seara asta, replică el, înclinându-se cu respect.

Mouniei i se opri inima. Insistă:

— Trebuie să-l văd urgent pe stăpânul tău.

— Îmi pare rău. El nu dorește să te vadă și mi-a cerut să te conduc la mama lui, care te așteaptă.

Egipteanca simți că-i fuge pământul de sub picioare.

Oare ce o făcuse să cadă subit în dizgrație? Sarcina, felul cum insistase asupra ei sau, pur și simplu, pretinsa localizare a Ținuturilor de Sus? Greu de spus. Oricum, nu putea decât să se

supună și să manifeste deplină slugărnicie față de cea care administra haremul fiului ei.

Musa îi făcea deja semn prin coridorul lung de sub arcade. Dincolo de cele trei curți cu bazine strălucitoare de mozaic pe care le străbătea se afla clădirea cu două etaje a haremului Homayoun. Dantelăria din lemn alb care îmbrăca fațada la jumătatea înălțimii le îngăduia celor dinăuntru să contemple vegetația luxuriantă din grădina interioară a palatului, fără să fie văzute. Oare câte dintre ele o priviseră cu invidie pe Mounia plimbându-se alături de Baiazid pe aleile mărginite de trandafiri? Câte dintre ele îi doreau deja moartea pentru că îi răpise inima sultanului? Mounia se cutremură. Trebuia să fie foarte atentă dacă voia să supraviețuiască în această arenă.

— Descalță-te, nu trebuie să pângărești în niciun fel locul acesta! îi poruncise Musa.

După ce Mounia își lăsa încălțărilor în coșul de lângă ușă, temnicerul ei introduse în broască o cheie pe care o purta la gât. Neclintiți ca două statui impunătoare, paznicii din fața ușii nici nu clipiseră.

Ușa se deschise.

Musa se dădu într-o parte, lăsând-o pe Mounia să intre.

Trecu pragul unui patio elegant, sub cerul liber, cu un bazin pătrat, nu prea adânc, în mijloc.

— Trebuie să treci prin el, o înștiință eunucul înainte de a pleca.

Închise ambele canaturi în urma lui. Mounia tresări când îl auzi încuind ușa. Aruncă repede o privire înapoi.

— N-are rost. Nu se poate deschide din partea asta.

Vocea era distinsă și nu trăda dușmănie. Mounia întoarse capul. Apărută acolo ca prin farmec, o femeie deosebit de frumoasă, deși purta semnele vârstei, stătea, cu chipul descoperit, de partea cealaltă a bazinului. Era mama lui Baiazid, pe vremuri prima soție a sultanului Mehmed al II-lea, până când mama prințului Djem îi luase locul, iar acum devenise din nou Hanum, stăpâna casei.

Cea mai puternică femeie din harem. Cu siguranță, împotriva tuturor așteptărilor, zâmbea, întinzându-i mâna.

Cu toate că era neîncrezătoare, Mounia trecu prin bazinul a cărui apă era înprospătată de un mic izvor și îngenunche în fața ei.

— E o onoare, zise ea.

— Este adevărat ce se spune? Că l-ai fi trădat pe soțul tău, prințul Djem, ca să ajungi la fiul meu, pe care-l iubeai în taină?

Mounia își ridică spre ea ochii fardați.

— Da, răspunse fără să ezite.

Hanum desprinsese colțul din dreapta al vălului care ascundea trăsăturile Mouniei.

— Ridică-te, o pofti ea, cu chipul luminat de satisfacție. Dușmanii dușmanilor mei îmi sunt aliați. Te afli sub protecția mea. Fii bine-venită în acest palat!

*

Ghinionul se abătuse asupra lui Djem după ce se îndepărtase deja cu vreo douăzeci de leghe de popasul Le Bois joi. Calul lui se împiedicase, în plin galop, într-un șanț. Pe moment, nu dăduse vreun semn că ar fi pățit ceva, dar peste câteva minute începu să șchioapete din ce în ce mai tare, până când Djem descălecă totuși. Calul avea o entorsă gravă. Djem iubea prea mult caii ca să-l lase să sufere inutil. Îi vorbise îndelung la ureche, așa cum învățase încă din copilărie, apoi scosese sabia și-i curmă suferința.

Refuzând să-și piardă speranța după ce Philippine se sacrificase ca să-l salveze, începuse să cânte în onoarea animalului lăsat pradă hoitarilor, lăsându-l pe Nassouh să-și mâne calul îngreunat de dubla lui povară.

Cu puțin înainte de miezul nopții, când poposiseră mai jos de drum ca să lase calul să se odihnească, auziseră un zgomot de galop. O ceată de oameni se apropia. Se adăpostiseră în spatele unor stânci. Deși era lună plină, urmăritorii trecuseră de ei fără să-i observe. Djem și Nassouh se înțeleaseră din priviri. N-avea rost să mai înainteze. Hoitul calului lui Djem le dăduse ospitalierilor toate informațiile de care aveau nevoie ca să le calculeze avansul.

Djem ar fi pus pariu că așa era.

La mai puțin de o leghe de-acolo, ospitalierii se vor împărți în două grupuri. Primul va ajunge din urmă alaiul ducelui de Savoia

ca să-i amintească de înțelegerile pe care le avea cu ei. Celălalt se va întoarce să-i caute.

— Hai, îi spusese lui Nassouh.

Nici gând să se lase prinși! Ducând calul de căpăstru, ca să nu-l obosească și mai mult, Djem se orientase după stele, ca să pătrundă în inima munților.

— Cum făceam în Anatolia, zâmbise Nassouh, escaladând panta abruptă și împădurită alături de el.

— Ne vom întoarce cândva acolo, frate, îi făgădui Djem.

Și chiar crezuseră asta.

Timp de patru zile.

În cea de-a cincea, după ce-și abandonaseră de mult calul, avându-i în spate pe căutătorii de urme tocmiți de Guy de Blanchefort, fuseseră încolțiți, sub un cer plumburiu, la ieșirea dintr-un mic defileu. Cu un ultim reflex de apărare, se așezaseră spate-n spate și-și scosuseră săbiile. La rândul lui, Guy de Blanchefort le ordonase soldaților să-și pregătească arcurile, după care înaintase. Singur.

— Vor ținti spre picioarele tale, Djem. Și spre inima lui Nassouh, ca să te facă să cedezi. Depuneți armele. S-a terminat. Jacques de Sassenage, tras la față, se apropiase și el.

— În numele prietenie noastre, prințe, insistase.

„Pentru ea”, spunea, de fapt, privirea lui.

Pentru ea.

Djem lăsase brațul în jos. Nassouh, la fel.

— Philippine ne-a povestit tot: cum a fost prinsă de Philibert de Montoisson în apropierea hanului, în timp ce voi erați la vânătoare. Cum a plecat el în timpul nopții, lăsând-o la han, zisese Jacques de Sassenage în timp ce doi oameni îi legau. E de mirare că nu v-ați întâlnit cu cavalerul, adăugase el, luându-i-o înainte lui Guy de Blanchefort, care voia să le pună această întrebare, îngrijorat de dispariția protejatului său.

Nu trebuia să spună mai multe. Djem înțelesese. Nu pricepea cum reușise Philippine să treacă sub tăcere duelul și consecințele lui, dar era clar că povestea ei fusese crezută.

— Nu, afirmase el, nu ne-am întâlnit cu el.

În data de 12 septembrie a anului de grație 1484, închis în odaia lui de la Rochechinard, pe când pregătirile pentru plecare erau în toi, Djem stătea cu fruntea lipită de fereastră, privind spre castelul de la Bâtie. A doua zi avea s-o vadă pentru ultima dată – datorită insistențelor baronului și a făgăduielii că nu va încerca nimic – pe Philippine de Sassenage și să-i ofere cel mai frumos diamant din colecția lui.

Un dar excepțional pentru o zi excepțională.

Philippine se căsătorește.

Philippine își așternu un surâs pe chipul tras și se strădui să nu ne clinească, în timp ce croitoreasa îi ajusta în grabă o cută a rochiei de mireasă care, în ultimele două săptămâni, îi rămăsese prea largă.

Femeia privi dintr-o parte, apoi din cealaltă cum cădea rochia și înfipse acul în pernița legată la cingătoare.

— Poți lăsa brațele în jos, domniță Helene, îi spuse ea, înainte de-a adăuga: Și-ți urez multă fericire. Sincer ți-o doresc! Philippine nu se îndoia.

Pe cât de mult îl urau cei de la castel pe Philibert de Montoison, pe-atât de mult țineau cu toții la noul ei logodnic.

— Mulțumesc, Coraline. Poți să pleci

Jacques de Sassenage, care aștepta așezat confortabil într-un fotoliu, se ridică de îndată ce ușa se închise.

— Ești splendidă, afirmă el.

Cu un nod în gât, Philippine se mulțumi să dea din cap. Jacques de Sassenage veni în spatele ei și o cuprinse de umeri. Și privirea baronului era la fel de tristă ca a ei.

— Dacă aș fi putut face altceva... Philippine își puse mâna tremurândă peste a lui.

— O să fie bine, tată. Nu-ți face griji.

— Am să fac în așa fel ca să poți rămâne singură cu el câteva minute, după ceremonie.

O lacrimă se ivi pe genele lui Philippine. O mătură hotărâtă cu dosul palmei, nelăsând-o să-i alunece pe obraz.

Clopoțele începură să răsunе vesel.

Jacques de Sassenage îi oferi brațul.

— Acum trebuie să mergem.

Philippine își puse degetele înmănușate pe brațul lui. Algonde deschisese ușa și-i aștepta în prag.

De când se despărțiseră în fața cadavrului decapitat al lui Philibert de Montoison, Philippine nu-l mai văzuse pe Djem. Așteptase opt zile la han, printre noii ei prieteni care se bucurau

ca și ea, că timpul care trecea îi oferea lui Djem șansa de a-și atinge țelul. Apoi se întorsese baronul, însoțit doar de oamenii lui. Speranțele îi fuseseră spulberate. Se prăbușise. Tatăl ei îi spusese că Guy de Blanchefort o luase pe un drum mai scurt spre Rochechinard. Visul ei se destrămase. Plecase cu părere de rău de la han. Fără să privească înapoi. Nici ea, nici baronul nu-și întorseseră ochii către mormântul lui Philibert de Montoisson. Șobolanul acela nu merita nici măcar atât.

În timpul călătoriei, Philippine îi mărturisise baronului că păcătuisese în brațele lui Djem, iar el îi spusese de planul pus la cale împreună cu Aymar de Grolee și cu Francois, fratele ei mai mic, acum câteva luni, ca să se opună intențiilor lui Marthe.

Convinsă că purta copilul lui Djem și că-l pierduse definitiv pe acesta, Philippine acceptase soluția propusă.

La Bâtie, după ce se ospătaseră, după cum hotărâse Sidonie din bucatele pregătite pentru ospățul de nuntă, care ar fi fost păcat să se strice, musafirii se împrăștiaseră. Mai rămăsese doar ceata veselă de curteni și doamne de companie care locuiau la castelul domniilor lor.

Printre ei se afla și Aymar de Grolee, care se întorsese fără probleme din Piemont.

Philippine îl salutase ca pe toți ceilalți, apoi, lăsându-l pe baron să explice că Philibert de Montoisson nu mai era demn de mâna ei, dar că Philippine, dorind în continuare să se căsătorească, va lua în considerare orice solicitare în acest sens, se retrăsese în odaia ei ca să plângă în brațele larg deschise ale lui Algonde.

Nu peste mult timp, apăruse și Marthe. Fără vorbe, cu un chip lipsit de expresie, o apucase cu ghearele-i încovoiate de încheietură. Își plimbase cealaltă mână peste pânțele ei. Satisfacția îi înseninase pentru o clipă trăsăturile.

— Montoisson? întrebuse ea, fără să se ostenească să facă și alte verificări.

— A murit, mărturisi Philippine. După ce m-a violat.

Marthe ridicase din umeri. Dacă Philippine era însărcinată, copilul nu putea fi decât al lui Djem. Cât despre boul acela, ar fi trebuit să fie mai atent. În rest, se va descurca ea.

Plecase, aruncându-i lui Algonde o privire ucigașă.

După două zile, nunta fusese anunțată, dar, de data aceasta, fără petrecere. Petrecerea avusese deja loc.

Philippine intră cu fruntea sus în biserica de la castel care era plină. Se aflau acolo candidații ei refuzați de Jacques de Sassenage, care se întrebau încă de ce fuseseră respinși; doamnele de companie, incitate de această răsturnare de situație; frații și surorile ei care se bucurau, cu excepția lui Louis, căruia baronul îi dezvăluise, între patru ochi, cum se purtase Philibert cu Philippine. Erau de față și Djem, și Nassouh, dezarmați și înconjurați de Guy de Blanchefort și de oamenii lui.

Djem își pironise ochii asupra balconului corului, ca să n-o vadă pe ea.

Dureros de conștientă de prezența lui, Philippine înaintă spre bărbatul care acceptase să-i fie soț știind că purta în pânțele copilul altuia și că n-o va atinge niciodată. Bărbatul care-i surâdea acum cu generozitate și pe care-l cunoștea încă din copilărie.

Aymar de Grolee, baron de Bressieux.

Acceptând în fața altarului mâna întinsă de el, Philippine opri în fața preotului și așteptă ceremonia.

După ce rostiră jurămintele și schimbară inelele, Aymar de Grolee o sărută pe frunte și-i șopti la ureche:

— Ai încredere în mine.

Ea îl luă de mână. Îi strânse palma. Ca să reziste. Se întoarseră spre mulțimea care, în picioare, îi aclama.

Întâlni privirea lui Djem, încărcată de o durere fără nume. El știa. Cunoștea motivul acestei căsătorii. Știa de copil. Îi spusese Jacques, în timpul unei vizite. Știa că era cea mai bună soluție. Pentru ea. Pentru ei. Până când Jacques va găsi mijloacele și va avea sprijinul regelui Franței pentru admiterea cererii lui Djem de a se creștina. După ce va fi eliberat.

Știau. Amândoi. Și toate acestea le sfâșiau inimile.

Având în vedere ultimele evenimente ale căror motivații le erau necunoscute, practic, tuturor, paloarea lui Philippine le părea firească. La fel, și brațul lui Aymar de Grolee petrecut pe după umerii ei, sprijinind-o să nu se prăbușească.

Și astfel Philippine de Sassenage ieși din biserică, în uralele asistenței, iar Djem, făcând un efort să-și revină, se întoarse către marele prior și-i șopti:

— Cred că domnul de Montoisson se simte foarte vinovat, din moment ce n-a avut curajul să se opună acestei căsătorii.

— Dar tu cum te simți, prințe? îl întrebă Guy de Blanchefort pe care fuga îl lămurise în privința sentimentelor prizonierului său.

— Eu?

Djem găsi puterea să zâmbească.

— Mă bucur că n-a făcut-o.

*

Haremul Homayoun era superb cu băile lui de aburi, sălile pentru masaj, havuzurile și bazinele adăpostite de mici grădini închise, în care pluteau miresme îmbătătoare. Femeile duceau un trai tihnit, singurul eveniment pe care-l așteptau permanent fiind deschiderea acelei uși prin care intrase Mounia.

Curioase, nevestele lui Baiazid se adunaseră în jurul ei ca s-o vadă de aproape, în afară de una singură: lhda, prima soție a sultanului, care așteptase să-i fie prezentată de Hanum. Grecoaica, de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea, o măsurase fără grabă din priviri pe Mounia, după care îi întorsese spatele ca o regină ofensată.

— Se va obișnui cu tine, așa cum am fost și eu nevoită să mă obișnuiesc cu mama lui Djem. Dar să știi că te urăște, la fel cum am urât-o eu pe noua favorită, îi spuse Hanum, după ce le alungă pe celelalte femei bătând din palme.

Mounia fusese condusă într-un alt patio, cu pereți albi, acoperiți cu iasomie. Pe o masă se aflau mâncăruri delicioase, iar lângă ea, agățat de niște lanțuri, era un disc din metal.

— Eunucii au grijă să nu ne lipsească nimic, iar eu am grijă să-și facă bine treaba, dar, dacă poftești la ceva anume, bate în gongul acesta.

— Când voi putea să-l revăd pe Baiazid? o întrebă Mounia, care nu dorea nimic altceva.

Hanum o privi cu severitate.

— Ai uitat că ești soția fratelui său?

— Până acum nu părea să-i pese de asta.

Hanum clătină necăjită din cap.

— După legile noastre, copilul pe care-l porți rămâne al soțului tău. Baiazid știe asta. Nu te va mai atinge până când îl vei aduce pe lume.

Mounia începuse să tremure.

— Asta înseamnă că nu voi ieși de aici decât după ce nasc?

— Așa sunt obiceiurile noastre, Mounia. Trebuie să le accepți.

— Am alte ambiții, nu să rămân zăvorâtă aici, se revoltase ea.

Hanum scosese atunci de sub văluri un flacon mic. Luând mâna Mouniei, i-l puse în palmă.

— Tocmai de aceea a hotărât să te lase să alegi. Îți poți păstra fie copilul... fie privilegiile.

În ziua de 12 septembrie a anului de grație 1484, cu umărul sprijinit de grilajul din lemn sculptat care dădea spre grădină, Mounia îl privea pe sultan plimbându-se cu sfetnicul său pe aleile mărginite de trandafiri înfloriți. Din când în când, ca și cum i-ar fi bănuț prezentă, Baiazid își ridica privirea spre ea. Mounia înțelegea mai bine acum reacția lui subită din bibliotecă. Era atât de îndrăgostit de ea, încât uitase că, oficial, Mounia rămânea soția lui Djem. Timp de o clipă, îi acordase un privilegiu interzis copilului pe care-l credea al lui. Ea înțelegea și știa ce așteaptă Baiazid.

Închise ochii, îndurerată. Noaptea fusese lungă în tăcerea acelei comunități tihnite. În tăcerea inimii ei. Dar luase o hotărâre, chiar dacă trebuia să plătească un preț inuman.

În josul celor opt trepte care duceau la grilaj, în sala imensă unde-și petreceau zilele, femeile râdeau, se stropeau cu apă, se jucau ca niște copii. Unele, chiar asta erau. Atât de tinere, virgine care sperau să ajungă cândva în patul regal, chiar dacă pentru asta aveau să trăiască în captivitate toată viața.

— Tu ești altfel decât celelalte.

Era vocea primei soții a lui Baiazid, care-i născuse deja un fiu. Pe Ahmed. Mounia se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, ca să alimenteze conversația, îi cu toate că n-avea niciun chef de vorbă.

Ihda se sprijini și ea de grilaj, în fața Mouniei. Aruncă o privire spre grădină. Surâse cu tristețe.

— Nu demult, pe mine mă aștepta dincolo de zidul acesta. Le-am zdrobit pe toate. Pe toate cele care-și închipuiau că-mi vor putea lua locul. Pe toate. Indiferent dacă Hanum mă sprijinea sau nu.

Mounia o privi în ochi.

— Pe mine n-ai să mă zdrobești.

— Știu, și nici n-aș încerca s-o fac. Dacă aș cuteza să-ți fac cel mai mic rău, mi s-ar tăia capul imediat.

Mounia tresări.

— Ba nu. Firește că nu. Ești mama primului său născut. Baiazid nu te-ar osândi niciodată.

Ihda râse fără veselie.

— Nu-l cunoști la fel de bine ca mine. E de o cruzime fără margini. Când se crede trădat, este nemilos.

— La fel este și Djem. Am constatat-o pe pielea mea.

— Așa se spune. Și sunt convinsă că e adevărat.

Cu o mișcare grațioasă se dezlipi de grilaj.

— Va trebui să ne prefacem, și tu, și eu. Dar nu pentru multă vreme. El îți oferă libertatea, ceea ce n-a vrut niciodată să facă pentru mine. Fă-mi plăcerea să nu te bucuri prea tare când vei pleca de aici. Privilegiile mele nu vor fi comparabile cu ale tale, dar, așa cum sunt, țin la ele.

Mounia o lăsă să coboare două trepte.

— Te înșeli în privința mea.

Surprinsă, Ihda se întoarse spre ea.

— Păstrez copilul.

Un vâl de teroare se așternu pe chipul grecoacei, dar fu înlocuit pe dată de un zâmbet satisfăcut.

— E dreptul tău... Și mă bucur de asta, fiindcă el nu ți-o va ierta niciodată.

*

Imediat ce Jacques de Sassenage îi lăsă singuri în cabinetul lui de lucru, Philippine se aruncă în brațele lui Djem. El o strânse la piept, cu ochii închiși, îngropându-și fața în părul ei înmiresmat.

— Iubirea mea, viața mea, sufletul meu, murmură Djem acoperindu-i chipul cu sărutări, până când îi găsi buzele și tăcu.

Nu mai aveau aer, dar nu se puteau desprinde, atât de însetați erau unul de celălalt. Însetați și disperați. Doar câteva minute. Doar atât le acordase Guy de Blanchefort. Consimțise în amintirea vechii prietenii dintre el și Djem, în pofida decepției și amărăciunii pe care le simțea acum. Degeaba încercase prințul să-l convingă că nu știa nimic despre dispariția lui Philibert de Montoisson. Lui Guy de Blanchefort îi venea greu să-l creadă. Montoisson nu era omul care să renunțe prea ușor. Dacă nu mai apăruse, înseamnă că era mort. „*Atacat de lupi, care mișună prin munții aceștia*”, sugerase ultima lor călăuză. În cele din urmă, ajunsese și Guy de Blanchefort la această concluzie. Era cea mai comodă. Deși mai păstra îndoieli în inima lui sfâșiată.

Djem nu încercase să îndulcească soarta care-l aștepta la Bourganeuf, în turnul renovat în secret de ospitalieri, unde urma să fie închis. Era o închisoare. Bine păzită. Nu voia să-i spună nimic lui Philippine. La ce bun? Clipele acelea trebuiau umplute doar cu amintiri pe care voia să le ia cu el acolo, între zidurile prea înalte ca să poată să treacă de ele. Amintirile de care va avea nevoie pentru a supraviețui. Fără ea.

— Ei n-au aflat. De Mont... vru ea să-i spună.

Dar el n-o lăsă.

— Sst... N-are importanță. Nimic nu mai are importanță. Te iubesc, te iubesc... Te iubesc. Vreau să-ți amintești asta în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare minut. Vreau să mă simți lângă tine. În ciripitul păsărilor, în adierea vântului, în dogoarea verii. Vreau ca seara, la culcare, să-ți amintești parfumul îmbrățișărilor noastre, iar visele să capete culoarea sărutărilor mele.

Ea plângea, cu obrazii în palme, cu privirea ațintită în ochii lui albaștri ca oceanul în timpul fluxului. El continua, sorbind după fiecare cuvânt câte un strop din ploaia aceea care nu se oprea.

— Vreau să se nască. Pruncul nostru. Vreau să crească, pentru ca tu să ai alături ceva din mine.

— Îl voi iubi, Djem. Îl voi iubi tot atât de mult cum te iubesc pe tine.

— Îl vei iubi, da, îl vei iubi, și-l voi iubi și eu. Și eu.

O luă din nou în brațe, strângând-o mai-mai s-o sufoce.

— Este un om bun. Aymar de Grolee, zise el.

— Nu va mai exista vreun alt bărbat în afară de tine. El știe asta.

— Da. Da, repetă el, nebun de durere.

Se auzeau deja bătăi la ușă.

Gemură ca o singură inimă rănită. Se mai sărutară. Se mai strânsură în brațe.

Răsunară încă trei ciocănituri în canat.

Djem își smulse de la piept o pungă și o apăsă pe inima ei.

— Pentru tine... Pentru că este etern.

Ușa din spatele lui se întredeschise. El o împinse la loc.

— Adio, Helene!

Jacques de Sassenage îl cuprinse afectuos pe după umeri. Devastată, Philippine rămase încremenită în timp ce Djem era condus afară.

*

După o săptămână, resemnat, Djem pornea spre Bourgneuf, iar Philippine, însoțită de Algonde și Mathieu, spre Bressieux.

După o săptămână, Baiazid o chema pe lhda în patul lui, arătându-i astfel Mouniei că avea să fie părăsită în uitare.

După o săptămână, îngenuncheat în curtea unui palat părăsit, cu amintirile regăsite și cu inima prefăcută în cenușă, Enguerrand de Sassenage mângâia cu lacrimi locul în care cei care-l salvaseră îngropaseră în grabă patru cadavre. Doi bărbați și două femei, îi desenaseră ei cu arătătorul pe nisip.

Dacă ar fi știut că în noaptea aceea, pe când o târa după el pe Mounia, Hugues de Luirieux îjunghiase cu pumnalul o bătrână, care auzindu-i, se pregătea să dea alarma, desigur că Enguerrand ar fi pornit în căutarea iubitei lui.

În loc de asta, convins că setea lui de răzbunare îl va pune mai devreme sau mai târziu pe urmele rivalului său, își făgădui un lucru: că va găsi Ținuturile de Sus, fiindcă aceasta fusese ultima lor dorință.

Pe 16 octombrie, scrisoarea marchizului de Saluces ajunsese la castelul de la Bâtie.

Dragă vere,

Cunoști, desigur, diferențele apărute între mine și ducele de Savoia după moartea tatălui meu. Considerând că pământurile mele se află sub vasalitatea regelui Franței, și nu sub a sa, ca în trecut, refuz în continuare să-i aduc omagiul meu. Suveranul nostru, bunul rege Carol al VIII-lea, mi-a transmis că mă susține. Sprijinul său întârzie însă, iar în ultimele zile, ducele de Savoia mi-a declarat război. Mă tem că palatul de la Revel, de unde-ți scriu și pe care soția mea nu vrea să-l părăsească, va fi primul asediat la primăvară. Aymar de Grolee mi-a făgăduit, ca și alți prieteni de-ai mei, ajutorul, dar mă tem că nu va fi de-ajuns pentru a înfrunța răzburarea ducelui.

Prin urmare, dragă vere, vin să-ți cer să mă sprijini în această luptă legitimă...

Jacques ridică privirea de la scrisoarea pe care o citea cu voce tare, încruntat. Stând în fața lui, lângă focul care trosnea în șemineu, Sidonie se oprise din brodat. În spatele lor, Marthe își vedea mai departe de lucrul ei.

— Ce vei face? Întrebă Sidonie.

— Ceea ce trebuie. Odată respinse atacurile ducelui de Savoia, armata mea va putea veni să susțină oastea Franței împotriva Britaniei. Sprijinul acesta ar fi bine-venit. În ambele cazuri.

— Ar fi oare înțelept s-o faci? Tu ai, totuși...

Sidonie nu-și termină fraza, înroșindu-se. Jacques oftă. Înțelesese perfect ce voia să spună soția lui.

— Vârsta nu mi-a atins decât chipul, draga mea. Nici inima, nici îndrăzneala și nici curajul nu mi-au îmbătrânit. Baronul se ridică. Mă duc chiar acum să mă pregătesc pentru plecarea la

Piemont. E urgent. Trebuie ca, înainte de venirea iernii, să pun la cale împreună cu marchizul un plan de apărare pe care să-l supun aprobării regelui. Ai ceva împotriva?

Marthe, căreia i se adresase, își ridică privirea pătrunzătoare spre el.

— Nimic. Fugi în ajutorul vărului tău. Și ia-l cu tine și pe domnul de Bressieux, dacă tot s-a oferit. N-aș vrea să se împotrivescă, la fel ca tine, planurilor mele, când va veni momentul ca Helene să nască.

— Cuvântul lui că nu va face nimic nu-ți ajunge? El măcar se ține de cuvânt, nu ca tine, o luă peste picior, cu o privire întunecată, Jacques de Sassenage.

Marthe ridică din umeri.

— Ce puteam să fac dacă Jeanne a preferat să-și taie venele în loc să aștepte liniștită până o eliberam? A murit. Moartea ei ar trebui mai degrabă să te bucure, ca și pe Sidonie.

Jacques îi întoarse spatele. Plânsul înăbușit al lui Sidonie, care luase din nou acul în mâna-i tremurândă, îl duru. Ar fi vrut să-i poată spune adevărul, dar era prea riscant. Se prefăcuse că acceptă minciuna sinuciderii lui Jeanne, pe care i-o trântise Marthe după nunta lui Philippine. Sidonie nu reușea să-și revină. Se temea că și el, și micul Claude, și Philippine vor fi condamnați la moarte după ce harpia ar fi obținut ceea ce dorea.

*

La castelul Bressieux, o construcție elegantă cu turnuri circulare, Philippine aștepta să treacă zilele, dacă nu și tristețea care-o măcina, scriindu-i lui Djem scrisori lungi pe care nu le trimitea, ca să nu fie interceptate.

La sugestia lui Algonde, care încerca prin toate mijloacele s-o înveselească, acceptase în cele din urmă s-o invite pe Marie de Dreux, cu care Laurent de Beaumont întârzia să se însoare.

Trebuia să sosească astăzi.

Venirea ei o bucura pe Algonde.

Refuzând să vadă pe altcineva în afară de Algonde, Philippine era în aceeași stare de disperare. Nu voia să iasă, să se plimbe, abia dacă se atingea de mâncare și, în ciuda eforturilor lui Aymar de Grolee, evita orice discuție. Era o minune că Algonde reușise în cele din urmă s-o convingă s-o

primească pe Marie, și chiar, în acea după-amiază de 17 octombrie, să se dichisească pentru a-și întâmpina musafira așa cum se cuvine.

Regăsind ceva din vechea Philippine sub veșmintele acelea de gală, Algonde scosese o tablă de șah și-o pusese cu hotărâre pe o măsuță joasă. Ajunseseră la a patra partidă și, captivată de joc, Philippine începuse să se însenineze, când în prag apăru un valet.

— Persoana pe care o așteptați a sosit.

Chipul lui Philippine se mohorî din nou.

— Să fie condusă aici peste zece minute, hotărî Algonde în locul ei, înainte de a împinge tabla de șah cu o mișcare iritată și a se răsti: Ajunge, Helene. M-am săturat.

Philippine tresări. Până atunci, Algonde dăduse dovadă de compasiune sinceră.

— Da, m-am săturat! repetă Algonde, ridicându-se brusc.

— Ce să fac dacă sunt atât de nefericită? se jelui Philippine, coborându-și privirea spre mâinile încrucișate pe genunchi.

— Totul! țipă Algonde, măsurând încăperea cu pași apăsați. Ai uitat că am suferit și eu când am fost despărțită de Mathieu?

— Era altceva. Știi că o să-l revezi.

— Și crezi că speranța ajută la vindecarea rănilor? A dorului? Te înșeli. Îți face și mai rău. Te roade ca un șobolan până în cele mai ascunse cotloane ale ființei tale. Întreține flacăra fără să-i ofere și combustibilul de care are nevoie. Dar n-am încetat să trăiesc din pricina asta!

— N-are rost să te înfurii așa, se răsti Philippine.

— Ba are. Pentru că locul acesta a devenit sinistru, pentru că proasta ta dispoziție îl împovărează, pentru că toți oamenii din casă, care nu vor altceva decât să-ți facă pe plac, se trezesc respinși fără niciun motiv și pentru că Aymar de Grolee, care a făcut ce a făcut pentru tine, merită mai mult decât mutra asta de înmormântare pe care o are mereu în fața ochilor!... Ca și mine, de altfel! adăugă ea supărată, încrucișându-și brațele pe piept.

Philippine începu să plângă în hohote.

— M-am săturat și de lacrimile astea, adăugă fără pic de milă Algonde. Din voi doi, Djem este cel mai năpăstuit. În loc

să-i aduci un omagiu, te închizi în amintirea lui de parcă ar fi un mort al cărui priveghi nu se mai sfârșește. Dar e viu, ce naiba! Captiv? Așa era și înainte. Uitat de toți? Mult mai puțin decât era până acum, din moment ce tatăl tău și Louis îi scriu regelui despre situația lui. Sunt sigură că el se gândește la iubirea ta ca la un cer senin de vară. Când colo, tu ce faci? Te lași să mori. Și de ce, Doamne Dumnezeule? Doar fiindcă te simți vinovată că ești liberă, în timp ce el e prizonier!

Philippine se opri din plâns. Ridică spre Algonde un chip uluit.

— Așa crezi tu?

— Da, așa cred eu, repetă Algonde, strângând din buze. Te complaci în nefericirea ta, Helene, iar eu n-am de gând să-ți mai plâng de milă.

Tăcură amândouă, înfruntându-se din priviri. Apoi Philippine rupse tăcerea suflându-și nasul în batista pe care o scosese din mânecă.

În clipa aceea, ușa se deschise, iar în prag apăru Marie de Dreux. Lăsând-o în plata Domnului pe Philippine, care se întorsese cu spatele ca să-și șteargă ochii, Algonde îi ieși în întâmpinare cu mâna întinsă, regăsindu-și surâsul și buna dispoziție.

— Fii bine-venită la castelul Bressieux, Marie! Eu sunt Algonde, se prezentă ea.

— Mi-am dat seama. Helene mi-a vorbit despre tine la Romans și mă bucur mult să te întâlnesc!

— Și eu mă bucur mult să te revăd, zise Philippine, cam răgușită, ridicându-se.

Dacă obrajii ei încinși o surprinseră pe Marie de Dreux, aceasta avu eleganța de a nu lăsa să i se vadă uimirea. Philippine se scuză:

— Te-aș săruta cu plăcere, dar am o răceală urâtă și n-aș vrea să ți-o dau și ție.

Ochii lui Marie străluciră, în timp ce un zâmbet drăgălaș îi destindea trăsăturile.

— Oh! N-are nicio importanță. M-am temut atât de mult că n-o să mă ierți niciodată!

Și, fără să mai șovăie, o îmbrățișă pe Philippine cu toată căldura. Algonde se bucură văzând că Philippine, la rândul ei, o sărută pe amândoi obraji.

Doliul luase sfârșit.

*

Hugues de Luirieux constată dispariția flaconului piramidal în larg, pe când nava comercială pe care se imbarcase era în drum spre Aigues-Mortes. Până atunci, chinuit de amintirea arzătoare a Mouniei, rămăsese închis în sine, stârnind îngrijorarea oamenilor lui. Era prea târziu ca să se întoarcă. Fu nevoit să recunoască încă o dată că Mounia era mult mai inteligentă și mai vicleană decât părea.

Ieșind din amorțeală, izbucnise în răs. Râdea de el însuși și de sentimentalismul său exagerat. După aceea se duse cu oamenii lui și jucară zaruri, ca pe vremuri. Niciodată nu i se mai întâmplase să fie dus de nas de vreo femeiușcă. Bine făcuse că scăpase de ea.

Avea însă îndoieli în legătură cu hotărârea pe care o luase să se întoarcă la Rochechinard ca să-i raporteze lui Philibert de Montoisson cum își îndeplinesc misiunea. Dar la ce bun să se mai ducă acolo, dacă nu-i aducea cu el nici pe Enguerrand, nici pe Mounia, nici obiectul pe care Djem sperase că-l va redobândi?

Ali ben Sheick, piratul sarazin pe a cărui corabie călătoriseră la dus, îi propusese să rămână la bord și să-și pună temperamentul în slujba jafurilor. În ciuda uniformei pe care o purtau, Hugues de Luirieux și acoliții săi făceau parte din specia oportuniștilor și a intriganților. A hoților și a asasinilor. Căroră li se potriveau mai bine o viață aventuroasă și liberă decât slujba în serviciul ospitalierilor. Hugues de Luirieux era convins de asta, dar refuzase oferta. Dacă murea înainte de a-i oferi moșiei sale un moștenitor, stirpea lui avea să se stingă, fapt pe care orgoliul lui nu-l putea accepta. La întoarcere va ieși din rândurile ospitalierilor, fiindcă marele maestru îi acordase deja permisiunea s-o facă, și-și va căuta o soție. Desigur că ea nu-l va putea face s-o uite pe Mounia, dar nici n-avea importanță, nu asta îi cerea el. Iar după ce fiul lui va trece de perioada critică de nou-născut, dacă se plectisea, va găsi el prilejuri să mai lupte.

În ziua aceea, aproape regreta că nu cedase aceluia impuls. Când ajunsese la castelul Bourganeuf, Guy de Blanchefort îi încredințase o ultimă misiune de îndeplinit înainte de a se retrage. Aceea de a elucida dispariția lui Philibert de Montoisson, chiar dacă cercetările i-ar fi luat ani de zile.

*

Marie de Dreux era o tovarășă încântătoare. Firea ei rezervată, la care se adăuga și sentimentul de vinovăție pe care i-l treziseră faptele tatălui său, o fereau de exuberanța specifică fostelor însoțitoare ale lui Philippine de la Bâtie. Algonde aprecia acest lucru, în timp ce Marie îi povestea lui Aymar de Grolee, care se așezase lângă ele, în fața vetrei, cum îl cunoscuse pe Laurent la mănăstirea Saint-Just.

— De fapt, dragă Helene, se îmbujoră ea, ție îți datorez totul, știi? Dacă n-ar fi avut loc duelul acela, n-aș fi avut niciodată prilejul să-l îngrijesc pe domnul de Saint-Quentin.

Philippine începu să râdă.

— În ceea ce mă privește, aș fi preferat ca lucrurile să fi stat altfel, crede-mă!

Ușa se deschise, iar un lacheu anunță că Aymar de Grolee era căutat de cineva.

Acesta se ridică și se înclină în fața musafirei.

— Te rog să mă scuzi, domnișă Marie. Simte-te aici ca la tine acasă, atât timp cât vei dori.

— Ți mulțumesc, messire. Voi ține seama de vorbele tale, îi zâmbi ea.

După plecarea lui, Marie se întoarse cu un aer stânjenit spre Philippine.

— Și de ale tale, la fel, Helene. Aș vrea să știu că m-ai iertat.

Philippine îi strânse cu căldură mâinile.

— Uită întâmplarea aceea, Marie. Ce vină ai că tatăl tău l-a trădat pe Djem? Niciuna. Și îmi place să cred că, dacă ai fi știut ce intenții are, m-ai fi anunțat.

— Bineînțeles că da, imediat, se înflăcăără fata.

Se cutremură.

— Știi, a fost îngrozitor. Îl iubeam pe tata. Înainte de moartea fratelui meu era un om sensibil, mereu gata să-și ajute aproapele și, cu toate că era dur când era vorba de negoț,

dovedea multă generozitate. Durerea l-a schimbat. Puțin câte puțin, zi de zi. Iar cu mama s-a întâmplat la fel. Ei, care fuseseră atât de uniți, începuseră să se sfâșie unul pe celălalt. Apoi singurul lucru care l-a mai interesat a fost meseria lui. Veniturile din ce în ce mai muri, reputația.

Philippine și Algonde nu cutezau s-o întrerupă, simțind cât de profundă era deznădejdea ei, care-i însemnase deja chipul și trupul. Se îngrășase, așa cum li se întâmplă oamenilor care-și caută alinarea mâncând prea mult.

Marie respiră adânc.

— Fiindcă știa că ții la mine, Helene, prințul mi-a îngăduit să-l văd cu câteva ore înainte de a fi executat în piața publică. Tata își ceruse iertare, nu în speranța de a fi grațiat, ci pentru că regreta sincer ceea ce făcuse. Genovezul amenințase că ne va omorî pe toți dacă refuza să toarne otrava. A trebuit să alegă între familia lui și prietenia față de prinț.

— Djem mi-a explicat lucrul acesta, interveni Philippine, cu un nod în gât. Știu că l-a iertat.

— Atunci, de ce nu l-a eliberat? Pedepsirea genovezului nu era suficientă ca să se facă dreptate? Întrebă Algonde, care nu fusese de față și știa doar ce-i povestise Philippine despre întâmplarea aceea.

Aceasta dădu din cap cu regret.

— Dacă o făcea, dușmanii lui ar fi considerat că dă dovadă de slăbiciune. Din cauza averii promise de Baiazid celui care-l va scăpa de Djem, o mulțime de oameni îi pândesc orice semn de șovăire. Dacă nu s-ar fi arătat nemilos, ar fi urmat și alte atacuri.

Marie aprobă.

— Prințul a făcut ce trebuia să facă. Tata se resemnase înaintea morții. Mi-a spus că sentința aceasta îi ușura conștiința. Iar prințul, în loc să-l tortureze, i-a trimis o otravă ucigătoare înainte de ora execuției publice.

Se înfioră revăzând imaginea, apoi continuă, ca și cum faptul de a vorbi despre aceste lucruri o ajuta să le exorcizeze:

— Era conștient când călăul l-a legat pe roată în piață, acolo unde se desfășurase turnirul. Parcă aud și acum bătăile de tobă și insultele mulțimii care se înghesuia în spatele barierelor care împrejmuiau piața. Mama era lângă mine. Alături de prinț și de

Nassouh, care ne permiseseră să stăm acolo. Atunci Djem s-a aplecat spre urechea mea ca să mă încurajeze...

Vocea lui Marie se stinse. Făcu un efort să continue:

— ... Tata n-a suferit. Murise deja când călăul a pocnit din bici.

Philippine, care se așezase pe vine în fața ei, o strânse în brațe.

— S-a sfârșit, Marie. Nu mai trebuie să te gândești la asta.

Marie se desprinsese din brațele ei. În ciuda curajului cu care vorbea, ochii ei se înroșiseră din cauza lacrimilor pe care și le stăpânea într-o tresărire de orgoliu.

— Nu, nu s-a sfârșit, zise ea. Nu mai am vești de la Laurent de Beaumont. Știu bine că, în calitate de paj al regelui, trebuie să aibă grijă de reputația lui. Să se însoare cu fiica unui criminal? Care mai e și gravidă, pe deasupra!

Râse amar văzând fețele mirate ale prietenelor ei.

— Din păcate, e adevărat! Nu se vede?

Philippine rămase fără glas. Marie se lăsă pe spate în fotoliu, încrucișându-și mâinile pe pântecul rotunjit, ascuns de croiala amplă a rochiei.

— Aș putea să-i port pică dacă aș fi sigură că acest copil este al lui. Dar adevărul, dragele mele, e că nu știu. Și asta mă chinuiește îngrozitor. Laurent crede că-i al lui și, dacă i-aș mărturisi ceva, s-ar îndepărta și mai mult de mine.

— Dar cum ai putut să-l înșeli, Marie, tu, care-l iubești atât de mult? După cum te cunosc, nu pot să cred una ca asta, zise Philippine, așezându-se la loc pe scaun, cu genunchii amortiți de poziția în care stătuse până atunci.

— Nu l-am înșelat. Nu. Ai dreptate, n-aș fi făcut-o niciodată. Am fost violată.

— Domnul de Montoisson! exclamă Algonde, care se dusesse să ațâțe focul din vatră, dar, auzind-o, rămăsese cu vătraiul în loc, întorcând capul spre ele.

Marie o privi speriată.

— Dar de unde...

Ridicând din umeri, Algonde răscoli cărbunii.

— Porcul ăla e singurul care s-ar fi răzbunat pe un rival în felul acesta, zise ea, împingând jarul sub lemnul umed, ca să-l aprindă.

Philippine se întunecă la față.

— El a fost, Marie?

Dând din cap, Marie de Dreux izbucni în hohote de plâns.

— Dac-ai ști... Dac-ai ști ce ușurată m-am simțit când am aflat că nu te mai măriți cu el. Dac-ai ști cât de mult îl urăsc!

Philippine îi întinse batista ei. În loc s-o folosească, Marie începu s-o frământa febril în mâini.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar nu trece o zi fără să-i doresc moartea, ca pe o eliberare.

Philippine și Algonde schimbă o privire plină de subînțelesuri, pe care Marie n-o observă.

— Liniștește-te, dragă prietenă. Aici nimeni nu te va supăra cu nimic, ba chiar cred că voi putea să-l fac pe logodnicul tău să-și respecte obligațiile, îi declară Philippine, care găsisese acum un sens existenței ei, și anume să repare relele comise de individul acela sinistru.

— Dar dacă domnul de Montoisson se duce la el și-i spune adevărul? își făcu griji Marie de Dreux.

Ochii lui Philippine scânteiară.

— Uită de el când îți spun. Dorința ți-a fost îndeplinită.

Văzând expresia neîncrezătoare a lui Marie, Algonde, care lăsase jos vătraiul, își plimbă arătătorul pe sub bărbie. Philippine pufni în râs. Marie începu să tremure.

— Încerci să-mi spui că...

— A fost decapitat. De sabia lui Djem, dar nu trebuie să mai afle nimeni, întări Philippine.

Când Jacques de Sassenage intră pe ușă, după câteva clipe, împreună cu Aymar de Grolee, ca să-și salute fiica, le găsi pe toate trei împărțând cu satisfacția răzbunării împlinite un moment plăcut de complicitate.

35

Jeanne de Comniers nu prea ieșea din odaia ei. Obișnuită cu singurătatea de care avusese parte și la mănăstirea Saint-Just-de-Claix, și în bârlogul lui Marthe, dacă era prea mult zgomot în jurul ei avea dureri de cap. Singura prezență pe care-o acceptase, nu din obligație față de gazdele ei, ci pentru că-i făcea plăcere – era cea a lui Jeanne de Montferrat, soția lui Louis al II-lea de Saluces. La fel de retrasă ca ea, aceasta o invita în fiecare zi să discute în fața focului din șemineu, să mediteze asupra vreunui paragraf din Biblie sau să brodeze. Înceau cu seninătate să înșele plictiseala unei toamne ploioase și măturate de rafale de vânt în timp ce în sala mare a castelului, transformată ad-hoc în tabără militară, Louis al II-lea de Saluces își primea vasalii. Dar sprijinul lor se dovedea atât de modest, atât ca oameni, cât și ca echipament, încât chipul lui rămânea îngrijorat și în timpul meselor.

Dar nu aceasta era singura pricină a supărării sale.

Jeanne simțise că, deși nu făcuse nicio remarcă neplăcută, Louis al II-lea de Saluces considera că starea ei era cel puțin deplasată. Pe ea n-o făcea să se rușineze, dar prefera să rămână închisă în odaia ei ca să nu-l indispună.

— I-am scris soțului tău, precum și lui Aymar de Grolee. Îi aștept aici. Pe amândoi, o anunțase el, pe un ton cam înțepat, în urmă cu trei zile.

— Mă bucur de pe-acum că o să-i revăd, vere, exclamase ea cu sinceritate, uitându-se fix în ochii lui.

El își coborâse privirea și se întorsese la treburile lui. Jeanne de Montferrat, ale cărei sentimente creștinești nu-i îngăduiau să judece pe nimeni, îl scuzase:

— Nu te supăra, draga mea. El, ca toți bărbații, este foarte pretențios când e vorba despre onoare și are principii bine stabilite. De fapt, își face griji mai mult pentru propria reputație decât pentru a ta.

— Nu va avea deloc de suferit, crede-mă, răspunsese Jeanne, mângâindu-și abdomenul rotunjit.

Însărcinată cu Aymar de Grolee, știa bine ce trebuia să-i răspundă atât soțului ei, când îl va vedea, cât și iubitului ei, căruia nu-i spusese nimic.

În ziua de 2 noiembrie 1484, Jacques de Sassenage și seniorul de Bressieux ajunseră la castelul de la Revel, escortați de douăzeci de soldați. Călătoria pe o vreme cumplită îi istovise. Își scuturară cu grijă pelerinele din piele întoarsă, înainte de a-l îmbrățișa pe Louis de Saluces.

— Cât mă bucur să vă revăd! Am făcut focul, veniți! exclamă acesta, cuprinzându-i pe amândoi de umeri.

În timp ce oamenii lor se grăbeau spre oficiu să mănânce o supă fierbinte, se apropiară de vatra șemineului din sala încăpătoare, decorată cu arme și blazoane, ca să-și dezmoștească mâinile înghețate.

— Pe barba mea, vere, îți sunt recunoscător pentru tunelul acela săpat sub trecătoarea de la Traversette. Ne-a prins un viscol chiar când începeam să urcăm într-acolo. Dacă nu era tunelul, n-am fi trecut de creastă, zise, binedispus, Jacques de Sassenage.

Louis al II-lea de Saluces îl bătu prietenește pe umăr și-l tachină:

— Haide, haide! Ultima dată când ne-am văzut, acum șase ani, ai străbătut trecătoarea prin viscol și nu te-ai plâns deloc!

Pe fața baronului, cu barba încă udă de lapoviță, se așternu o expresie resemnată.

— Au trecut deja șase ani. Pesemne că eram mai dârз pe-atunci.

— Și eu la fel, îl consolă Aymar de Grolee. Pe legea mea, sunt istovit. Și mă bucur că am ajuns, în sfârșit.

Marchizul de Saluces bătu din palme. Imediat se înfățișă un lacheu.

— Adu-ne vin fiert! îi porunci stăpânul casei.

Înviorat deja de flăcările mari din vatră, Jacques simți că inima începe să-i palpite ca buștenii aprinși, îngrămădiți unul peste celălalt în șemineu.

— Ea cum se simte? Întrebă el fără veste.

Louis, pregătit pentru tot ce putea fi mai rău de când primise vestea sosirii celor doi, zâmbi larg.

— Cum nu se poate mai bine, fii liniștit.

Ușurat, Jacques își întinse din nou mâinile spre dogoarea focului.

— Din motive de securitate, până acum câteva zile n-am știut că Jeanne se adăpostise aici. Așadar, nu gândul la ea m-a determinat să-ți vin în ajutor, ci afecțiunea pe care o nutresc față de tine.

Louis îi aruncă o privire piezișă lui Aymar de Grolee. Oare era tatăl copilului pe care-l purta Jeanne? La fel de preocupat ca Jacques, acesta se așezase pe unul dintre scaunele pe care le adăpostea șemineul și-și ațintise privirea spre jocul limbilor de foc. La urma urmei, își spusese marchizul, văzându-i pe cei atât de apropiați și uniți, habar n-avea care era adevărul și poate că judecase greșit situația.

— Nu contează motivele pentru care ai avut nevoie de ajutorul meu, Jacques. Ele nu mă privesc. Am fost fericit să aflu că Jeanne, pe care o crezusem moartă, trăia și am fost și mai fericit să te pot ajuta.

— Îți voi povesti totul, crede-mă. De îndată ce pericolul va fi înlăturat.

Valetul se întoarce, aducând o tavă de argint. O puse pe o masă și turnă băutura în cupe frumos cizelate. Mai puse pe masă și marțipan. În odaie se înalță o aromă dulce de scortșoară și alte mirodenii.

Louis al II-lea de Saluces îi pofti cu un gest larg spre masa rotundă, înconjurată de fotolii.

— Mai întâi odihniți-vă și schimbați-vă straietele. Jeanne a fost anunțată de sosirea voastră. Te așteaptă, Jacques! A preferat să rămână în camera ei, pentru ca regăsirea voastră să se bucure de intimitate.

Cu toate că era pregătit să înfrunte clipa aceasta, Aymar de Grolee simți că i se strânge inima.

Algonde era fericită. Elora creștea și o copleșea de bucurie în fiecare clipă cu obrăjorii ei rotunzi și trandafirii, ochii verzi, care sclipeau, agerimea ei uimitoare. Avea doar șase luni, dar emana atâta armonie, încât alina inimile tuturor celor din preajma ei. Până și pe cea a lui Philippine, răvășită încă de dorul lui Djem. Mathieu, care lucra la brutăria castelului, își petrecea tot timpul liber jucându-se cu fiica lui. Se înțelegeau de minune. Prefăcându-se că e un monstru care vrea s-o răpească, Mathieu se lungea pe burtă și se târa până la ea. Elora râdea, doamnele se înduioșau, iar Aymar de Grolee, înainte de a pleca spre Piemont, rămânea consternat. El fusese educat în ideea că treaba bărbaților era să se lupte, iar a femeilor, să crească bebeluși. În ciuda opiniilor lui, fusese nevoit să recunoască totuși că făptura aceea micuță, care gângurea și râdea toată ziua alături de ei, adăuga un pic de veselie căminului său.

Da, Algonde era fericită.

Deși în Grenoble izbucnise o epidemie de ciumă, Sassenage fusese cruțat. Din scrisorile lui Gersende reieșea că toamna era rece, dar căminul ei și al lui Janisse era plin de căldură. Își lăuda fără încetare soțul. Îi lega o iubire plină de tandrețe, lipsiții de patimile tinereții, ceea ce le convenea de minune.

Algonde o înțelegea pe Gersende cu atât mai mult cu cât, de când se instalaseră la Bressieux, se simțea și ea împlinită în relația cu Mathieu.

Departa de Marthe.

Nu fusese ușor s-o împiedice să-i urmeze. Trebuise ca Aymar de Grolee s-o asigure că nici el, nici Philippine nu i se vor împotrivi, ca Mathieu să-i jure că va veni s-o ia de îndată ce va începe travaliul, și ca Algonde să-i promită că-i va încredința nou-născutul. Altfel, amenințase ea, va pustii tot ținutul. Algonde încă nu știa cum va reuși să-i deoace planurile josnice, fără a-i pune în pericol pe cei pe care-i iubea. Nici nu voia să se gândească la asta, sigură că, la momentul potrivit, lucrurile se vor aranja de la sine așa încât profeția să se îndeplinească.

Până atunci, se bucura de prezent. De râsul Elorei, de mângâierile lui Mathieu, de veștile care sosiseră de la Djem, liniștind-o pe Philippine. De apropierea tot mai strânsă dintre

aceasta din urmă și Marie de Dreux. Apropiere în care Algonde își păstra locul, dar care-i ușura viața, așa cum sperase.

Da, Algonde era fericită.

Se bucura de toate și de nimic, știind că, la un moment dat, situația se va schimba.

— Visezi, Algonde?

Readusă la realitate de glasul blând al lui Marie de Dreux, Algonde se smulse din fața ferestrei.

— Începe să ningă, zise ea. E cam devreme.

— Da, dar e o adevărată binecuvântare. Frigul va mai încetini răspândirea bolii în satele atinse de moartea neagră, îi aminti Marie, ștergând cu un deget geamul aburit ca să privească afară.

Simți un fior pe șira spinării.

— Când a izbucnit epidemia la Romans, a fost înspăimântător. Cartiere întregi au fost decimate, morții erau îngrămădiți în căruțe, aruncați în gropi comune și acoperiți cu var, iar casele le-au fost arse. Ne-am temut, la un moment dat, că o să ardă tot orașul, în ciuda măsurilor luate. Flăcările s-au înălțat până la cer timp de câteva nopți. Până când, într-o dimineață, a început să plouă cu cenușă. Se terminase. A fost organizată o procesiune imensă. Doar anunțarea turnirului a mai adus puțină bucurie în oraș.

În timp ce Marie povestea, Algonde se apropiase de patul Elorei care, flămândă, țipa din toți rărunchii.

— Îmi închipui că a fost groaznic pentru părinții tăi să afle deodată prin ce chinuri trecuse fratele tău, o compătimi ea, luând-o pe micuță în brațe.

— Da. Mai ales că se temeau să nu mă piardă și pe mine. Tocmai mă întorsesem acasă când s-a declarat carantina.

Marie se îndepărtă și ea de fereastră ca s-o privească așezându-se pe un fotoliu, cu fetița la piept. Elora începuse deja să tragă, nerăbdătoare, de corsetul mamei ei.

Algonde își alăpta și acum fiica. Încercase să-i caute o doică așa cum fusese sfătuită, dar Elora nu acceptase alt lapte decât al ei. În ceea ce o privea, Algonde n-avea nimic împotriva, fiindcă situația aceasta îi oferea două avantaje: în primul rând,

întărea și mai mult legătura dintre ele, în al doilea rând, o ferea de o nouă sarcină. Cum ciclul încă nu-i revenise, Algonde nu risca să rămână însărcinată tocmai acum, când avea nevoie de toată energia și de tot curajul ei ca să-i țină piept lui Marthe.

Marie se așează lângă ea, cu privirea ațintită spre gurița Elorei, care apucase cu lăcomie sfârclul mamei ei.

— Doare? întrebă ea.

Mișcată, Algonde mângâie părul auriu al fetei, dându-i la o parte cărlionții de pe frunte.

Apoi înălță capul.

— De câteva zile, da. Cred că încep să-i iasă dinții.

Marie se strâmbă.

— N-am să reușesc, zise ea.

Algonde îi zâmbi.

— Ba da, vei vedea. Până la urmă, e ceva firesc...

Marie era tulburată.

— Nu asta voiam să spun. Nu voi reuși să iubesc copilul acesta pe care-l port în pânțele. De fapt, îți mărturisesc sincer că-l urăsc.

Timp de o clipă, chipul ei exprimă atâta ură încât își pierdu tot farmecul. Probabil că-și dădu seama de asta, fiindcă își întoarse din nou fața spre fereastră.

— Sunt ca fulgii de afară, am adunat în mine o răceală prin care nicio lumină nu străbate, zise ea, oftând adânc, înainte de a adăuga: în ziua aceea v-am mințit. Fiindcă-mi era rușine. Sunt sigură că e copilul lui Philibert de Montoisson.

— Înțeleg, o asigură Algonde.

Încurajată de simpatia din glasul ei, Marie întoarse din nou capul spre ea.

— Am încercat să-l dau afară, știi? Cu o poțiune pe care mi-a făcut-o o vrăjitoare. Mi-a fost rău timp de opt zile, am vomitat și am avut hemoragie. Văzând cât sânge pierdeam, am crezut că reușisem, dar nu era așa. Se mișcă în mine și asta mă înspăimântă. E groaznic ce spun, și Dumnezeu nu mă va ierta, cu siguranță, dar nu-l vreau, Algonde, și nu știu cum să fac ca să scap de el.

Văzând-o atât de hotărâtă, Algonde dădu din cap și chipul ei deveni grav.

— Nu cumva să încerci vreo metodă care ți-ar pune viața în primejdie. Fără andrea. Îmi făgăduiești?

Marie ridică din umeri.

— Sunt prea lașă ca să mă mutilez. Mă neliniștește doar reacția pe care o voi avea după ce-l nasc. Deși Laurent crede că e al lui, sunt convinsă că n-o să-l recunoască.

Prin fața ochilor lui Algonde trecu o imagine. Pe cât de încurajatoare, pe atât de groaznică. Se cutremură. Întoarse către Marie un chip încordat.

— O să-i scrii că ai pierdut sarcina și că trebuie să se însoare cu tine, așa cum ți-a promis. Chiar în primăvara asta. Helene va semna și ea scrisoarea, ca să-ți confirme spusele.

Mirată mai mult de tonul impersonal al vocii ei decât de paloarea care i se așternuse pe chip, Marie tresări.

— Nu știi ce spui, Algonde. Își va da seama că...

— Nu-și va da seama de nimic. O să naști și o să lași copilul în grija unei doici aici, la Bressieux. Va fi crescut împreună cu Elora. Dacă vei simți că te atașezi de el, vei ști unde-l găsești. Dacă nu, va crește fără să afle despre legătura dintre voi.

Marie începu să tremure, intuind că ceva supranatural se ascundea sub trăsăturile încremenite ale lui Algonde. Ceva ce n-o tulbura totuși pe Elora, care continua să sugă liniștită.

Încercă să protesteze.

— Dar Helene? Și soțul ei? Ce-au să creadă?

Recăpătându-și deodată culoarea în obraji, Algonde îi adresă un surâs plin de bunăvoință.

— Vor fi de acord cu ideea mea, n-avea grijă.

Se lăsă o tăcere întreruptă doar de trosnetul lemnului din vatră. Apoi Algonde luă din nou cuvântul:

— Gândește-te, Marie, ce ai de pierdut?

Marie de Dreux se relaxă. Chipul ei oglindea din nou speranță. Elora, sătulă, gângurea, frământând cu mânuța sânul lui Algonde.

— Nimic, ai dreptate. Dar tu ce ai avea de câștigat din asta?

Cu ochii ațintiți pe obraji dolofani ai Elorei, Algonde răspunse cu o voce tulburată:

— Într-o zi, copilul acesta pe care îl respingi va răscumpăra toate greșelile tatălui său, salvând tot ce am eu mai scump pe

lume. Acesta e singurul motiv pentru care a fost zămislit... O privi stăruitor pe Marie al cărei chip devenise livid... Și singurul motiv pentru care l-ai păstrat.

36

Când Jacques de Sassenage intră în odaie, storurile trase nu lăsau să treacă lumina albă a zilei. Un foc timid ardea în vatră, închizând ușa în urma lui, Jacques își miji ochii ca să distingă în penumbră silueta lui Jeanne de Commiers, care stătea lângă fereastră.

— Apropie-te, soțul meu...

Avea vocea la fel de hotărâtă ca atunci când îi spusese să intre.

— Îmi pare rău că te primesc în felul acesta... Am o migrenă, se scuză ea.

Jeanne fusese predispusă la migrene dintotdeauna, își aminti baronul. Neliniștea i se risipi. În definitiv, își spuse el, întunericul acela era bine-venit. Ascundea ravagiile pe care timpul i le făcuse pe chip, precum și sentimentele lui, tocite de anii în care o avusese alături pe Sidonie.

Ghici o mână întinsă spre el și se apropie fără ezitare s-o ia într-a lui. O duse la buze, apoi își lipi obrazul de ea, regăsind aroma rară a pielii lui Jeanne, o mireasmă inegalabilă. Care fusese doar înlocuită. Da, înlocuită doar, încercă el să se convingă.

— Mi-a fost teamă, Jeanne, atât de teamă să nu fii rănită, afirmă el.

Ea nu îi răspunse. Iubirea aceea eternă care se sfârșise, destinele lor sfârșiate o înecau de amărăciune.

Jacques o trase mai aproape, scrutându-i obrazul ca să-i recunoască trăsăturile. Se gândi la Sidonie. Își reproșă acest gând.

— Sărută-mă, îl rugă ea, trecându-și degetele prin părul des și ondulat. Sărută-mă, Jacques, ca ieri. Ca înainte.

Îl îmbrățișă.

Respirațiile lor se amestecară.

Jacques încercă să-și stăpânească emoțiile. Jeanne, să și le regăsească.

În cele din urmă, amândoi constatară cu disperare același lucru: nu mai erau unul pentru celălalt ceea ce fuseseră.

Totuși, se îmbrățișară îndelung, în amintirea unui vis destrămat. Apoi brațele lui Jeanne se lăsară în jos, iar Jacques făcu un pas înapoi. Stingherit.

— Iartă-mă, zise ea cu o voce albă. Atâtea lucruri s-au întâmplat... Nu mai sunt cea pe care o știai. Cea pe care o iubeai.

Asta era limpede. În loc să se bucure, inima lui Jacques se strânse. Tuși în pumn ca să-și dreagă vocea:

— Totuși, Jeanne, ești și acum soția mea. Și acesta este singurul lucru important.

Jeanne surâse în întuneric. Înțelesese și ea. Dar, spre deosebire de Jacques, simți liniștea coborându-i în suflet. Se apropie și se ghemui la pieptul lui, cu obrazul lipit de cămașa lui, cu palmele sprijinite de torsul lui solid care se mișca în ritmul respirației accelerate. El o cuprinse în brațe legănând-o cu blândețe.

Își erau datori unul celuilalt să accepte realitatea și s-o facă aliata lor. Ca să nu strice nimic.

Vocea lui Jeanne era plină de înțelegere. Mângâietoare.

— Sidonie merita pe deplin iubirea ta. Nu sunt supărată că ți-ai văzut de viață. Dimpotrivă.

El îi sărută, ușurat, părul înmiresmat.

— Te iubesc și acum.

— Dar nu în felul acela. Nu nega. O simt. O știu.

— Voi face totul pentru tine. Îți voi șterge din amintire...

Împingându-l ușor cu palmele, Jeanne înălță capul.

— Nu, Jacques. Trecutul nu poate fi schimbat. Însă viitorul da, trebuie să-l schimbăm. Îți amintești ziua aceea în care totul s-a năruit? Ziua când am pornit spre Saint-Just?

— Cum aș fi putut s-o uit? răspunse el, îndurerat.

— În noaptea dinainte, avusesem o viziune care mi s-a părut de neconceput. Așa că, fără să țin seama de amenințările lui Marthe, am vrut să-i cer sprijin micii superioare.

El înghiți în sec.

— Prin urmare, știi cum să îi dejoci planurile...

Jeanne se desprinsese din brațele lui. Făcu un pas înapoi, devenind brusc agitată.

— Da, știu. Ridică storul, vrei? E timpul să ne arătăm unul celuilalt așa cum suntem acum, nu cum eram odinioară.

Jacques se apropie de fereastră. Vocea lui Jeanne îl ajunse din urmă:

— Înainte de a mă privi și a mă judeca, află că te-am iubit. Te-am iubit ca o nebună până acum câteva săptămâni, te-am iubit incredibil de mult.

Inima baronului palpită. Își miji ochii.

Lumina alburie a zilei inundă încăperea și dădu la iveală adevărul.

*

Aymar de Grolee își mai astâmpăra oboseala întârziind în apa fierbinte pregătită de gazda lor pentru baie. La fel ca data trecută, un etaj despărțea odaia lui de cea a lui Jeanne în turnul rotund. Ca data trecută, înainte de-a o părăsi. De atunci nu mai reușise să și-o scoată din gând. Desigur, se însurase cu Philippine așa cum făgăduise, dar asemănarea ei cu Jeanne, asemănarea care-l atrăsese cu câteva luni în urmă, îl răvășea acum. Pe deasupra, se simțea vinovat. Dacă ar fi fost după el, dacă n-ar fi fost în joc onoarea lui Jeanne, ar fi profitat de călătoria spre Revel ca să-i mărturisească lui Jacques că-l trădase. S-ar fi duelat, firește, pentru că așa procedau bărbații ca să-și recâștige onoarea terfelită. După aceea, prietenia și țelurile lor comune i-ar fi făcut să se împace. Aymar de Grolee și-ar fi liniștit măcar conștiința dacă nu și inima.

Pe când acum, trecea prin chinurile iadului închipuindu-și-i îmbrățișați, deși își spunea că avusese un rol important în regăsirea lor și n-avea dreptul să le-o strice.

leși în cele din urmă din apa care se răcise, se frecă zdravăn cu prosopul și se îmbrăcă, reproșându-și întârzierea. Probabil că Louis al II-lea de Saluces își pierduse răbdarea așteptându-l.

În echilibrul instabil, cu un picior ridicat, ținând cu amândouă mâinile carâmbul unei cizme, Aymar încerca să-și vâre piciorul încă umed în ea, când ușa se deschise. Uimit că persoana intrase fără să se anunțe, întoarse capul și-l văzu pe Jacques de

Sassenage, pe cât de calm, pe atât de livid, năpustindu-se asupra lui.

N-avu timp să-i pună vreo întrebare. Răspunsul veni sub forma unui croșeu de stânga care-l trimise la loc în hârdăul cu apă al cărui conținut stropi parchetul din jur.

— Aș fi preferat să mă lași să-ți explic, comentă Aymar, frecându-și falca tumefiată.

— Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, l-aș fi ucis, îi aruncă Jacques de Sassenage înainte de a-i întinde o mână de ajutor.

Aymar o acceptă bucuros, mai ales că rămăsese înțepenit în hârdău. Dădu din mâini și din picioare ca să poată ieși, stropind din nou podeaua. În cele din urmă ajunse din nou să stea în picioare, șiroind de apă, într-un echilibru la fel de precar.

— Ai fi putut ținti mai bine, făcu el, dezolat, constatând în ce hal erau hainele amândurora, ca și încăperea.

Comicul situației îi aduse lui Jacques de Sassenage ceva culoare în obraji. Aymar se clătină din cauza cizmei trase pe jumătate. Instinctiv, Jacques îl sprijini de umăr. Surâse simțind cum i se scurge pe sub degete apa care îmbiba hainele lui Aymar.

Acesta înțelese cu ușurare că frumoasa prietenie rezistase. Se lăsă să cadă pe un scaun și-și scoase cizma, care căzu cu un zgomot surd pe podea.

Apoi se ridică și începu să-și dea jos hainele ude. Jacques îi întinse un prosop care rămăsese uscat.

— Orice ți-ar fi spus, să știi că numai eu sunt de vină, zise Aymar, luându-l.

Jacques își legănă brațele, cuprins de tristețe.

— O s-o ducem la Bressieux, anunță el.

Degetele lui Aymar încremeniră pe nasturele pe care-l încheiau. Se holbă la prietenul lui.

— Cu Marthe, care e cu ochii pe Helene, ar fi curată nebunie!

— La fel ar fi și s-o lăsăm aici, unde se pregătește un război, obiectă Jacques de Sassenage.

— Avem de ales...

Jacques îl reduse la tăcere cu un gest iritat.

— Ea nu ne lasă pe noi să alegem. Se întoarce cu noi. Cu tine...

Aymar lăsă ochii în jos.

— Folosește-ți autoritatea. Ești soțul ei.

Jacques avu un zâmbet dezolat.

— Puterea a trecut în cealaltă tabără, prietene, n-avem ce face. Jeanne trebuie să fie de față când Helene o să nască.

Aymar tresări.

— Dar de ce, Doamne Sfinte? Nu și-a riscat destul viața în bârlogul demonului aceluia? De ce vrea s-o înfrunte din nou pe Marthe?

Jacques se simți brusc ostenit de povara pe care-o purta Jeanne. Pe care o va purta în curând și Aymar de Grolee. Timp de o clipă, regretă că-l lovise. O făcuse fără mânie, doar fiindcă gestul trebuia făcut. Pedeapsa, adevărata pedeapsă, avea să vină mai târziu, dar asta nu-l bucura. Niciunul dintre ei n-o merita.

Îl privi intens, apoi porni spre ușă.

— Răspunsul nu ți-l pot da eu, prietene. Ți-l va da ea. Grăbește-te. Te așteaptă cu mai multă nerăbdare decât mă aștepta pe mine.

După patru zile, după ce-și rezolvaseră treburile cu marchizul de Saluces, plecară de la Revel. Jeanne o îmbrățișase pe cealaltă Jeanne și-i mulțumise marchizului pentru ospitalitate. Privirea acestuia devenise din nou binevoitoare. Văzând că cei doi bărbați se înțelegeau la fel de bine ca înainte, acceptase gândul că erau la mijloc unele lucruri pe care nu le știa. În afară de asta, Jacques de Sassenage îl asigurase că, de îndată ce va trece iarna, se va întoarce cu oastea regală ca să-l pună la punct pe ducele de Savoia. Până atunci, știau cu toții că nu se va întâmpla nimic.

Jeanne călărea pe un catâr, înfășurată din cap până-n picioare într-o pelerină groasă din blană de oaie, între cei doi bărbați cu atât mai dragi inimii ei cu cât se aliaseră încă o dată ca s-o protejeze. Zăpada n-apucase să se depună, dar bruma acoperise crengile și firele de iarbă cu o pojghiță albă și strălucitoare.

Frigul, venit mai devreme în acest an, nu le ușura călătoria, dar n-aveau de ales.

Lăsând la dreapta orașul Saluces, Jacques de Sassenage, care era în fruntea convoiului, ridică ochii spre munți. Orizontul acoperit de nori era de rău-augur pentru străbaterea numeroaselor trecători pe care le aveau în cale. Dată fiind starea lui Jeanne ca și cea a potecilor, acoperite probabil deja de zăpadă, nu putea evalua cât timp le va trebui ca să ajungă la destinație. Așa că fuseseră prevăzători. Luaseră cu ei patru catâri încărcăți cu provizii care aveau să le fie suficiente pentru mult timp, iar Jacques știa că prin zonă se aflau multe stâne unde se puteau adăposti pe timp de noapte, ba chiar și ziua, dacă vremea se înrăutățea.

Optimist de felul lui și încurajat de rezistența uimitoare a lui Jeanne, își aplecă fruntea sub rafalele de vânt și lăsă calul să-și găsească singur ritmul pașilor.

În spatele lor, conducând escorta de douăzeci de oameni, Aymar de Grolee oscila între bucurie și tristețe. Îl bucura faptul că Jacques de Sassenage, în loc să se opună proaspetei lor iubiri, îi dăduse binecuvântarea lui și-l întrista gândul la viitorul care-l aștepta pe copilul din pânțelele lui Jeanne. O convinsese pe iubita lui să se stabilească în fortăreața pe care o avea la Saint-Pierre-de-Bressieux, pe care un tunel subteran o lega de castel, deci, când va sosi momentul, capriciile vremii nu-i vor afecta. Până atunci însă, cu toate că Jeanne ardea de nerăbdare s-o strângă în brațe pe Philippine, era mai bine să nu se arate. Marthe nu trebuia să bănuiască nimic.

Jeanne acceptase din nou izolarea și suferința. Pentru că n-avea îndoieli. Era sigură că evenimentele se vor desfășura ca în viziunea ei.

Încrederea în viziunea pe care o avusese îi dădea putere, așa că înainta fredonând prin frigul pătrunzător al toamnei târzii.

În cele șapte luni de când trăia printre femeile din haremul Homayoun, Mounia avusese timp să se gândească. Nașterea va avea loc cu trei luni înainte de termenul oficial. Niciuna dintre femeile acelea, mame cele mai multe, nu se va lăsa înșelată. Hanum își va închipui că Djem era tatăl, iar Baiazid, dimpotrivă, îl va suspecta pe Hugues de Luirieux. Oricum, atât Hanum, cât și sultanul se vor simți păcăliți, iar Mounia n-ar fi dat o ceapă degerată pe viața ei sau pe cea a nou-născutului. Cercetase discret toate căile de evadare posibile, după care ajunsese la concluzia că închisoarea ei era prea bine păzită. N-ar fi putut scăpa de acolo decât dacă ar fi avut aripi. Și, chiar presupunând că vreo magie i le-ar fi oferit, arcașii i-ar fi oprit cutezanța. Așa încât și-o apropiase pe Hanum, povestindu-i legenda Ținuturilor de Sus. Atât în speranța de a afla ce plănuia Baiazid - de la care nu mai avea nicio veste -, cât și pentru a o convinge pe mama acestuia că era foarte importantă. Hanum o răsfăța, dar fără să iasă în întâmpinarea speranțelor ei. Iar Mounia, sub aparenta ei docilitate și resemnare, era întoarsă pe dos. Deși celelalte femei se obișnuiseră cu prezența ei, Mounia simțea cât de mult o urau. Ura lor era întreținută cu grijă de lhda, prima soție a lui Baiazid, care se temea că-și va pierde din nou poziția după nașterea copilului. Oriunde se ducea, orice făcea, Mounia simțea priviri urmărind-o, buze șoptind, râsete înăbușite criticând-o. Așa că nu mai făcea nimic, închizându-se puțin câte puțin în sine, ca să fie uitată, și-și spunea că poate ar fi fost mai bine să avorteze, așa cum sugerase Baiazid.

Gândurile acestea îi dăduseră până la urmă o idee.

În ziua de 26 februarie a anului de grație 1485, pe la mijlocul după-amiezii, cam la o săptămână după sorocul de nemărturisit al sarcinii ei, Mouniei i se rupse apa pe când se afla într-una dintre piscinele haremului, printre celelalte femei care, excluzând-o dintre jocurile și discuțiile lor, nu observară nimic.

leși din apă, se înfășură în văluri și porni spre apartamentul privat al lui Hanum care, ca în fiecare zi, o aștepta la ceai.

De data asta, refuză să bea ceaiul.

— Ce ai? se îngrijoră bătrâna.

— Nu știu. Mă supără stomacul încă de dimineață. Și am amețeli. Adevărul e că nu mă simt prea bine.

Hanum se încruntă. Mounia nu era bolnăvicioasă. De când venise, nu-i fusese niciodată rău. Iar expresia care se așternuse acum pe chipul ei tras nu-i plăcu deloc mamei sultanului.

— Ai dureri?

Mounia își atinse pântecul bombat, bucuroasă că nu se îngrășase prea mult, fapt care, până atunci, făcuse credibilă minciuna ei. Acum, că începuseră contracțiile, nu mai avea motive să trișeze.

— Mă tem că e vorba despre copil, zise ea cu o voce ștearsă.

Hanum sări în picioare și, poruncindu-i să-și îndepărteze coapsele, ocoli masa și îngenunche în fața ei. Îi pipăi pubisul.

— Îl simt, spuse ea. S-a mișcat în ultimele zile?

— Mereu. Cu toate că... Se opri, de parcă și-ar fi amintit ceva. Rectifică: De la micul dejun, nu. Am vomitat imediat după ce am mâncat.

Hanum își încreți din nou sprâncenele.

— Scoate limba.

Mounia se execută, știind ce efect produsese poziția trimisă de Baiazid ca să avorteze, cu care își clătise gura.

— Ți s-a părut că mâncarea avea un gust neobișnuit?

Mounia se prefăcu speriată.

— Ce încerci să-mi spui, mamă?

Hanum, cu o expresie gravă pe chip, o luă de mâini.

— Avortezi. Probabil că ți s-a administrat ceva ca să pierzi copilul.

Ajutată de durerea provocată de o nouă contracție, Mounia se albi la față.

— O să-mi pierd copilașul?

— E de așteptat.

Ochii Mouniei se umplură de lacrimi.

— Dar de ce? Cine? se revoltă ea, cu atâta disperare în glas încât Hanum nu-i puse nicio clipă la îndoială sinceritatea.

Luând-o de mână, o ajută să se ridice.

— Mai târziu. Vom afla răspunsurile mai târziu. Deocamdată, trebuie să te întinzi. Vei rămâne aici, sub protecția mea, hotărî ea, conducând-o spre o perdea viu colorată, care ascundea un pat jos și încăpător, acoperit cu țesături de preț, strălucitoare și irizate. Imediat ce se lungi pe el, Mounia se chirci din nou de durere.

Hanum nu mai pierdu timpul. Lăsând-o singură pe egipteană, se întoarse în încăpere, ridică o draperie și, cu o cheie pe care o purta la gât, deschise ușița ascunsă în spatele draperiei. De cealaltă parte a ușiței stătea de pază un eunuc.

— Fugi să-l anunți pe fiul meu că Mounia a fost otrăvită, îi spuse ea.

*

În aceeași clipă, la castelul Bressieux, spre spaima lui Philippine, Marie de Dreux urla în patul ei, sfâșiată de durerile facerii. Copilul venea pe lume. Cam devreme. Din nefericire drumurile erau blocate de viscolul care făcea prăpăd de trei zile și la castel nu era nicio moașă. Doar o slujnică bătrână o ajută pe Algonde care, pentru moment, nu reușea deloc să ușureze chinurile biete Marie. Ceva nu era în regulă și niciuna din ele n-avea destulă experiență ca să intervină.

— Am să mor. Am să mor! țipă Marie, cu niște ochi înnebuniți de groază.

Sudoarea îi șiroia pe trup, sub cămașa de noapte ridicată până la jumătatea coapselor. Mâinile îi erau încleștate pe căpătâiul patului.

Se încordă iarăși din cap până-n picioare, cu chipul roșu ca para focului. Urlă de se cutremurază pereții.

— Trebuie să facem ceva, zise Philippine înspăimântată, făcându-și cruce.

Trecuseră douăsprezece ore de când Marie își pierdea puterile, luptându-se să nască. Era istovită, iar copilul nu ieșea.

Algonde înmuie un prosop în găleata cu apă care-i fusese adusă din bucătărie, apoi se aplecă deasupra lui Marie și i-l așează între picioarele desfăcute. Luându-și o mână de pe căpătâiul patului, aceasta o apucă, într-un gest disperat, de umăr.

— Ai milă! o imploră.

Algonde înghiți în sec. Puterile ei, oricât de mari ar fi fost, nu-i erau de folos acum. Totuși, copilul acela trebuia să se nască. Neapărat. Era evident. Atunci de ce nu voia să iasă? Începu să tremure. Desprinse mâna a cărei crispăre pe umărul ei anunța o nouă contracție și întoarse capul spre servitoarea care se apropiase de ea.

— Vrei să mă duc după preot? o întrebă în șoaptă aceasta.

— Nu, răspunse Algonde. Nu după preot. Du-te și adu-mi-o pe Elora.

Bătrâna rămase cu gura căscată. Algonde se răsti la ea:

— Du-te... Lasă vorba.

Apoi se aplecă din nou asupra lui Marie, care gâfâia, și-i șterse fruntea asudată, în timp ce slujnica ieșea cu pași mărunți, chinuită de reumatismul de la genunchiul stâng.

Abia trecuse pragul, când un alt urlat răsună în odaie. Se prelungi, marcând tăcerea cu chinul său înspăimântător. După care se stinse, lăsând-o pe Marie sleită de puteri, cu chipul și buzele albe de parcă ar fi fost moartă.

— De ce o vrei pe Elora? Ce aștepți de la ea? întrebă Philippine, pe care o îngrozea gândul că peste câteva săptămâni va îndura și ea tortura aceea.

Algonde îi zâmbi.

— Un miracol...

Amintindu-și de cele la care asistase deja, Philippine se liniști. În ciuda sângelui care îmbiba tot mai mult cearșafurile. Văzuse și Algonde sângele. Trebuia să știe precis ce se întâmpla.

— Nu te uita, o sfătui ea pe Philippine, care se grăbi s-o asculte.

Fără să șovăie, Algonde își introduse degetele în vaginul tumefiat al lui Marie. Atinse în partea de sus a cavității o protuberanță osoasă.

— Îl simt, Marie, zise ea. Trebuie să împingi, mai împinge.

— Nu pot. Nu mai pot, gemu nefericita, strângând mâna pe care i-o întinsese Philippine ca s-o îmbărbăteze.

Algonde își șterse mâna cu prosopul ud. Slujnica ajunsese deja în odaia alăturată cu Elora, care gângurea. Algonde se grăbi să se ducă la ele.

— Du-te să te odihnești puțin, îi porunci slujnicei, luându-și fiica în brațe.

Bătrâna nu comentă, sigură că și mama, și bebelușul erau pierduți.

— *Dulina alibelcie filsili palicolena*, cântă glasul Elorei la urechea mamei ei de îndată ce slujnica plecă.

Încordarea lui Algonde se risipi. Alesese soluția cea bună. Se întoarse lângă pat, ținând-o cu brațele întinse pe Elora aproape de Marie și privi drept în ochii aceia care luaseră culoarea smaraldului și păreau neobișnuit de adânci.

— Știi ce aștept de la tine, nu-i așa?

— *Quimaona inemaichoi*, răspuse Elora, întinzându-și arătătorul către coapsele însângerate ale lui Marie.

— Ce-a spus? Întrebă uluită Philippine.

— Nu știu. Dar recunosc în mine sunetul acestei limbi. Este limba vorbită de Strămoși.

Plină de încredere, Philippine strânse mâna lui Marie.

— Încă un pic de curaj, îi spuse, în timp ce Algonde așeză fetița pe pântecul lui Marie.

În ciuda noii contracții, Marie scoase doar un horcăit. Dacă bebelușul nu ieșea acum, totul se sfârșea. Privirile îngrijorate ale lui Algonde și ale lui Philippine se ațintiră asupra Elorei.

Micuța își puse amândouă mâinile pe pubisul lui Marie și începu din nou să cânte. Litania de cuvinte era de neînțeles pentru Philippine, dar părea să liniștească respirația sacadată a lui Marie mai mult decât mângâierile de pe frunte ale lui Algonde. Încet-încet, o lumină albastră emanată de Elora le scaldă pe toate trei într-o lumină blândă.

Chipul lui Marie căpătă din nou culoare.

O altă contracție o făcu să se arcuiască, dar trăsăturile ei nu mai trădau suferință. După câteva clipe, suspină de ușurare, de parcă ar fi scăpat de o povară imensă.

Într-un val de sânge, bebelușul alunecă între coapsele ei desfăcute.

Algonde se grăbi să-l ridice. Avea un umăr luxat din cauza travaliului îndelungat. Cu capul dat pe spate, încerca să respire și nu reușea. Își mișcă încet brațele, ca un pui de pasăre gata să-și ia zborul.

— *Ouimaona inemaichoi*, imploră Elora, arătând spre el.

— Da, știu, trebuie să trăiască, înțelese de data asta Algonde.

Se grăbi să taie cordonul ombilical și-l puse pe muribund în fața fiicei ei, așezată cu picioarele încrucișate pe burta lui Marie, care adormise. Elora se aplecă să mângâie obrăjorul vinețiu, apoi îi suflă aer în gura deschisă, așa cum făcuse și Algonde la nașterea ei.

Vrăjită de puterile acestui copil al zânelor, pe care le descoperea pentru a doua oară, Philippine își înăbuși un hohot de plâns.

Lumina dispăru așa cum apăruse. Bebelușul tuși.

— Gaa... făcu Elora, în cel mai firesc mod posibil, întinzându-și brațele către nașa ei.

Magia se risipise.

Algonde îl ridică de picioare pe nou-născut și-i trase o palmă peste fund.

La auzul țipetelor fiului ei, Marie deschise ochii. Nu se miră de nimic. Nici măcar s-o vadă pe Elora gângurind în brațele lui Philippine.

— E băiat, o anunță veselă Algonde, vrând să i-l arate.

Marie întoarse imediat capul.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar pe față i se așternu o expresie dură, iar vocea ei deveni tăioasă ca lama unei săbii, tulburându-le și mai mult pe prietenele ei.

— Să dispară de aici! Nu vreau să știu de el. Niciodată, îl condamnă ea, pentru totdeauna și fără remușcări.

*

Înconjurată de patru femei care se străduiau să-i ușureze suferința prin masajele iscusite, Mounia aștepta cu încredere trecerea timpului. Stând pe vine deasupra unui lighean mare cu apă de trandafiri, cu mâinile încleștate de un portal care fusese instalat în grabă, respira în ritmul contracțiilor. La răstimpuri, i se dădea să bea un lichid aromat. Ca să anuleze efectele otrăvii, îi spusese protectoarea ei. Baiazid dăduse ordine precise. Mounia nu trebuia să moară. Hanum o supraveghea așezată într-un colț al odăii luminate de sute de lumânări. Din când în

când se ridica și cerceta cu o mână pricepută stadiul travaliului, apoi se întorcea pe scaunul ei acoperit cu blănuri de linx.

De data asta rămase ghemuită în fața Mouniei.

— Fii pregătită pentru doliu. Nu va mai dura mult, zise ea.

Mounia scutură din cap, făcând să-i joace cosița lungă, împletită.

— Va trăi.

Hanum îi dezmierdă chipul, impresionată de voința exprimată de privirea ei hotărâtă, voință care-o ajutase pe Mounia să-și stăpânească durerile nașterii.

— E mort deja, altfel nu l-ai pierde. Acceptă situația. De pe acum.

— Nu, repetă Mounia. Copilul meu va trăi, dar am nevoie de tine.

Hanum oftă.

— Nu pot schimba lucrurile.

Se pregătea să se ridice când Mounia, luându-și o mână de pe bara portalului, o apucă de braț. Voința ei se topi într-un murmur.

— Am ascuns ceva sub salteaua mea. O sticluță albastră în formă de piramidă. Adu-mi-o.

Îi dădu drumul. Hanum își frecă brațul strivit, uimită de forța Mouniei.

— Adu-mi-o. N-am încredere decât în tine, insistă aceasta, înainte de a începe din nou să gâfâie.

Uimită, Hanum dădu din cap și ieși, cu vălurile fluturând.

Mounia înăbuși un țipăt între dinții strânși. „*Încă nu, hotărî ea. Încă nu trebuie să ieși.*”

Și, ca să-l poată reține până când se va întoarce Hanum, evocă imaginea lui Enguerrand, mai vie ca oricând în sufletul ei.

*

O visase atât de intens, încât se ridicase brusc în capul oaselor murmurându-i numele. Mounia. Cel mai tânăr dintre frații Malikăi, cu care împărțea salteaua, își manifestase nemulțumirea printr-o palmă zdravănă pe umăr, apoi mormăise:

— Coșmar! Culcă-te la loc.

Dar Enguerrand de Sassenage se ridicase și ieșise pe sub perdeaua de la intrarea vechii clădiri îngropate pe jumătate în

nisip. Deși noaptea era rece, pornise să străbată orașul Heliopolis, care încetase de mult să mai fie un oraș. Luna era rotundă. Deasupra lui ploua cu stele. În jur nu se vedea nici țipenie de om. Mersese de-a lungul meterezului care împărțea pe vremuri orașul în două părți inegale. A zeilor, într-o parte, a oamenilor, în cealaltă și ca de fiecare dată când avea inima grea și gânduri negre, se trezise lângă obelisc. Ca să se roage la mormintele invizibile ale Mouniei și ale părinților ei. Epuizat de o jale pe care timpul nu reușea să o aline, adormise în cele din urmă chiar în curtea palatului, pe jos.

Dimineața, cu stomacul gol, se întorsese la oamenii aceia care continuau să-l adăpostească fără să-i pună vreo întrebare. De când le învățase limba, ducea aceeași viață ca și ei și contribuia la supraviețuirea tuturor fie muncind pe străzile din Cairo, fie cerșind. Nu se mai deosebea prin nimic de un sarazin. Sau de un vagabond. Îmbrăcat și pieptănat ca ei, cu ochii negri ca ai lor, înfățișarea lui îl ajuta să se integreze în țara aceasta pe care n-avea curaj să o părăsească.

Se furișase într-o noapte în cetate și forțase discret ușa ferecată a casei lui Aziz. Sperase să recupereze banii obținuți în Sardinia din vânzarea mirodeniilor, dar tot ce era de valoare fusese confiscat de Keit bei, în afară de harta lui Aziz, a cărei ascunzătoare din spatele unei coloane de marmură de la intrare nu fusese descoperită. Enguerrand o luase. Nimeni nu-l văzuse. În Cairo circula zvonul că Aziz ben Salek, care era un personaj original, părăsise ținutul împreună cu soția lui, fapt care-l nemulțumise profund pe sultan. Keit bei trimisese oameni în căutarea lui ca să-l pedepsească, dar fusese în zadar. Aziz își păstrase cu grijă secretul din Heliopolis. Nimeni nu-i putea tulbura odihna. Enguerrand ar fi vrut să-i reabiliteze memoria, să-i ofere un mormânt decent, dar cum s-o facă fără să fie acuzat de uciderea lui? Așa că renunțase, căutând uitarea în templul de la benben.

Studia acolo zile întregi, la lumina lămpilor eterne, hărțile lui Osiris, așa cum spusese Aziz că intenționa să facă în noaptea aceea tragică, după care căscase crezând că aveau tot timpul s-o facă mai târziu. Dacă ar fi știut... își spunea adesea Enguerrand, încleștându-și furios dinții. Mânia îl stăpânea tot

timpul, după ce luase locul descurajării, și-i întreținea tristețea și sentimentul nedreptății, fiindcă nu înțelegea. Mounia n-ar fi trebuit să moară în noaptea aceea. „Doi bărbați, două femei”, spusese tatăl Malikăi. Îngropaseră două femei. Enguerrand nu avusese curajul să mai deschidă discuția pe tema aceasta. La ce bun? Noii săi prieteni n-aveau niciun motiv să-l mintă. Dar nu era drept. De ce n-o apăraseră Strămoșii? Pe ea, și mai ales pe copilul din pânțelele ei? Purtătorul de destin nu se înșelase când afirmase că Fatima va muri la puțin timp după ce-și va cunoaște ginerele. „Un creștin”, precizase el. Tatăl celui care îl va proteja pe regele Ținuturilor de Sus. Era cu totul de neînțeles.

Uneori, simțea că înnebunește și-și strângea fruntea în palme ca să nu înceapă să urle.

Azi senzația aceasta era și mai puternică.

O visase într-un palat imens deasupra căruia zburau porumbei. Mireasma trandafirilor pătrundea printr-un grilaj din lemn sculptat. Mounia se ținea de pânțele, apoi se chircise. Enguerrand se trezise cu convingerea că Mounia era pe punctul să nască. Orice-ar fi făcut, nu putea scăpa de acest gând. În paradisul alb în care era Mounia se năștea astăzi un copil pe care el nu-l va vedea niciodată.

*

Hanum luă copilul. Erau singure în încăpere, așa cum îi ceruse egipteanca în clipa când îl simțise ieșind.

Mounia își luă imediat mâinile de pe bara portalului, îi smulse copilul și-l cuprinse în brațe.

— Flaconul, repede, scoate-i dopul! ceru ea pe un ton atât de autoritar, încât Hanum, în loc să se offenseze, se conformă și i-l întinse fără să scoată o vorbă.

Mounia turnă o picătură din elixirul Strămoșilor între buzele nou-născutului pe care-l ținea în îndoitura brațului ferindu-l de privirea protectoarei ei. Cu toate că era plâpând, avea chipul trandafiriu și nu părea deloc să fie pe moarte. Atât timp cât nu țipa, Mounia o putea lăsa pe Hanum să creadă asta, dar trebuia să acționeze repede. Foarte repede. Încă o picătură. Bebelușul se împurpură la față, dădu din mâini și din picioare, iar Hanum scoase un strigăt de uimire. Mounia zâmbi văzând că, la auzul

plânsetului micuțului, Hanum fu nevoită să se așeze, fiindcă i se înmuiaseră picioarele.

Egipteanca păși peste ligheanul cu apă de trandafiri, luă o pereche de foarfece aurite de pe un taburet și, lăsând din mână flaconul, tăie chiar ea cordonul ombilical al copilului, sub privirea pierdută a lui Hanum care nu reușea să-și vină în fire.

„*Abia vreo cinci livre*”, evaluă ea greutatea micuțului. Putea trece drept prematur. Cauza lor, a amândurora, era câștigată. Și, odată cu ea, cea a uimitorului elixir din Ținuturile de Sus. Mouniei nu-i mai rămânea decât să-și recapete locul alături de Baiazid.

Se apropie cu pași siguri de Hanum și îngenunche în fața ei ca să-i prezinte bebelușul, cu ochii strălucind de bucurie.

— Sultanul are un nou fiu, mamă. Să-i dea un nume după placul lui. Nu-i cer, în schimb, decât să-l iubească la fel de mult ca mine.

Jeanne de Comniers și însoțitorii ei avuseseră nevoie de trei săptămâni ca să ajungă la Lans-en-Vercors, față de două, cât durase drumul cu câteva luni mai devreme.

Așa cum se temuse Jacques, fuseseră surprinși de un viscol pe când urcau spre Traversette. Doar norocul și experiența călăuzei lor îi salvaseră. Mai aveau de mers vreun sfert de oră până la tunelul lung de o sută treizeci de picioare, lat de zece și înalt de șase, când începuse viscolul. Se opriseră chiar pe stâncă și, cum se lăsa seara, nu porniseră la drum decât în zori, pe jos, prin ninsoarea deasă care lovea gleznele catârilor. Cerul se înseninase. Orbiți de lumina intensă care luase locul ceții, își continuaseră drumul pe potecile ascunse sub zăpadă. Transpirând sub pelerinele lor îmblănite.

Le trebuiseră două zile ca să ajungă la orașul fortificat Briancon, așezat pe un promontoriu abrupt.

Până acolo, se adăpostiseră noaptea în stâni friguroase, hrănindu-se cu pâine și mere, bând apă când treceau pe lângă izvoare.

Jeanne nu se plânsese nici măcar o dată, stârnind respectul lui Jacques de Sassenage și admirația lui Aymar de Grolee.

Potrivindu-și pașii după ritmul ei, cei doi bărbați o duseseră pe rând în brațe în locurile pe unde nu puteau trece călare și, atunci când ea insista să meargă pe jos, mergeau lângă ea ca să nu riște vreun pas greșit. Cu toate că aveau multe să-și spună, nu discutaseră prea mult, concentrându-se asupra drumului, ca să nu-și irosească puterile în munții aceia, unde aerul era nu numai rece, ci și rarefiat.

Cu obrajii roșii, cu lacrimi usturătoare în ochi, Jeanne se minunase la vederea piscurilor albe care sclipeau în soare ca niște diamante, dar nu se temuse nicio clipă că ar putea fi atacați de urși sau de lupi a căror prezență invizibilă era trădată de urmele lăsate în zăpadă. Știa că escorta lor veghea și, chiar dacă-i era greu să meargă din pricina sarcinii, se bucura de

tovărășia discretă a celor doi prieteni ai ei și de iubirea lor liniștitoare.

Apoi îl ascultase pe Jacques povestindu-i viața lui și a copiilor lor din ultimii șase ani, ani cumpliți, iar Jeanne își putuse da seama cât de atașat era de Sidonie, ceea ce o bucurase, fiindcă era sigură că verișoara ei îi respectase memoria și avusese grijă de cei mici mai bine decât ar fi făcut oricare altă femeie.

Și călătoriseră astfel, în acel sfârșit de noiembrie, cu temperaturi care începuseră să crească în ultimele zile.

Când ajunseseră la trecătoarea Engins, la despărțire, Jacques de Sassenage descălecuse, o ajutase și pe ea să coboare din șa și o trase deoparte.

— Nu ne vom mai vedea decât după ce totul se va sfârși, draga mea. Ca s-o pot înșela pe Marthe, e mai bine să nu știu unde te vei afla.

Jeanne dăduse din cap, întristată de despărțire. Își scosese mănua ca să-i mângâie chipul acoperit de o barbă crescută dezordonat după atâtea zile de călătorie. El îi sărutase palma cu linii adâncite, uscată de ger.

— Orice s-ar întâmpla, să nu uiți niciodată că te iubesc, Jeanne. Destul de mult ca să te văd fericită, destul de mult ca să te apăr. Nespun de mult pentru curajul și abnegația pe care-l arăți acum.

Ea îi astupase gura cu o sărutare ușoară.

— Nu sunt decât o mamă încolțită, gata de orice ca să-și salveze copiii. Nimic altceva. Acesta e singurul lucru pe care vreau să ți-l amintești. Du-te acum. E timpul să pleci.

El o strânse la piept.

— O să mă reped până la Sassenage. Voi rămâne acolo o zi, două. Nu se știe niciodată. Ai fost atât de aproape de mine, încât Marthe ți-ar putea adulmeca prezența. E mai bine să n-o văd înaintea ta să ajungi la adăpost.

— Ai grijă de tine, Jacques.

— Și tu, la fel.

Se despărțiseră schimbând o privire plină de înțeles. Fericiți amândoi de moștenirea pe care o lăsase în urmă iubirea lor atât de mare.

Jacques și escorta lui porniseră prin trecătoare, Aymar și Jeanne se îndreptaseră către pădurea Claret. De acolo, trecuseră peste Isere pe la Saint-Quentin. După cinci ore, Jeanne era în siguranță, în fortăreața de la Saint-Pierre-de-Bressieux, alcătuită dintr-un corp dreptunghiular de clădiri cu două etaje și un turn rotund. O intendentă și un valet aveau grijă de casa aflată în mijlocul unei păduri bogate în vânat. Jeanne își alese camera rotundă de la ultimul etaj al turnului, de la fereastra căreia se vedea râul.

Aymar rămăsese acolo peste noapte, gustând încă o dată plăcerea de a simți lângă el trupul îngreunat de sarcină.

Apoi, deși se întorsese la Bressieux, venea în fiecare seară la ea prin pasajul secret care lega cele două clădiri, pentru o îmbrățișare castă, dar atât de plină de căldură încât le umplea inimile de fericire.

În acea zi de 23 martie 1485, Jeanne mâncase la cină o tocană de iepure atât de bună, că se linsese pe buze, spre marea mulțumire a Berthei, iar la desert, o felie de tartă.

Se așezase în pat, rezemată de trei perne ca în fiecare seară, și citea *Romanul lui Renart*, pe care-l găsisese în bibliotecă, la lumina unei lumânări, în așteptarea iubitului ei.

Prima contracție fu atât de ușoară și rapidă încât abia dacă o făcu să ridice ochii de pe carte. Cea de-a doua, dimpotrivă, îi sfâșie pânțelele în timp ce pașii lui Aymar de Grolee răsunau pe scară.

Când intră pe ușă, Jeanne, în picioare, se îmbrăca.

— A început travaliul, îi zise ea, în loc de salut, înainte ca el să apuce să se mire văzând-o așa.

*

Mounia căscă prelung. În seara aceea, trupul îi era leneș, iar somnul îi dădea târcoale, cu toate că strigătele muezinilor aflați în vârful minaretelor din Istanbul spuneau că era încă devreme.

Baiazid plecase de lângă ea cu o zi înainte ca să rezolve niște treburi în Anatolia, lăsând-o pe Hanum să o supravegheze în timpul zilei, și doi eunuci să o păzească peste noapte. Unul stătea la ușa ei, celălalt, pe terasă, până când Mounia adormea. Supravegherea aceasta n-o deranja. Nu mai avea motive să

fugă, iar neliniștea lui Baiazid dovedea faptul că era tot mai atașat de ea.

O privire aruncată spre fiul ei, pe care-l ținea la sân, îi confirmă că micuțul adormise.

— Khalil. Puiuțul meu. O să se ducă și mama la culcare, căscă ea din nou, ridicându-se greoi de pe pernele viu colorate care împodobeau colțul acela din încăpere.

Bebelușul mârâi. Și lui îi plăcea la fel de mult ca și Mouniei să o simtă aproape. Legănându-l în brațe, Mounia coborî cele câteva trepte ca să ajungă la deschizătura rotundă care dădea spre terasă.

Rugăciunea muezinilor se terminase, iar asupra palatului Topkapi se lăsase din nou liniștea.

Trecu pe sub perdelele fine, portocalii, care se ridicau la adierea vântului și ieși pe terasă, sub cerul acoperit de stele, cu orașul vechi la picioarele ei. Cornul de Aur sclipea în bătaia lunii.

Musa se dezlipi de peretele lângă care veghea și veni să-i facă o plecăciune, încrucișându-și brațele pe pieptul lat.

— Dorești ceva, stăpână?

Ea îi zâmbi cu bunăvoință.

— Doar să iau puțin aer înainte de culcare. E o noapte plăcută, nu-i așa?

— Da. Ai dreptate să te bucuri de ea.

O salută din nou, apoi dispăru în întuneric. Mounia trase în piept aerul înmiresmat.

Se simțea liberă.

Biruse.

Chiar a doua zi după ce născuse, Baiazid venise s-o vadă în apartamentul mamei lui, folosind ușița ascunsă. Hanum avusese grijă ca niciuna dintre soții să nu prindă de veste. Mounia, care-și alăpta fiul, nu se ridicase ca să-l întâmpine, mulțumindu-se să-l salute cu un surâs vesel. El se apropiase cu mișcări de felină și ridicase cu un deget grijuliu pânda care acoperea chipul copilului.

— Khalil, spusese. Acesta va fi numele lui.

— Sunt de acord, îl asigurase Mounia.

Baiazid o sărutase pe frunte.

— Ești o ființă ciudată, Mounia. Tare ciudată. Dar îmi place asta. Mâine te vei muta în apartamentele mele și vei sta acolo până când aflu cine a încercat să te otrăvească.

— Dar dacă n-o să afli niciodată?

El izbucnise în râs și o privise cu afecțiune.

— Numai Allah poate ști.

Părăsi haremul cu fruntea sus, sub privirea furioasă a primei soții, care se vedea din nou respinsă.

Mounia însă știa că nu era cazul să-și facă iluzii.

Baiazid, prins cu treburile lui, o lăsase o săptămână să-și revină. Venea în fiecare zi să-și vadă fiul, dar nu aborda subiectul care-l preocupa. Când, în cele din urmă, o făcuse, Mounia îi istorisise povestea pe care o pregătise în legătură cu flaconul piramidal. Familia ei îl avea de generații întregi. Djem aflate despre uimitoarele însușiri ale antidotului pe care îl conținea. Acesta fusese unul dintre motivele căsătoriei cu Mounia, precum și motivul pentru care o căutase cu atâta îndârjire când constatase că luase cu ea și flaconul. Mounia nu mințise afirmând că i-l furase lui Hugues de Luirieux.

— Mai cunosc și alte taine, sultanul meu, adăugase ea. Multe altele, care au legătură cu Ținuturile de Sus. Fără mine, fără ele, nu le vei găsi niciodată, în pofida hărților la care ne-am uitat.

Sultanul o scrută cu privirea, dar Mounia nici nu clipise.

— Vreau să le cuceresc alături de tine.

El tresărise.

— Nu acesta e rostul unei femei.

— Va fi al meu și al fiului nostru.

Baiazid plecase trântind ușa și stăpânindu-și pofta de a pune să fie biciuită pentru obrăznicia ei. Dar firea ei hotărâtă îi plăcea, iar Mounia știa asta.

Nu mai deschiseseră subiectul.

Khalil era încă prea mic. N-avea altă soluție decât să aștepte. Dar Mounia era gata s-o facă. Mai devreme sau mai târziu și Baiazid va fi pregătit. Felul cum o trata era cea mai bună dovadă. Degeaba-i tot spuneau sfetnicii săi, până și marele vizir, că locul unei soții era în harem. Baiazid le răspundea că Mounia nu era soția lui, așa că nu era obligat să respecte această tradiție. Și ca să le închidă gura, chema la el în fiecare seară

câte o altă soție. Strategia lui o amuza pe Mounia. De îndată ce va ieși din lăuzie, le va înlocui pe toate. Da, pe toate. Pentru fiul ei.

Îi aruncă din nou o privire drăgăstoasă micuțului care dormea în brațele ei și se clătină de oboseală.

— Te supără ceva, stăpână? se îngrijoră eunucul.

Mounia scutură din cap.

— Să fii mamă e mai obositor decât credeam. Mă duc să mă culc. Noapte bună, Musa!

— Noapte bună, stăpână!

Abia mai putu să-și învelească fiul, după ce-l sărutase, și să se întindă în așternut, că se prăbuși într-un somn adânc, fără să-și închipuie vreo clipă că i se turnase un somnifer în ceaiul pe care nu apucase să-l termine.

Musa mai așteptă câteva minute înainte de a se apropia de balustradă și de a scoate trei fluierături scurte. De la etajul aflat dedesubt i se răspunse în același mod. Se trase înapoi. Un cârlig zbură prin aer și se agăță de barele din piatră ale balustradei. Musa intră în odaie, goli coșul cu fructe și așternu în el niște pânzeturi. Privi spre pat. Mounia dormea adânc. Îl luă cu gingășie în mâinile lui mari pe Khalil și-l așeză în pătuțul improvizat atât de ușor, încât micuțul nici nu scânci.

Un bărbat sărea deja cu sprinteneală pe balcon. Musa îi întinse coșul.

— Ne-am înțeles, da? zise el. Niciodată.

Omul, un țigan pe care marele vizir îl găzduise, dădu din cap.

— Plecăm în zori și nu ne vom mai întoarce, fii fără grijă.

Țiganul apucă între dinții lui puternici toarta coșului și coborî la fel de agil ca maimuțele sale dresate. Imediat după aceea, plecă de acolo și Musa. Fără remușcări.

Nu-i plăcea deloc femeia pe care fusese pus s-o slujească. Mai ales că fusese, mulți ani, în slujba alteia.

A lhei, pe care o răzbunase acum.

*

Visul lui Philippine era atât de dulce încât mângâierea pe frunte n-o trezi. Zâmbi însă prin somn, convinsă că mâna care-i

dezmierda obrazii era a lui Djem. În fiecare noapte venea lângă ea, șoptindu-i cuvinte de iubire și de speranță care, la ivirea zorilor, o lăseau lipsită de puteri și fie disperată de dorul lui, fie plină de încredere în viitor.

În ziua precedentă, sosiseră două scrisori. Într-una, Laurent de Beaumont o anunța pe Marie de Dreux că stabilise data de 12 mai pentru căsătoria lor. Cealaltă, care venea de la Bâtie, era semnată de Djem. Ca să-și înșele temnicerii, prințul corespundea regulat cu Jacques de Sassenage, ascunzând astfel scrisorile destinate iubitei lui. Misiva aceasta era și mai încurajatoare decât celelalte.

„Gândește-te cât de mult visez la tine și la copilul căruia îi vei da naștere. Oferă-i toată dragostea de care eu sunt lipsit”, ofta Djem în final. Cuvintele acelea o obsedaseră pe Philippine când se culcase. Oare dragostea va fi de-ajuns ca să-l salveze pe fiul lor din ghearele malefice ale lui Marthe și ale lui Melusine?

„Da”, auzise la ureche șoapta lui Djem. Copleșită de iubire gusta mângâierea aceea fără să-și dea seama că era reală.

Jeanne de Commiers, aplecată deasupra ei, se desfăta privind chipul destins pe care lumânarea de lângă pat i-l dezvăluia atât de asemănător cu al ei. Cu lacrimi de fericire în ochi, chiar în clipele când durerea îi fulgera pânțele, nu se îndura să-și smulgă fiica din somn ca s-o readucă la cumplita realitate.

Dar trebuia s-o facă.

O sărută pe obraz.

— Helene, fetița mea.

Philippine mârâi prin visul care începea să se destrame. Vocea aceea ca o amintire din copilărie îl îndepărta pe Djem. Vru să se întoarcă pe partea cealaltă, dar o mână fermă o împiedică. Deschise ochii. Jeanne îi dădu drumul și se retrase în umbra perdelei patului, intimidată brusc de această revedere îndelung așteptată.

— Ce e? se alarmă Philippine, ridicându-se în șezut și privind în jur.

Jeanne începu să tremure de emoție. Făcu un pas, cu un zâmbet timid pe buze. Fără să poată scoate vreun cuvânt.

Philippine își miji ochii. Oare visa încă? Era foarte ciudat să se vadă pe ea însăși la câțiva pași, cu burta ei proeminentă și cu părul strâns.

Șovăind între teamă și uimire, se lăsă să cadă la loc pe pernă, cu un suspin.

— Sunt nebună, spuse, încep să înnebunesc.

— Nu. Nu încă, fata mea.

Philippine se ridică din nou, se frecă la ochi, o privi așezându-se pe pat, lângă ea, pe cea despre care crezuse atâta vreme că a pierdut-o și simți în suflet un avânt atât de puternic, încât o copleși în întregime.

— În sfârșit, te regăsesc! murmură Jeanne, la fel de tulburată ca și ea, luând-o de mână.

Philippine se aruncă în brațele ei.

39

Limbile se învârteau pe cadranul orologiului. Dar Algonde nu le mai urmărea cu teamă de când Jeanne de Comniers, între două contractii, le povestise totul.

În timp ce aceasta din urmă o trezea pe Philippine, Aymar de Grolee se dusesese și el s-o scoale pe Algonde. Îi ceruse în șoaptă să se îmbrace repede și să vină la el în birou. Ascultându-și instinctul, Algonde ieșise tiptil din cameră, lăsându-l pe Mathieu cufundat într-un somn adânc.

La acea oră, a patra din ziua de 24 martie 1485, în două odăi alăturate, Philippine și mama ei treceau prin aceleași suferințe în liniștea netulburată a casei.

Nu fusese nevoie ca travaliul lui Philippine să fie declanșat. Abia terminase maică-sa de povestit, când doamna de Bressieux țipă simțind că așternutul îi este inundat de un val cald de lichid. Din pricina șocului revederii asociat cu planul de bătălie al lui Jeanne i se rupsese apa.

Nu mai rămânea decât să aștepte.

Algonde știa că, la nevoie, se putea baza pe Elora. Pentru moment, micuța dormea, veghind în felul ei asupra lui Mayeul, copilul lui Marie, culcat lângă ea. În timpul zilei, o doică avea grijă de bebeluș în anexe, pentru ca să n-o indispună pe Marie. Hotărâtă mai mult ca oricând să-i nege existența, din moment ce-i spusese lui Laurent că a pierdut sarcina, aceasta, fericită de când primise scrisoarea, nu se mai gândea decât la apropiata lor nuntă. Acum dormea și ea liniștită, cu un etaj mai jos, fără să știe nimic, la fel ca Mathieu, în caz că Marthe ar fi încercat să citească în mințile lor.

Dacă nu s-ar fi temut că o să-i trezească pe cei doi, Philippine, sprijinindu-se de două perne mari, ar fi țipat din răspuțeri.

— Mă doare, se strâmbă ea, strângând din dinți.

Algonde se așeză lângă ea și-i tamponă fruntea cu un prosopud.

— Curaj. Gândește-te la sacrificiul pe care-l fac mama ta și Aymar.

Philippine o apucă de mână, o strânse cât putu și gemu printre dinții încleștați.

— Asta nu-mi alină durerile... Ahhh!

Algonde îi dădu la o parte de pe ochi o șuviță de păr udă de transpirație.

— Au trecut șapte ore. Conracțiunile sunt din ce în ce mai apropiate. N-o să mai dureze mult.

Philippine respiră adânc și își relaxă degetele și fălcile. O privi ca un câine bătut.

— Marie a așteptat douăsprezece ore... N-am să rezist atâta, Algonde. Du-te s-o aduci pe Elora.

Algonde începu să râdă.

— Se va naște înainte de ivirea zorilor, crede-mă. Fără vrăji și fără urlete.

Philippine se îmbufnă.

— Chiar îți place să mă vezi suferind?

Algonde o bătu ușor pe mână.

— Știi bine că nu. Adevărul însă e că nu știu, de fapt, ce efect pot avea puterile Elorei. Imaginează-ți că Marthe, căutându-l pe fiul tău, ar simți cumva lumina albastră care l-a ajutat să vină pe lume. Atunci n-ar mai fi în siguranță nicăieri.

Philippine lăsă capul în jos, suspinând. Se resemnase să se lipsească un timp de fiul ei, încredințându-l lui Presine, singura ființă care-l putea salva. Dar i se făcea greață doar gândindu-se că Marthe s-ar fi putut apropia de el, că l-ar fi atins, că l-ar fi pervertit. Se strâmbă de durere. Se apropia o altă contracție. Algonde avea dreptate. Nu-i rămânea decât să tacă. Și să aștepte.

Va rezista.

De partea cealaltă a peretelui, în odaia lui, Aymar veghea la căpătâiul lui Jeanne care, ca și fiica ei, stătea rezemată de perne, cu genunchii depărtați și ridicați sub cearșaf.

Nu era de față nicio moașă. Nicio slujnică. Nimeni de la castel nu trebuia să afle despre prezența ei acolo. Acesta era prețul pentru ca ei toți să poată scăpa cu viață, dacă aveau noroc.

Dar Jeanne era plină de încredere.

Mai născuse șase copii înaintea acestuia și, cu toate că cei patruzeci de ani își pusese amprenta asupra ei, nu era îngrijorată. Deocamdată totul se desfășura normal. Contractiile se succedau acum din două în două minute. Știa din experiență când trebuia să împingă.

Mai avea cam un sfert de oră, nu mai mult, și se pregătea calmă să nască.

Aymar, dimpotrivă, era mai înspăimântat decât în toiul unei bătălii, răvășit de chipul ei tras, de cearcănele negre care-i înconjurau ochii, de durerea zugrăvită pe fața ei. Se simțea ca un idiot și absolut nefolositor. Cu toate acestea, nici nu se gândea să plece de lângă ea. N-avea la dispoziție decât câteva clipe ca să se bucure de copilul lui, înainte ca Marthe să-l ia. Iar apoi va suferi împreună cu femeia pe care o iubea.

— Vrei puțină apă? o întrebă, pe când ea își trăgea sufletul.

— Da, te rog...

Se ridică și turnă într-o cupă apă din carafa de pe masă. Când se întoarse, o văzu schimbându-se la față. Încremeni.

— S-a întâmplat ceva?

Fără să-i răspundă, ea își puse repede mâinile pe partea de jos îi pântecelui, pipăi, apăsă.

Privind-o îngrozit, Aymar goli dintr-o sorbitură cupa, uitând că o adusese pentru ea. Spaima îi spori când zări în ochii lui Jeanne o undă de panică. Grăbit să ajungă lângă ea, scăpă din mână cupa, care zornăi pe dalele din ceramică.

— Spune-mi odată...

Ea îl apucă violent de braț, cuprinsă deodată de o presimțire a urgenței.

— Fugi și caut-o pe Algonde! Travaliul s-a oprit.

Aymar nu trebui decât să deschidă ușa ca să constate că Philippine, cu obrajii încinși, ținându-se cu amândouă mâinile de genunchi, împingea deja. Brusc, la o contracție mai violentă, copilul începuse să iasă. La picioarele patului, Algonde o

supraveghea pe Philippine, încurajând-o cu o voce calmă și liniștită.

Momentul era prost ales.

Aymar aruncă o privire în spate.

Reacționând și ea, Jeanne adoptase instinctiv aceeași poziție ca și fiica ei cea mare, hotărâtă să forțeze natura.

Nehotărât, privea ba spre una, ba spre cealaltă, când Algonde, ridicând capul, îl zări. O singură privire fu de-ajuns ca să înțeleagă că era nevoie de ea în odaia alăturată.

— Continuă să împingi. Nu te opri! Îi porunci lui Philippine, înainte de a se repezi spre Aymar.

— Rămâi cu ea, îi spuse.

— Dar eu...

— Rămâi cu ea! repetă Algonde, îmbrâncindu-l ca să poată ieși și închizând ușa în urma ei.

„Doamne, ce neajutorați sunt bărbații ăștia!” își spuse Algonde ajungând lângă patul lui Jeanne care se lăsase pe spate ca să-și tragă răsuflarea.

— Ce se întâmplă?

Jeanne era lividă.

— S-a oprit. Cred că a murit în timpul travaliului, zise ea clătinând din cap.

Algonde simți un fior înghețat.

— Îmi dai voie? întrebă ea ridicând cearșaful.

Jeanne dădu din cap. Nici nu clipi când mâna lui Algonde pătrunse în trupul ei.

— Nu-i simt capul, deși ești complet dilatată. Nu înțeleg, anunță Algonde, amintindu-și de experiența căpătată la nașterea lui Marie.

Jeanne își mușcă buzele.

— Dacă mai trăiește, probabil că e prea mare ca să poată trece.

Inima lui Algonde se strânse de îngrijorare.

— Vrei să spui că...

— Dacă nu-l scoatem, vom muri și eu, și el.

Proptindu-se în tălpi, Jeanne își rezemă spatele de perne. Își recăpătase stăpânirea de sine. Strânse mâna lui Algonde și-i spuse încet:

— Am nevoie de ajutorul tău, Algonde. Viu sau mort, copilul ăsta trebuie să se nască, o știi la fel de bine ca mine.

— Nu cred că Elora poate interveni, dar mă duc totuși s-o aduc.

— Nu, o reținu Jeanne. Nu mai avem timp pentru încercări. Trebuie să acționăm chiar acum. Chiar acum, Algonde.

Tânăra dădu din cap.

În clipa aceea ușa se deschise și în prag apăru Aymar de Grolee. Amândouă își întoarseră capul spre el.

— S-a născut, zise el cu glas tremurat. Cred că ar trebui să te duci acolo, Algonde...

O auziră pe Philippine plângând în hohote.

— Mă ocup eu de Aymar. Explică-i fiicei mele despre ce este vorba și întoarce-te. Repede! îi porunci Jeanne.

Algonde ieși în grabă. Jeanne îi surâse cu tristețe domnului de Bressieux, care se apropiase de ea.

— Prietene, îi spuse. Am să-ți cer să faci cel mai greu lucru cu putință.

— Orice dorești, o asigură el, luându-i mâna, la fel de răscolită de ceea ce tocmai văzuse, ca și de starea ei care nu se schimbase în bine.

— Mai porți încă la brâu pumnalul acela cu care ai gravat atât de frumos inițialele noastre pe stâlpul patului din fortăreața de la Saint-Pierre?

El confirmă printr-un gest, neliniștit.

— Ațâță focul și pune-l pe cărbuni până se înroșește.

El înghiți în sec.

— Și după aceea?

În ochii lui Jeanne se iviră lacrimi.

— După aceea... Respiră adânc... După aceea, dragostea mea, îmi vei spune adio... și vei ieși.

*

Întoarsă pe o parte, Philippine plângea cu sughițuri, ascunzându-și fața în îndoitura cotului. Fără să-i dea atenție, Algonde se aplecă spre coșul mare în care pregătise culcușul pentru bebeluș. Deși, cunoscând profetia, era pregătită să-l vadă, făcu fără să vrea un pas înapoi. Vocea lui Philippine se înălță dinspre pat, schimbată de groază.

— Un monstru. Am născut un monstru!

Algonde alergă s-o îmbrățișeze.

— Un copil rege. Iată ce va fi.

Lacrimile lui Philippine se întesiră. Nu credea. Ea nu vedea decât un bebeluș atât de acoperit cu păr, din cap până-n picioare, încât numai ochii de un albastru intens dovedeau că aparțineau speciei umane.

— Ce să fac, Algonde? O, Doamne! Algonde, ce să fac?

— Ce ne-am întesles. Uită-te la mine, spuse, ridicându-i bărbia cu un deget. Uită-te la mine, Helene! Nașterea acestui copil a fost așteptată, s-a sperat cale de secole întregi. Nu seamănă cu alți copii și trebuie să-l iubim așa cum este.

— Parcă ar fi diavolul în persoană, se cutremură Philippine, disperată.

— Privește-l cu inima. Numai cu inima îi vei vedea adevărata înfățișare.

Algonde îi șterse cu o ploaie de sărutări lacrimile de pe obraji.

— Acum trebuie să mă întorc dincolo.

— Nu! o imploră Philippine.

Algonde se smulse din mâinile ei și o prinse de coate, privind-o în ochii rătăciți.

— Mama ta va muri dacă nu intervin. Sunt sigură că nu vrei asta.

Philippine se muie pe dată. Algonde o zgâlțâi, aproape cu violență, ca s-o facă să reacționeze.

— Trebuie să-ți vii în fire. Singură. Și să ai încredere în mine... Poți s-o faci, Helene... Trebuie să poți.

Philippine lăsă ochii în jos. Fără să mai aștepte, Algonde se îndepărtă. Ajunsese la ușă când auzi glasul lui Philippine, murmurând.

— Ce crezi? Constantin... s-ar potrivi pentru un viitor rege?

Algonde se răsuci pe călcâie ca să-i zâmbească.

— E cel mai frumos nume din lume, afirmă ea, înainte de a apăsa pe clanță.

Jeanne era singură în odaie.

— Baronul?

— Ne-ar fi încurcat...

Algonde nu insistă. Pe chipul acela tras, aprins acum de febră se citea o hotărâre rece care trezea respect.

— Va trebui să-mi faci o incizie pe burtă, de jos în sus. Nu prea adâncă, să nu spinteci copilul, nici prea superficială, fiindcă n-ai putea să-l scoți. Nu te întreb dacă ești în stare s-o faci, Algonde. Fă-o, fără să-ți faci griji din cauza mea.

— Am înțeles, o asigură fata.

— Bine! Adu un urciur cu apă caldă și niște prosoape. Apoi vei lua pumnalul de pe cărbuni. Cred că s-a înroșit deja, spuse Jeanne, aruncând pernele pe podea ca să poată sta perfect întinsă.

În câteva minute, Algonde făcu toate pregătirile. Se aplecă deasupra pântecelui bombat și inert. Mâna care ținea arma începu să-i tremure fără voia ei. Jeanne își ridică ochii spre ea. Privirea ei emana o forță senină.

— Nu șovăi, fata mea. Dacă ai căutat vreodată un motiv pentru devotamentul tău, îl vei găsi aici și acum. Haide.

Se lăsă să cadă la loc pe cearșaf. Ținându-și respirația, Algonde începu să taie.

În aceeași clipă, cocoșii începură să cânte.

*

Cântatul cocoșilor îl trezi pe Mathieu. Ora brutarilor era pretutindeni aceeași. Mâna lui mângâietoare căută rotunjimea unui șold, dar nimeri în gol. Oftă. Algonde se sculase deja. „Păcat”, își spuse, înainte de a ieși de sub pătură. Ar fi vrut s-o giugiulească înainte de a pleca la lucru. Se ridică din pat, căscând, apoi se îmbracă la lumina zorilor.

O sărută pe frunte pe Elora, care-și sugea degetul, îl sărută și pe Mayeul, de care se atașase în ciuda cocoșei lui, și ieși, netezindu-și părul negru și rebel. În casă domnea încă liniștea. Coborî repede scările, copleșit de fericirea de care se bucura de când se instalaseră aici, și intră în bucătărie. Îi era foame. Luă un fursec de pe o tavă și mușcă din el, privindu-și imaginea reflectată de o oală din aramă. Apoi, ca în fiecare dimineață, își vârî mâinile într-o găleată cu apă, își udă fața și părul, le frecă apoi cu o bucată de săpun cu leșie, se clăți și la sfârșit se șterse cu un prosop.

— Ia uită-te la el cum risipește apa, bodogăni bătrâna Malisinde, care dormea asupra bucătăriei.

Tocmai intrase. Mathieu ridică din umeri. Tare-i mai plăcea lui Malisinde să se ia de el! Așa-i era firea. Se născuse urâcioasă. Mathieu puse la loc prosopul și o sărută cu zgomot pe obraz.

Ea îl amenință cu degetul, prefăcându-se supărată.

— Soi rău ce ești! Nu știu ce mă oprește să nu...

Mathieu ieși pe ușă rânzând.

Știa bine că singurul motiv pentru care Malisinde se scula odată cu zorii era sărutarea aceea.

40

Hanum obișnuia să ia micul dejun împreună cu Mounia. Văzând că în dimineața aceea întârzia, se duse să-i bată la ușă. Dar nu primi niciun răspuns.

— A ieșit în dimineața asta? îi întrebă ea pe cei doi paznici de la ușă.

Ei scuturaseră din cap în semn că nu.

Neliniștită, Hanum intră.

Lumina radioasă a zilei străbătea prin transparența perdelelor. Hanum se apropie de pat și o apucă de umăr pe egipteană.

Mounia deschise un ochi, clipi din pricina luminii puternice și întrebă cu o voce încleiată:

— Tu ești, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Asta voiam să te întreb și eu, fata mea. E târziu.

Mounia avea creierul prea încețoșat ca să reacționeze. Se întinse, în timp ce Hanum se îndrepta către leagăn.

— Am dormit ca...

O exclamație de surprindere îi tăie vorba. Mounia se săltă de pe pernă, rezemându-se în mâini, ca să-și dea seama ce anume provocase exclamația aceea. Hanum se albise la față.

— Nu e în așternutul lui, zise.

Împinsă de un val de adrenalină, Mounia sări din pat. Khalil dispăruse, cu toate că Mounia își amintea foarte clar că îl pusese așeară în leagăn. Simți că n-are aer. Se clătină și, dacă Hanum n-ar fi sprijinit-o, ar fi căzut leșinată.

— Musa, gemu ea. Unde-i Musa? Cu siguranță că a văzut ceva.

Hanum, cu o expresie de neliniște pe chip, o conduse spre pat.

— Stai aici, îi porunci. Mă ocup eu de toate.

Mounia nu se putea împotrivi ameteții care o cuprinsese. I se învârtea capul. Imediat după ce se așezase, căzu greoaie pe spate, cu brațele desfăcute.

Hanum întredeschise ușa.

— Să vină Musa și doctorul meu personal. Imediat!

În timp ce paznicii se grăbeau să-i îndeplinească porunca, cercetă din priviri încăperea. Văzu un ceainic și un pahar colorat pe o măsuță joasă din fier forjat. Urcă cele patru trepte, care duceau spre pernele puse acolo pentru odihnă, și mirosi lichidul rămas în ceainic. Blestemă printre dinții strânși. Era exact cum presupusese. Pe când cobora treptele care ocupau toată lungimea alcovului, Musa se ivi în prag.

— M-ai chemat, stăpână?

Hanum se repezi spre el, privindu-l bănuitoare. Ea nu fusese de acord ca acest eunuc să fie pus s-o servească pe Mounia, dar Baiazid nu voise s-o asculte. El avea încredere deplină în Musa.

Ea însă, nu.

— Unde este copilul?

El își scutură țeasta acoperită de turban.

— Nu știu nimic, doamnă. Încă n-am intrat de serviciu astăzi.

Hanum îl fulgeră cu o privire amenințătoare.

— Dacă i s-a întâmplat ceva rău, jur că pun să fii hăcuit bucată cu bucată!

Eunucul rămase imperturbabil.

— Când am plecat, totul era în ordine. Nu-mi părăsesc niciodată postul de pe terasă înainte ca ei să adoarmă.

— Pe terasă... repetă Hanum care, concentrată asupra întrebării „*cine?*” nu se gândise încă la „*cum?*”.

Fugi pe terasă. Descoperi harponul înțepenit și se întoarse imediat în odaie, auzind vocea medicului ei căruia Musa îi deschisese ușa.

— I s-a pus în băatură un somnifer. Ocupă-te de ea, porunci Hanum, arătând spre Mounia care zăcea leșinată, apoi se întoarse către eunuc care, cu brațele încrucișate pe pânțele, aștepta noi ordine.

Hanum se opri în fața lui, aruncându-i o privire glacială.

— Khalil a fost răpit. Dacă nu va fi găsit viu și nevătămat până diseară, vei plăti cu viața, fie că ești vinovat, fie că nu.

O undă de neliniște, repede stăpânită, trecu prin ochii bovini ai acestuia. Dar fu de-ajuns ca Hanum să înceapă să se teamă de ce-i mai rău.

— Știu pe cine slujești, afirmă ea. Rangul ei de primă soție n-o s-o ajute cu nimic atunci când sultanul va afla adevărul. Ea va muri odată cu tine.

Argumentul acesta avu efect. Temându-se mai mult pentru ea decât pentru el, Musa lăsă ochii în jos.

— Ilda n-are niciun amestec, stăpână. Doar eu trebuie să fiu pedepsit.

Hanum nu crezu niciun cuvânt, dar se feri s-o arate. Îl apucă de brațele împodobite cu brățări late din aramă și-l scutură violent

— Unde e? Ce-ai făcut cu el?

Eunucul o privi drept în ochi.

— L-am sufocat în somn și l-am aruncat peste balustradă.

Simțind sudori reci pe șira spinării, Hanum înghiți în sec.

— Și sfoara aceea?

— Am pus-o acolo ca să îndepărtez bănuielile.

— Minți, făcu Hanum, înroșindu-se de mânie. Trupul ar fi fost găsit dimineață de gărzile care patrulează pe sub ferestre.

Un zâmbet parșiv lumină fața rotundă a lui Musa.

— După ce am plecat din post, l-am căutat printre stânci. Era făcut bucăți. Cu toate că nu era ora lor de masă, tigrii n-au mai lăsat mare lucru din el, poți să mă crezi.

Hanum își lăsă brațele să-i cadă, simțind că-i vine să vomite. Făcu un pas înapoi.

— Nimeni nu poate avea toate drepturile, adăugă el, îndreptând o privire întunecată spre Mounia, pe care medicul nu reușea să o învioreze cu sărurile pe care i le plimba pe sub nas.

— Gărzi! mugi Hanum, încovoiindu-și umerii sub povara mâniei.

Ușa se deschise.

— Aruncați-l pe Musa în temniță. Dacă nu se supune, puteți să-l bateți până la sânge, dar nu-l omorâți... Vreau să sufere... Mult timp.

Eunucul se lăsă dus fără să opună rezistență. Era mulțumit. Nu din cauză că era pedepsit - cu toate că acest lucru nu-l speria -, ci fiindcă își răzbunase stăpâna în așa fel încât Mounia va muri, cu siguranță, de durere.

Cu atât mai bine, se bucură el, căci n-o plăcea, n-o plăcea deloc.

*

În aceeași clipă, în brutăria castelului, Mathieu admira trei pâinișoare rotunde pe care tovarășul lui le frământase de cu seară. Aluatul dospise atât de frumos, încât pe suprafață apăruseră crăpături, iar Mathieu, ca un cunoscător ce era, apreciasse priceperea tovarășului său înainte de a le vârî în cuptor. Era singur în anexa mică, lipită de clădire. Aymar de Grolee, prudent, își îndepărtase sub diferite pretexte curtenii de la castel, așa că la Bressieux rămăseseră puțini oameni, iar cei doi brutari se înțeleșeră să lucreze pe rând.

— Nimic de zis, sunt perfecte, recunosc el cu invidie.

Aplecat deasupra mesei pe care era pusă scândura, căutase vreun cusur, dar nu reușise să-l găsească și se bucura de pe acum la gândul de a rupe una după ce vor fi rumenite.

— Mathieu...

Era vesel deja la începutul acestei zile frumoase, dar vocea care se auzi din spatele lui îl înveseli și mai mult. Cu toate că era foarte matinală azi, vizita pe care i-o făcea Algonde în fiecare dimineață, după ce-o alăpta pe Elora, îl copleșea de bucurie. Și, ca pe vremuri, la Sassenage, prima brioșă care ieșea din cuptor era a ei.

— Ai venit prea devreme. Încă nu s-a copt nimic... o întâmpină el.

Își îndreptă spatele, fără să-și ia ochii de la pâini. Repetă:

— Perfecte... chiar așa...

Apoi se întoarse spre ea, zâmbindu-i larg.

Dar zâmbetul îi pieri imediat.

Cu mâinile încrucișate peste fusta șifonată, Algonde, care se oprise în prag, părea atât de tristă, încât Mathieu crezu că se întâmplase vreo nenorocire.

— Elora? Întrebă îngrijorat, apropiindu-se de ea.

— Helene.

El răsuflă ușurat.

— Ce-a mai născocit ca să te chinuiască? oftă el furându-i o sărutare pe gât, din nou binedispus.

Algonde nici nu se clinti.

— A început, Mathieu.

Punându-și mâinile la spate ca să n-o murdărească de făină, el îi ronțai lobul urechii.

— Mm... ce anume?

— Nașterea.

— Ce naș...

Făcu un pas înapoi, tulburat, nevrând să înțeleagă.

— Copilul?... Copilul acela?

Algonde îl ciupi de obraz, cum făcea pe vremuri. Dar fără pic de veselie în privire, care exprima doar o oboseală profundă după toate emoțiile trăite în noaptea aceea.

— Păi, care altul?

Umerii tânărului se gârboviră. Mormăi:

— Oricum, era prea frumos ca să dureze.

— Vom mai avea timp să fim fericiți, Mathieu.

Ciudat, dar el n-o crezu.

Uitând ce a hotărât, o cuprinse în brațe, lăsându-i pe omoplați pete de făină. Se îmbrățișară în tăcere, strâns, până la durere. El suspină la urechea lui Algonde:

— Presupun că nu ți-ai schimbat părerea.

— Nu.

El își închise îndurerat ochiul sănătos. Câte rugăciuni înălțase spre cer, sperând că ea se va răzgândi!

— Dacă înțeleg bine, nu mai am timp să coc pâinișoarele astea delicioase...

Algonde îl auzise laudându-l pe celălalt brutar. Se bucurase văzând că, în ultimul timp, lui Mathieu începuse din nou să-i placă munca pe care o făcea. Îl liniști.

— Marthe mai poate aștepta o oră.

— Tot e ceva. Și după aceea?

— După aceea, Mathieu, de tine depinde totul. Și de ea.

— Dar de tine, niciun pic? Întrebă el lăsând-o din brațe.

Voia să-i privească la nesfârșit chipul. Pentru ca seninătatea trăsăturilor ei să-i alunge îndoielile și teama.

Algonde îi surâse afectuos. Ocoli întrebarea.

— Mulțumește-te s-o aduci aici pe Marthe.

— Ce să-i spun?

— Doar că Philippine e gata să nască.

El făcu ochii mari.

— Atâta tot?

— Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Nu-ți face griji nici pentru mine, nici pentru Elora. Până când te întorci, noi vom ajunge într-un loc sigur.

— Îmi promiți?

— Îți jur, Mathieu.

Ea i se cuibări din nou în brațe.

— Te iubesc. Nu te gândi decât la asta. La nimic altceva.

El o sărută pe creștet.

— Când ne vom revedea?

— Curând.

El oftă. Își împinse genunchiul între coapsele ei, obligând-o să facă un pas înapoi.

— Ce faci?

— Vreau să fii a mea, chiar aici, încă o dată.

Ea începu să râdă.

— O să avem tot timpul, mai târziu.

El o lipi de zid, în umbra ușii larg deschise.

— Și dacă n-o să-l avem? Dacă n-o să-l mai avem niciodată?

— Nu-ți dau voie să vorbești așa, îl certă ea, înainte de a-l cu prinde de după gât și a-l săruta ca să învingă teama aceea pe care o simțea și ea.

După două ore, de la fereastra camerei lui Philippine, Algonde îl privi ieșind călare pe poarta castelului. Deși avea un nod în gât, se strădui să termine brioușă caldă pe care i-o adusese Mathieu, regăsind în ea gustul ultimei sărutări pătimașe avute pe coridor. Apoi, lăsând-o cu respirația tăiată, Mathieu se întorsese și coborâse în fugă scările. Asta fusese soluția găsită de el ca, la despărțire, ceea ce nu era deocamdată decât un „*la revedere*” să nu pară un „*adio*”.

Algonde rămase în fața ferestrei până când savură și ultima înghițitură. Philippine, care nu se ridicase din pat, îl ținea în brațe pe Constantin. Îi răsuseră cu grijă părul de pe față și nu mai părea așa înspăimântător, iar inima domniței era din nou copleșită de toată iubirea pe care i-o purta lui Djem. Suspină când Algonde veni să se așeze pe marginea patului.

— Ești sigură că Presine o să-l îngrijească bine?

— Nu mă îndoiesc de asta. Haide, Helene, scumpa mea! Nu mai pot întârzia.

Philippine își sărută fiul pe frunte și i-l întinse, cu părere de rău.

— Dar dacă Marthe...

Algonde îi puse arătătorul pe buze.

— Sst! Taci. Totul va merge bine.

Cu copilul în brațe, Algonde intră în odaia alăturată. Aymar de Grolee se ridică de la căpătâiul lui Jeanne la vederea ei.

— Cum se mai simte? întrebă Algonde.

— Nu mai are febră. Va trăi.

Privi îndurerat spre Constantin. Oftă.

— Fă ce trebuie să faci, Algonde. Nu te gânde la nimic altceva.

— Mathieu nu va ajunge la Sassenage decât peste vreo trei ceasuri sau chiar mai mult, dacă nu se grăbește. N-o muta prea repede din camera asta. Am făcut tot ce puteam, dar nu sunt sigură dacă așa cu care am cusut-o e destul de trainică.

Aymar de Grolee îi zâmbi cu bunăvoință.

— Ești prea modestă, Algonde. Ceea ce ai reușit să faci astăzi, și fără să apelezi la magie, este un adevărat miracol.

— Aș fi preferat să fie unul complet...

Lăsând ochii în jos, el luă în brațe copilul. Aymar de Grolee era pregătit să lupte. Nu să plângă.

— Peste câteva minute cobor, spuse el.

Algonde îl reținu.

— Aș avea o rugămintă. Dacă, din nefericire...

El o bătu ușor peste mâna așezată pe brațul lui.

— ... Voi avea grijă de Elora. Nu le va lipsi nimic nici ei și nici lui Mathieu, îți jur... Dar nu va fi cazul, așa-i?

Schimbară o privire. Grea de temeri.

— Nu... nu va fi cazul, afirmă Algonde.

Apoi luă în brațe trupul lipsit de viață al bebelușului pe care, cu toate eforturile ei, nu reușise să-l salveze și, într-o tăcere îndoliată, se întoarse cu el în odaia lui Philippine.

Acum totul depindea de Marie de Dreux.

De data asta, Mounia fusese învinsă. Trezită de o cafea amestecată cu mirodenii, aflase de la Hanum tragicul adevăr. Avu o singură reacție. Se ridică în picioare, ieși pe terasă și se aplecă peste balustradă. Nimic nu mai avea sens, nici culoare, nici lumină. Pierduse totul. Totul se sfârșise.

Hanum, care-i anticipase instinctiv gestul, o trase înapoi în ultima clipă.

— Aici, gărzi! strigă ea, ținând-o cu toate puterile ca să n-o lase să cadă în gol.

— Lasă-mă să mor, îi ceru Mounia, cu o răceală de mormânt, aplecată peste balustradă, cu tălpile deja în aer și cu ochii ațintiți asupra tufelor de trandafiri aflate la treizeci și șapte de picioare mai jos.

Cei doi eunuci care stăteau de pază în fața ușii străbătură în fugă încăperea.

— Te rog, Mounia! Fiul meu îți va dăruia și alți copii. Câți vrei tu, găfâi bătrâna, sleită de puteri.

— Nu era copilul fiului tău, strigă exasperată Mounia, întinzând brațele spre gol, fiindcă i se părea că-l aude plângând acolo.

Hanum îi dădu drumul. Mounia fu readusă pe terasă de două brațe puternice. Rămase în picioare, față-n față cu femeia aceea care o privea cu tristețe, încadrată de cei doi uriași.

— Acum ești în stare de șoc, dar va trece, ai să vezi.

Abia acum durerea se ivi pe chipul Mouniei. Voia doar ca totul să se sfârșească. Înțelegând că n-o vor lăsa să-și ia viața, își aținti ochii stinși în cei ai lui Hanum.

— Am mințit. Încă de la început. Copilul acesta era al bărbatului pe care-l iubeam. Un creștin. A fost asasinat împreună cu părinții mei, în Egipt, de Hugues de Luirieux, care m-a adus aici...

Chipul lui Hanum arăta îndoială. Oare disperarea o făcea pe Mounia să se acuze astfel?

— ... Crede-mă, mamă, continuă Mounia. Nu există niciun elixir miraculos. V-am înșelat. Pe toți. Ca să salvez singura ființă care mai conta pentru mine.

La această lovitură, Hanum se clătină. Ochii Mouniei, care ardeau de o disperare nemărginită, nu puteau minți.

— Te rog, mamă, explodă Mounia, plângând în hohote. Nu vreau să-i supraviețuiesc. Nu și de data asta. Înțelege-mă! Nu pot!

— Luați-o de aici, hotărî Hanum, atinsă drept în inimă.

Nu atât din pricina trădării Mouniei, cât din cauza suferinței ei. Până la întoarcerea lui Baiazid, era mai bine ca Mounia să fie apărută de ea însăși între cei patru pereți ai unei temnițe.

41

Deși constatase fidelitatea lui Mathieu, Marthe era neliniștită când ajunse la castelul Bressieux, la mai puțin de șase ore de la plecarea brutarului.

— Mi-ai făgăduit că ne lași în pace, insistă acesta, descălecând în fața grajdului.

Marthe, care descălecuse înaintea lui, nu binevoi să-i răspundă. Era nerăbdătoare. Și avea îndoieli. N-avea pic de încredere în șmechera aceea de Algonde.

El i se opri în cale.

— Mi-ai promis, nu-i așa?

Ea îl împinse cu o mână nervoasă, zgâriindu-i obrazul.

— Dacă vrei ca totul să meargă bine, nu-mi sta în drum, îl amenință, cu privirea ațintită asupra clădirii din cealaltă parte a curții.

Ca și baronul Jacques, căruia Marthe îi interzisese de asemenea s-o însoțească, Mathieu nu insistă. O privi pornind în fugă spre ușă, își șterse sângele de pe obraz și o luă pe urmele ei.

Trebuia să se convingă că ai lui erau în siguranță.

*

Așezat în feluca ce luneca pe apele întunecate ale Nilului, Enguerrand de Sassenage privi meterezele Heliopolisului rămânând în urmă. Fără regrete. Nu-și găsisese acolo liniștea. Doar câțiva prieteni de care se despărțise cu o zi înainte. Deși le făgăduise că se vor revedea, știa bine că nu va fi așa.

Cu o mână sigură, își aranjă mai bine pe umăr bocceaua ușoară.

Ducea cu el tot ce moștenise de la acest ținut. Harta antică. Pusă între cele două straturi ale brâului de pânză care-i înfășura mijlocul, și pumnalul lui Aziz, pe care tatăl Malikăi i-l dăduse în schimbul spadei lui. Renunțase la spadă, fiindcă bătea la ochi. Și n-avea nevoie de ea. Cât despre celelalte descoperiri importante, le studiasse atât de mult încât păstra în memorie

până și cele mai mici detalii. Osiris, zeul uriaș venit din Ținuturile de Sus, știuse să-și apere comoara mult mai bine decât ar fi putut el s-o facă Așa că o lăsase unde era.

Plecase, așadar, în cea de-a douăzeci și patra zi a lunii martie.

Nu era pregătit, dar înțelesese că nu va fi pregătit nicicând. Îl bântuia amintirea Mouniei. Enguerrand de Sassenage știa că doliul lui nu se va sfârși niciodată în acest loc. Între apă și nisip. Între luxurianță și deșert.

Pleca.

În căutarea unei lumi noi.

Va urma itinerarul pe care Aziz îl trasase pe hartă cu puțin timp înainte de a muri. Itinerariul pe care l-ar fi urmat Aziz însuși, dacă în seara nunții lui un cutremur nu i-ar fi schimbat planurile. Dacă nu s-ar fi născut Mounia.

Alexandria, Tripoli, Tunis, Algeria, Tanger și, prin strâmtoarea Gibraltar, Spania. Acolo va căuta un armator destul de nebun ca să-l creadă și să traverseze Atlanticul trecând prin Azore, de unde se trăgeau strămoșii lui Aziz.

Drumul era lung și n-avea altă soluție decât să meargă pe jos. Enguerrand își cheltuise ultimii piaștri ca să coboare fluviul și trebuia să improvizeze ca să supraviețuiască. De aceea hotărâse s-o ia de-a lungul coastei. Porturile ofereau tot felul de posibilități, până la șobolanii pe care putea să-i prindă pe post de hrană.

Scotoci prin brâul lat, extrase o legăturică din pânză, o desfăcu și scoase din ea o curmală pe care o vârî în gură. Pe celelalte le puse la loc. Darul Malikăi. Zâmbi. În ultima clipă, ridicându-se pe vârfuri, cu lacrimi tăcute pe obrajii îmbujorați, fata îl sărutase pe buze.

Trebuie să plece ca să afle că era îndrăgostită de el.

„Păcat”, își spuse. Păcat că inima lui era prea uscată după atâtea lacrimi. Malika ar fi fost mândră să-l păstreze alături de ea.

Bătrânul știrb, aproape la fel de jerpelit ca și el, care ședea alături îl bătu pe braț.

— Privește...

Enguerrand urmări direcția degetului său întins. O față alerga de-a lungul malului agitându-și brațele. O recunoscu imediat. Probabil că Malika îl pândea încă din ajun. În așteptarea unui gest care să însemne o făgăduială.

Necunoscutul de lângă el îi răspunse prin semne largi. Enguerrand însă nu se mișcă. „*La ce bun?*” gândi. De ce să-i întrețină speranța când totul se sfârșise? Știa din experiență cât de dureros era acest lucru.

Scuipă în apă sâmburele curmalei, apoi întoarse capul spre celălalt mal. Nemișcat ca sfinxul care stătea de pază la Giseh, își aținti privirea asupra celor trei piramide care se profilau în depărtare. Folosindu-se de planul celui care o construise, vizitase piramida cea mai mare, pe care și-o însușise Kheops.

„*La ce bun?*” își repetă. Nu mai avea pe nimeni cu care să-și împărtășească secretele.

Își îndreptă cu hotărâre ochii spre apele verzui. Îl aștepta o viață de pribeag.

Era gata s-o înfrunte.

*

— Repet. Unde e baronul?

— Nu știu.

— Dar Algonde?

— Nu știu.

— Dă-mi măcar un singur motiv să te las cu viață dacă nu știi nimic, se răsti Marthe, apucând-o de beregată pe intendentă castelului, care o întâmpinase de cum intrase în sala mare de recepții.

Biata femeie holbă niște ochi îngroziți. În dimineața asta nimic nu era ca de obicei și se simțea pierdută în fața acestei femei înspăimântătoare care voia să-i vadă pe stăpânii ei.

— Las-o, te conduc eu la doamna Helene, interveni Mathieu, care intrase în urma ei.

Marthe își desfăcu degetele. Intendentă alunecă pe podea, atât de tulburată încât își pierdu cunoștința.

Marthe păși peste trupul ei.

— O găsesc și fără tine, decretă ea, pornind spre scări.

— Cum vrei. Castelul are unsprezece camere...

Marthe se opri. Se răsuci pe călcâie și-l privi.

— Ești tare servil, prăpăditule!

El ocoli trupul nemișcat al intendentei și se propti hotărât în fața lui Marthe.

— N-am deloc încredere în tine.

Marthe izbucni în râs.

— Pe aici, zise Mathieu, care o luă înaintea ei către fundul sălii, lăsând scările la dreapta.

Un rând de trepte se vedea într-unul dintre turnurile aflate la colțurile clădirii dreptunghiulare. Mathieu urcă și ajunsese pe un coridor îngust. Se opri în fața ușii lui Philippine. Marie de Dreux tocmai ieșea de acolo.

— În sfârșit, ai venit. Te-am căutat peste tot. Unde naiba erai? exclamă ea, văzându-l.

— Ce s-a întâmplat? Pari tulburată.

Marthe rămase în umbră. O recunoscuse pe fetișcana aceea și se întreba ce căuta la Bressieux. Și, mai ales, ce ascundea. Cu ochii împăienjeniți, Marie, care n-o observase în tulburarea ei, își frânse mâinile.

— Dumnezeule, chiar sunt. O, da! Chiar așa. Algonde a...

Mathieu păli.

— Spune!

— A făcut ceva îngrozitor. Absolut îngrozitor.

— Ce? Își ieși el din fire, apucând-o strâns de braț.

— A otrăvit copilașul doamnei Helene, zise Marie, înăbușindu-și un hohot de plâns.

La fel de uluită de vorbele ei ca și Mathieu, Marthe reacționează prima. În timp ce el se pregătea s-o zgâlțâie pe Marie ca să afle mai multe, Marthe se băgă între ei. Într-o clipă, fata se trezi lipită de zid, dând din picioare în gol, de parcă o mână nevăzută ar fi ținut-o în aer. Începu să țipe, îngrozită. Mathieu n-avu timp să intervină.

— Tu, îi porunci Marthe, privindu-l cu răutate, tu rămâi aici!

Lăsându-i pe Mathieu încremenit locului și pe Marie gata să facă o criză, împinse ușa camerei cufundate în întuneric. Se duse drept la fereastră și trase perdelele, apoi privi de jur împrejur prin încăpere.

În ciuda luminii puternice, Philippine părea să doarmă. Marthe se repezi spre leagănul așezat lângă perete. Un crucifix

fusesse pus pe cearșaful care acoperea trupușorul nemișcat. Martha smulse și crucifixul, și cearșaful, scoase un răget de mânie și se întoarse s-o scoale pe Philippine.

O pălmui în zadar, căci Philippine nu reacționează. Era limpede că i se dăduse vreun drog. Marthe ieși ca o furie din odaie. Cu un gest, o făcu pe Marie să cadă din nou pe podea și o proiectă pe coridor.

— Unde sunt toți? urlă ea, năpustindu-se asupra bieteii fete care se târa pe podea, terorizată, încercând să se ferească din calea ei.

Lăsând-o pe Marie în ghearele ei, Mathieu se grăbi să intre și el în cameră. Voia să priceapă. Trebuia să priceapă. Algonde n-ar fi putut face așa ceva. Încremeni și el la vederea trupului mic, lipsit de viață.

— Păros. Nu e păros... Dar atunci...

Atunci, Algonde fugise. Fiindcă n-avea altă scăpare.

Auzi pe coridor urletul lui Marie.

Se repezi într-acolo.

Marthe o ținea de gât și o pălmuia cu violență. Din plăcere sau din răzbunare. N-avea nevoie s-o întrebe, era de-ajuns să intre în mintea ei. Frica fetei o făcea să devină străvezie ca sticla. Marthe intră în legătură cu memoria ei și-i preluă imediat amintirile.

Țipetele lui Philippine o făcuseră pe Marie să intre în camera ei speriată. Apoi acuzațiile, indignarea, furia, disperarea mamei care descoperea că bebelușul ei murise. Murise sub ochii ei. În clipa când Algonde, care-l ținea în brațe, îi presărase pe buze un praf întunecat la culoare, merit să-l întărească. Era, cu siguranță, pulberea făcută din oul negru. „*Oare bănuia că bebelușul nu va supraviețui?*” se întrebă Marthe.

Privi din nou în Marie. Algonde, cu capul plecat, nu încerca să se apere. Era alungată de la castel, împreună cu Elora. Și, în sfârșit, Marie, rămasă singură la căpătâiul lui Philippine, dându-i un somnifer ca s-o liniștească.

Era adevărat. Marie trăise într-adevăr toate întâmplările acestea.

— Ajunge! scrâșni Mathieu punând o mână fermă pe umărul lui Marthe.

Marthe se mulțumi să întoarcă spre el capul. Chipul ei nu mai era omenesc.

— Chiar dacă ne-ai omorî pe toți, lucrurile nu s-ar schimba. Nu este copilul lui Djem, nu vezi?

Într-o fracțiune de secundă, Marthe își aminti de întoarcerea lui Philippine după ce fugise cu prințul.

— Și Montoisson? o întrebase ea.

— A murit. După ce m-a violat, îi răspunsese fata.

Îi dădu drumul lui Marie de Dreux. Tâmpitul acela de cavaler stricase totul.

Marthe rămase nemișcată câteva clipe, cu senzația că se înșelase. Apoi deveni din nou bănuitoare. Scrută chipul lui Mathieu. Mathieu, care se arătase atât de servil, cu toate că era în stare să-i țină piept. Mathieu, care ar fi făcut orice pentru Algonde. Nu știa nimic. Marthe verificase deja. Mai verifică o dată. Și totuși... se încruntă. Îl lipi de zid.

— Ar fi plecat fără tine? Nu cred.

Mathieu îi simți răsuflarea puturoasă pe obraz. Întoarse capul, respingând cu toată ființa efectele perverse ale puterilor ei. Dar lui Marthe nu-i ardea de joacă. Urmări cu o unghie ascuțită linia cicatricei de pe ochiul lui drept, crestându-i suprafața.

— Ai fi cruțat-o dacă rămânea aici?

Argumentul avu efect. Marthe se îndepărtă. Cu toate acestea, impresia ei stăruia. Se întoarse spre Marie, care se ghemuise lipită de ușa vecină cu cea de la odaia lui Philippine.

— Aymar de Grolee?

— A plecat aseară, zicea că are o treabă de rezolvat. Nu știu despre ce era vorba, sughiță Marie, apărându-și capul cu brațele de teama unui nou atac.

Acesta însă nu veni.

— Pleacă, Marthe. S-a terminat. Noi n-avem nicio vină, o rugă Mathieu, cu obrazul însângerat.

Marthe era aproape hotărâtă să-l asculte. Nu mai avea ce face aici. Dacă n-ar fi fost senzația aceea... Ochii ei întâlneau ușa în fața căreia stătea Marie, privind-o rugător. Marthe se apropie de ea. Fata se sufoca de spaimă, făcându-se și mai mică.

Marthe îi arse, din pură răutate, o lovitură de picior în tibie.

— Să nu te mai văd! Dispari!

Plângând, Marie fugi în patru labe, părând un șoricel în rochia ei gri. Marthe deschise ușa și privi înăuntru.

— Stai.

Marie rămase nemișcată și încordată, ca un câine legat care așteaptă să fie eliberat.

— A cui e camera asta?

— A baronului...

Marthe trecu pragul.

În odaie era lumină, focul ardea în vatră, iar patul era făcut. Totuși, domnea un iz puternic de sânge. Dădu un ocol fără să remarce nimic neobișnuit.

Împinse ușa care dădea în camera alăturată, fără să ia în seamă pașii lui Marie care cobora în fugă scările. În patul ei, Philippine dormea la fel de adânc.

Marthe închise la loc ușa.

Mirosul de sânge. Era mai puternic aici decât dincolo, unde născuse Philippine. De ce?

Lăsaseră ușa dintre odăi deschisă, apoi o închiseseră și aerisiseră într-una, iar în cealaltă nu?

Mathieu rămăsese sprijinit de canat, cu brațele încrucișate și o privea cutreierând prin cameră, cu nasul în vânt.

În cele din urmă, Marthe se opri lângă pat. Deși mirosea a săpun, izul de sânge era mai pronunțat aici. Se așeză și-și trecu gânditoare degetul peste pernă. Îl zări pe tânărul care o privea mohorât, cu o dungă purpurie pe obraz. Mirosul era prea puternic ca să provină de la rana lui. Dacă pereții erau impregnați, înseamnă că acolo cursese mult sânge.

Îl apostrofă rânjind.

— Ce aștepți? Vreo răsplată?

— Da. Cea pe care mi-ai promis-o. Pleacă, insistă el cu o voce surdă.

Dar Marthe nu mai avea chef să plece. Îi venise o idee. Care ar fi explicat totul.

— Mai era în casă vreo femeie însărcinată în afară de Helene?

— Marie de Dreux. A născut luna trecută. Un copil cocoșat, adăugă iritat Mathieu.

— Altcineva?

— Nu. Nimeni... N-ai altă distracție decât să ne chinuiești pe noi?

Marthe se aplecă. Râcâi spațiul dintre scânduri ale parchetului. Regăsi un miros familiar care fusese ascuns până atunci de celelalte izuri.

— Ce cauți, la urma urmei? izbucni Mathieu.

— Nu mai caut. Am găsit, scrâșni Marthe, strângând pumnii.

Mathieu se albi la față.

— Ce anume?

Dintr-o săritură, Marthe ajunse în fața lui și-l luă de mână. Îi așeză în palmă ceva nespus de ușor, care-l gădilă, apoi, îndoindu-i degetele deasupra aceluia lucru, îl îmbrânci ca să poată ieși.

— Îți poți lua adio de la Algonde a ta, prăpăditule, îi spuse, înainte de a coborî grăbită scara.

Uluit, Mathieu privi în palmă și începu să tremure la vederea unui fir lung și negru de păr, mânjit cu sânge închegat.

Stând bărbătește în șa, cu fustele strânse între coapse, lui Algonde i-ar fi plăcut să poată galopa, însă, cu Constantin în brațe, nu putea merge decât la trap domol. De câte ori încerca să dea pinteni calului ca să-l zorească, nou-născutul regurgita și era nevoită să se oprească până se liniștea. Așa că renunțase, bizuindu-se doar pe avansul pe care-l avea.

Copilul era mai important decât orice altceva.

Desigur că-și luaseră toate precauțiile, prevăzuseră totul până în cele mai mici amănunte. Aymar de Grolee stăpâna tactica și precizia în luptă. Nu avea să lase nimic la voia întâmplării și le va duce pe Elora și pe Jeanne de Commiers în subteranele care legau Bressieux de Saint-Pierre. Pasajul nu mai avea de mult ieșire spre exterior, care fusese zidită. Era puțin probabil ca Marthe să știe de tunelul acela și cu atât mai puțin ca ea să piardă timpul căutându-i intrarea.

Nu. În cel mai rău caz, dacă Marthe bănuia ceva, pe urmele ei s-ar fi repezit.

Algonde se străduia să creadă asta.

Dar gândul acesta n-o putea îmbărbăta.

În dreptul vechiului turn al templierilor, auzi în minte glasul lui Presine:

— Balme de Glos...

Era locul de întâlnire. Algonde se întunecă la față. Ar fi preferat să lase copilul la coliba din Sassenage în loc să bată drumul până în satul Fontaine. Precis că Presine avea motivele ei. Se temea, pesemne, că Marthe i-ar fi putut ghici ascunzătoarea și, dacă lucrurile mergeau prost, s-ar fi năpustit în primul rând acolo.

Algonde simți în ceafă un fior rece.

Oare asta voise să-i dea de înțeles Presine?

Strângând și mai tare la piept copilul, trase ferm de frâu cu mâna liberă și îmboldi calul cu călcâiele.

— Am întârziat deja prea mult, se scuză ea când micuțul începu să plângă.

Mai bine să fie bolnav decât osândit. Va ști Presine cum să-l pună din nou pe picioare.

*

Când cei doi eunuci, de nerecunoscut sub caftanele lor, veniră s-o scoată din celula ei întunecată, Mounia mulțumi cerului, oricare-ar fi fost Dumnezeuul care-i ascultase rugămințile.

Avea să moară.

Ținându-și deasupra buzelor stofa modestă cu care i se ceruse să se acopere din cap până-n picioare, porni cu ei fără să scoată o vorbă, cu ochii în pământ, de-a lungul coridorului umed, luminat de torțe. Nici nu simți duhoarea care domnea acolo. Fu scoasă din închisoare printr-o portiță. Dincolo de ea, pe coridorul de piatră, domnea întunericul, ceea ce nu păru să-i incomodeze pe cei doi eunuci. Unul trecu în fața ei, celălalt o urmă. Înaintară. Mounia nu știa unde o duceau, dar nu-i păsa. Știa că unele execuții erau la fel de discrete ca și motivele lor.

Când ieșiră la lumină, Mounia făcu ochii mari de uimire. Se aflau în afara palatului. În fața ei strălucea Cornul de Aur.

Apucând-o fiecare de câte un braț, cei doi o duseră spre portul Boucoleon, plin de animație la picioarele metrezelor orașului vechi. Amestecându-se fără să se facă remarcați în mulțimea pestriță, ajunseră în fața unei clădiri vechi, nelocuite, ascunse între două cârciumi arătoase. Unul din eunuci introduse o cheie în broască. Canatul șubred se deschise cu un scârțâit.

— Intră! îi porunci Mouniei.

Perplexă, Mounia se conformă. Pătrunse într-o încăpere strâmtă și joasă, speriiind câțiva șobolani care o zbughiră pe lângă picioarele ei. Bezna care se lăsă când ușa se închise la loc nu-i îngădui egiptencei să vadă mai multe.

Fu îmbrâncită înainte.

Simți o strângere de inimă. Neliniște și, în același timp, satisfacție. Era locul ideal pentru un sfârșit discret. Așteptă o lovitură.

Care nu veni.

Dimpotrivă, zidul de pe partea opusă porții se deschise fără zgomot. Mounia fu împinsă într-un mic coridor transversal,

luminat de niște răsuflători înguste prin care pătrundea aerul mării încărcat de miresme de mirodenii.

Până să-și întoarcă privirea, peretele se închise. Era zidită înăuntru.

*

— Nu sunt un prăpădit, repeta fără încetare Mathieu, zorindu-și calul cu lovituri de călcâie.

Luând din sala gărzilor o armă, pornise în urmărirea lui Marthe care plecase pe jos atât de repede de parcă ar fi luat-o vântul. Nu reușise s-o ajungă, deși mergea în galop. Asta-i sporea mânia. Și neliniștea. Și ura.

Unde erau toți? Jacques de Sassenage, Aymar de Grolee? Nobilii aceștia nu găsiseră curajul care-l însuflețise pe el, un biet brutar. Ce să mai zici! Numai gura era de ei. Promiteau câte-n lună și-n stele! Iar când dădeau de greu, se făceau nevăzuți. Țsta era adevărul. Elora și Mayeul dispăruseră, iar Algonde înfrunța singură pericolele. Niciunul dintre ei nu-i venise în ajutor. Țștia erau nobilii! Cavaleri! Pe naiba, cavaleri! Trecuseră de mult vremurile cavalerilor rătăcitori care omorau dragoni și vrăjitoare! Acum se ascundeau ca șobolanii atunci când nu violau domnițe, cum făcuse Montoisson! Frumos exemplu mai dădeau!

Le va arăta el! El, Mathieu de la Sassenage! Le va arăta tuturor ce-i aia loialitate!

— Nu sunt un prăpădit! țipă el în bătaia puternică a vântului, ridicându-se în scări.

Nu regreta decât un singur lucru.

Că n-avea și cealaltă mână sănătoasă, ca să poată, fără să lase frâul, să ridice amenințător spre cer spada scurtă prinsă la brâu.

*

Algonde suspină ușurată când privirea i se opri asupra intrării triunghiulare a peșterii Balme de Glos, săpată în mica faleză din spatele satului Fontaine. Constantin plânga în brațele ei, semn că nu se sufocase regurgitând. Trase de frâul calului, sări jos din șa și începu să urce panta stâncoasă care ducea spre gura peșterii. Plină de încredere acum, trecu pe sub

bolta înaltă de 25 de picioare și scrută cavitatea adâncă de șizeci.

Nu văzu pe nimeni.

— Presine! strigă ea.

Niciun răspuns.

Fu cuprinsă de îndoieli. Dar dacă zâna se întâlnise în drum cu Marthe? Dacă aceasta o biruise?

O străbătu un fior.

Se stăpâni imediat.

Era imposibil. Marthe nu știa că mama ei se află aici. Iar Algonde nu trebuia să se lase cuprinsă de îndoieli. De neliniște.

Trebuia să continue.

Să acționeze.

Să facă ceea ce hotărâseră.

Intră cât putu de adânc în peșteră, ocolind osemintele de pe jos, își întinse pelerina de călătorie la adăpostul unei stânci și culcă pe ea copilașul care se liniștise. În cel mai rău caz, dacă nu se mai întorceau nici ea, nici Presine, până la urmă o să-l audă cineva plângând, își făcu ea curaj, cu inima grea fiindcă trebuia să-l părăsească acolo.

Dar n-avea de ales. Era convinsă de asta. Dacă Marthe pornise pe urmele ei, o făcuse pentru că-i era ciudă. Numai asta. Era imposibil să fi descoperit adevărul.

Plecă. Dacă voia să salveze copilașul, trebuia să uite deja de existența lui. Sări în șa și dădu pinteni calului.

Melusine o aștepta.

*

Rezemată de zid, în fața adierii care-i mângâia fața, Mounia se lăsase să alunece până ce se așezase pe podea. Locul era atât de strâmt încât trebuia să-și țină genunchii îndoiiți. Părea să fie un coridor secret, ascuns în zidul fortificațiilor vechiului Constantinopol. Sperase un alt sfârșit, mai rapid, dar pe măsură ce orele treceau începuse să-și spună că, fără apă și fără hrană, agonia ei nu va dura prea mult. Poate câteva zile. Dacă durerea aceea care-i apăsa pieptul și-i tăia răsufierea nu-i va opri inima.

Își lăsă capul pe spate. Nu mai avea lacrimi. Trecuse deja dincolo. Era ca și moartă. Valul amintirilor îi tulbura din când în când mintea. Își vedea fiul în brațele unei femei necunoscute,

hurducat într-o căruță vopsită în culori stridente. Îl vedea pe Enguerrand, îmbrăcat în zdrențe, potolindu-și setea la un izvor, lângă o cămilă.

„*Să dorm, șopti ea. Să dorm și să nu mă mai trezesc.*”

Se destinse. Era prea obosită de atâta luptă.

*

Tăind drumul prin pădure, Algonde ajunse repede la Cuves du Furon. La ultima lor întâlnire, Presine o sfătuisese să nu-și asume riscuri.

După ce-și legă calul de creanga unui copac, Algonde se duse pe malul apei, acolo unde torentul pătrundea sub munte. Când undele îi atinseră vârful pantofilor, îngenunche, se aplecă și, sprijinindu-și mâinile pe genunchi, își vârî fața în apă.

— Melusine! o strigă de două ori, sigură că vocea ei va ajunge până la aceasta.

Nu-i rămânea decât să aștepte. Înălță capul din apă, dar o forță brutală i-l împinse înapoi. Surprinsă, Algonde ridică mâini le ca să se elibereze. Dar degetele ei nu întâlneau nimic. Înțelese imediat. Era Marthe care o ținea prin magie. Se liniști.

— Ajutor, Melusine! mai strigă înainte de a începe să respire. Marthe o reținu în aceeași poziție până coborî pe mal. Avusese dreptate să vină direct aici. Era sigură că o va găsi pe ticăloasa asta mică pe malul Furonului. Și că va obține de la ea toate răspunsurile pe care le aștepta.

Se așeză liniștită pe o piatră netedă, apoi desfăcu vraja. Apăsarea dispăru, iar Algonde scoase nevătămată capul din apă și-și șterse cu mâna obrazul șiroind de apă.

— Încercarea a fost concludentă? întrebă ea întorcându-și fața spre harpie.

Un rânjat amuzat destinse buzele subțiri ale lui Marthe. Fata avea tărie de caracter, nimic de zis.

— Sora mea și cu mine te-am subestimat. Scuzele mele!

— Scuze... de la tine... se umflă în pene Algonde ridicându-se.

Era udă leoarcă.

— Melusine credea că vei fi ușor de păcălit și mărturisesc că, la vremea aceea, așa am crezut și eu. Erai doar o slujnicuță care nu știa decât să se smiorcăie, adu-ți aminte...

Algonde nu-i luă în seamă aerul mieros. Își încrucișă brațele pe piept.

— Gata cu vorbăria. Vrei copilul din profeție. Nu-l am. Și, dacă vii de la Bressieux, așa cum cred eu, știi deja ce s-a întâmplat.

Chipul lui Marthe se întunecă.

— Singură, n-ai fi putut să faci nimic împotriva noastră. Mama te-a ajutat.

Algonde nu-și trădă tulburarea și, ridicând din umeri, o privi cu dispreț.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Totul trebuie luat de la început. Și numai din vina domnului de Montoisson pe care ai făcut prostia să-l protejezi.

Marthe sări în picioare.

— Nu mă provoca, mucoaso!

Algonde simți sângele pulsându-i la tâmpile. O cuprindea furia. Se săturase să se joace de-a șoarecele și pisica.

— N-ai decât să mă omori!

Marthe o izbi violent de faleza plină de noroi. O piatră ieșită în afară îi juli brațul. În ciuda durerii, Algonde scoase un chicot răutăcios. Știa că doar înfruntând-o o putea împiedica să-i citească gândurile.

— Asta-ți e toată puterea? Mă așteptam la mai mult.

Iritată, Marthe ridică mâna.

— Ajunge, Plantine!

Era Melusine.

Algonde se bucură când o văzu pe jumătate ieșită din apă, în dreptul sifonului pe care-l bloca. Furia lui Marthe se risipi. Se întoarse spre Melusine.

— Draga mea soră, apari exact la momentul potrivit ca să-mi strici distracția, ca pe vremuri.

Melusine nu ripostă.

— Ce s-a întâmplat, Algonde?

— Helene a adus pe lume un copil, însă nu era păros. Am încercat totuși să-i dau praful acela, așa cum mi-ai cerut. A murit, iar eu am fost gonită.

Apoi i se adresă lui Marthe, care rămăsese tăcută.

— I-am povestit și mamei tale, așa cum ți-am spus ție. O vei găsi în coliba vrăjitoarei. Vorbește cu ea, fiindcă eu... m-am săturat.

Câteva clipe domni o tăcere apăsătoare care marcă trăsăturile lui Melusine. După care Marthe își mișcă unghiile, iar Algonde se trezi la zece degete deasupra apei, cu capul în jos, cu brațele și picioarele lipite de trup.

— Nu poți accepta înfrângerea măcar o dată, o singură dată? se răsti ea, cu costița bătută de valuri.

— Ai uitat un amănunt, biata mea Algonde. Mirosul. Mirosul de sânge. Mirosul fricii. Mirosul oamenilor. Eu le simt. Le recunosc. Asta a fost greșeala ta.

Algonde se zăvorî în mânia ei.

— De fapt, singura mea greșeală a fost că am venit aici ca să vă spun totul.

— Chiar și despre Jeanne de Commiers care a născut în odaia alăturată?

De data asta, Algonde se simți prinsă în capcană. Nu reuși să-și stăpânească tresărirea.

— Algonde?

Vocea lui Melusine suna ca vuietul unei cascade fierbinți.

— Presupun că era copilul lui Aymar de Grolee. E ciudat că nu l-am bănuț când a fugit Jeanne. A fost prea discret. Spre deosebire de Jacques. Știa și el, nu-i așa?

Algonde nu-i răspunse.

— Gata cu joaca, hotărî Marthe aducând-o din nou lângă ea pe Algonde.

Ochii lui Algonde aveau iarăși culoarea apelor Furonului. Culoarea urii. Și mai ales culoarea spaimei. O spaimă care-i deschidea acum lui Marthe porțile minții ei, fără s-o poată opri să intre. Harpia își îngustă nările și-i scotoci amintirile. Un zâmbet triumfător îi lumină pentru prima dată chipul. Își înfipse o unghie între ochii lui Algonde, care înțelese imediat că o aștepta soarta pe care o avusese pe vremuri Jeanne de Commiers. Scoase un urlat de durere și groază, cu senzația că Marthe îi absorbea sufletul până în cele mai ascunse cotloane ale voinței ei. Apoi se cufundă într-o beznă fără fund.

— Acum e a ta, soro! scuiță Marthe, înainte de a arunca trupul inert în direcția lui Melusine.

— Și copilul? Unde este? întrebă aceasta.

— Nu poți avea totul, răsună râsul malefic al lui Marthe.

În clipa când Algonde se afunda, fără cunoștință, în torentul de la Cuves du Furon, Marthe plecase deja.

43

Melusine nu avea prea mult timp. Ținând-o strâns pe Algonde, care nu-și recăpătase cunoștința, înotă cât de repede putu până la lacul subteran de lângă Rochette. O ridică pe mal, apoi se scufundă în apa străbătută de o rază de lumină care cădea din plafon. Reveni după câteva clipe la suprafață cu un flacon, îi smulse dopul făcut din scoici și-l goli în gura fetei. Tresărind de durere, Algonde țipă. Imaginile i se întoarseră grămadă în minte. Apoi se liniști. Întoarse un chip mirat spre Melusine, vizibil îngrijorată.

— Cum stai cu memoria? Întrebă aceasta, ajutând-o să se ridice.

— E intactă.

Melusine se calmă.

— De ce a vrut să mi-o ia?

Melusine o luă de mâini și-și aținti ochii verzi într-ai ei.

— Ca să nu mă pot folosi de tine. Știu ce gândești despre mine, ce gândește mama mea despre mine, dar vă înșelați amândouă. Vreau să ajung din nou în Ținuturile de Sus, vreau să-mi redobândesc nemurirea, nu neg, însă crede-mă, Algonde, nu semăn deloc cu Marthe. Niciodată n-am terorizat, n-am ucis și n-am obligat pe nimeni să facă ceea ce nu voia. Nu doresc domnia răului.

Algonde oftă.

— Chiar dacă-i așa, este prea târziu. Până acum, ori Presine a reușit să pună copilul la adăpost, ori va cădea în mâinile lui Marthe. N-am puterea s-o opresc.

— Eu însă o am, Algonde. O am, jur că o am!

Algonde îi scrută chipul deteriorat de vreme și de valuri. Părea atât de sincer!

— Mama mea nu poate învinge de una singură. Mai devreme sau mai târziu, Marthe o va găsi. De sute de ani extrag veninul năpârcii. Am acum o cantitate suficientă pentru ca Marthe să moară dacă-l arunc asupra ei.

Îi strânse mâinile.

— Te rog, Algonde! Ai auzit-o la fel de bine ca mine, nu-și dorește decât să se răzbune. Nu va cruța pe nimeni... Pe nimeni.

Prin fața ochilor împăienjeniți ai lui Algonde trecură fețele celor dragi ei: Elora, Mathieu, Philippine...

— Mama o să mă ierte dacă mă voi dovedi demnă de iertarea ei. Va ridica blestemul. Vom fi libere, și tu, și eu. Cu toții vom fi liberi.

Pe obrajii lui Algonde începuseră să se prelingă lacrimi. Știa. Știuse încă din prima zi. Așa urma să se întâmple în cele din urmă.

Lăsă ochii în jos.

— La doi pași de aici. În grota piramidală de la picioarele falezei de la Fontaine. Acolo mi-a cerut să duc copilul. Ca să-l găsești tu, pesemne.

Melusine o strânse în brațe.

— Ne vom întoarce după tine. Eu împreună cu ea. Îți făgăduiesc.

Algonde dădu din cap, resemnată.

Luă mâna pe care i-o întindea Melusine, se dezbracă și intră în apă alături de ea.

Una pentru cealaltă.

Una în cealaltă.

Una în locul celeilalte.

Cea care ieși din apă pe picioarele ei ca să se îmbrace își regăsise tinerețea și frumusețea. Semăna întru totul cu Algonde.

Când ieși din peștera de la Rochette, cea pe care o lăsase acolo tremurând de frig era totuși mica slujnică de la Sassenage, goală, cu trupul terminându-se într-o coadă de șarpe.

*

Mounia fu trezită de o mână care-i scutura umărul. O necunoscută era aplecată deasupra ei.

— Vino, îi spuse aceasta.

Anchilozată din pricina poziției în care stătuse, Mounia îi acceptă ajutorul ca să se ridice. Cu mintea încețoșată de somnul fără vise care o doborâse, o urmă docilă fără să înțeleagă prea bine unde se afla și cum ajunsese acolo. Peretele coridorului se

deschisese. Trecură în alt coridor, mai larg, și ajunseră la o ușă. Întredeschisă.

— Ești așteptată, îi spuse servitoarea înclinându-se și făcându-i loc să intre.

Cu măruntaiele răscolite de amintirile care o năpădeau, Mounia pătrunse într-o odaie spațioasă, săpată în stâncă. Nu avea nicio deschizătură, însă Mounia observă și aici niște răsuflători înguste în zid. Ambianța era plăcută, în culori calde – roșu, portocaliu, albastru cu perne și covoare somptuoase, candelabre decorate cu mozaicuri, tapiserii cu tot felul de imagini – de la scene galante la scene de vânătoare. Cu o singură excepție, în toate apărea aceeași persoană – un bărbat fascinant ca înfățișare și prestață. Chiar și patul, cu gheparzi sculptați pe picioare și cu baldachin brodat cu stele, era o adevărată minunăție.

Lângă o masă plină cu prăjituri, curmale umplute cu pastă de migdale și fructe proaspete o aștepta Hanum, cu brațele deschise. Mounia se apropie și i se aruncă la piept.

— Mai vrei și acum să mori? o întrebă aceasta, mângâindu-i părul.

Mounia se trase înapoi.

— Nu înțelegi asta?

— Ba da. Însă n-o pot îngădui.

Buzele Mouniei începură să tremure.

— În ciuda trădării mele?

Hanum oftă.

— Cine-l ofensează pe Allah e pedepsit de Allah.

Mounia întoarse capul simțind în inimă un fior de ură.

— Nu el mi-a ucis fiul.

— Ai dreptate, nu el.

Hanum luă dintr-un vas de argint o bucată de rahat lokum și mușcă din ea.

— N-ai mințit în toate privințele, Mounia. Am verificat puterea elixirului tău.

— Asupra cui?

— Asupra Ihdei. Musa a acționat în numele ei.

Mounia nu răspunse. Durerea o copleșea din nou, ca un val uriaș care zdrobea totul în calea lui. Se lăsă să cadă pe perne și luă instinctiv una în brațe. Hanum se așeză lângă ea.

— Am poftit-o să bea ceaiul în apartamentele mele. Nu mai putea de bucurie. Dar, chiar de la prima înghițitură, a început să dea ochii peste cap și să se sufoce.

Ideea morții rivalei ei trezi atenția Mouniei. Hanum se bucură constatând acest lucru. Continuă:

— Cunoșteam efectele otrăvii, așa că am lăsat-o destul timp ca să simtă spaima, să înțeleagă. După aceea i-am dat puțin din elixirul tău.

— Ar fi trebuit s-o lași să moară, scrâșni Mounia.

Hanum îi zâmbi.

— Răzbunarea îți aparține. Nu te voi lipsi de ea.

— Nu înțeleg...

— Vei trăi, Mounia. Împotriva voinței tale. În locul acesta, care nu există în mod oficial. Atât timp cât îți va fi necesar ca să uiți, ca să-ți regăsești dorința aceea de a cuceri, care l-a răscolit pe fiul meu și în care cred și eu.

— Te înșeli. Nu voi supraviețui, nici aici, nici în altă parte.

Hanum se ridică.

— Se spune că bazileul Manuel Comnen a fost primul care a folosit acest loc. Pe vremea celei de-a doua cruciade. Aici primea în taină turci, ca să-i poată înșela mai bine pe ai lui. El este bărbatul reprezentat în aceste tapiserii. Legenda spune că ar fi închis aici o femeie, o francă. Cea de-acolo...

Mounia ridică ochii spre portretul unei femei cu părul de un roșu strălucitor, cu ochi verzi ca smaraldul și cu pistrui pe nas.

— De ce-mi istorisești povestea asta?

— Se spune că nu era o femeie ca toate celelalte și că a reușit să scape folosindu-se de vrăji.

Mounia admiră privirea hotărâtă pe care artistul reușise s-o redea.

— Ești la fel ca ea, Mounia. Comnen a avut multe femei, dar aici este numai portretul ei. O iubea la fel de mult cum te iubește, fără îndoială, pe tine Baiazid. Nu-ți va putea da înapoi ce ai pierdut, dar, cu timpul, te va ajuta să-ți vindeci rănilor.

Mounia nu încercă s-o contrazică. La ce bun?

— O să vină o zi. Nu știu când. În ziua aceea îmi vei cere un pumnal, iar eu ți-l voi da.

Dorișta de a-și tăia venele străluci în ochii Mouniei. Dar Hanum scutură din cap.

— Nu-l vei îndrepta atunci către tine, ci către lhda. În ziua aceea, moartea ei te va vindeca. Și te va elibera.

Se înclină în fața ei, privind-o cu afecțiune.

— Am să vin în fiecare zi, în așteptarea acelei zile. Noapte bună, Mounia!

*

Lupii erau acolo. Opt în total, cu colții rânjiți, sfâșiind un leș sub bolta în formă de piramidă de la intrarea în peșteră. Deși prezența lor atât de aproape de casele oamenilor o miră, Marthe nu se sperie. Fiarele erau ca și oamenii. Se speriau la fel de ușor. Ajungând în fața intrării, îi împrăștie suflând spre ei. Se retraseră în fundul peșterii și se lungiră pe jos, gemând. Marthe privi în jur. Nici urmă de Presine. Probabil că luase deja copilul. Se întoarse furioasă. Aruncă o privire indiferentă către forma mică din care se ospătaseră lupii și se opri încremenită.

Zărise un picioruș acoperit de păr. Sângele începu să-i alerge mai repede prin venele reci. Se repezi într-acolo. Ridică ceea ce mai rămăsese din cadavru.

— Nu se poate! Nu, nu se poate! repetă ea, învârtind între degete o tibie mică pe care mai rămăsese o bucată de carne.

Apoi o lăsă să cadă, lividă de spaimă.

— Idioato, idioato, idioato! se mustră singură.

Acum înțelegea totul. Da, totul. Chiar și rolul jucat cu inocență de Algonde, care fusese manipulată de la început până la sfârșit de Presine. Mama ei n-avusese nicio clipă de gând să păstreze copilul pentru ea. Voia doar ca el să moară. Să moară, ca ele să fie pedepsite pentru a doua oară. Pentru ca profeția să nu se îndeplinească. Acesta era de fapt scopul ei.

— Idioato! repetă ea, smulgându-și părul din cap.

Așteptase timp de sute de ani clipa asta. Iar acum constata că fusese în zadar. În zadar. Pierduse vremea în preajma acestor făpturi omenești plictisitoare în loc s-o folosească încercând să ajungă în Ținuturile de Sus. Dar mama lor prevăzuse și acest

lucru. În timp ce ea și Melusine zăboveau pe aici, trecerea către Avalon se închidea.

Lăsându-le lupilor leșul, Marthe coborî în fugă poteca accidentată.

„*Asta este, își spuse ea. N-am nevoie de un copil rege. Acum lucrul cel mai urgent este să caut un mijloc de a mă întoarce acolo!*”

Când ajunsese în josul falezei, încremeni de uimire.

— Algonde? Sau ești tu, soră dragă?

— Tu ce crezi? râse Melusine care o aștepta.

Fără să-i lase timp să-și vină în fire, îi aruncă în obraz sticluța destupată care conținea veninul năpârcii. Marthe se feri. Sticluța se sparse lovindu-se de o piatră, dar câteva picături o atinseră, pătrunzându-i în carne ca un acid puternic. Pe față, pe brațe. Descărnându-i osul nasului și falangele degetelor. Înnebunită de furie și de durere, Marthe se năpusti asupra surorii ei.

— *Falicaï!* strigă Melusine, înarmându-se imediat cu un scut invizibil de protecție.

— Chiar crezi că mă poți opri așa? mârâi Marthe, în timp ce otrava care-i rodea carnea intra tot mai profund în trupul ei. Însă nu era o cantitate destul de mare ca să-o distrugă.

Cu un simplu gest, făcu să explodeze mica pavăză de energie care se destrămă cu un zgomot tunător, lăsând în urmă un nor albăstrui.

Melusine dădu înapoi.

— Mamă! chemă ea, stârnind râsul sarcastic al lui Marthe.

— O poți striga până răgușești. Puțin îi pasă de tine. De noi. A omorât copilul ca să nu-l avem noi. Crezi că o să te salveze?

Melusine se gândi la Algonde, încătușată în apele Furonului.

— Iartă-mă, murmură ea, convinsă că fata îi urmărise cu gândul fiecare pas.

Fără speranță, se aruncă înainte, înarmată cu pumnalul de argint pe care-l ascunsese în mânecă. Era ultimul ei atu. Dacă o nimerea în inimă... Nici nu apucase să-și termine gândul când Marthe îi frânse brațul.

Pumnalul căzu pe solul pietros.

Înebunită de furie, de durere și de sete de răzbunare, Marthe își dezlănțui ura pe care o simțea și față de sora ei, și

față de Algonde al cărei chip îi amintea de copilul rege pe care aceasta din urmă îl părăsise acolo.

Ridicând trupul acela pe care-l detesta la opt picioare înălțime, îl făcu să se rotească din ce în ce mai repede, din ce în ce mai puternic, apoi îl proiectă pe faleză. Știa că izbitura n-o va uide pe Melusine. Ființele de felul lor nu-și găseau atât de ușor sfârșitul. Sărind din stâncă în stâncă, urcă până la ea. Plină de sânge din cap până-n picioare, cu oasele rupte și capul zdrobit, Melusine trăia.

— De secole întregi aștept clipa asta, se bucură Marthe.

Sătenii din Fontaine, alertați de lupii care urlau a moarte în peșteră, se apropiau deja de faleză, înarmați cu furci și coase.

Marthe nu mai pierdu vremea. Înfipse mâna în pieptul lui Melusine, îi smulse inima cu ghearele-i puternice, făcându-i trupul să zvâcnească, apoi, ridicând-o în văzul oamenilor care o credeau un diavol scăpat din iad, mușcă din ea ca dintr-un măr, în timp ce sătenii dădeau înapoi, înspăimântați.

Luând cu ea viața surorii sale, Marthe urcă pe poteca abruptă atât de repede încât toți cei aflați acolo își făcură semnul crucii.

Epilog

Se spune că, atunci când Mathieu descoperi cadavrul despre care crezu că era al lui Algonde, fu cuprins de nebulie. Blestemă întregul ținut și mai cu seamă pe Aymar de Grolee și Jacques de Sassenage cărora le prezise o moarte la fel de cumplită ca aceea de care avusese parte iubita lui. Apoi, sub privirile îngrozite ale localnicilor din Fontaine, plecă în fugă, cu lacrimi de sânge pe obraji.

De atunci nimeni nu-l mai văzu.

Unii crezură că se aruncase în Furon, alții - că se alăturase bandei de tâlhari care jefuiau și asasinau pe cine apucau, sub conducerea unei fete.

Oricum ar fi fost, în lunile următoare, nemaivând nicio veste despre el și nici despre Marthe, care dispăruse, Philippine, îndurerată, o recunosc pe Elora drept fiica ei și o crescă oferindu-i toată iubirea de care ea nu avusese parte, așa încât făgăduiala făcută lui Algonde de către Aymar de Grolee fu îndeplinită.

Jeanne de Commiers supraviețui nașterii. Nu mai avu nicio viziune și vieții liniștită la Saint-Pierre-de-Bressieux, iubită de Aymar de Grolee, ocrotită de Jacques și răsfățată de copiii ei, în sfârșit regăsiți.

Nimeni în afară de aceștia nu află că se întorsese la viață, iar Sidonie, eliberată de povară, își păstră locul la Bâtie și în inima lui Jacques.

Marie de Dreux își reveni din spaimă și se mărită cu Laurent de Beaumont. Cu toate că locuia acum pe domeniile lui, nu trecea o săptămână fără s-o viziteze pe Philippine. Dar niciodată nu se interesă de Mayeul, care devenise tovarășul de joacă al Elorei. Iar fetița, împotriva oricăror așteptări, se purta ca și cum Algonde ar fi fost încă alături de ea.

Enguerrand de Sassenage continuă să caute uitarea, așa cum făcea și Mounia.

Cât despre Djem, privea adesea pe fereastra închisorii lui de la Bourganeuf. Fără nicio speranță de a-și mai regăsi vreodată iubita și libertatea. În cele din urmă, fu pus sub paza lui Hugues de Luirieux care, negăsind cadavrul lui Montoison, ajunse, la fel ca Guy de Blanchefort, la concluzia că fusese mâncat de lupi în pădure.

Dar adevărul dormea sub pământ, în apele Furonului. Cu toate că văzuse durerea lui Mathieu și ar fi vrut din tot sufletul să i-o aline, Algonde acceptase situația.

Presine, schimbându-și înfățișarea de lupoaică, venise la malul lacului de lângă Rochette ca să i-l aducă pe copilul rege, viu și nevătămat. Fără firele lungi de păr, care fuseseră luate și mutate printr-o vrajă pe trupul unui bebeluș care se născuse mort cu o zi în urmă, arăta ca orice alt sugar.

Dar nu era așa.

Luând-o de mână, Presine îi vorbise astfel:

— Aș vrea să te pot elibera, Algonde. Din toată inima. Dar nu pot. Dacă aș ridica blestemul, și Marthe ar fi liberă. Ar ști unde mă ascund. S-ar întoarce și s-ar răzbuna pe noi toți. În urma ei ar rămâne doar nenorocire și moarte.

— Atunci voi rămâne aici.

— Da. Ca și mine. Ca și Constantin. Atât timp cât va fi necesar.

Atât timp cât va fi necesar.

Până când Constantin va deveni bărbat.

Până când vechea trecătoare spre Ținuturile de Sus va fi descoperită.

Algonde nu era tristă. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Îi vedea adesea pe ai ei, mulțumită minunatei puteri pe care și-o păstrase, și avea o legătură deosebită cu Elora.

— În ziua când un bărbat cu inima curată te va vedea așa cum arăți acum și te va iubi destul de mult ca să intre în râu și

să te sărute, ei bine, în acea zi, blestemul tău se va risipi de la sine, afirmase Presine.

Algonde era plină de încredere. Ziua aceea avea să vină.

Și atunci îi va regăsi pe cei dragi.

Nu, nu era tristă.

Chiar dacă un acord din cântul vrăjitoarelor se sfărâmasese, povestea nu se sfârșise.

O va lua de la capăt.

Cu Mathieu care o va elibera.

Cu un copil rege și cu regina sa de lumină.

Mâine.

Dragi prieteni, cititoare și cititori statornici,

La finalul acestui prim ciclu al legendei Ținuturilor de Sus aș fi putut să vă prezint lista numeroaselor lucrări care mi-au permis să scriu *Cântul vrăjitoarelor*. Dar prefer s-o păstrez pentru adevăratul sfârșit, pe care-l veți citi, sper, curând.

Îi mulțumesc, așadar, dragei mele Regine a cărei muncă minuțioasă în documentare constituie adevărul istoric pe care m-am bazat. Ei i se datorează aceste pagini pe care le-am scris.

Îi sărut cu drag, de asemenea, pe cei din echipa editurii XO. Mai cu seamă pe Caroline Lepee care, ca și Regine, îmi șlefuieste paginile prin munca ei de critic, și pe Bernard Fixot, pentru încrederea sa nestrămutată și mereu hrănită de grija sa părintească.

Vă mulțumesc și vouă, copiii mei din prima căsătorie, Anael și Maeva, celor pe care mi i-a dăruit iubirea unui bărbat, Antoine, Daniel, Sabine, Jade și Noa, vouă, în sfârșit, celor adoptați datorită împrejurărilor, care ați devenit trup din trupul meu, deși nu sunteți din sângele meu, Richard și Corinne.

Dar și vouă, Titou, Celine, Stephane, Cindy, Evan, Evolene, Claire, Kevin...

Ție, mămico.

Ție, Gerard, dragostea mea, viața mea.

În sfârșit, vouă, cei care zi de zi, carte după carte, îmi scrieți multe rânduri, pline de căldură și de lumină.

Așadar, în lipsa bibliografiei și pentru a vă încuraja să aveți răbdare, vă invit să descoperiți o lucrare al cărei autor, fără să știe, se apropie prin ipotezele sale îndrăznețe de miturile Ținuturilor de Sus și de legenda celor trei surori. Mă refer la volumul *Amprenteze zeilor*, de Graham Hancock, apărut la editura Pygmalion et France Loisirs.

Orice părere ați avea despre toate acestea, rețineți doar un lucru - esențial, cred eu: speranța acestei lumi nu se va naște decât din umilința oamenilor.

Vă dați seama ce lung este drumul pe care trebuie să-l străbatem...